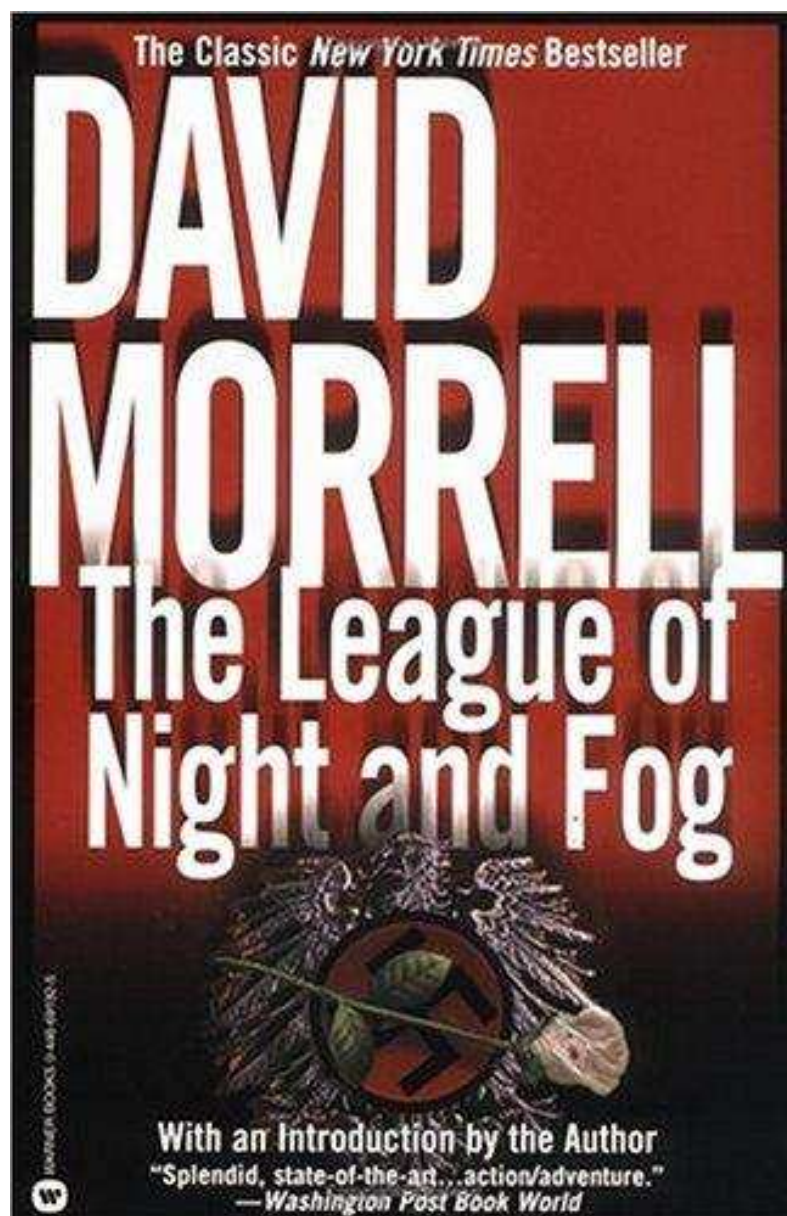

David Morrell - Liga noći i magle

Prolog

ČETIRI SENKE NOĆI NOĆ DUGIH NOŽEVA

Izraz koji su smislili nacisti, Noć dugih noževa, odnosi se na : događaje u noći 30. juna 1934, u Austriji i Nemačkoj. Iako je Hitler već bio osvojio titule kancelara i vođe, još mu je bilo potrebno da osvoji preostalu poziciju koja je trebalo da mu pruži apsolutnu moć nad Nemačkom predsedništvom. Odlučan da ukloni sve prepreke, krišom je odleteo u Minhenu... gde je u pratnji svojih ličnih telohranitelja na prepad uhapsio svog glavnog rivala i dotadašnjeg prijatelja Ernesta Rema. Rem koji je bio šef takozvanih Sivokošuljaša terorističke poluvojne jedinice Nacističke partije, zvanično poznate kao Sturmabteilung... ili Olujna trupa, kratko SA pokušavao je da ujedini svoju snagu od četiri stotine hiljada ljudi sa Nemačkom armijom i da tada kako je Hitler tvrdio zavlada Nemačkom. Uplašen da ne izgubi podršku armije, a još više nestrpljiv da se otrese svojih takmaca, Hitler je smakao Rema i poveći broj ambicioznih oficira Sivokošuljaša.

Nezadovoljan ovim polurherama, Firer je doneo odluku da isto eliminiše i druge opasnosti. Dok su Rem i njegovi činovnici streljani u Minhenu, Hitlerovi bliski saradnici Himler i Gering su rukovodili sličnom čistkom u Berlinu. Među onima koji su bili smaknuti nalazio se i bivši kancelar Nemačke, policijski i državni zvaničnici koji nisu Mi prijateljski raspoloženi prema nacistima, kao i nekadašnji rukovodioci Nacističke partije, a potom disidenti. Hitler je kasnije objavio da je ubijeno sedamdeset sedam izdajnika jer ih je trebalo sprečiti da svrgnu nemačku vladu. Preživeli iz ovih čistki tvrde da je tačan broj prevazilazio četiri stotine. Posleratno suđenje u Minhenu ukupni je broj uvećalo na više od hiljadu.

Značenje Noći dugih noževa je dvostruko. Direktna posledica terora koji je Hitler sproveo bila je ta da se dočepao finalnog, krucijalog položaja predsednika i da je, kao apsolutni vladar Nemačke, skrenuo svoju naciju ka strahoti dragog svetskog rata. Indirektna ta da je čin korišćenja telohranitelja u egzekuciji njegovog rivala podiglo tu grupu do statusa koji je bio ravan, a konačno je i prevazišao, moći Remove partijske vojske terorista. Uskoro, čuvav je bilo više od milion. Baš kao što su Remove Sive košulje, Sturmabteilung... ili Olujne trupe Me poznate kao SA tako su Hitlerovi Crnokošuljaši...SchutzstafM... elitna straža bile poznate po svojim inicijalima. Ali za razliku od SA, inicijala kojih se danas malo ljudi seća, inicijali Crnokošuljaša ostali su sinonim opakosti. Siktanje zmijske. Dodir zla.

SS.

NOĆ RAZBIJENOG STAKLA

Takode poznata pod imenom KristallnachtUj Kristalna noć, Noć razbijenog stakla odnosi se na događaje od 9. novembra 1938, u celoj Nemačkoj. Dva dana ranije, Heršel Grinšpan, poljski Jevrejin, ubio je Ernsta von Rata, nižeg diplomatu u nemačkoj ambasadi u Parizu, u znak odmazde zbog deportacije Grinšpanove familije i 23.000 drugih Jevreja iz Nemačke u Poljsku.

Grinšpanova meta je zapravo bio nemački ambasador u Parizu, ali von Rat je pokušao da interveniše i bio ubijen. Ironija je da je von Rat otvoreno kritikovao nacistički antisemitski stav i bio je na spisku onih protiv kojih je Gestapo trebalo da sprovede disciplinske mere. Nevažno je Jevrejin je ubio nemačkog zvaničnika i Hitler je iskoristio taj incident. Javno izjavljujući da je ubistvo istog časa stvorilo antisemitske nemire u celoj Nemačkoj, on je privatno dao naredbe da se ti, još nepostojeći nemiri i odigraju.

Te "spontane demonstracije" organizovao je Rajnhard Hajdrih, drugokomandujući u SS. Pošto je nacistička gomila entuzijastično završila svoj posao u noći 9. novembra, Hajdrih je bio u stanju da podnese preliminarni izveštaj Hitleru prema kojem je 815 jevrejskih radnji, 171 jevrejska kuća i 199 sinagoga bilo zapaljeno ili na drugi način uništeno; dvadeset hiljada Jevreja bilo je uhapšeno i poslato u koncentracione logore; trideset šestoro je ubijeno, a još trideset šestoro u kritičnom stanju.

Ispostavilo se da su ove cifre bile drastično pogrešno procenjene.

Uništavanje je bilo takve jačine i tako veliko da su sve ulice bile i bukvalno posute delićima rasprsnutih prozora, odakle i izraz "Noć razbijenog stakla".

Zaključujući svoj izveštaj, Hajdrih je preporučio da je... najbolji kurs koji treba sprovoditi taj da osiguravajuće kompanije uvažavaju sve zahteve Jevreja u potpunosti, a onda da konfiskuju novac i da ga vrate osiguranicima. Moja je informacija da će zahtev za odštetu za samo razbijeno staklo ići do sume od nekih pet miliona maraka... Što se tiče praktične strane raščišćavanja posle uništenja, to je rešeno tako što su iz koncentracionih logora pušteni Jevreji u grupama da sami počiste, podnadzorom, sopstvene stvari. Sudovi će im nametnuti kaznu odbilion maraka, koja će biti plaćena izvan procesa koji se tiču njihove konfiskovane svojine. Hajl Hitler!

Noć razbijenog stakla predstavlja početak nemačkog neskrivenog državousmerenog progona Jevreja. Iako su mnoge strane države pa čak i neki rukovodioci u Nacističkoj partiji protestovali protiv okrutnosti koje su

nanesene u Krisiallnacht, niko nije učinio ništa da bi ih sprečio ili da bi osigurao da one ne budu ponovljene i to u mnogo gorem stepenu.

NOĆ I MAGLA

Hacht und Nebel Erlass... Hi Dekret noći i magle, jedan od Hitlerovih ličnih edikta, izašao je 7. decembra 1941, onog istog dana kada je Japan napao američku mornaričku bazu u Perl Harburu. Usmeren protiv "ljudi koji ugrožavaju nemačku sigurnost" i posebno protiv članova grupa otpora na teritorijalna koje je Nemačka okupirala, on je promovisao da egzekucija sama po sebi nije bila dovoljna da spreči antinemačke aktivnosti.

Psihološko, baš kao i fizičko nasilje, bilo je neophodno. Tako, neće svi koji rovere biti pobijeni pošto budu otkriveni; umesto toga, mnogi od njih će biti transportovani na nepoznate lokacije, i niko više nikada neće znati kakva je njihova sudbina. Prijatelji i članovi familija zauvek će biti držani u strahu. Kao što je Dekret podvlačio, "Zastrašujući efekt tih mera leži a u nestanku bez traga osobe koja je kriva, b u činjenici da nijedna vrsta informacije ne srne biti pružena o mestu boravka i o sudbini takve osobe." Oni koji bi i hteli da učestvuju u antinemačkoj aktivnosti bojali bi se da će, poput njihovih voljenih, nestati u noći i magli.

Primer onoga kako je taj dekret sproveden zbio se 1942; to je sudbina sela Lidice u Čehoslovačkoj. Kao odmazdu za ubistvo Rajnharda Hajdriha, nacistički vojnici opkolili su selo i ubili svakog muškarca u tom krugu, streljajući po desetoro odjednom. Egzekucija ie traiala čitav dan. Žene iz sela transportovane su u koncentracioni logor u Revensbriku u Nemačkoj, gde su umrle od iznemoglosti ili bile ugušene gasom. Ali decu iz sela, njih dvedesetoro, jednostavno su progutali noć i magla. Rođaci iz drugih sela jednostavno nisu mogli da im udu u trag.

TAMNA NOĆ DUŠE

Godine 1942,20 januara, šest nedelja posle objavljivanja Dekreta noći i magle, Hitler je naredio svojim višim oficirima da prisustvuju specijalnoj konferenciji u Berlinu čiji je cilj bio osmišljavanje konačnog rešenja onoga što je Firer nazivao "jevrejskim pitanjem". Antisemitski nemiri i zakoni kojima su Jevreji trebalo da budu primorani da svojevolutno napuste nemačku teritoriju, bili su samo delimično uspešni najveći broj Jevreja teško

je prihvatao da napusti svoje domove i poslove. I veliki broj deportacija bio je samo delimično uspešan proces je zahtevao previše vremena i bio je preskup. Ali sada je bio pokrenut poslednji nastavak Kristalne noći.

Uništenje.

Masovne egzekucije streljačkih vodova bile su neekonomične zato što je municija bila skupa. Jevtiniji metod, onaj koji je značio gomilanje i guranje žrtava u kamione i njihovo ubijanje izduvnima gasovima iz motora ocenjen je kao nezadovoljavajući zato što u jednom cugu nije moglo da bude ugušeno dovoljno žrtava. Ali, gušenje samo po sebi nije bilo greška.

Problem je bio kako da se ono obavi efikasno. U proleće 1942, počeli su da rade logori smrti.

Oni nisu bili isti kao koncentracioni logori gde je veliki broj ljudi bio stešnjen zajedno u bednim barakama odakle su svakoga dana ter"ani u fabrike da bi svojim radom doprineli nemačkom naporu u ratovanju. Posledica brutalnog iscrpljivanja na radu, loše ishrane i nehigijenskih uslova bila je ta da je veliki broj onih koji su živeli u koncentracionim logorima umro, ali smrt nije bila glavni razlog zbog kojeg su zatvorenici bili poslani u ove radne logore. Ropstvo jeste.

Logori smrti, međutim, nisu imali nijednu drugu funkciju osim da ubiju sa savršenom brzinom i efikasnošću. U nekim koncentracionim logorima nalazili su se centri za ubijanje, takvi su na primer bili Aušvic i Majdanek, ali postojala su samo četiri logora smrti isključivo za tu namenu. Svi su bili smešteni u Poljskoj: Sobibor, Belzek, Čelmno i Treblmka.

I kao što je komandant Treblinke, Franc Stang, priznao, bio je to Danteov pakao. Smrad je bio neopisiv. Stotine, ne. hiljade tela ležalo je posvuda, raspadajući se. truleći. Svuda po teritoriji logora bili su šatori i zapaljene vatre oko kojih su se nalazili čuvari iz Ukrajine i devojke kurve, kasnije sam saznao, iz cele okoline pijano se ljuljajući, igrajući, pevajući. svirajući.

U toku petnaset meseci postojanja, od jula 1942, do septembra 1943, u logoru Treblinka bio je eksterminisan jedan milion Jevreja šestina od svih Jevreja koji su ubijem u holokaustu. Kada je logor radio svojom punom parom, svakoga dana ubijano je dvadeset hiljada ljudi, a ta statistika postaje još užasnija kada čovek zna da su se sve te egzekucije događale ujutru.

Ostatak dana bio je posvećen uklanjanju tela njihovim spaljivanjem u ogromnim otvorenim jamama. Noću je vatrama bilo dopušteno da zgasnu, mirisu od kojeg se povraćalo da se izgubi, tako da žrtve pripravne za sutra ujutru ne budu zaplašene nepogrešivim smradom spaljenih tela.

Žrtve su teturajući ispadale iz vagona za stoku, sa uzdahom olakšanja što su izašle iz voza koji ih je vozio od jevrejskog geta u Varšavi. Neki su se

ugušili ili bili izgaženi na smrt. Preživeli su pokušavali da ne gledaju u tela. Umesto toga žmirkali su prema bolnom ali oživelom suncu, konačno u stanju da oslobode svoja pluća od otrovnih gasova povraćanja i ekskrecija. Znakovi su kazivali TREBLINKA, BLAGAJNIK I PRELAZAK U VOZOVE KOJI IDU NA ISTOK. Strah je zamenjen nadom: ovo nije logor. SS vojnici, sa svojim duplim insignijama u obliku munje, mogli su se očekivati pa stoga nisu budili neku sumnju mada je druga insignija, mrtvačke glave na njihovim kapama, ipak izazivala zbunjenost. Sat na stanici imao je kazaljke koje su bile iscrtane i nisu se micale. Vojnici su izvikivali komande da se ude u stanicu, da se svuče, da se krene prema tuševima. Tuš jeste bio nešto za čim se žudelo, ali žrtve su se pitale čime su zaslužile takav luksuz. Stražar kao da je čitao njihove misli: "Ne možemoda izdržimo vaš prljavi smrad!"

Saterani u stanicu, ljudi su svlačili odeću i predavali dragocenosti. "Mi ćemo čuvati vaše stvari dok se vi tuširate", bilo im je rečeno. Frizer bi ih šišao, do glave, i to ih je već činilo prestrašenim. Stražari su upali u stanicu, bičujući svoje žrtve, terajući ih pozadi... gde su nagi terani po stazi koju su SS iz milošte zvali "Put za raj". Drugi stražari bi žrtve udarali pendrecima. "Brže! Trčite bršel"

Žrtve su posrtale preko palih ispred sebe. Na kraju staze, postojao je samo jedan smer u kojem se išlo desno, uz pet betonskih stepenica, kroz širom otvorena vrata. Kada bi poslednji iz grupe od pet stotina bio ugaran u prostoriju, vrata bi se s reskom zatvarala i zaključavala. Umesto rupica za tuš, u prostoriji su se nalazili cevni otvori. Spolja je grmela mašina. Izduvni plin ispunjavao je sobu. Dok su se žrtve borile da ne udišu, nisu shvatale da će baš njihova odeća i njihove dragocenosti pomoći Nemcima da se bore u ratu, da će njihova kosa ispuniti vojničke madrace i jastuke, da će zlatne plombe iz njihovih zuba biti izvađene kako bi se njima platilo oružje i municija. Jedino što su shvatale i znale bilo je da neće moći još dugo da zadržavaju dah. Umreće stojeći.

Uprkos brutalnosti, ljudski je duh uspeo da trijumfuje. Tokom avgusta 1943, Jevreji koji su bili primoravani da rade u Treblinki poslove koje čak ni SS ni njihovi pomoćnici iz Ukrajine nisu mogli da izdrže izvlačenje tela iz gasnih komora, njihovo nameštanje u rovove i paljenje vatre ispod njih digli su se na ustanak. Koristeći provizorno oružje, oni su ubili svoje stražare i pojurili prema obližnjoj šumi. Mnogo njih bilo je ispresecano mecima iz automata, ali drugi, moguće pedesetero njih, uspeali su da stignu do zaklona drveća i da pobegnu.

Nacisti su napustili logor. Rusi su se približavali sa Istoka, većina Jevreja u Poljskoj već je bila uništena, i SSovci su brzo i užurbano uništavali dokaz svoje okrutnosti. Lažna železnička stanica u Treblinki, njen Put za raj, njene gasne komore i jame za spaljivanje, sve je to bilo izorano i pod zemljom. Jedan seljak i njegova stoka dovedem su na tu zemlju, preko njih. Ali uprkos plamenovima koji su ugljenisali jedan milion tela, žrtve su insistirale da svedoče čak i u smrti. Gasovi od tolikog truljenja naterali su zemlju da eksplodira metar i po uvis, u vazduh. Gasovi su se razlili. Zemlja se slegla metar i po ispod svog predašnjeg nivoa. Novi su gasovi potisnuli zemlju sa površine. Ponovo je potonula. I uzdigla se ponovo. Stoka je pobegla. Isto je učinio i seljak.

Prvideo

SLUŽBENI POZIV LEDENICA

KARDINALOV NESTANAK OSTAJE MISTERIJA

RIM. ITALIJA. 28. februar AP Pet dana posle nestanka kardinala Krunoslava Pavelića. uticajnog člana administrativnog kruga Rimske katoličke crkve. Kurije, zvaničnici Vatikana i rimske policije ostaju i dalje zbunjeni.

Pavelić, kojem su sedamdeset dve godine, poslednjiputje viđen od strane bliskih saradnika nakon privatne mise u nedelju uveče, u kapeli, u prostorijama u kojima je u Vatikanu živeo. Prema rasporedu, u ponedeljakje trebalo da se pojavi kao uvodničar na uveliko najavljuvanom konferenciji katoličkih biskupa koja se održavala na temu političkih odnosa Crkve sa istočnoevropskim komunističkim režimima.

Vlasti su u prvi mah sumnjale da su kardinala Pavelića oteli pripadnici krajnje desnice kako bi protestovali protiv ublažavanja stava Vatikana, o čemu se govorkalo, prema svakom komunističkom režimu koji je pokazivao volju da umanjí restrikcije koje su se odnosile na aktivnosti Crkve.

Međutim, do sada nijedna ekstremistička grupa nije preuzela odgovornost za Pavelićev nestanak.

držao u nivi; Minesota. Po drugi put te noći. karte jasno prepoznavale, nije umeo da kaže tačnu razliku između srca i karo, i pika i trefa. Pokušavajući

da suzbije svoju zabrinutost, skinuo je naočare, protrljao oči i promasirao čelo koje ga je bolelo.

Nešto nije u redu? zapitao je Sid Henderson koji je sedeo za stolom preko puta njega. Poput Milera, i Henderson je imao svojih dobrih sedamdeset godina. Tačnije, svi igrači bridža u ovoj sobi u uslužnoj zgradi za kulturnodrušvene aktivnosti u Sent Polu, bili su ili tog starosnog doba ili nešto malo mladi.

Miler se napinjao da se usredsredi na karte. Molim? Ne, sve je u redu.

Siguran si? Izgledaš k'o da si bolestan.

Ovde je pretopio. Neko bi trebalo da otvori prozor.

1 da svi obolimo od zapaljenja pluća? zapitala je Ajris Glikman, sedeći s MHerove desne strane. Ona je govorila da joj je tek šezdeset sedma.

Napolju je ledeno. Ako ti je vruće, skini sako.

Ali, Miler je već olabavio svoju kravatu. Nije smeo sebi dopustiti da potpuno zaboravi na pristojnost i da igra karte u košulji.

Možda bi trebalo da ideš kući rekao je Harvi Ginsberg, sedeći s leve strane. Strašno si ubledeo.

Miler je obrisao svoju znojavu obrvu maramicom; u stomaku je osećao mučninu. Potreban vam je četvrti igrač. Upropastio bih vam svima igra.

Zajebi igra rekao je Harvi.

Kao i obično, Ajris se ugrizla za usne, praveći se šokiranom zbog Harvijevog vulgarnog rečnika.

U MHerovom potiljku je ključalo. Nećete mi zameriti i misliti da sam loš partner?

Ono što ću ja misliti, Frenk, jeste da si zaista prokleta budala ako ne ideš kući, a osećaš se loše.

Miler se nasmešio. Kakvi dobri prijatelji.

Pozvaću te sutra da bih se uverio da ti je zbilja dobro rekao je Harvi.

Onoga trenutka kada je Miler izašao iz hodnika, ledeni vetar stegnuo mu je lice. Jak sneg ga je udario dok je teško hodao prema parkingu preko puta ulice, čvrsto stežući kaput oko sebe. Bar se više nije osećao loše. Udarci vetra i snega su učinili da živne, potvrđujući njegovu sumnju da su mu glavobolja i muka bile uzrokovane izuzetnom vrelinom u sali. Blago se podsetio zima svoje mladosti. Sanki i trka klizaljka. Mozak mi je još žustar, pomislio je. To je samo proketo telo koje me izneverava.

Ulica je bila prazna; polulučne svetiljke na parkingu bile su prigušene zavesom snega koji je padao. Stigao je do svojih kola audi, poklon od sina otključao je vrata i začuo glas iza sebe.

Namrštivši se, okrenuo se, napinjući se da vidi ko ga zove kroz sneg koji se pretvarao u vrtlog. Glas je bio prigušen urlanjem vetra. Glas muškarca, pomislio je, ali pošto ga nije ponovo čuo, počeo je da se pita nisu li ga uši prevarile.

Slegnuo je ramenima i stegao kvaku na vratima kola. Ali, ponovo je čuo glas iza sebe, bliži, iako još ne prepoznatljiv. Činilo se kao da izgovara samo jednu reč, ime, njegovo ime.

Još jednom se okrenuo. Ima li nekog tamo?

Odgovora nije bilo.

Otvorio je vrata audija.

Jedna je šaka zgrabila njegovo rame, sprečavajući ga da ude u automobil.

Draga je šaka tresnula vratima i zatvorila ih. Treća se spustila na njega i okrenula ga takvom snagom da je skoro izgubio naočare. Tri muškarca.

Sneg je zamagljivao njihova lica. .

Molim vas. Ja sam star. Uzmite moj novčanik. Ali nemojte da me povredite.

Novčanik? jedan od njih se nasmejao.

Sneg je prestajao. Kada je spazio njihova lica i kada je razumeo šta su oni zaista želeli, pao je u očajanje.

Zvuči koje ne čujemo mogu nas katkad probuditi. Tako je i Vilijem MДер, podsvesno konstatujući tišinu koja je zavladała ispred prozora njegove spavaće sobe, počeo da žmirka u snu. Poput oca čiji odmor nije potpun dok se njegov sin Hi kćerka tinejdžeri ne vrate kući sa sastanka koji nije trebalo da traje duže od ponoćnog sata, Miler se osećao nesigurno jer nikakva kola nisu ušla u njegovo dvorište, niti su automatska vrata garaže zaškripala kao kada se otvaraju i zatvaraju. Ali, Vilijem nije bio otac koji je čekao sina. Već suprotno sin, koji je čekao svoga oca. Njegov alarm u mislima je zazvonio. Otvorio je oči i bacio pogled prema digitalnom časovniku pored svog kreveta.

2:38 ujutru.

Vodeći računa da ne probudi svoju ženu, izvukao se polako iz kreveta i provirio kroz prozor prema automobilskoj stazi u dvorištu, ispod. Kroz sneg koji je padao, svetlucala su udaljena uličnasvetla. Jelke su bile obučene u belo. Na automobilskom putu nije bilo nikakvih tragova guma.

Šta je bHo, dragi?

Okrenuo se ka svojoj ženi. Izvini. Pokušao sam da budem tih.

Ni ja nisam mogla da spavam. Šta to gledaš?

Brine me ono u štae gledam. Miler je objasnio.

h,i,ir, " л traga guma? Skinula je iz kreveta i obukla kućnu haljinu. Možda je pao sneg pošto je on došao. Aha... možda.

Izašao je iz spavaće sobe, prošao pored dečje sobe i došao do sobe svoga oca na suprotnom kraju hodnika. Pošto nije video senku tela na krevetu, upalio je svetlost. Soba je bila prazna.

Njegova žena je došla do njega. Daj da malo razmislimo. Ovo možda ne mora ništa da znači. Možda je dole zaspao, ispred televizora.

Možda.

Sišli su dole, ali ga nisu našli.

Nevolja sa automobilom?

Telefonirao bi rekao je Miler.

Osim ako je sa prijateljem.

Ovako kasno? Teško da je ikada ostao posle ponoći.

Rekla sam sa prijateljem. Možda je odlučio da provede noć sa njim.

Sa ženom? " Nasmehne se. Što da ne?

Svejedno, nema razlike. Opet bi se javio telefonom.

Osim ako bi se osećao neugodno. Molim?

Znaš, pošto je tvoja majka umrla, nema ni godinu dana...

Hej, ja sam voleo svoju majku, i žao mi je što je nema. Ali, ako je on svejedno zainteresovan u svojim godinama za žene, svaka čast.

Možda on ne zna šta ti o tome misliš i osećaš. Jesi li ikada razgovarao sa njim o seksu?

Sa mojim, sedamdeset trogodišnjim ocem? Daj, pusti me. Proučavao je sat u kuhinji. Skoro je tri. Ako ne dođe do pola četiri, zvaću pajkane.

Ali, njegov otac nije došao do pola četiri, i Miler je zaista i pozvao policiju.

Nijedna saobraćajna nezgoda sa automobilom marke audi nije bila prijavljena u toku noći. Nijedan stariji muškarac nije, posle ponoći, bio primljen u bolnicu, a nijedan koji je primljen pre ponoći nije bio Milerov otac. Audi, prekriven snegom, bio je pronađen na parkingu prekoputa ulice u kojoj se nalazila zgrada za draštvenokulturne aktivnosti. Ključevi su Mi ispali i nekako gurnuti pod kola.

Ali, Milerov otac nije pronađen.

Meksiko Siti. April. Martin Rozenberg, sedamdeset dvogodišnjak, izašao je iz sinagoge, stavio svoju jarmulku u džep jakne i osmotrio ulicu popločanu oblim kamenjem. Udaljeni žamor saobraćaja dva bloka dalje, duž Paseo de la Reforma, činio ga je uznemirenim. S njegove desne strane svetlosti staroga zamka na Čapultepek brdu sijale su na nebu što je postajalo sve tamnije.

Rozenberg je razmenio šalome sa grupom mladih ljudi koji su izlazili iz sinagoge i krenuo ulevo prema ćošku. Kuća njegovog sina

i nrinaHala ip nm"m istnriislrin nosnodskim španskim zgradama koje su se preplitale sa skupim apartmanima u ovom luksuznom delu Meksiko Sitija. Kao i uvek, i ovoga je puta sin ponudio da ga odvede i vrati iz sinagoge, ali Rozenberg je insistirao da ide sam, pešice, jer je to dobro za njegovo zdravlje, a osim toga, uživao je u delovima grada kroz koje je prolazio dok se vraćao kući.

Zašao je za čošak, nastavljajući prema osvetljenoj širokoj aveniji koja je povezivala Čapultepk brdo sa upravnim zgradama.

Ne tiče me se koliko je on star! rekao je Aron Rozenberg. Nikada mu nije bilo potrebno više od jednog sata da dođe pešice kući! Šetao je ispred prozora sa lučnim svodom koji su se nalazili na celom jednom zidu njegove dnevne sobe. Ali, prošlo je više od dva sata, ne jedan!

Sa tankim, slabim brkovima, orlovskim nosom i tamnim sjajnim očima, Rozenberg je ličio više na Spanca nego na Jevrejina. Retko je odlazio u sinagogu, ali bio je poznat kao širokogrudi donator i poznavao je rabina sa kojim je razgovarao četrdeset pet minuta ranije, i od koga je saznao da je njegov otac krenuo kući iz sinagoge u sumrak.

Možda je svratio kod nekoga, u posetu kazala je njegova žena. Lice joj je bilo tamne puti. Imala je trideset osam godina, bila je vitka zbog svakodnevnog igranja tenisa, oko zgloba je nosila dragoceni zlatni sat, oko vrata ogrlicu od tirkiza, a na sebi je imala svetio crvenu suknju i bluzu tipa narodne nošnje.

Kod koga ? A i sumnjam da bi ta poseta trajala dva sata! Video je farove mercedesa dvoseda, kako skreće iza okuke.

Estaban se vraća. Možda ga je on našao.

Ali, Estaban je rekao da je obišao kolima svaki put kojim bi se Aronov otac vraćao kući iz sinagoge. Onda je proširio svoje traganje na svaku ulicu u okviru mreže od dvadeset blokova. Drigi članovi posluge koji su išli u potragu pešice, vratili su se sa istim uznemirujućim izveštajima.

Idite ponovo! Tražite!

Rozenberg je pozvao svaku bolnicu u Meksiko Sitiju. Ništa. U ponoć, kada su se sluge ponovo vratile bez njegovog oca, Aron je prekršio glavno pravilo svog eksportimport biznisa nikada nemoj imati veze sa policijom osim ako treba da ih podmitiš i telefonirao je šefu čija je kuća u Lejk Caluku, osam milja južno od grada nedavno bila renovirana zahvaljujući Rozenbergu.

I posle mesec dana, njegov otac još nije bio pronađen.

5 pro° do SVO9 sedišta prve klase u Air Canada 727,

zera Ontario. Čak teretnih brodova Grejt Lejka. Malo ispred, bliže obali, opazio je manje obrise šlepera, blještavilo na vetra naduvanih jedara. Uprkos jasnoći dana, Kesler je znao da voda mora biti ledeno hladna. Članovi posade brodova dole na jezeru mora da su zaista bili fanatici svoga posla.

Klimnuo je glavom u znak odobravanja. Zbog sposobnosti da stišava svoje strasti, pretvorio je malu elektronsku firmu Providens u jako uspešnu korporaciju koja ga je u doba od četrdeset godina učinila milionerom. Ali u ovome času, njegova opsesija nije Ma vezana za biznis. Bila je lična, a podstrek joj je bio bes.

Nije dozvoljavao sebi da je pokaže. Tokom leta uspeo je da se sabere i uzdržava, proučavajući dokumente sa posla, ali u sebi je ključao. Strpljenja, govorio je sebi. Uspeh zavisi od strpljenja. Kontroliši se.

Za sada.

Ispod sebe je video Toronto koji se širio u svim pravcima, sa niskim blokovima za stanovanje uz obalu jezera i sa oblakoderima u samom srcu grada. Osetio je promenu pritiska kada je avion počeo da se spušta. Šest minuta kasnije, avion je sleteo na međunarodni aerodrom Toronto.

Prošao je kroz carinu. Nemam ništa da prijavim. Ovde sam poslovno.

Njegova aktntašna kao i putna torba nisu ni pregledane. Nastavio je hodnikom i prošao kroz bešumna staklena vrata, zakoračivši u bučnu halu za doček putnika, osmotrio je gužvu i približio se mišićavom muškarcu koji je imao istu kravatu na plavocrvene pruge, kakvu je i sam nosio.

Koliko ste platili ovu kravatu? zapitao je Kesler. Koliko ste vi platili?

Dobio sam je na poklon.

Ja sam svoju našao. Lozinka je bila zaokragljena, a mišićavi muškarac je dodao. Imate li još prtljaga?

Samo ovo što nosim.

Onda hajdemo odavde. Kanadski akcenat muškarca koji gaje dočekao nekako mu je zazvučao neobično.

Sa terminala su ušli na parking, ušli u kombi i uskoro su stigli do autoputa sa četiri trake, svrstavši se u traku koja je putem 401 išla ka zapadu.

Kesler je gledao iza sebe u linije grada koje su se sve više udaljavale.

Koliko nam treba da tamo stignemo?

Jedan sat.

Jesu li svi došli?

Vi ste poslednji rekao je muškarac.

Dobro. Kesler je osjetio kako njegov bes izbija. Da bi suzbio bes, pokazao je prema poljima i neposećenim starim šumama uz obe strane autoputa. Nešto nedostaje.

Sta?

Tako je. Oni su protiv zakona.

Tripot "ura" za Kanadu.

Kesler je stavio naočare za sunce i počeo da gleda ispred sebe. Mali razgovor je završen.

80samdeset kilometara dalje, stigli su do izlazne rampe za Kičener. Umesto da uđu u grad, vozač je koristio sporedne puteve da bi ušao još dublje u teritoriju, konačno skrenuvši na cikcak pošljunčani put koji je vodio prema velikoj zgradizamku na strmini iznad reke.

Kesler je izašao iz kombija i počeo da osmatra imanje pošumljena brda okolo, golf igralište sa devet rupa, tenisko igralište, televizijska satelitska antena, bazen. Krenuo je ka garaži koja je mogla da primi pet automobila, a onda prema zgradi. Sa visokim prozorima u kosom krovu, kulama i zabatima, zgrada je izgledala kao da više pripada Novoj Engleskoj nego Ontariju.

Gospodin Halovej zna da udesi život rekao je vozač. Naravno, on sve to poseduje...

Jedna od duplih vrata na ulazu zamka su se otvorila. Vitak muškarac srednje težine, u savršenom sportskom kompletu koji mu je još i izvanredno pristajao, u skupim patikama, izašao je na vrata. Imao je tek nešto više od četrdeset godina, gustu talasastu kosu i zračio je zdravljem. Hvala ti, Džone. Nećeš nam više biti potreban. Ako želiš, možeš da koristiš nove mašine za gimnastiku u sali. Idi u saunu. Popij nešto. Opusti se.

Hvala vam, gospodine Halovej.

Vozač je ušao u kombi. Halovej je sišao niz granitne stepenice ispred kuće i ispružio svoju ruku. Džou? Ili...?

Džozef. Kesler se rukovao.

Bilo nam je dugo potrebno da se sretnemo. Sa toliko toga zajedničkog, šteta što smo morali da sačekamo da nas nesreća sastavi.

Nesrećanije baš tačna reč za ono o čemu se radi

Nego šta, onda? Jebeno bezumlje.

svet Zbog toga Ja iviše volim da živ^{TM} ovde. Udaljen gmasu" Halovej ie pokazao Prema Putu koji se

HaideDmgi se osećaiu podjednako

samo ienoi 2grad"bloje se^{TM}vit; pod koji je bio napravljen od crepa smiri i seb, , ° eh° n]lhovih korakal da"e cicajući potrebu da se od slika. P0t

Podsećanje na Halovejevog oca raspirilo je indignaciju u Kesleru. Niže, niz hodnik, čuo je besne glasove i, u pratnji Haloveja, ušao je u veliku sobu koja je bila obložena hrastovinom i u kojoj je osam muškaraca prekinulo svoju oštru diskusiju da bi pogledala u njega.

Sa svoje strane, i Kesler je zauzvrat posmatrao njih. BHi su različite visine, težine, i oblika lica, ali su svi zajedno imali jednu istu fizičku karakteristiku: njihove godine su se kretale u otprilike istom razmaku, .kasne tridesete i rane četrdesete.

Najzad rekao je jedan. "Dvojica su odmah uzela reč, jedan za dragim. Ovde sam od juče.

Ovaj je sastanak trebalo da bude hitan!

Moj let je morao da bude odložen objasnio im je Kesler. Došao sam čim sam mogao.

Tri muškarca koja su govorila imali su različite akcente španski, švedski i srednjozapadni američki. Dok je dolazio niz hodnik, Kesler je bio čuo i druge akcente francuski, britanski, italijanski, arapski i južnoamerički. Gospodo, ja vas molim rekao je Halovej. Ako počnemo da se raspravljamo između sebe, samo ćemo ići na raku neprijatelju da postigne dragi deo svoga cilja.

Drugi deo? Francuz se namrštio.

1 šta misliš pod tim "svoga"!? zapitao je Teksašanin. Jedan čovek nije mogao da to uradi!

Naravno rekao je Halovej. Ali, nije važno koliko ih je mnogo, činjenica je da su oni organizovani i da svi zajedno rade za jedan cilj. Zbog toga ja o njima mislim kao o jednom i zbog toga i mmoremo da dejstvujemo kao jedan.

To je istina rekao je Italijan. Ne možemo sebi da dopustimo da nas zavedu naše frustracije. Ne smemo da budemo podeljeni. Zar to i nije bio razlog zbog kojeg smo stupili u vezu pre toliko godina i zbog kojeg smo i ostali u vezi? Jer, kao grupa smo jači nego što je svako od nas posebno. Možemo ovako bolje da se zaštitimo.

Ali mi nismo oni kojima je potrebna zaštita! uzviknuo je Španac.

Možda fizički ne rekao je Halovej. Bar ne još. Ali, u našim srcima? I pretpostavimo da oni ne budu zadovoljni?,fretpostavimo da odluče da dođu sada po nas, naše žene, našu decu?4

Dragi su se ukočili.

To je ono što sam mislio kada sam rekao dragi deo neprijateljskog cilja. A on je da nas muči neodređenošću, da nas natera da patimo u stalnom strahu. Blagi bože. Egipćanin je pobledeo.

Razumete? ...

Ponovo je zavladala Noć i Magla.

Kesler nije mogao više da se suzdržava. Šta vam je svima? : Zurili su u niecra.

Pre nego što počnete da samozadovoljno tapšete sami sebe po

O čemu ti to pričaš?

Šta mislite, kako su nas našli? Jedino što su morali da urade bio je da udu u trag jednom od nas i da ga dalje samo prate.

Preduzeli smo mere opreza.

Očigledno je da nisu bile dovoljno dobre. I gledajte se sada. Svi zajedno. Amerikanac sa srednjeg Zapada istupio je napred, a njegovo se lice iskrivilo od odvratnosti. Moj otac nikada ne bi progovorio.

Pod mučenjem? Ma hajde rekao je Kesler. Koliko bola može da izdrži jedan starac? Ili, šta ako se koriste hemikalije? Zakasnio sam ali malo mi je trebalo pa da uopšte ne dođem. Razlog zbog kojeg sam ovde jeste da vas upozorim. Vi ste podjednako krivi kao i onaj, bHo ko da je, koji je počinio sve to. Nemojte održavati veze jedni sa dragima. Ja ne želim da znam dalje ništa o vama, i ne želim da vi ništa više znate o meni.

To neće resiti problem rekao je Halovej. Opet ćemo biti u opasnosti, a to nam neće vratiti naše očeve.

Već sam prihvatio činjenicu moj je otac mrtav.

Ja ne odustajem tako lako kao ti rekao je Halovej. Ali, šta ako si ti zaista u pravu? Šta ako je tvoj otac i moj, i očevi svih drugih, mrtav? Nameravaš li da pustiš tako stvari, kao da ništa nije bilo?

Oh, veruj mi, ja i te kako želim da ti kučkini sinovi plate za ovo.

U tom slučaju, imamo da razgovaramo o planovima. Kesler je brzo istupio napred. Imaš li nešto posebno na umu? Naravno da imam. Možda nisi primetio. Bio si samo još jedan od

mnogih u grupi koji su dobro razmislili da li da dođu ovamo. Dvojica od nas zapravo su i odbila. Uz svo poštovanje, oni su najuticajniji članovi. Kesler je pogledao grupu zbunjeno i iznenada i sam shvatio.

S obzirom na ono što ja nameravam da predložim, njihovo učešće u tome je krucijalno Halovej je ustvrdio:

Kesler je klimnuo glavom. Set i Ledenica.

Sidnej, Australija. Jun. Katedrala Svetog Andreje, koja je podignuta 1819. bila je impresivna, baš kao što je stajalo u vodiču. Kesler je obilazio senke unutrašnjosti katedrale koja je odjekivala, proučavao 13^{TM}" dlv1° se nienim vitražama, a onda je izašao napolje.

n ni zaslePIWJućem suncu, sišao je niz široke stepenice ispred ctofan n1 f pofinik. Posle katedrale, u njenoj blizini, u Džorž Stritu, održavši Vnnra?ke skuPštine kojoj] su se, kako je vodič objašnjavao, održavali koncerti i sastanci deleaata Pošto i

koliko je bilo potrebno, proveo lunjajući i gradskom skupštinom, Kesler je krenuo u jedan od mnogobrojnih restorana po kojima je Sidnej bio čuven. Sredio je da se tu sretne sa svojom poslovnom vezom, ali je stigao preterano rano, no to je upravo i hteo, pa je otišao do telefonske govornice i okrenuo broj koji mu je bio dao Holovej.

Muški glas je rekao: Izvolite, Bondi prodavnica rekvizita za plažu.

Gospodina Pendltona, molim vas.

Sina ili oca? Nije važno. Ja sam sin.

Gospodine Pendltone, imate li ledenica u Australiji?

Na trenutak, tišina je bila tako napeta da je Kesler pomislio da je veza prekinuta. Gospodine Pendltone?

Imam mušterije koje me čekaju. Ja iznajmljujem i prodajem daske za serf. Prodajem i punim boce za ronjenje. Ali nisu mi potrebne ledenice. Baš kao ni ljudi koji postavljaju tako glupa pitanja.

Sačekajte. Možda ako budem rekao ime...Tomas Konrad. Poštanski fah 438. Čovek je ponovo začutao. Kada je Pendlton konačno progovorio, glas mu je zvučao prigušeno, kao da je pokrio šakom slušalicu. Šta želite?

Da se sastanemo. Očigledno je da ne bih zvao da sam želeo da vam nanesem zlo. Ne bih vas upozorio.

Vi ste od njih, je li?

Moje ime je Kesler.

Gospode, ja želim da odmah izvedem stvari na čistinu. Ja ne želim da imam bilo kakve veze sa...

Stvari su se desile. Okolnosti su me naterale da dođem ovamo.

Vi ste u Sidneju? Majko božja!

Govorim iz telefonske govornice u restoranu. Nikada ranije nisam bio ovde. Ovaj telefonski poziv je nemoguće uhvatiti ili prislušivati.

Ali, vi znate moje ime, znate kako da dođete do mene! Ako vas budu pokupili...!

Bio sam pažljiv u tome da me ne prate.

Pažljiv!? Pendltonov glas je otkrivao nezadovoljstvo. Ako ste tako sigurni da niste praćeni, ne biste me zvali. Došli biste ovamo.

Nisam želeo da reskiram da vas iznenadim direktno. Ako ja zvučim kao pretnja, i ovako preko telefona, kako bih onda uopšte licem u lice imao šanse da vam objasnim?

Pendlton je opsovao.

Pokušao sam da pokažem dobra volju rekao je Kesler. Molim vas, potrebno je da se sretnemo. Što brže budemo razgovarali, to ću ja brže da odem iz vaše zemlje.

Ne ovde.

Ne u radnji? Pa naravno. Ne bih ni želeo da vas dovodim u opasnost.

Ovo nemojte zapisivati rekao je Pendlton. U četiri sata danas poslepodne... Kada je dao kompletna uputstva, Pendlton je spustio slušalicu. Glas mu je bio tih. Njegov pomoćnik koji je dočekivao mušterije ispred ulaza u radnju, nije mogao da ga čuje. Pa čak i tako, Pendlton je osećao strah. Ovako direktno stupiti u kontakt značHo je razbijanje najsvetijeg pravila za koje je ikada znao. Bože me spasi amatera. Izašao je iz svoje kancelarije, prošao pored niza boca sa kiseonikom za ronjenje, i počeo da se pravi kao da je zainteresovan za mušteriju svoga pomoćnika.

Ova su odela za ronjenje vrhunska. Ne bi trebalo da imate problema sa hladnoćom u njima rekao je Pendlton mušteriji. Ukoliko budete imali ikakvih nevolja, pod uslovom da vam odgovara, dođite kod nas, i recite nam. Mi ćemo sve srediti. Iako su on i njegov otac došli u Australiju pre skoro deset godiha, Pendlton je i dalje zadržao američki šablon govora. Lokalni tipovi sa plaže smatrali su ga čudakom;, njemu se to sviđalo. Neprimećenost je ponekada bivala bolje postignuta baš time što čovek strci od okoline. Kao neko ko je već bio poznat u kraju, stvorio je iluziju da je svuda i uvek prisutan, izuzev ronilačkih ekspedicija koje je pokatkada preduzimao, i čime je njegovo odsustvo bilo lako objasniti.

Mahnuo je u znak pozdrava mušteriji, potapšao svoga pomoćnika po ramenu "Zgodna prodaja!" i vratio se u svoju kancelariju, izašavši potom odmah na zadnja vrata. Čak i van sezone, Bondi plaža bila je neverovatno puna ljudi. Turisti. Nekolicina hrabrih surfera. Neki mišićavi momci koji se udvaraju. U svom puloveru od frotira, izlizanim farmerkama i plantenim patikama bez pojasa, bez pertli, bos, Pendlton je i sam izgledao kao lokalni frajer sa plaže. Iako u četrdesetim, sakosom koja je bila izbledela od soli i vetra na plaži, licem koje je bilo tamno preplanulo, i sa ramenima čvrstim kao stena, mogao je da se bar takmiči sa momcima sa plaže, samo da je to želeo. Svoju potpunu sposobnost i sve veštme koje je poznavao nije nijednom otkrio.

Osmatrao je aktivnost na plaži i video svog oca kako podmazuje serfbord, pričajući tinejdžerima koji su se skupni oko njega Bio je glavni.

Pendltonove oči su zasijale od emocija. Zakoračio je sa trema pozadi prodavnice, prešao preko peska i došao do oca. dlton иЛ1 SU zaPskiva1!

obaluHadni vetar je mirisao na so. Penvan " sa Poštovanem dok je njegov otac svojoj publici objašnjaxl11 senju talasa Pre Pet godina. Otac visok baš kao i , mišićav kao sin, ali čak i u sedamdeset drugoj, izboran godi nama provedenim na suncu i godinama života, markantno zgodan kao i sin bacio je pogled prema njemu.

Iskmuo je mali problem, oče. Moram da razgovaram sa tobom.

Otac je uzdahnuo, sa podrugljivom zbunjenošću. Ako je zaista neophodno. Bojim se da jeste.

Vraćam se, drugari.

Pendlton je krenuo sa ocem prema radnji. Veza koju je poslao jedan od tvojih bivših prijatelja upravo mi je telefonirala. Ovde je, u gradu.

Očev uzdah sada je bio sasvim iskren. Rekao sam tim budalama da se drže dalje od mene. Nisam nikada odobravao da se održavaju kontakti. Osim ako je zbog sveštenika. Trebalo je da shvatim problem i da ga pre toliko godina resim.

Veza traži sastanak. Zvuči kao hitna stvar.

Za nekoga ko je prešao toliko put i te kako jeste. Planeta nije dovoljno velika da bi čovek mogao na njoj da se sakrije.

Pismo koje su poslali prošlog meseca...

Zahtevajući sastanak u Kanadi? Pendltonov otac se smrknuo. Da li zaista misle da sam blesav?

Izgleda da su oni blesavi. Ali, ja sada nemam izbora. Da bih ga sprečio da dođe u radnju, moram da se sa njim sretnem na nekom dragom mestu.

Prvi i poslednji put. Dobro se potrudi da mu to uđe u glavu.

Ono što sam želeo da ti kažem... Dok sam ja odsutan, ti budi oprezan.

Ledenica je uvek oprezan.

Znam. Pendlton se nasmehio"i zagrlio ga.

Ušavši u botaničku baštu u Sidneju tačno u četiri sata, kao što mu je bilo rečeno, Kesler je osetio nervozu. Sumnjao je da nije najuspešnije ubedio svoje partnere kada je iskoristio iznenadnu bolest kao razlog što napušta poslovni sastanak usred delikatnih pregovora. Iako je biznis taško bio razlog zbog kojeg je došao u Australiju, ipak je bio ono što je verovao da se zove "pokriće". Napustivši grupu sa kojom se sreo u Kanadi, imao je najbolji izgovor da otputuje u Sidnej a da ne privlači pažnju. Ali sada, prekidajući pregovore oko dugo priželjkivanog spajanja njegove elektronske firme sa firmom iz Sidneja, privukao je pažnju za koju se nadao da ju je izbegao. Razmišljajući o proteklim stvarima, pozeleo je da je insistirao više na tome da se sa Pendltonom sretne kasnije, ali s druge strane, Pendlton je bio toliko odbojan da se sretnu da Kesler nije bio u položaju da postavlja uslove.

Dok je nastavio da hoda stazom oko koje su rasle egzotične biljke. Kesler je hrabro na ipak moramo
praćen, dolazeći ovde ipak praćen. Ne samo do ove bašte već celim putem iz
Amerike. Ja sam biznismen, ne ekspert za zamešateljstva, mislio je u sebi.
Možda moj otac zna gotovo" da je sadašnje vreme promenio u prošlo
"možda je moj otac znao" ali je pokušao da i dalje u sebi gaji nadu kako
treba da se čovek ponaša u ovakvim situacijama, ali ja za to nikada nisam
bio uvežbavan.

Ipak, nije mislio da bi grešio ako bi koristio svoje praktično čulo, i razum.
Nemoj gledati oko sebe, za slučaj da te neko prati, ili drži na oku. Nedavni
nestanci dokazali su samo daje neprijatelj bio izvanredno organizovan i
vest. "Prirepak" dopustio je sebi da pomisli u izrazima za koje je verovao da
odaju pravu melodramatičnost situaciji sigurno ne bi bio dovoljno nepažljiv
da mu pruži šansu da zna da je praćen. Kesler se potrudio da sve vreme
sobom nosi vodič. Iako ga je vrat pozadi bolelo od napetosti da se na okrene
i pogleda iza sebe, niz stazu, naterao je sebe da zuri u vodič a onda u
prekrasne biljke ispred sebe. Staza je vodila nagore. Stigao je do klupe koja
se nalazila uz grmlje i zaustavio se, osmatrajući prema zapadu, očigledno
nadzirući zgradu za koju je njegov turistički vodič objašnjavao da je
pripadala guverneru Novog Južnog Velsa. Njegov je stvarni motiv za
zaustavljanje, međutim, bio da poslušna instrukcije koje mu je Pendleton dao.
Pendleton je bio dragi razlog, zbog kojeg se Kesler osećao nervoznim. U
naponu svoje snage, Pendletonov otac, Ledenica, bio je jedan od najopasnijih
ljudi u Evropi. Iako bi sada trebalo da ima negde oko sedamdeset godina,
nije postojao nikakav razlog zbog kojeg bi se poverovalo da je sada
bezopasan. Priče kažu Halovej je bio podjednako vredan poštovanja. Ovaj
sastanak, javni, na javnom mestu, očigledno je izabran zbog zaklona i zato
što ima bezbroj putića za bekstvo, mogao je da za Keslera bude opasnost ne
samo od Ledeničinog sina već i od neprijatelja.

Baš kao što mu je i rečeno, Kesler je seo na klupu. Na udaljenom kraju
grmlja nalazila se stazica koja je skretala u krug i nastavljala, i odatle je
Kesler čuo glas muškarca sa kojim je razgovarao preko telefona. , U redu,
imate svoj sastanak. Samo brzo.

Keslerov instinkt je bio da se okrene prema grmlju, ali ga je glas
preduhitrio.

Gledaj pravo ispred sebe. Nastavi da gledaš u guvernerovu kuću. Ako bilo
ko dođe, prestani da govoriš. A to što kažeš bolje da bude zaista važno.

Kesler je progutao knedlu. Počeo je da objašnjava.

trenercf ahrUf?kqa sa nalazila na suprotnoj strani grmlja, u svojoj

odmor Pendu Zn0jav° Čel° kao da je isciem 1 da mu ie P°treba
zerVatorJumu ?oJe mn° PIIIra sevenj" ka Državn°m muzičkom kon
rijumu. Konzervatorijum je sagrađen 1819, i Pendlton je poželeo
da je živeo u to, jednostavnije vreme. Nije bilo instantsatelitske
komunikacije. Nije bilo kompjuterskih dokumentacija. Nije bilo aviona sa
kojima je Australija postala mesto nadomak ruke. "Planeta nije dovoljno
velika da se čovek sakrije na njoj", rekao je njegov otac. Naravno, s druge
strane, bez tih savremenih lagodnosti komunikacije i putovanja, on i njegov
otac ne bi bili u mogućnosti da se bave svojim poslom.
Pedletonovo lice bilo je stvrđnuto baš kao i Keslerovo, koje nije mogao da
vidi iza grmlja, dok je Kesler objašnjavao. Šta? Svi oni? Nestali? Za ime
sveta, zbog čega poruka koju si poslao nije Ma tako precizna?
Nisam ja sastavljao poruku rekao je Kesler. 1 meni se takode učinila
opskurnom, ali sam shvatio da je to iz potrebe za oprezom. Budući da je moj
otac nestao, referenca na "najnovije gubitke" naterala me ja da shvatim
značenja.
Značenja? Pendltonov glas, iako tih, imao je snagu uzvika. Mi smo mislili
da je poruka nosila značenje da je neki od bivših očevih poznanika umro!
MisliHi smo da smo pozivani na sprovod! Nismo došli čak do Australije da
bismo sada reskirali da se javno pokažemo tako što bismo otputovali u
Kanadu na piće za pokoj duši na naricanje!
Onda znači da je tvoj otac dobro?
Ne, zahvaljujući tebi! Dolaziš ovamo! Možda privlačeći tvoje lovce koji te
prate!
Rizik se činio neophodnim.
Zašto?
Samo trenutak. Neko dolazi.
Pendlton je u sebi razmišljao da li da ode Hi da ostane.
Dva klinca i pas. Otišli su stazom. U redu je rekao je Kesler.
Odgovori mi. Zbogčega si došao? Mi smo bili dovoljno jasni da ne želimo
da imamo išta sa vama.
Halovej mi je rekao da ćeS to kazati. Svestan sam, Ledenica nije nikada bio
poznat po druželjubivosti. Ali, grupa je insistirala.
Uprkos našim željama? Po cenu da se dovede u opasnost...?
Sa predlogom rekao je Kesler. Ako Ledenica ne oseća nostalgiju za svojim
nekadašnjim prijateljima, nema smisla za to da zajednički podele,
saosećajući jedan sa drugim, trenutne nevolje, onda bi možda ipak on ili ti
mogao da bude primoran na to iz dragog razloga.
Ne mogu da zamislim...

Novac. Grupa stoji odlično finansijski. Imamo izvore. Ti i tvoj otac znamo ko ste, čime se bavite. Voljni smo da ti platimo i te kako pristojnu sumu da otkriješ šta se desilo sa našim očevima. I ako... Keslerov glas postao je promukao Bože mi oprosti što sam i pomislio na to a kamoli izgovorio glasno, su mrtvi, mi želimo da nas ti osvetiš.

Utome je čela stvar? Čeli si taj put prešao da bi mene unajmio?

Ne znamo šta drago da uradimo.

Ne, to je nemoguće. Ja to ne mogu.

Suma...

Ne shvataš. Mogao bi da mi ponudiš bogatstvo, neće biti važno. Suviše je rizično.

Ali, pod uslovom... stari prijatelji...

I da neprijatelja dovedem do nas, kao što si ti možda? Odlazim. Pendlton je ustao. Recite im "ne".

Razmisli! Promenićeš mišljenje!

Neću. Pendlton je krenuo.

Slušaj me! Kesler je rekao. Ima još nešto što bi trebalo da znaš! Pendlton je oklevao.

Kardinal Pavelić! rekao je Kesler.

Šta je sa njim?

I on je nestao.

Iako ga je u grudima peklo kao žeravica, Pendlton je jurio niz peskovitu padinu koja se spuštala prema Bondi plaži. Bilo je pola šest. Trenerka se slepila uz njegovo telo. Promenio je više puta taksi kako bi izbegao moguću pratnju. Kada se poslednji taksi zaglavio u gužvi saobraćaja u blizini plaže, platio je vozaču i pojurio napred.

Imao je mnogo razloga da se plaši. Ne samo zbog rizika koji je predstavljao Keslerov dolazak. Ili zbog uznemirujuće informacije da je sveštenik nestao. Ono što ga je istinski mučilo bilo je da je njegov otac mogao da nestane baš kao što su i drugi. Ledenica mora da bude upozoren.

Ali, kada je pozvao iz telefonske govornice koja je bila blizu botaničke bašte, nije se niko javio, ni iz radnje niti iz kućice koja se nalazila na steni iznad okeana u kojoj je živeo sa svojim ocem. Kazao je sebi da je pomoćnik morao da zatvori radnju ranije, mada je istovremeno znao da se to nikada ranije nije desilo. Pokušao je da sebe ubedi da se njegov otac nije još vratio sa plaže, iako je znao da njegov otac nikada nije propustio da dođe tačno na vreme kući, kako ne bi propustio vesti u pet sati. Kada je bio nešto bliže Bondi plaži, ponovo je iz neke radnje pozvao telefonom; ovoga puta, poziv

je bio prekinut snimljenim glasom koji je izveštavao da linija nije u redu.

Osetio je da mu u stomaku svrdla hiljadu razbijenih komadića.

Stigao je do dna peskovite padine i žmirkao kroz znoj, znoj koji mu je pekao oči, ka nizu kuća koje su oivičavale okean. U normalnim okolnostima ne bi imao poteškoća da prepozna sopstvenu prodavnicu sa ronilačkom opremom između radnjica sa brzom hranom, pumpama za boce za gas i suvenirima, ali ovoga puta gužva koja se tamo dole napravila ometala gaje u tome.

Policajska kola, gomila ljudi, vatrogasna kola, dim koji se uzdizao ka nebu.

Puls mu je tukao iza ušiju, ali je uspeo da se progura kroz cmžvn prema ugljenisanoj ruševini svnio

ma telo koje je bilo prekriveno čaršavom prema ambulatnim kolima.

Izbegavši policajcu koji je na njega dreknuo da se zaustavi, Pendlton je strgnuo čaršav sa lica tela koje je ležalo na kolicima. Uništene crte su bile groteskna kombinacija onoga što bi ličilo na pomesani vosak i smije ckani hamburger.

Policajac je pokušao da ga odvuče, ali Pendlton se ljutito okrenuo i oslobodio, zgrabivši levu ruku muškarca na kolicima. Iako su prsti bili ukočeni, bilo je jasno da mrtvac nije nosio nikakav prsten. Pendltonov pomoćnik nije bio oženjen. Ali Pendltonov otac iako udovac, uvek je nosio svoju burmu.

Nije više bio u stanju da se odupire šakama koje su ga vukle od kolica.

Mislio sam da je moj otac.

Odavde si? zapitao je policajac.

To je moja radnja. Moj otac? Gde...

Mi smo pronašli jedino žrtvu. Ako on nije tvoj otac... Pendlton se trgnuo, oslobodio ruku, pojurio kroz gužvu. Mora da stigne dokuće! Udišući kiselkasti dim, pojurio je pored policijskih kola, skrenuo prema kućama i poleteo uz peskovitu padinu. Smrad nagorelog mesa polako je nestajao iz njegovih nozdrva. Ukus bakra se uvlačio u njegova usta.

Kuća se nalazila na steni, četvrt milja odatle, bila je moderna, od stakla i drveta. Drveće koje je sprečavalo vatar da direktno udara u zidove opkoljavalo je kuću. Tek kada je došao sasvim blizu kuće, shvatio je da se i sam može nalaziti u velikoj opasnosti.

Nije mu bio stalo. Uletevši kroz zadnja vrata, osluškivao je glasove sa televizora u kuhinji gde je njegov otac uvek posmatrao mali ekran, pijuckajući vino i pripremajući večera. Kuhinja je bila tiha, pećnica je bila isključena.

Viknuo je oca, nije dobio odgovor, pretražio je kuću, ali od oca nije bilo ni traga.

Zgrabio je telefonski imenik koji se nalazio u očevoj sobi, brzo prelistao i potražio telefon odmarališta "Kapetan Kuk", a onda odmah i obrnuo brojeve. Dajte mi sobu gospodina Keslera.

Trenutak... Žao mi je, gospodine. Gospodin Kesler se odjavio.

Ali, nije mogao! Kada?

Sačekajte gospodine, da pogledam. Danas posle podne, u četiri sata.

Tresući se, Pendlton je spustio slušalicu. Njegov sastanak sa Keslerom bio je u četiri, pa kako je onda Kesler mogao da se odjavi?

Da li je Kesler bio umešan u nestanak njegovog oca? Ne. To nije bilo razumno. Ako bi Kesler bio umešan, on ne bi najavio da je došao ovamo; ne bi tražio da se sđstanu. Osim...

Sumnja je u njemu rasla.

Kesler je mogao biti mamac, da se razdvoje sin i otac, da bude lakše da se Ledenica zgrabi.

Naravno, postojalo je alternativno objašnjenje, ali Pendlton se nije osećao zbog toga lakše. Neko je drugi mogao da odjavi Keslera iz odmarališta, da ga odjavi zauvek. Da proširi vladavinu terora. U tom slučaju, mislio je Pendlton, sledeća logična žrtva bi morala biti...

Ja.

Profesionalno ponašanje je odjednom prevagnulo. Izvukao je pištolj svoga oca iz fioke, uverio se da je napunjen, a onda otišao u svoju sobu i zgrabio drugi pištolj. Pretražio je ponovo kuću, ovoga puta mnogo pažljivije, čak i alkovene, ne zbog svoga oca već zbog mogućeg nepoznatog koji bi se tu sakrio.

Telefon je zazvonio. Okrenuo se hitro, na oprezu; nadajući se da je to njegov otac, podigao je slušalicu. Onaj koji je pozvao, prekinuo je vezu. Mišići su mu postali kao od čelika. Pogrešni broj? Neprijatelj koji pokušava da otkrije da li sam kod kuće?

Morao je da pretpostavi najgore. Brzo je skinuo svoju trenerku i obukao toplu vunenu odeću za napolje. Sumrak je polako padao i senke su se izduživale. Polako se krišom izvlačeći iz kuće, stigao je do obližnje strmine prema vodi, sa koje je mogao da osmatra svaki mogući prilaz kući.

Svetio kontrolnog sata je zasvetlelo. Telefon je pozvonio još jednom; mogao je da ga slabašno čuje. Posle dva puta, prestao je. Pre nego što će napustiti kuću, Pendlton je uključio telefonsku sekretaricu, koja bi sada trebalo da pokaže onome ko zove da se on ne nalazi u kući, i da ostavi poruku. Iako očajnički željan da sazna da li to zove njegov otac, nije mogao

da reskira da se vrati u kuću i da oslušne traku sekretarice. No, unapred analizirajući ovaj problem poneo je sobom bežični telefon, ostavivši ga isključenog tako da ne zvoni i ne otkrije njegovu poziciju ovde, na ivici stene. Ali, sada je uključio telefon. Kao da je hvatao poslednje trenutke udaljenosti od kuće, čuo je zahtev koji je bio snimljen na traci, da se ostavi ime i adresa. Ali, gotovo u istom času, onaj koji je pozvao, spustio je slušalicu.

"Stigla su policijska kola, verovatno zbog vatre koja je bila u radnji, mada je pomislio da to i ne moraju da budu prava policijska kola. Jedan policajac je izašao i zakucao na vrata i pokušao da ih otvori, ali Pendlton m je ostavio zaključana. Policajac je napravio krug, do zadnjih vrata kuće, zaKučao i isto pokušao da otvori vrata, a onda je otišao. Niko se više nije približio kući.

Otac mu je nestao! Baš kao i svi drugi očevi. Ali, za razliku od ,"!0_eya" p,endlton пч"e bl? tipično drugo koleno, nije bio

Pendlton je knknuo u seblOdbl° drugi sinovi jer je hteo da izbeanp H se pažnja okrene ka njegovom ocu. Ali, izbegavanje pažnje više nije bilo važno. Uradiću to! mislio je. Ali, ovo nije biznis! Ovo je lična stvar!

Ako se moj otac ne vrati do sutra, posle četrdeset godina vi kopilad konačno ćete dobiti ono što vam pripada!

Zbog Ledenice!

Zbog mene!

POVRATAK RATNIKA

Sever Biršibe. Izrael. Začuvši iznenadno štektanje oružja, Sol je bacio svoj ašov na zemlju, zgrabio svoju pušku i otupzao do jarka za navodnjavanje. Radio je na ovom polju od zore, znojeći se na suncu dok je proširivao drenažni sistem koji je konstmisao kada je prvi put došao u ovo naselje, pre nešto više od tri godine. Njegova žena, Erika, tada je bila trudna, i oboje su bili puni zebnje i želje da pobegnu od ludila sveta, da pronađu utočište u kojem će svrha njihovog nekadašnjeg posla i profesije izgledati udaljena. Naravno, shvatili su da im svet neće dozvoliti da ikada pobegnu, ali bila je važna iluzija bekstva. U ovom izolovanom selu, gde nije bilo kontakata između Jevreja i Arapa ili su oni bili veoma retki, skućili su dom za sebe i bebu Kristofera Eliota BernštajnaGrismana koji će se uskoro posle toga roditi.

Seljani su komentarisali dečakovo neobično ime. Delom hrišćanin, delom Jevrejin? I čemu crtica između dva prezimena na kraju?

Bernštajn je bilo Erikino prezime, Grisman je bilo Solovo. Kristofer je bio kao njegov brat, Irackatolik sa kojim je odrastao u sirotištu u Filadelfiji. Eliot je bio kao njegov otac, bleđi muškarac tužnih očiju koji je uvek imao na sebi crno odelo sa ružom u reveru, koji je spojio i stvorio prijatelje od Sola i Krisa, koji je bio jedina osoba koja je prema njima dvojici iskazala nežnost, regratovala ih za špijunsku mrežu, posebno za grupu savršenih ubica. Kraj je bio drugačiji, njihov lažni otac okrenuo se protiv njih, Kris je ubijen a Sol je ubio Eliota.

Gorčina koju je Sol osećao zbog onog što se desilo bol, odvratnost i žalost bili su njegov glavni razlog da želi da pobjegne od sveta. Ali ljubav prema njegovom bratu po duši i, uprkos svemu, prema Eliotu, naterali su ga da poželi da nazove bebu prema dvojici najvažnijih ljudi u svome životu. Razumevši šta Sol oseća, Erika se složila. Širokogrućla, л"тз FviVa Mona kao retko ko. Prelepa kao maneken visoka, vitka i elegantna, sa visokim jakim jabučicama i dugom crnom kosom. A smrtonosna kao i on sam. Zvuk pušaranja mu je skupio stomak. Panično pojurivši prema selu, njegova je prva pomisao bila da zaštiti sina. Druga je bila da Erika može da dečaka zaštiti baš isto kao i on sam. Njegova treća misao je bila da, ako se bilo šta desi bilo kome od njih, on se nikada neće smiriti dok ubice ne plate za svoj zločin.

Iako nije bio u akciji otkako je stigao u Izrael, stari instinkti su oživelili. Neke stvari očigledno ne mogu nikada da budu zaboravljene. Prilepio se uz kameni zid i približio liniji kojom se selo pružalo, prethodno se uverivši da prašina nije začepila mehanizam paljenja ili cev njegove puške. Iako je puška uvek bila napunjena, proverio je šaržer, tek da se još jednom uveri. Čuvši krike, ispalio je niz metaka a onda je ponovo čučnuo iza gomile stena. Pucnji su postajali sve jači, sve češći. Zurio je u liniju kuća koje su bile pokrivena crepom i spazio nepoznate ljude koji su imali na sebi arapsku ratnu spremu i koji su pucali sa svog zaštićenog mesta prema kućama koje su se nalazile u centru sela. Žene su vukle decu niz ulice ili ih uvlačile u prolaze i dovratke. Jedan starac se bacio na zemlju i otkotrljao pod dejstvom nekoliko zrna koja su ga zaredom pogodila dok je pokušavao da dopre do mlade devojke koja se sledila od straha, stojeći nasred ulice. Glava joj je odjednom bila odbačena metkom. Eksplozija koja je potom odjeknula bljunula je dim i krhotine. Žena je kriknula.

Kučkine sinovi! Sol je naciljao sa svog mesta iza stena. On je izbrojao šest metaka, ali obim pucnjave ukazivao mu je da je najmanje još šestorica napadača na drugoj strani sela. Pucnjava je bila sve žešća, i drugi automati su se pridružili borbi. Ali, zvuči ovog oružja razlikovali su se od jeke

kalašnjikova koje su napadači koristili i koji je koristio i on sam, jer je uvek više voleo da ima ono oružje čiji će se zvuk stapati sa zvukom tipa oružja koje su koristili neprijatelji Izraela. Ne, automati koji su se odjednom čuli, pridružujući se borbi, imali su prepoznatljivo prštanje M16ica, na kojem je "Sol učio tinejdžere iz sela da pucaju iz njega.

Jedan je neprijatelj pao, a krv mu je šiknula iz leđa. Petorica terorista koji su ostali na Solovoj strani sela usmerili su se ka zaklonu od talasastog lima odakle je došla pucnjava. Lim je zaprštao, na njegovoj strani pojavila se desetina rupa. M16 je učutao.

Ali drugi, iz drugih zgrada, jaukali su osvetnički. Drugi je napadač pao, krv je bljunula iz njegovih grudi. Sol je olabavio pritisak prsta na okidaču, meko apsorbujući trzaj, pogodivši napadača u kičmu. Promemo je cilj, pogodio još jednu metu, ovoga puta u lobanju, a onda je otpuzao iza stena, pucajući dok je nešto kasnije počeo da trči.

Još je jedan neprijatelj pao. Uhvaćen u unakrsnu vatru, preostali Arapin je bacao poglede napred i nazad, jureći prema niskom kamenom zidu, i zastavši u zaprepašćenju kada je Solov omiljeni đak ustao iza zida, pucajući u metu ispred sebe, raznoseći neprijateljsko lice. Krv je prekrila telo koje je padalo nauznak.

Koristeći zaklon od šančeva i zidića koje su on i njegovi đaci napravili da bi omogućili sebi pozicije za odbranu, Sol je preskočio prepreke i poleteo prema suprotnom zidu sela. Krajičkom oba oka mogao je da vidi kako se njegovi đaci razdvajaju i čuo je prštanje drugih M16ica, a onda odgovor još kalašnjikova. Druga je granata eksplodirala posred zgrade koja je već bila polusrušena prvom. Ovoga puta, zid je poleteo u vazduh, a Sol nije čuo krike. Još bešnji, ispunio je polukrug koji ga je doveo do druge grupe napadača. Ispraznio je svoj šaržer, ponovo ga napunio, ponovo ispraznio taj novi, zgrabio kalašnjikov koji je Arapin koji se povlačio ispustio, ispraznio i njega, podigao M16 koji je njegov drugi omiljeni đak ispustio kada je umirao, ispraznio je i njega, a onda stigao teroristu čije vestine u borbi prsa u prsa nisu mogle da se mere sa treningom instinktubica kroz koji je Sol prošao dvadeset godina ranije. Koristeći se dlanom jedne šake, a onda drugim, naleteвши svom snagom, nabio je neprijateljjev grudni koš u samo srce i pluća.

Pucnjava je prestala. Sol je žmirnuo prema neprijatelju koji je stajao.

Njegovi đaci, uzbuđeni zbog pobeđe, skupili su se oko njega.

Ne! Ne pravite grupu! Razilazite se! U zaklone! Ne znamo da li smo ih još sve sredili!

Sam je poslušao sopstvene reci i sagnuo se prema šancu. Ali,

prokleo je sebe što je bio tako dobar. Kazao je sam sebi da će mu duša biti prokleta zato što je profesionalac. Pokušao je da se opomene kako dobro sela dolazi na prvo mesto. Na tlu koje se jedva održava, individualac dolazi tek u drugom planu na red. Ovde je žrtvovanje bilo pravilo. Ali, s druge strane, Sol je očajnički želeo da sazna šta je sa Erikom i sa njegovim sinom.

Primoran da pruži primer, podelio je svoje đake u grupe i metodično su svi pretražili selo. Oprezno, približio se i proverio telo svakog poginulog neprijatelja. Prezirući sebe što je tako odgovoran, on je sam izvršio superviziju pretrage zgrada koje su ostale netaknute, proveravajući i uveravajući se da u njima nema nijednog napadača. Organizovao je izviđanje stanja u selu deset seljana je poginulo, petnaest je povređeno. Gde je medicinska grupa? Komunikacije, šta je urađeno na javljanju radiom za SOS bazi u Biršibi?

Tek kada se prošlo kroz proceduru koju su zahtevali hitni slučaje: vi, kada je svaka mera opreza preduzeta, Sol je sebi dozvolio da se ponovo vrati u normalno stanje ličnosti. I ponovo je pomislio koliko je svestan da je proklet. Njegov nekadašnji život ponovo se prikrao, kontrolišući ga. Odgovarajući na izazov onim čime je bio treniran, poneo se ispravno. Ali iz druge perspektive, potpuno, apsolutno, ispravnost je bila neispravna. Dopustio je sebi da njegove javne dužnosti podrede njegove privatne potrebe.

Zgrada koja je bila najviše izložena pucnjavi, koja je eksplodirala od dve granate, bila je njegova sopstvena. Dok su ga seljani i daći okružili, u strahopoštovanju i divljenju kako kontroliše svoje emocije, konačno je ipak sebi dopustio da se oslobodi javne funkcije. Dok su mu suze lile niz obraze, posrtao je prema uništenoj zgradi, utočištu njegove žene i deteta. Desna strana zida bila je potpuno izvaljena napolje. Na toj, desnoj strani, krov se srušio, a njegov je ćošak delovao zaista bizarno.

Kada je prva granata eksplodirala, čuo je ženu koja je kriknula. Sada, srca punog zebnje, provirio je kroz ono što je nekada bio prozor a sada velika crna rupa. Zaveses su bile ogaravljene i u fronclama. Sa svoje leve strane, spazio je ostatke drvenog kamiona igračke koji je bio napravio za svoga sina. Pored njega su ležali tanjiri, pali sa police koja više nije postojala. Ostaci polomljenog stola gotovo da su ih prekrili. Osetio je miris spaljenog drveta, nagorele odeće i otopljene plastike. Pali krov zatamnjavao je njegov pogled uperen u središnji deo kuhinje.

Došao je do vrata, koja su ispala iz svojih šarki u času kada ih je dotakao, i progutavši knedlu od straha, zakoračio je u kuću. Išao je lagano, iznenada

zastrašen od onoga na šta je mogao da zgazi, uplašen okrvavljenih slomljenih delova tela i mrzeo je i pomisao na to razdvojenih smrskanih komada. Sklonio je metalni čaršav od lima, podigao drvenu gredu, prekoračio ono što je nekada bila stolica, ali nije video krv, i od nade srce mu je zakucalo brže.

Vukao je deo krova, bacajući ga kroz otvoreni dovrtak, zaustavljajući se, skupljajući još polomljenih opeka. Opet nije naišao na krv. Prislonio se uz deo krova koji se krivio nadole u kuhinju, pomerio ga dovoljno da može da bude u stanju da proviri u jedan deo sobe koju nije mogao da vidi ćelu.

Zažmirio je u senke.

Nije video tela. Dobro uglavljena i zamaskirana vrata u podu slomila su mu dva nokta dok ih je grčevito držao. Krvavih prstiju, saterujući vrata uz zid, zurio je u tamnu prostoriju ispod sebe.

Erika!

Mrak je apsorbovao njegov glas, ne vraćajući eho.

Erika! Ja sam, Sol!

Suviše nestrpljiv da bi sačekao odgovor, zagnjurio je glavu nadole, a onda skočio, dok su mu cipele dotakle pod metar i nešto ispod površine gornje sobe. Sve je završeno!

Napinjao je oči da bi mogao da pobedi mrak. U jednom času očajja, posumnjao je da greši, a onda je iznenada shvatio da nije dao pravi signalozinku. Neprijatelj bi mogao da imitira njegov glas. U tami kakva je ovde dole vladala, trik bi mogao i uspeti. Bebi Rut i ruže.

Gospode! Bilo je krajnje vreme da to kažeš. Već si me zabrinuo ucučivala sam se da li da te ubijem. Erikm duboki senzualni glas aosao je, smirujući ga, iz zadnjeg dela sobe. Nadam se da si ih pakleno potprašio.

ak Nemogaodaseuzdrži;nasmeJaoseJevreJinetrebadaveruju

Ali, pod izvesnim uslovima, to je prelepa zamisao. Zato što su napali selo, naš dom, nadam se da se ta kopilad tamo već prži.

Iz mraka, njegov je sin zapitao Tata?

Ja sam, sine. Ne treba da brineš. A ti Erika, pazi šta govoriš pred dečakom, važi?

Ćućeš ti još gore, ako mi ne kažeš što si se toliko tamo gore zadržao.

Pokušao je da razume njen ton; ono čemu se najviše nadao bilo je da se ona šali.

Pucnjava je prestala pre dosta vremena kazala je Erika. Sta si ti radio, zaustavio si se na pićencetu?

S obzirom da je Erika znala da je Eliot naučio Sola da se suzdržava od alkohola, on je sada znao da se ona šali, i odahnuvši ne samo zato što su ona

i dečak živi već i zato što ona nije ljuta što se on ponovo ponašao kao profesionalac, nečovečni profesionalac, nije mogao više da zadrži suze. Cipele su zaškripale po zemljanom podu. Tela su se pojavila iz tunela. Sole? Erikin glas bio je tu, blizak i rezonantan, zabrinut, uz samo njegovo uho.

Tatice?

Sine, dobro sam. Samo ja... Tuga je počela da ga guši, glas je počeo da mu drhti.

Erikina snažna ruka ga je zagrlila. Šta nije u redu, Sole?

Ja... Brišući oči, borio se da objasni. Sve smo ih ubili. Ali, da... Vraćao je svoju snagu. Ali, da sam dojurio odmah ovamo, da sam gledao samo nas, mene, tebe, Krisa, onda bi sve čemu sam učio te klince u selu... svaki princip o tome kako je grupa važnija nego individua, pojedinac... ličilo na laž. Sledeći put kada bismo bili napadnuti, oni bi se brinuli za sebe, umesto za...

U tami, Kris se sklupčao uz njega.

Erika ga je čvršće zagrlila. Ti si na.

Iznenaden, obrisao je suze. Molim?

Mi smo profesionalci. Ili smo to bar bili. Oboje znamo šta znači borba. Pojedinačne potrebe su luksuz. Ako se grupa sama ne brani, nijedna porodica nema šanse. Onoga časa kada je pucnjava počela, ja sam zgrabila Krisa jednom rukom, a drugom ovaj uzi. Rekla sam sebi da ćeš ti, ako budeš ostao u životu, postupiti onako kako to pravHa zahtevaju i tako bih učinila i ja. U mom slučaju, to znači da sakrijem našeg sina i da ga zaštitim. A u tvom slučaju to znači da učiniš ono što je više moguće da zaštitiš selo. Nema potrebe za suzama. Ja te od srca iskreno volim. Moj" je posao da čuvam porodicu, Voje da braniš grupu. Ja se ne žalim. Ako išta osećam, to je da sam ponosna na tebe. Oboje smo uradHi onako kako treba.

Sol je teško disao. Volim te.

Pošto se celo selo smiri, kada budemo organizovali raspored stražarenja i kada padne mrak, kada Krisa stavimo u krevet, biće mi drago što ćeš moći da mi pokažeš i koliko.

Dvadeset minuta kasnije, jedan izraelski helikopter je kružio nad kamenitim poljima sela, proveravajući da li je preostao još neki napadač. Dva kamiona prepuna vojnika truckala su razrovanim dramom i zaustavila se u predgrađima. Njihove oči podsećale su Sola na jastrebove, vojnici su poiskakali iz kamiona, osmotrili razaranje i sakupili se na jednom mestu, spremni da čuju naredbe kapetana. Dobro istreniram, veoma disciplinovani,

utvrdili su odbrambene pozicije za slučaj drugog napada. Tim je pretražio džepove poginulih neprijatelja.

Topli vetar poneo je prašinu.

Kapetan čije je lice bilo rošavo, došao je do Sola. Vaš radio tim je rekao da je napad odbačen. Pokazao je prema telima. Zar reč "razneti" nije tačnija?

Pa... Sol je slegnuo ramenima ... razljutili su nas.

Očigledno. Kapetan je zapalio cigaretu. Po onome što sam ja čuo, nešto najgore što neko može da vam učini jeste da vas razljuti. Grisman, je Γ tako? Sol Grisman? Amerikanac? Bivši CIA?

To vam stvara probleme?

Ne, posle ovoga što se desilo. Ovo mora daje Erika?

Sol se okrenuo. Nije čuo da Erika dolazi njemu iza leđa.

Kristofer je kod komšijakazala je. Još je uplašen, ali je obećao da će da zatvori oči i pokuša da zaspi. Čuvaju ga. Pogledala je u kapetana.

Vi ste radili sa Mosadom rekao joj je kapetan. Iznenaden sam da vam ovo selo nije dosadno.

Danas, to je sigurno, nije bilo.

Kapetan je iskrivio glavu, posmatrajući tinejdžere koji su držali M16ice.

Gde su muškarci?

U vojsci rekla je Erika. Ili u Jerusalimu ili u Tel Avivu. Ovo je selo udovica, siročadi i napuštenih žena. Jedva da je i imalo života kada smo stigli ovamo. Hoćete da mi kažete da su se ovi klinici, uz vašu malu pomoć, pobrinuli za ovaj tim?

Jedino što im je bilo potrebno bHo je malo ohrabrenje. Cereći se, Sol je zagrlio dva najbliža dečaka.

Moj izvor kaže da w kapetan je rekao Solu imate razloga što ste želeli da izađete iz svega.

Da H je rekao koji je moj razlog?

Kapetan je odmahnuo glavom.

Alergija.

Naravno. Moj izvor takođe mi je rekao da ste viobratio se Eriki mogli da ostanete u izraelskoj obaveštajnoj službi. Vaš je dosije bio čist. Vi niste morali da dođete ovamo.

Pogrešno rekla je. Ja sam imala najbolji mogući razlog. Koji?

Da budem sa njim. Pokazala je prema Solu.

Kapetan je povukao dim svoje cigarete. Fino. Šta se desilo ovde u vezi sa tim imam nekih nedoumica.

Znam odgovorio je Sol. I ja.

Za početak, ovaj tim nije bio sastavljen od gomile amatera. Bili su odlično naoružani. Sovjetsko oružje. Nije bilo iznenadno planirali su napad, šestorica su se približila sa ove strane sela, ostalih šest sa druge strane. Za toliki broj ljudi, to nije lako, potrebno je dosta odlučnosti, i prokleta dobar razlog, da bi se pokušalo da se krišom prođe pored naših odbrana na granici. Osim toga, selo na osporavanoj teritoriji, još bih tu i mogao videti razlog. Da je ono strategijska meta recimo vazдушna baza, stovarište municije riskantni iznenadni napad mogao bi imati smisla. Ali, selo sa udovicama, siročićima i ostavljenim ženama? Na pedeset milja od granice? Šta je po sredi?

Nemojte da mislite da i mene to nije zabrinulo rekao je Sol.

Prašnjava limuzina je stigla u sumrak. Napolju, pored ruševine onoga što je nekada bio dom, gledajući u malu vatru u kojoj je gorela gomilica ostataka koje je izneo, Sol je čuo motor dok je jeo pileću supu iz kesice i posmatrao Eriku kako kašikom hrani Kristofera.

Podigavši pogled, spazio je vojnike kako izlaze iz zaklona i pokazuju vozaču da stane na kraju sela. Kola su bila suviše udaljena, njihov vetrobran suviše prašnjav da bi Sol bio u stanju da vidi ko sedi iza volana. Vojnici su razgovarali sa nekim ko je bio u kolima, ispitivali dokumenta koja su im bila data, i okrenuli se da bi iza sebe pokazali vozaču u Solovom pravcu.

Kola su se približila. Sol je ustao. Prepoznaješ li ih?

Erika je zurila u kola i odmahнула odrečno glavom. A ti? Ovo selo postaje sve naseljenije.

Kola su se zaustavila na nekih sedam metara od njih. Seljani su sumnjičavo posmatrali stojeći u svojim otvorenim vratima. Vozač je ugasio motor. Neko je astmatično disao ispod krova automobila. Muškarac je zakoračio napolje. Bio je visok oko metar i osamdeset, vitak, ramena malo povijenih napred. Nosio je zgužvano odelo, gornje dugme na košulji bilo mu je otkopčano, kravata mu je bila razvezana. Imao je brkove, kosu malo proćelavu. Sol je pretpostavljao da je mogao imati blizu četrdeset, i osećao je da je njegova vitkost bila posledica ogromne energije, obuzdavane ali i uvek obnavljane zbog sagorevanja kalorija i znojenja za stolom, na koji je ukazivala pogrbljenost ramena.

Cereći se, muškarac se približavao. Sol ga nikada ranije nije video, ali radost koja je bila očevidna u strančevim očima davala je jasno do znanja da stranac zna njega.

U trenutku, Sol je shvatio svoju grešku.

Nisam ja taj koga on zna.

Već Erika.

Njene su oči sijale istom radošću kao i oči stranca. Nasmejala se široko, ushićeno, a glas se pretvorio u neverovatni šapat. Miša?

Erika.

Pojurila je napred, zagrlivši ga. Miša! kliknula je.

Sol se opustio kada je čuo ime. Ako je njegova pretpostavka tačna, onda bi prezime trebalo da bude Plec. Nikada nije sreo čoveka, ali je ostao zahvalan za usluge koje je Miša na Erikin zahtev uradio za njegovog, skoro pravog, brata i za njega samog pre tri godine.

Čekao je, sa poštovanjem, dok Erika nije prestala da grli Mišu. Onda, zakoračivši napred, držeći Kristofera za levu ruku, pružio je svoju desnu.

Dobro došao. Jesi li gladan? Hoćeš li malo supe?

Mišin stisak ruke bio je snažan. Ne, hvala. Pojeo sam dve zemičke u kolima. Od njih sam dobio gorušicu.

Često sam se pitao kako izgledaš.

Baš kao i ja. Žao mi je zbog tvog brata.

Sol je klimnuo glavom, pokušavajući da odagna od sebe bolno osećanje.

Miso, zašto nisi u Vašingtonu? zapitala je Erika.

Pre dve godine prebacili su me u Tel Aviv. Da budem iskren, to sam i želeo. Nedostajala mi je domovina, moji roditelji. A u transfer je ušlo i unapređenje. Ne mogu se požaliti.

Koji je sada tvoj zadatak? zapitala je.

Miša je uhvatio Kristofera za ruku. Kako si dečko? Kristofer se zakikotao.

Ali, Mišino izbegavanje da odgovori na Erikino pitanje uznemirilo je Sola.

On je baš lepo dete. Miša je osmotrio ruiniranu zgradu koja se nalazila iza male vatre. Renoviranje?

Unutrašnji dekorateri su došli danas rekla je Erika.

Čuo sam.

Njihov posao nam se nije dopao. Morali smo da ih otpustimo. I to sam isto čuo.

Je li to razlog zbog kojeg si ovde? zapitao je Sol.

Miša ga je posmatrao. Možda bih mogao, ipak, da pojedem malo supe.

Seli su pored vatre. Sada, kada je sunce skoro sasvim zamaklo, pustinja se ohladila. Toplota koja je dolazila od vatre Ma je baš prijatna.

Miša je pojeo samo tri kašike supe. Čak i dok sam bio u Vašingtonu pričao je Eriki znao sam da ćete doći ovamo. Kada sam se vratio u Tel Aviv, bio sam u toku sa vašim životom.

Znači ti si izvor glasina koje je kapetan čuo rekao je Sol. Pokazao je prema oficiru koji je stajao na mestu za stražu koje se nalazilo u predgrađu sela, razgovarajući sa vojnikom.

Mislio sam da bi bilo dobro reći mu da može da zavisi od vas oboje. Rekao sam da bi trebalo da vas ostavi, ali ako stupite u vezu sa njim, da obrati pažnju na ono što vi kažete. Nisam pokušavao da se mešam.

Sol ga je posmatrao netremice.

Posle onoga što se danas desilo rekao je Miša bilo je prirodno što je došao do mene, posebno zato što upad ima uznemirujuća značenja. A najmanje zbog onog da je besmisleno napasti selo koje se nalazi tako daleko od granice, i koje nema ni vojnu ni geografsku vrednost.

Sol ga je preduhitrio. Misliš na njihove nokte?

Miša je podigao obrve. Znači, primetio si? Zašto to nisi spomenuo kapetanu?

Pre nego što vidim koliko mnogo mogu da zavisim od njega, želeo sam da se uverim koliko je dobar.

Pa, on je vrlo dobar rekao je Miša. Dovoljno pouzdan da bi podelio svoje sumnje samo sa mnom dok ja ne odlučim kako da sa tim izađem na kraj. Mogli bismo već jednom prekinuti da obigravamo kao mače oko vruće kaše kazao je Sol. Ljudi koji su napali selo nisu bili tipična gerila. Ne mislim pritom na to da su im puške imale još tragove masti od pakovanja u sanduku, ili na to da im je odeća iznošena ali čizme gane nove. Mogao bih sve to da objasnim pretvarajući se da verujem da su sada skoro ponovo dobili novu opremu. Ali, njihovi nokti. Razmazali su prašinu po celim šakama. Problem je u tome što ona nije ušla i pod njihove nokte. Glupavi ponos. Zar su pretpostavljali da nijedan od njih neće poginuti? Zar su pretpostavljali da niko od nas neće primetiti njihov "manikir od po dvadeset dolara? Oni nisu teroristi. Oni su ubice. Uvezene. Izabrane zato što su Arapi. Ali njihova uobičajena teritorija nije . pustinja. Već Atma, Rim, Pariz Hi London.

Miša je klimnuo glavom. Tri godine ovde, a nisi izgubio svoje veštine. c Sol je pokazao prema uništenoj zgradi iza sebe. I vrlo je očigledi, dno, napad nije bio vođen niti usmeren na celo selo. Naša je kuća : pretrpela najviše štete. Predmet napada bili smo mi.

Erika je ustala, došla iza Mise, i stavila svoje šake na njegova ramena. Stari prijatelju, zbog čega si došao ovamo?

Miša je podigao tužno pogled.

Šta se desilo? Sta nije u redu? zapitala je.

Erika, tvoj otac je nestao.

Stabilnost protekle tri godine sada je bila uništena. Osećaj mira činio se nepovratnim. Konstante njegovog bivšeg života sada su ga zamenile napetost, sumnja, opreznost. Bekstvo je bilo očigledno nemoguće. Čak i ovde, svet se probio, i ponašanja za kojima je žudeo da zauvek odu, sada su se vratila, jača nego ikada. U noći, sa Kristoferom koji je spavao u kući komšija i Misom koji je spavao u svojim kolima, Sol je sedeo uz Eriku, uz vatru, pored ruševine svoje kuće.

Ako smo mi bili meta rekao je a ja mislim da nema nikakve sumnje da jesmo, moramo da pretpostavimo da će drugi timovi doći po nas.

Erika je stalno gurala štap u vatra.

Ne bi bilo pošteno da dopustimo da naše prisustvo predstavlja opasnost za selo dodao je on.

I šta da radimo? Da stavimo znak ljudi koje želite ne žive više ovde?

Odbljesak vatre ogledao se u njenim očima.

Oni će otkriti da smo otišli baš onako kao što su otkrili da smo ovde.

Ali, zbog čega su uopšte došli?

Sol je odmahivao glavom. Tri godine je suviše dugo vreme da bi nam se breme prošlosti sada vrafflo. A moj dogovor sa Agencijom bio je da ako se držim po strani, oni će se pretvarati kao da i ne postojim.

To je jedna stvar koju smo učinili, u redu rekla je ona gorko. Bili smo dalje od pogleda.

I zato mislim da to nema nikakve veze sa prošlošću.

Onda, bilo koji da je razlog napada, to je nešto novo.

To nam još ne govori zbog čega?

Misliš li da je to slučajnost?

Referenca je bila neodređena, ali on je znao na šta je ona mislila. Nestanak tvoga oca? Juče.

A danas napad?

Loše vesti izgleda uvek dolaze u paru Hi u broju tri rekla je ona ali...

Ja ne verujem u slučajnost. Ono što je očigledno ne srne da bude ignorisano.

Ako ti neka šema gotovo probija oči, onda nemoj da okrećeš pogled od nje.

Pa, "ajde, onda, da ne okrećemo kazala je.

Ti znaš šta to znači.

Gurnula je štap još jače u vatra. To je još jedan razlog da se napusti ova kuća. Ono što je ostalo od nje.

Sol je mislio na irigacione kanale koje je tri godine gradio i dograđivao. To me čini besnim.

Dobro je. Ne bi vredelo da se od toga odustaje lako.

A nemamo šanse protiv tog, bilo ko daje, koga ćemo goniti ako ga, ili njih, gonimo sa ravnodušnošću.

Ja nisam ravnodušna u vezi sa mojim ocem. Jedna od žrtava života ovde bila je da njega ne viđam.

Vatra je zapucketala. Erika je iznenada ustala. Bolje je da se spremimo.

Ljudi koji su nas napali učinili su nam čak i uslugu, a da to nisu ni želeli.

Ono što je ostalo od naših poseda možemo čak i bukvalno da poneseemo.

Tako ćemo lakše i videti šta je sa tvojim ocem.

1 dobro vratiti onome ko nas je odvuкао od našeg doma.

Prošle su tri godine oklevao je Sol. Uprkos Mišinim komplimentima, da li smo zaista dovoljno dobri?

Dovoljno dobri? Hej, za poslednje tri godine, ja sam se samo odmarala.

Ljudi koji su oteli moga oca moliće se Bogu da se nikada nisu upleli sa nama kada budu tačno otkrili koliko smo dobri.

POKAJNIK

Južno od Kaira, zapadno od Nila. Nitrijska pustinja. Egipat. Ovoga puta nije bio miš već gušter kojeg je posmatrao, i nije pravio nikakve trikove kao što je Stjuart Mali pravio. Nije izvlačio Drua iz njegove ljuštore samonegiranja.

Nije ga terao da mu nedostaje društvo drugih njegovih prijatelja, ili čak i stranaca. Jedino što je činio bilo je da ispuzi iz svoje rupe ispod stene i da uživa u suncu nekoliko sati, odmah posle svanuća. U sumrak, isteglio bi se po kamenoj ploči, prikupljajući toplotu sunca koju je stena upila. U međuvremenu, tokom punog uništavajućeg blještavila dana, skrivao se. Dugačak stopu, svijenihnogu, naboran, ne trećući uopšte, testament palacavog jezika, dokaz božjeg perverznoг stvaralačkog hira.

Klonuo u tami u pozadini svoje pećine, Dru je posmatrao zver koja je zauzimala svoj jutarnji položaj na ulazu u tunel. Mrzeo ga je i zbog tog razloga, ga je i tolerisao, zato što je znao da ga Bog iskušava. Gušter je bio deo njegovog pokajanja. Dok se sunce sve više pelo, šalju ci zrake u pećinu, Dru je osmatrao stenovite konture svoje ćelije, poredeći surovu strogost i relativni luksuz koji je poznao tokom šest mirnih godina u svom jednostavnom smeštaju u kartuzijanskom manastiru u Vermontu. Ponovo je uporedio guštera kojeg je zvao dvojako, Lucifer i Kvazimodo, sa Stjuartom Malim, mišićem koji mu je bio sadrug poslednje dvegodinenieaovoaboravkдn manaetim

su napale manastir da bi se dočepale Drua, i on je bio primoran da napusti raj, grešnik koji se sučeljava sa grešnim svetom. Događaji koji su iz toga proistekli njegov rat sa Skalpelom, njegova ponovna veza sa Arlin, njegov susret sa Očinstvom kamena, paradoksalno, ali izlečili su ga pa ipak ponovo prokleli, primoravajući ga da pronade ovu rupu u steni, u pustinji, u kojoj je hrišćansko monaštvo zapravo i začeto, ovde gde je morao ponovo da traži pročišćenje kroz pokajanje i obožavanje Boga.

Od tada je prošla godina dana. Bez promena godišnjih doba, svaki dan je isti kao prethodni, vreme u pustinji je izgledalo neobično rastegnuto pa ipak stisnuto. Godina je mogla biti večnost, ali i mesec dana ili nedelja dana. Njegov jedini način merenja koliko je dugo ovde bilo je opažanje koliko mu kosa raste, kolika mu je brada i koliko mu je hrane još preostalo. A hrana se smanjivala i smanjivala, sve dok nije bio primoravan da se odvuče do najbližeg sela i da dopuni svoje jednostavne potrepštine. Seljani su, videvši ovog visokog, pognutog muškarca opaljenog suncem sa grozničavim očima, u odeći više nalik na krpe, ostajali po strani ali ga posmatrali sa poštovanjem, dajući mu status svetog čoveka, iako je on sam odbijao da sebe smatra takvim.

Osim tih prekida, njegova je rutina bila nepromenljiva vežbe, meditacija i molitva. Kasnije, međutim, osetio se toliko slabim da je ležao u zadnjem delu pećine, govoreći odgovore nekoj masi koju je samo on zamišljao. Pitao se šta li gušter misli o latinskom jeziku kada bi pokatkada okretao svoju ružnu glavu, ne trepćući, prema njemu. Ili je to bila samo reakcija slična Pavlovljevom refleksu? Ako je to, kojoj je svrsi ovo čudovište služilo? Stena, iako nije mogla da razmišlja, imala je svoju lepotu. Ali, gušter nije mogao da je ceni, osim što ju je koristio da greje svoju ružnu žutu kožu. A koje bi svesno biće moglo uopšte da ceni ružnoću guštera?

Ovo je test, proba, mislio je Dru. Ako mogu da cenim guštera, mogu da spasim svoju dušu. Mogu da dokažem kako sam se otvorio u svim porama ka Bogu.

Ali, telešne potrebe su uznemiravale Drua u meditaciji. Morao je da pije. Izvor jedan od razloga zbog kojeg je izabrao ovo mesto nije bio mnogo udaljen. Kao i obično, odugovlačio je sa gašenjem žeđi, delimično zato da bi pojačao svoje pokajanje, delimično da bi pojačao svoje zadovoljstvo kada bi konačno počeo da pije prve kapi. Ravnoteža između bola i zadovoljstva prouzrokovala je u njemu duboki duhovni stres. Konačno ga je resio tako što je zaključio da je zadovoljstvo u piću upravo poklonio Bog kao deo mehanizma za samoodržanjem. Ali ako bi on sebi odrekao to zadovoljstvo,

ako ne bi popio ni kap, on bi umro. I to bi bilo samoubistvo, a samoubistvo je jedan od najvećih grijehova.

U svom stanju slabosti, njegove misli su počele da nižu asocijacije. Zadovoljstvo, bol. Arlin, i to što je odvojen od nje. Ako bi se stvari promenile, nije mogao da zamisli ništa lepše od toga da ostane sa Arlin do kraja svog života. Ali, Očinstvo kamena je to učinilo nemogućim. Da bi spasio Druov život, Arlinin brat je ubio jednog člana Očinstva a da bi spasio svog spasioca, Dru je učinio sve da krivica padne na njega, jer je pobegao i sakrio se. Čeznući za ljubavlju, Dru je za ljubav žrtvovao sebe, za ljubav različitog tipa.

Pokušao je da se pokrene, da dopre do izvora, ali nije imao snage. Usne su mu bile ispucale od žeđi, telo mu se raspinjalo zato što je jeo sve manje, misli su mu se mutile. Gušter se pridigao, oteran vrelinom dana. Šmugnuo je ispod svoje stene. Vreme je postalo još rastegnutije. Senka je pokrila ulaz u pećinu. Zar je već zalazak sunca?

Ili ja haluciniram? pitao se Dru. Jer senka se pretvorila u siluetu ljudskog bića, prvu siluetu koju je Dru video otkako je zauzeo ovu ćeliju. Nije moguće.

Ali postajući sve veća, senka jeste zaista postala sHueta osobe.

A jedina osoba čije je prisustvo bilo moguće je bila...

Kada je opazila da je gušter smugnuo u grotlo pećine, Arlin je promrmljala u sebi "sranje". Još ju je jače probola sumnja da su joj dali pogrešne smernice. Konačno, da li bi gušter izabrao ovo osetljivo i opasno mesto na kojem je skupljao toplotu stene da je pećina zauzeta? Način na koji je ružni reptil podvijenih nogu trgnuo glavom prema kamenu koji je pao a koji je ona odgurnula dok se pela gore uz padinu, način na koji je postao napet i šmugnuo kada je njena senka pala preko njega, rekli su joj nepogrešivo da je samo ona uplašila guštera a ne neko ko bi se nalazio u pećini. Prirodni zaključak bi bio da je pećina pusta.

Zastala je, obeshrabrena, ali vrelina sunca koju je osećala na leđima gurala ju je napred. Iscrpljena, tako dehidrirana da je čak prestala i da se znoji, znala je da joj je neophodan zaklon. Sporo, ali ustrajno prešla je ostatak uzvišice, a njena se senka rastezala do pećine, samo još više doprinoseći mraku koji je iznutra dolazio. TiSina koju je osećala svim čulima, pojačala je njenu sumnju da su je poslali u pogrešnom pravcu.

Pitanje je bilo: da li je pogrešno upućivanje na ovo mesto bilo namerno ili plod istinske greške? Juče ujutru, dva sata po njenom napuštanju najbližeg sela, njena su iznajmljena kola stala, a motor je kašljucnuo jedanputdvaput i prestao da radi. Kao iskusni mehaničar, podigla je haubu i pokušala da vidi

šta je uzrok prestanku rada motora, ali nije mogla da odgonetne u čemu je kvar. Razmišljala je u sebi da li da se vrati u selo, ali razdaljina koju je prešla kolima bila je pola dana hoda, a gotovo ista količina vremena bi joj bila potrebna da nastavi i da dođe do mesta koje je tražila. Napumla je svoju čaturicu kada je krenula iz sela. Pustinjski život nije joj bio nepoznat, znala je da ako se za vreme najžešćih vrućina odmara u senci zadržaće vlažnost tela, a ako bude išla po sumraku i tami, imaće dovoljno i vode da bi do jutra stigla do pećine, i još bi joj ostalo dovoljno vode za povratak. Ono što je imala morala je mudro da raspodeli.

Ali, kada je napravila odmorište u podne tako što je pričvrstila dva platna između četiri štapa, i uvukla se ispod pokrova da bi izbegla najgore sunce, čula je slabašne korake iza sebe i sa svoje desne strane. Njihovo prikradanje, krišom, reklo joj je sve. Nije bila voljna da reskira i da koristi pušku, čiji bi eho otišao miljama odatle i upozorio druge siledžije. I zato se pretvarala da je uplašena i da nema nikakav način odbrane kada su se ispred nje, sa pištoljima, pokazujući joj da skine svoju odeću, pojavila dva Arapina. Svaki je imao od sunca izbledelu pamučnu maramu i tuniku. Odvratila im je pažnju belim tenom svojih grudi, a onda je naglo čučnula, udarila, obezoružala najbližeg napadača tako što mu je slomila ručni zglob, nastavljajući da se vrti brzinom kojom bi derviš izvršavao svoj napad, odbacila drugog napadača udarcem u ruku kojom je držao pištolj, i ponovo je pukla kost; ubila ih je tako brzo da su umrli još nesvesni šta im se dogodilo. Onda je sklonila njihova tela među stene gde će ih pronaći pustinjski lešinari i završiti posao. Nastavljajući do drugog mesta gde bi podigla šator, pitala se da li su je ovi ljudi slučajno napali ili su je pratili od sela gde se raspitivala za pravac kretanja. Ako su ljudi koji su pokušali da je napadnu bili zaista iz tog sela, ako su oni napravili kvar na njenim kolima, onda ne bi bilo iznenađujuće da je ova pećina napuštena dali su joj lažnu informaciju jednostavno da bi je samo odvucli dublje u divljinu.

Ponovo je pala u očaj. Doći ovamo celim putem od Njujorka, da bi se samo uverila da njeno traganje nije još završeno, pa to je bilo da se podigne pesnica ka nebu i proklinje. Ali, sada joj je bilo potrebno da se skloni sa sunca. Pomisao na to da može da dehidrira uplašila ju je, ali joj je saznanje da iz čaturice može da osveži svoja ispucala usta palo kao melem na dušu. Visoka, vitka, zelenooka, ridosmede kose, senzualna žena, u svojim srednjim tridesetim, sa širokim platnenim šeširom, ruksakom, u kaki košulji i pantalonama, sa gojzericama, čvrsto je uzela pušku i pripremiši se za nevidljivu opasnost ušla u pećinu.

Pećina je mirisala kiselkasto, poput ugljendioksida. Izatog prvog jačeg mirisa osećao se dragi životinjski smrad iz kojeg je zaključila da je pećina do skora bila korišćena kao brlog. I dalje stojeći uz sam ulaz u pećinu, blokirajući svetlost sunca da prodre unutra, zurila je prema "ami. Iako je pećina, nema sumnje, bila hladna, opet je imala neku toplinu koju nije očekivala. Sa puškom na gotovs, zadržala je dah, napinjujući se da osluškuje zvuke.

Dru? njen je glas bio oklevajući, nesiguran. Konačno, ako je on ovde, do sada bi joj uputio neku reč. Osim, ako nije poput guštera, primetio da ona dolazi i sakrio se na neko skrovito mesto. U tom slučaju je njeno pitanje bilo besmisleno, a njena nada da će je dočekati oberučke bila okrutna laž.

Eho njenog glasa se primirio. Ponovo je zadržala dah, osluškujući. Nešto intuicija reklo joj je da u pećini ima nekog. Čula je ili je pomislila da je čula tanano grebuckanje odeće, laki drhtaj vazduha, nejasno trenje mesa o kamen. Skoro neprepoznatljivi zvuči dolazili su iz duboke unutrašnjosti pećine. Čučnula je i krenula udesno, dalje od grotla pećine, istovremeno skrivajući svoju siluetu i dopuštajući da svetlost prodre unutra.

Sada kada su joj oči bile priviknute na mrak, dodatno osvetljenje bilo je dovoljno da vidi iznošene sandale na prašnjavim stopalima hrapavih nogu muškarca koji je ležao nauznak uz zadnji zid. Njegova iscepana haljmatunika bila je povučena preko mršavih kolena. Ruke koje su se pružale uz butine izgledale su kao ruke kostura.

Blagi bože. Eho u pećini pojača njen potpuno očajnički šapat. Dru rekla je glasnije.

Pojurila je ka njemu, vukući ga prema suncu, šokirana njegovom raščupanom bradom koja se pružala do struka, njegovim izbrazdanim i izrovarenim licem. Oh, Isuse, Dru.

Kroz kapke koji su drhtali i bili poluspušteni, posmatrao ju je bez reci. Ispucale usne su počele da drhte.

Požurila je da odvoji čaturici iz pojasa, odvrnula zatvarač. Nemoj da pokušavaš da govoriš.

Ali on je bio uporan, a glas mu je bio tako slabašan da ga je ona jedva i čula. Zvuk ju je podsetio na korake po suvom skorenom blatu. Ar... Načinio je očajnički napor da ponovo pokuša. Ar... lin? U tonu se osećalo iznenađenje, neverica. I još nešto. Nešto slično strahopoštovanju koje bi neko osetio kada vidi fatamorganu.

Ja sam. Ovde sam, Dru. Ali, prestani da pokušavaš da govoriš.

Podigla je čaturicu ka njegovim ispucalim usnama, sipajući samo nekoliko kapljica vode između njih. Poput suđera, njegovo je tkivo upijalo vodu.

Slegnula ga je za zglob, puls mu je bio tako slab da ga je jedva i osećala. Rukom je prešla preko njegovog tela, zapanjena saznanjem koliko je izgubio u kiasi.

Konačno si dobio ono što si tražio rekla je. Sam si se sjebao. Da nisi tako slab... sipala je još malo kapljica vode među njegove žedne usne ... trebalo bi da budem besna umesto što te žalim.

ZapanjHa se kada je spazila da mu je u očima nešto zaigralo. Slabašno su zasvetlucale sa...

Cime? Zabavljanjem? Ljubavlju? Uzdahnuo je kao da...

Smej se rekla je i tresnuću te čuturicom po glavi.

Ali, nekako je smogao snage da se nasmeje, bilo je to samo kratko tvrdo glavo "ha", i naravno, ona nije mogla da ispuni svoju pretnju.

Jednostavno je sipala još nekoliko kapljica vode u njegova usta, znajući da neće moći da mu jedno vreme daje bar nešto više, inače će ga boleti stomak, ali je sada osećala sigurnost jer je njegov pokušaj da se nasmeje bio znak života. Stigla je ovde na vreme. Duh ga nije napustio. Biće sa njim sve u redu.

Ali, kada mu je dopustila da uzme još jedan gutljaj, sledila se u sumnji.

Uprkos vrelini, saznanje ju je steglo oko grudi. Nije bilo dovoljno vode za oboje da se iščupaju odavde.

Njen otekli jezik zalepio se za nepce. Morala je i sama da pije. Maka voda imala je gorak ukus. Čak i tako, progutala ju je, osetila se lakše, uzela još jedan gutljaj, a onda sipala još malo kapi među Draove usne.

Njegov je puls postepeno jačao. Disao je lakše, dublje.

Ali njegov je glas ostao promukao, slomljen. Pogrešna procena... Nacerio se, i videlo se da mu je bilo neugodno, baš kao detetu koje je bilo nevaljale. Odmahnula je glavom, ne shvatajući.

Trebalo je da pijem ranije... Zakašljao se. Trebalo je da odem po hranu ranije... Nisam shvatao... koliko sam slab... Nisam mogao da dođem do izvora.

Kak vog izvora? Kapci su mu se spustili.

Prokletstvo, Dru, kakvog izvora?

Napolju... niz strminu... sa desne strane.

Koliko udaljen?

Oko sto metara... iza okuke, oko brda... gomila stena. Dala mu je još jedan gutljaj vode i ustala je. Vraćam se. Spustila je ranac, napustila tamu pećine, i još jednom osetila

čeličnu snagu zaslepljujućeg sunca. Zažmurivši od bola, počela je da se nespretno spušta niz prašnjavu strminu i onda je krenula krivinom kojom se pružalo brdo.

Ali pošto je prešla, po svoj proceni, sto metara, nije naišla na gomilu stena i na izvor. Panika ju je obuzela. Da li se Druu prividalo? Da li je samo zamišljao da je tu izvor vode?

Ne, tu mora da bude izvor. Inače, kako bi prežive o? Ako ga ona ne bi pronašla, ako bi se Dru izgubio pre nego što popiju svu vodu iz čaturice, postojale su dobre šanse da oboje ovde umru.

Krenula je još nekih dvadeset pet metara dalje, osetila kako je kolena izdaju, i znala da ne srne da reskira da dalje nastavi. Onoliko koliko je ona mogla da vidi niz strminu koja je išla linijom brda, nije bilo nikakvog znaka da je njen cilj tu. Obeshrabrenje ju je preplavio. Prikupljajući snagu, oblizujući svoje ispucale usne, okrenula se da se vrati u pećinu. Umesto da skrene udesno prema obrisima brda, obrnula se ulevo prema pustinji koja se rasprostirala. I nešto ju je žacnulo kada je videla uzvišicu.

Posrtala je dolazeći do nje. Do malopre, Druove su instrukcije bile tačne.

Ali, ispustio je osnovni detalj. Gomila stena jeste bila sto metara oko krivine brda, u redu je. Ali, ne na brdu, ne u njemu. Kada se gledalo u dragom pravcu, leđima okrenut brdu, gomila je Ma upadljiva, tako visoka i široka, tako jasni znak, da nije mogla da se ne vidi.

Primoravala se da hoda brže. Stene su postajale šire. Penjući se uz njih, preko njih, ulazeći u rupu, pronašla je stajni bazen vode, zaštićen od vetra, skinula prašinu u stranu, pogledala levo i desno da nema nekih skeleta životinja što bi je upozorilo da voda nije za piće, a onda je duboko zaronila usnama u vodu. Vrela, voda je nije osvežila. Bez obzira, osećala je kako je njeno telo apsorbuje.

Brzo je ispunila čaturicu. Deset minuta kasnije, sagnula se da bi mogla da ude u pećinu.

Dru je ležao na leđima. Otvorenih očiju, ali još nesigurnihkapaka, slegnuo je ramenima i pokušao da se nasmeši. Zaboravio sam da ti kažem...

Znam šta si zaboravio da mi kažeš, prijatelju. Pronašla sam svejedno.

Podigla je čaturicu do njegovih usana. Zahvalno je progutao. I ona je otpila. Problem hrane je i dalje ostao. U njenom rancu imala je dovoljno hrane za hitne slučajeve kikiriki i goveđe suvo meso, uz suvo voće. Ali, pošto je pretražila pećinu, ne našavši ništa da se jede, mogla je da zaključi da ono što je imala sa sobom nije bilo dovoljno za oboje, kada krenu preko pustinje.

Dala je Druu još vode, uzela i sama ponovo, a onda je sebi dozvolila da se ponada jer je osetila kako mu se snaga vraća.

Zašto si došla ovamo? zapitao je.

Zar nije očigledno? Odmahnuo je glavom.

Zato što te volim odgovorila je.

Duboko je uzdahnuo, a osećanja su ga preplavila. Ljubav... Da. Bilo mu je teško da nastavi. Ali, kako si me pronašla?

Upornost.

Ne shvatam. Prikupljao je snagu. Mislio sam da sam dobro sakrio tragove.

Klimnula je u znak potvrde. Pakako onda...? Očinstvo. Dru se stresao.

Ti si pobegao od njih rekla je da bi spasio život mome bratu. Zato što je on spasio tvoj. Mislio si da ćeš da ih zavašaš. Nisi.

Posegnula je za ruksakom i izvadila kesicu kikirikija. Zagrizavši, uživala je u njegovoj usoljenosti.

Pružio je raku da i njemu da.

Samo obećaj da ga nećeš odmah progutati. Klimnuo je glavom.

Stavila mu je jedan među usne. Kada ne bi bio tako kao prase, poljubila bih te.

Pretnje te neće nikuda dovesti. Pao je nauznak. Očinstvo?

Pratili su te od onog časa kada si izašao iz moje zgrade u Njujorku kazala mu je. Razlog zbog kojeg si ti mislio da si im umakao jeste samo taj, što nikada nisu napravili nijedan korak protiv tebe. Posle Engleske, Italije i Maroka, osetio si se dovoljno sigurnim da dođeš u Egipat. Ali oni su te i ovde pratili. Stalno su ti bili za petama.

Znaš to...?

Zato što je posle dve nedelje jedan od njih došao kod mene. Dru je zaječao.

Znači, sve je ovo bili ni zbog čega?

Ne, to ti je spasilo život. Način na koji je sveštenik to objasnio meni rekla je jeste da je Očinstvo odlučilo da ti tvoje izgnanstvo ovde bude gore od bilo kakve kazne koju bi oni smislili za tebe. Po onome na šta ličiš, bili su i te kako u pravu.

Njegov žalobni izgled ju je potpuno smeo mršavi, upali torzo, ispijeno lice, umršenakosa i brada koje su dosezale do struka. Moramo da ti vratimo snagu. Misliš li da bi tvoj stomak mogao da podnese još jedan kikiriki? Bilo bi bolje da mi daš. Potrebna mi je so.

Dala mu je uz njega i parčence suvog mesa. Sveštenik mi je ispričao daje Očinstvo odlučilo da si dovoljno patio zbog smrti njihovog operativca.

Dru je zurio u nju.

Vратиćeš mi se jednom... to je ono što si obećao. Nežno ga je poljubila u čelo. Svaki dan, a pogotovu na Uskrs, čekala sam, nadajući se. Kada nisi došao prve godine, zabrinula sam se i poverovala da nikada nećeš doći.

Koliko god sam čvrsto odlučivao i pokušavao, nikada nisam uspeo da sebe nateram da ne mislim na tebe rekao je.

Volim te.

Uz drhtaj, dotakao joj je raku. A sada, moje izgnanstvo je završeno?

Oprostili su mi? Ona je oklevala.

Šta je bilo?

Nisu ti oprostili rekla je. Samo si pozvan. Da slediš svoje znanje tako je sveštenik to opisao.

Namrštio se. Kako to misliš?

Ima nešto što oni žele da uradiš za njih. Zbunjena, uznemirena, skrenula je pogled. To je jedini uslov pod kojim će ti oni dopustiti da odeš odavde.

Kada mi je sveštenik rekao gde se nalaziš, ja sam zcrabila šansu da te ponovo vidim, samo da budem sa tobom. Otkako si one noći pobegao, nisam nijednom prestala da se osećam praznom. Izgubiti te prvi put, a onda... Ponovo ga je poljubila.

Uzvratio joj je zagrljaj. Arlin?

Čekala je.

Šta oni žele?

To i jeste problem. Sveštenik nije želeo da mi kaže. Poslao me je ovde. Da razgovaram sa tobom. Da te ubedim. Da te dovedem do njega.

Kada je sunce zašlo, pomogla mu je da se izvuče iz pećine. Večernja niža temperatura činila je da se vrelina koju su upijale stene sada emituje i boravak napolju im učini prijatnim. Pri poslednjim zracima svetlosti, izvadila je svoj skautski nož i prešla njegovom ivicom preko njegove kose i brade. Kada je završila, ličio je, kako je opisala, "kao seksi asketa kojega je stvorila kičica El Greka".

Skinula je njegovu halju i polila ga vodom iz svoje čaturice po celome telu, snažno ga trljajući i perući. Obukla ga je i pažljivo nahranila. Pre nego što je sunce potpuno zašlo, spustila se niz strminu prema gomili stena koje su opkoljavale izvor, napunila čaturicu i vrafla se do pećine.

Do tada, noć ih je već obavila. U njegovoj ćeliji, legla je uz njega, sklupčavši se, pripivši svoje butine uz njegove, grejući ga.

Voda nije problem rekla je. Ali, hrana jeste.

Tako je. Za mene ima dovoljno, ali nema dovoljno za tebe da bi povratio snagu. Kako ćemo da predemo pustinju?

Imam ideju rekao je.

U zoru, čekala je sa isukanim nožem. Kada je gušter ispuzao ispod svoje stene, ona ga je probola nožem, odraia ga i isekla na komadiće. Konačno, gušter je poslužio svrsi. Komadi njegovog mesa, izvešani ispred pećine,

polako su se sušili na suncu. Odnela ih je unutra, Druu, koji je zagrizao parčence i žvakao sve dok se nije pretvorilo u kašu da mu ne izaziva muku u stomaku.

Mrzeo sam ga rekao je.

A sada?

Žao mi je što je umro za mene. On je deo mene. Volim ga.

Krenuli su po noći. Dobio je dovoljno snage da može da stoji na nogama, uz malu Arlininu pomoć. Određujući smer kretanja prema zvezdama, zaplovili su kroz pustinju. On se tresao uz nju. Sa rukom oko njegovog struka, osećala je da se znoji. Ali, dokle god se on znojio, nije se brinula. Znoj je značio da se tečnost njegovog tela obnavlja.

Često su se odmarali, jedući ostatke hrane, pokušavajući da ih san ne ophrva. U zora, stigli su do prolaza između niskih brda. Arlin je uzdahnula od jada. Prolaz se nalazio nedaleko od mesta gde su joj kola otkazala, negde na polovini puta između sela i Drua. Nisu odmakli dovoljno daleko. Za par sati, vrelna će biti tako jaka da će morati da se zaustave i da razapnu platnene čaršave. Neće biti u stanju da nastave dalje sve do kasnog poslepodneva. U selo bi mogli da stignu najranije sutra ujutru, pod uslovom da nastave ovom brzinom kojom su do sada išli. Ali, sada kada više nisu imali hrane, Draova snaga će početi naglo da se gubi. Već je mogla da oseti kako se oslanja na nju više nego što je do tada činio. Ako ne budu stigli do sela do ujutro, moraće da se zaustave i ponovo odmaraju celog sledećeg dana, a do tada bi Dru mogao biti tako slab da nikada neće biti u stanju da dođe do sela.

Mogla bih da ga ostavim, mislila je Arlin. Da odem po pomoć.

li šta ako padne u delinjum i počne da lutaA Šta ako ne budem mogla da ga nađemA

Metak je udario u veliki kamen s njene desne strane. Parčence oštrog kamena poseklo joj je nadlanicu. Odjek metka odbio se kao eho, došavši delić sekunde kasnije. Ne obraćajući pažnju na krv koja je curila sa njene ruke, Arlin je čučnula iza kamena.

U tom istom pokretu, oslobodila je svoj pištolj. Kada je provirila iza ivice kamena, osmatrajući kamenitu padinu s desne strane, tražeći metu, trgnula se od udara dragog metka koji je rasprsnuo stenu iza nje.

Osećajući mučninu, shvatila je da je dragi metak došao sa leve strane, sa suprotne strane prolaza. Ona i Dru su bili uhvaćeni u unakrsnu vatru.

Ostavi me rekao je Dru slabašnim glasom. Ne.

Slušaj. Disao je uz napor. Ne možeš da se boriš protiv njih i da vodiš računa o meni. Zbog mene će oboje poginuti.

Reklasam ti ne.

Gotovo istovremeno, dva metka su odbila krhotine stene iza i ispred njih tako blizu, da su joj uši zagluhnule.

Njihovi su argumenti bolji od tvojih rekao je Dru.

Nisam došla čak ovamo i prešla toliki put da bismo se ponovo razdvojili.

Osmotrla je jednu padinu a onda dragu.

Slušaj me.

Bila je šokirana kada je videla kako krv teče iz kože njegovih kolena kojima se oslonio na oštro kamenje.

Naši prijatelji tamo gore rekao je on mogli bi da nas oboje ubiju pre nego što budemo toga i svesni. Oni su ili loši strelci ili namerno promašuju. ....

Pa?

Metak sa leve strane rasprsnuo je belutke po Arlininim čizmama. Metak sa suprotne padine ozbiljno je oštetiio kamen iza kojeg su se sakrili.

Imaju nešto drago na umu nastavio je Dru. Nemoj da im daš šansu da nas prikucaju za ovo mesto. Borio se da čučne. Ostavi me. Idi za njima. Goni ih. Sve dok ne dobiju ono što žele, neće te ubiti osim ako to ne nameravaju, od početka.

Ali, šta će biti sa tobom?

Ja ću iskušati moju sreću. Ja bih te ovako samo zadržavao. Ali, ako odeš, bar ft imaš šansu.

Odmahivala je glavom, sa zebnjom nišaneći prvo u jednom, a onda u dragom pravcu, prema kamenitim padinama.

U redu rekao je Dru. Ja ću se odlučiti u tvoje ime.

Onako slabašan kakav je bio, podigao se na noge i oteturao ispred velikog kamena, polusavijenih kolena koja su klecala, konačno se sračivši i kotrljajući.

Ti, tvrdoglavi...!

Pucnji su počeli da odjekuju.

Arlin je pojurila prema padini s desne strane, čučnuvši ispod humka.

Ali, on je bio dobar u svojoj proceni. Meci koji su zasipali stene ispred i iza nje, bili su proračunati na to daje zakucaju tu, a ne da je ubiju.

U redu, onda, pomislHa je. Hajde da se poigravamo.

Dra je zažmurio od udarca dok se prevrtao sa ruba i niz gudura. Teško se zaustavio, izgubivši dah. Jutarnje sunce je bilo još nisko pa zraci nisu stizali do dna gudure. U senci je sakupljao ono malo snage koliko mu je preostalo, pobrinuvši se da i dalje drži pognutu glavu, i onda je počeo da posrćući ide duž dna gudure.

U jednoj određenoj tački, ono što će se desiti biće odlučujuće, to je znao. Snajperisti, budući da će videti da Arlin brani njega i shvatajući kako je zapravo slab, manje će ga se plašiti nego nje. Na sreću, u arapskoj kulturi, žene nisu bile mnogo poštovane, ali će joj snajperisti svejdno morati da odaju priznanje zato što je dovoljno hrabra, da ima dovoljno znanja da putuje kroz pustinju nezaštićena i, konačno, ona je Ma Amerikanka, što je faktor koji nije za zanemarivanje. Kada krene da puca na njih, definitivno će joj odati potpuno priznanje.

I zato, zbog efikasnosti, oni će prvo eliminisati lakšu metu. Jedan snajperista će da odvlači Arlin dok dragi bude krenuo u poteru za Druom. Kada se jednom bude pobrinuo za njega, obojica će moći da posvete svoju punu pažnju njoj. Alineće da je ubiju. Ne. Ostao je ubeden da su snajperisti mogli da ih ubiju oboje da je to bila njihova namera. Svrha pucnjeva bila je da se igraju sa divljači, da je kao u lovu sateraju, da je jure, da je uguraju u zamku a da je ne ubiju. Bar da je ne ubiju. Bio je suviše slab da se bori, ali čak i da je jedino što može da učini to da se dalje kreće, i dalje će biti od pomoći Arlin. Zavadi pa vladaj to je ono što su se snajperisti nadali da čine. Ali, ta taktika je mogla da ima i obrnuto dejstvo.

Dok je Arlin jurila ka kamenitoj ivici gudure, čučeci iza jednog velikog kamena, trčeci i čučeci pored dragog, snajperista je ponovo zapucao na nju. Sakrivši se iza zaklona, iznenada je shvatila gde se nalazi. Hrpa oštrog kamenja bila je mesto na kojem je ona sakrila tela one dvojice Arapina koje je ubila. Pogledala je oko sebe, zapanjena.

Ali, ovo ne može biti to mesto. Nema nikakvog znaka od tela. Čak dopuštajući i hitrinu pustinjskih lešinara i strvinara, tela ne bi mogla još da potpuno nestanu. Tu je moralo da nešto ostane komad mesa, koštica, odeća neki trag.

A bila je ubedena da je prepoznala to mesto. Pa onda kako...?

Metak je okrznuo stenu. Provirila je gore, kroz razmak između dva velika kamena, sa pištoljem na gotovs, spremna da puca u metu. Pucanj ju je naterao da se zapita da li je zaseda na ovom istom mestu na kojem je prethodno bila napadnuta, samo koincidencija. Da li su tela pronađena i odneta? Da li su ovi snajperisti bili prijatelji onih Arapa koje je ubila pa joj se sada svete? Ako je tako, zaseda je imala smisla, kao što je i način na koji su snajperisti očigledno namerno izbegavali daje ubiju. Pre nego što se konačno sa njom razračunaju, nameravali su, jasno, da sa njom učine ono što su njihovi prijatelji želeli. U grudima joj je gorelo, teško je disala, sa

naporom je zurila kroz razmak između kamenja, mučeći se da spazi svoju metu.

Ali, kada je razaznala pokret, kroz magnovenje Arapina, sa maramom oko glave, u tunici, kako juri niz strminu, preko kamenja, preko ivice, a onda još dalje, niz padinu ponovo se zbunila. Zato što je Arapin opet zauzeo busiju i nanišanio puškom, ali ne prema njoj. Umesto toga, on je ciljao prema guduri i samom dnu strmine. Guduri u koju se Dra skotrljao.

Skrenuvši svoj pogled u tom pravcu, videla je dragog snajperistu: još jednog Arapina, čija je marama lepršala na leđima dok je jurio dole, niz suprotnu strminu, ciljajući i skrećući prema guduri.

Haos mogućnosti jurio je kroz njene misli. Možda snajperisti nisu bili ubedeni da je Dra tako slabašan kao što se činilo. Ili, možda su se ovi Arapi osećali suviše superiorni u odnosu na žene da je za njih čak i očigledno slab muškarac bio veća pretnja nego sposobna naoružana žena.

Ali, još je jedna mogućnost opstajala, nametala se, a njena značenja bila su tako uznemiravajuća da je morala da bude uzeta u obzir pre svih. Sada kada je o njoj razmišljala bolje, ona je bila najjasnije objašnjenje ali tako izvan svake pameti da mora da ju je podsvesno odbacila odmah.

Ona nije bila meta. Meta je bio Dru!

Dru se trgnuo od metka koji je prošišao udarivši u desnu ivicu gudure, nastavljajući svoj put nadole, i odskočivši odvalio stenu od škrljaca s leve strane, ispod Drua. Osetivši nesvesticu, bacio se prema useku u zidu s njegove desne strane, u pravcu iz kojeg je metak stigao.

Ali u tom trenutku, metak s leve strane odbio se o usek. Izbegavajući unakrsnu vatru, bacio se unazad. Kroz slabost koja mu je obuzimala telo, borio se da shvati razlog onoga što ga je rггггДo. Bio je ubeden da je Arlin glavna meta, da će jedan od revolveraša da natenane ubije njega a onda se pridružiti svome partneru da napadne Arlin. Ali, sada su obojica napadala njega! To nije imalo nikakvog smisla!

Počeo je svoju vHicu koja ga je bolela, a zubi bili još utrnuti od snage kojom je pao. Osluškajući pucnjeve iz pušaka sa svoje leve i desne strane, zaklonio je oči od gomile sitnih komada škrljaca koji su leteli sa obe strane gudure, pod snagom metaka. Začuo je još jedan pucanj, ovaj manje moćan, iz revolvera, ne iz puške. Arlin.

Ali još jedan zvuk, tanani, poput povetarca ili kao kada iz gume izlazi vazduh, bio je mnogo opasniji. Ovde dole, u ušuškanj guduri, paradoksalno, ali imao je jačinu pucnja.

Jedna besna kobra podigla se, spremna za napad na njega.

Arlin nije obraćala pažnju na rizik da slomi zglob na ruci i nastavljala je da se spušta što je moguće brže niz stenovitu padinu. Proklela je sebe što je dopustila da njeno presuđivanje bude zasenjeno seksualnom sujetom. Priznaj sebi da si uzela kao normalno da te taj biološki slučaj da si žena istovremeno čini neodoljivom metom požude. BDa si tako obuzeta sobom da nisi shvatala šta se u stvari dešava. Pomogla si im i ne znajući da to činiš. Spuštajući se sve niže, posmatrala je čas jednog čas drugog Arapina koji su se nalazili s jedne odnosno druge strane gudure, dole, ispod nje. Njen pištolj nije mogao da dosegne do njih. Ponovo su pucali u guduru. Arlin se zaustavila i opalila, nadajući se da će im metak bar malo odvući pažnju. Nije.

Arapin s leve strane, skočio je u gudura. Arapin s desne strane pomerao se paralelno uz ivicu, bacivši pogled prema njoj, uveravajući se da ona nije dovoljno blizu kako bi za njega predstavljala opasnost, a onda je okrenuo pogled prema prolazu u koji je njegov partner ulazio! Pazi, Dru!

Eho njenog krika pomešao se sa drugim krikom.

Arapin koji je ušao u gudura posrnuo je na pola puta, a lice mu je imalo izraz agonije. Podižući svoj pogled prema nebu kao da se moli, stresao se i pao natrag, izvan njihovih pogleda.

Dragi se Arapin sledio od iznenađenja. Njegova paralizovanost trajala je dovoljno da se Dru uspuže uz vrh gudure, nanišani puškom i pogodi ga metkom posred lica.

Odjek puške bio je prigušen. Dru se bacio unazad, pavši od zamora.

Do sada je sunce već bilo dovoljno visoko daju je peklo. Uprkos užasnoj napetosti koju je osećala u telu, Arlin je pojurila koliko je noge nose.

Uvukavši se u gudura, pronašla ga je.

Glas mu je bio tih. Budi oprezna. Ovde je kobra.

Arlin se okrenula.

Zmija je ležala uvijena na pesku na četiri i po metra dalje od nje. Ne trepćući, procenjivala ju je.

Napašće! Arlin je nanišamla svojim pištoljem.

Čekaj rekao je Dru. Ali...!

Daj joj šansu da živi.

Kobra je i sama vagala razloge za i protiv. I baš kada je Arlin ocenila da nema više strpljenja za odlaganje, zmija je spustila glavu ponovo na tie, trepereći jezikom, i otpuzala dalje. Ponašala se kao da ih omalovažava, kao da ih pušta, velikodušno.

Sledio sam se kada sam je spazio rekao je Dru. Revolveraš je skočio ovamo dole. Iznenadni pokret skrenuo je zmiji pažnju.

1 ona je ugrizla revolveraša umesto tebe?

Uz malu pomoć.

Odmahnula je glavom, ne shvatajući.

Zmija je bila samo na dužinu rake udaljena od mene. Kada se okrenula prema revolverašu, zgrabio sam je iza glave i bacio sam je. Zakačila se za njegova ramena.

Arlin je osetila muku.

Ugrizla ga je za stomak. Kada je kriknuo i ispustio pušku, kako bi mogao da se ratosilja te stvari oko sebe, ja sam trgnuo pušku sa tla. On je pokušao da se uspuže uz otvor gudure. Zmija ga je ponovo ugrizla. Do tada sam se ja nalazio ovde, daleko od njenog domašaja.

1 dok je partneru napadača pažnja bila skrenuta kricima, ti si ga ubio.

Posmatrala ga je sa divljenjem.

Imao sam sreće.

Ne, ti si sam sebi stvorio sreću. Ovako slab kakav si kada si bio primoran razmišljao si i brzo reagovao. Instinkt. Refleks.

Nisam

Ustao je uz napor. Poduprla ga je i pomogla mu da izađe iz gudure. Posle senovite gudure, sunce joj je probolo oči.

Zmija me je podsetilana guštera, rekao je. Mrzeosamje. Sada je volim.

Sve dok ne budemo primoram da je pojedemo. No, evo ti sigurnog testa da saznaš da li si mistik. Možeš li da se uzneseš do ljubavi prema čoveku koji je pokušao da te ubije?

Ne. Dru je zurio u telo Arapina kojeg je ubio metkom u lice. Neka mi Bog pomogne, ali ne mogu.

Pretražili su tela. U paketiću koji je bio zakačen za struk revolveraša, pronašli su urme i smokve.

Ovo je resilo naš problem sa hranom.

Dodatni meci za pušku. Nema nikakvih papira. Nema dokumenata za identifikaciju. Dru se okrenuo ka Arlin. Jasno je da su oni gonili mene, a ne tebe. Zašto?

Arlin je odmahivala glavom, zbunjena. Ja znam samo ovo. Ako su, slučajno, iz najbližeg sela, onda je bolje da ga izbegnemo.

Naravno, ali oni nisu iz sela.

Pratila je njegov pogled prema ustima revolveraša i trgnula se kada je shvatila na šta je Dru mislio.

Udar metka prepolovio je vilicu napadača, pokazujući njegove zube. Čak i oni zadnji bili su vrlo vidljivi. Sijali su na zracima sunca, zapanjujuće savršeni, iznenađujuće beli.

Nema plombi rekao je Dru.

Ali nema čovekakoji nema plombe.

Možda u Americi, ako imaš novca da ideš kod zubara. Ovde, šta misliš?

Dobro, mogu i da ne budu plombe. Ali, moraju da budu karijesi.

Pod uslovom da čovek ima svoje zube. Ali ovaj momak ne samo da ima sve svoje zube. On ima perfektno zube. Davno sam bio kod zubara, tako da ne znam kako stoje cene. Ali ono što ja naslućujem je... otkada Arapi iz zabačenih sela imaju puna usta krunica od po tri stotine dolara?

Klimnula je besno. Profesionalci.

Drugideo

PRINUDA

IZMEĐU MRAVOJEDA I PSA

Ledenica: tako je od sada Pendlton mislio o samome sebi. Ljutit, odlučan, identifikujući se sa svojim izgubljenim ocem, vozio je iznajmljena kola duž uskog crnog puta koji je vodio ka cilju kojem se bio uputio. Spazio je pošljunčanu stazu koja je vodila gore kroz drveće, prema strmom travnjaku i zgradizamku što se nalazila na steni iznad reke. Umesto da skrene stazom, on je, međutim, nastavio duž asfaltnog puta, skrenuo za okuku, prešao metalni most iznad reke i pet kilometara kasnije skrenuo ulevo na sledećoj raskrsnici. Polja sa kukuruzom koji je dosezao do kolena su ga okruživala. Skrenuvši još dva puta ulevo, zaokružujući oblast, vratio se na put kojim se prvobitno vozio. Ovoga puta je stao dva kilometra dalje od svoga cilja, sakrio kola na stazi koja je bila zarasla u korov i koja se nalazila između drveća, izvan asfaltnog puta, i krenuo pešice, kroz šume, prema zamku na brdu.

Imao je na sebi smeđu sportsku odeću i planinarske čizme, koje je kupio u gradu po imenu Milton koji se nalazio duž autoputa 401, između aerodroma Toronto i ove prekrasne farmerske zone u blizini Kičenera. Nije reskirao i nosio pištolj kada je prolazio kroz kanadsku carinu, niti je nameravao da kupi pušku u radnji sa sportskom opremom kanadski zakoni kontrolisali su

prodaju svih tipova vatrenog oružja i tu su bili ekstremno striktni. Da je ovo Ma neka zemlja u Evropi Hi Africi ili Južnoj Americi, moaao ip lair brojnih skrivenih punktova ili bi je kupio od nekog sa kojim je održavao vezu sa trgovinom na crno. Ali, radio je u južnom Ontariju samo jednom, pre sedam godina, u strogo ograničenom vremenskom periodu, tako da nije stigao da uspostavi veze i kontakte.

Ipak, da bi pronašao svoga oca, Ledenica je morao da reskira. Kretao se sa većom odlučnošću kroz šumu. Debelo i gusto lišće je skrivalo sunčeve zrake: ilovača prodornog mirisa prihvatila je njegovu težinu, praveći njegove, i ovako oprezne, korake nečujnim. Stigao je do ivice drveća i zastao, skrivajući se iza gustog žbunja. Ispred sebe je video žičanu ogradu u visini struka. Iza nje, uredno održavani travnjak vodio je gore ka teniskom igralištu i bazenu koji se nalazio uz zamak na vrhu brega.

Sunce se nalazilo iza zamka, spuštalo se prema suprotnoj strani brega. Za samo nekoliko sati, sumrak će se zgusnuti. Posmatrao je vrh brega ali nije video nikoga. Malopre, kada je kolima prolazio pored ulaza na imanje, opazio je dvojica kola ispred zamka, tako da je morao da zaključi da kuća nije prazna. Takođe je primetio da imanje nije bflo opremljeno osiguravajućim sistemom, bar ne vidljivim. Nije bflo nikakvih unutrašnjih tvkamera postavljenih uz drveće pored staze, na primer, niti čuvara, niti besnih pasa koji odmah napadaju. Zato nije bflo ni pristojno visoke, čvrste ograde oko imanja, već samo jedna od zardale žice, a prednja ulazna vrata bila su otvorena.

Ali, uprkos uočljivoj nevinosti mesta, Ledenica nije sumnjao da je pronašao svoju metu. Pre nego što je krenuo iz Australije, otišao je do poštanskog faha gde su on i njegov otac čuvali stvari za hitne slučajeve. Nadao se da je njegov otac, u bekstvu, možda, uspeo da stigne do poštanskog faha i da ostavi poruku u kojoj bi objašnjavao svoj iznenadni nestanak. Pronašao je u fahu oružje, novac i dokumente koje su on i njegov otac tu ostavili, ali bolno je shvatio da u fahu nije bflo nikakve poruke. Pa ipak, dok je listao dokumente, on jeste pronašao listu sa uputstvima koja je bila poslata njegovom ocu a za koju su obojica mislfla da je poziv za sahranu, ali je zapravo bio poziv za hitno sastajanje, ovde u Kanadi. Uputstva su bila specifična, dopunjena imenom izlazne rampe na putu 401, brojem sporednog puta i beleškom o silueti hrta na poštanskom sandučetu ispred imanja. Ledenica je klimnuo glavom. To jeste bflo mesto, u redu je, ali dok je proučavao zemljište, postajao je sve zbunjeniji zato što nije mogao da shvati da nema nikakvog obezbedenja.

Zurio je u žicu koja je bila u visini struka, ispred njega. Nije bilo staklene žice. Žice ograde su bile zarđale. Ako je ograda bila elektrifikovana, kako je struja sprovedena? Kakva god da je sigurnost imanja, ona nije svakako zavisila i od ove ograde.

Da li se u travi, iza žice, nalazila rešetka koja je reagovala na pritisak? Posmatrao je pažljivo travu. Bili su očigledni slabi tragovi. Tragovi od jake kosilice, one velike, koju voze profesionalci. Ali, ta vrsta kosilice teži više nego što teži čovek. Svaki put kada bi travnjak bio košen, alarm bi morao da bude ugašen, a to je sistem obezbeđenja činilo neefikasnim i bespredmetnim. Jedino što je u takvim slučajevima neko ko se prikrada trebalo da uradi, to je da uđe na imanje kada je Sosač radio na travnjaku. Ne, zaključio je, jedino mesto gde je detektor pod pritiskom mogao da bude zakopan bila je šuma, a šuma bi onda trebalo da bude pod žicom, a u šumi šetači i životinje takve težine da ne prave pritisak ravan onome koji aktivira sistem. Ali, čak i najmanji pojas šume nije bio pod žicom. Ako su postojali sofisticirani detektori, onda nisu bili ovde smešteni već na vrhu brega, oko zamka.

Uskoro će otkriti. Sunce je sada zašlo iza brega. Sumrak će da se zgusne u mrak, a noć je uvek prijatelj.

Kuća je bila osvetljena. Dve svetiljke su upaljene, ispred i po strani kuće. Ledenica se opet zbnio. Ako je kuća imala odgovarajući sistem obezbeđenja, onda napolju mora biti više svetlosti. S drage strane, pak, možda je mali broj svetiljki napolju bio namerno postavljen tako da zavarava, da sve izgleda kao da je zamac nezaštićen.

Uspravio se, izašao iz šume i pripremio se da preskoči žičanu ogradu. Ali sledio se kada su se farovi upalili na bregu. Zabrundao je motor automobila. Farovi su skrenuli niz pošljunčanu stazu prema asfaltnom putu ispred imanja, nestajući u noći. Buka motora odjekivala je još dok na kraju jedini zvuk koji se mogao čuti nisu bili svici.

Ali, na vrhu brega bila su parkirana dva automobila. Nije mogao da dozvoli sebi da sada smatra da je imanje prazno. Popeo se preko ograde, pao na travnjak s drage strane i kleknuo, ne pomerajući se, pokušavajući da oseti opasnost.

Čekao je pet minuta pre nego što je počeo da se polako kreće napred, periodično prekidajući svoje oprezno napredovanje da bi osmotrio mrak. Stotinu metara dalje, i trideset minuta kasnije, stigao je do ivice teniskog igrališta koje se nalazilo na vrhu brega. Na oprezu da ne bi naleteo na alarm, prišunjavao se bazenu, čija je sjajna voda reflektovala svetlost iz zamka. Mala konstrukcija pored bazena izgledala je kao svlačionica. Sagnuo se iza nje,

provirio iza čoška prema garaži za pet automobila koja se nalazila s desne strane, a čija su sva vrata bila zatvorena. Napustio je svoj položaj i počeo da osmatra levo, prema automobilu, tamnom kadilaku koji se nalazio ispred zamka. Onda je počeo da osmatra zamak.

Bio je sa kosim visokim krovom, sa dimnjacima i sa prozorima ispod kosina krova. Sa ove strane, unutrašnje nenatkriljeno dvorište, popločano neravnim kamenim pločama, vodilo je ka zatvorenim francuskim vratima; lampe su obasjavale sobu u kojoj su se nalazile slike i knjige. Ukočio se kada je jedan muškarac, dobro građen i srednjih godina, obučen u plavu trenerku prošao pored prozora. Činilo se da je bio sam.

Ledenica je posmatrao prozore u drugim sobama. Većina ih je bila u mraku. Nekoliko njih, koje su bile osvetljene, nisu odavale utisak kao da je neko u njima. Ne videći nikakve stražare, pojurio je sa mesta iza male konstrukcije blizu bazena, prešao kolski put, i čučnuo ispod zaklona od betonske balustrade koja je oivičavala dvorište, a onda je nastavio da osmatra prostor ispred sebe. Odjednom je shvatio da je dvorište, koje je išlo skroz duž ove strane zamka i verovatno duž drugih strana, takode, sadržavalo jedini alarmni sistem koji je bio neophodan za zamak. Nepozvani je mogao da ude unutra samo ako pređe preko neravnih kamenih ploča dvorišta koje nije bilo natkriljeno, ali, te ploče nisu bile spojene betonom. Svetlost koja je dolazila iz sobe iza francuskih vrata jasno je dopuštala da se uoči da je svaka ploča bila obrubljena peskom. Pesak je bio rastresit, njegova zrna su bila razbacana po dvorištu. Ali, zbog čega bi vlasnik imanja koje košta milion dolara bio baš cicija kod ovakvog detalja? Čemu ova nedoslednost u konzistentnosti, kada je ovo imanje veoma smišljeno i pažljivo održavano? Odgovor je bio očigledan. Zato što je svaki kamen, nezavistan, počivao na detektoru težine. Onoga časa kada nepozvani stane na bilokojikamen u dvorištu, oglasiće se alarm.

Bacio je pogled levo i desno, nadajući se da će naći drvo čije bi mu grane omogućile da se preko njih popne kroz otvoreni gornji prozor. Ne videći nijedno, odlučio je da potraži neku kućicu za alat gde bi mogle da budu i merdevine. Postavljanjem merdevina na vrh balustrade oko nenatkriljenog dvorišta i naslanjanjem drugog kraja merdevina na ispust prozora u jednoj od udaljenih tamnih soba, imao bi nešto što bi se moglo zvati mostom a što bi mogao da koristi da se izvuče ne dodirujući kamene ploče alarmnog sistema u dvorištu.

Počeo je da se povlači unazad.

Znači, otkrio si rekao je jedan glas. Ledenica se okrenuo.

U vezi sa dvorištem. Glas je bio ravan, tanak, bez emocija. Dolazio je sa njegove leve strane, kroz otvoreni prozor kadilaka koji je " bio parkiran ispred zamka. Nadao sam se da ćeš otkriti. Ne bih želeo da tvoja reputacija pobedi tvoje sposobnosti. Ledenica se odlučivao da beži. Ja nisam tvoj neprijatelj. Vrata za putnike na kadilaku su se otvorila. Visoki, štrkljasti muškarac je izašao napolje. Vidiš. Svojevoljno se pokazujem. Ne mislim ti zlo. Muškarac je zakoračio pod punu svetlost lampe koja se nalazila ispred zamka. Držao je svoje ruke ispružene ispred sebe, daleko od sivog odela. Lice mu je bilo usko, nos i usne tanke, obrve tako razređene da skoro nisu ni postojale. Njegova crvena kosa bila je u kontrastu sa bledom kožom.

Vrata dvorišta naglo su se otvorila. Je li stigao? Pendltone, jesi li to ti? Muškarac u trenerci došao je do unutrašnjeg zida i pritisnuo nešto što je izgledalo kao prekidač, dezaktivirajući alarm, pre nego što će zakoračiti u dvorište. Pendltone?Ledenice?

U jednom času, Ledenica samo što se nije bacio prema mraku, spreman da pojuri prema bazenu. Već je zamišljao svoju jurnjavu niz padinu prema ogradi i drveću i...

Umesto toga, samo se ukočio i ispravio. Ne. Nisam Ledenica. Ja sam njegov sin.

Da, njegov sin! rekao je muškarac koji se sada nalazio u dvorištu. A ovaj čovek pokazao je premakadilaku jeste Set, odnosno, Setov sin! A ja sam poznat kao Halovej, ali ja sam sin Slikara.

Tajno ime "Slikar" je imalo svoju snagu, ali "Set" je nateralo Ledenicu da se trgne kao da je udaren. Zurio je u mršavog, ravnodušnog muškarca koji je stajao pokraj kadilaka. Setovosivo odelo odgovaralo je njegovim očima, koje su čak i na ovoj noćnoj svetlosti bile bezizražajne, prazne.

Ali Seta to nije interesovalo, niti je interesovalo Haloveja. Jedino jedna stvar jeste imala svoju važnost.

Ledenica se okrenuo prema Haloveju u dvorištu. Gde je moi otac?

Ne samo ro; otac rekao je Halovej. Gde je mof? 1 moj dodao je Set.

Zbog toga smo tebe i čekali. MoJim?

Čekali smo tebe da dođeš ovamo da nam pomogneš da pronađemo sve naše očeve rekao je Halovej. Gotovo da smo izgubili svaku nadu da ćeš se pojaviti. Pokazao je prema zamku. Hajde uđi Imamo mnogo toga da raspravimo.

Kada su ušli u radnu sobu, Halovej je zatvorio vrata od dvorišta navukao draperije i aktivirao alarmni prekidač na zidu. Pored prekidača, Ledenica je opazio sliku nekog pejsaža.

Očeva slika rekao je Halovej.

Slike u sličnim tonovima visHe su po drugim zidovima

n eΠ1C!1]e khmnu° glavonr Cuo sam da ie bl° talentovan. Ali nisam video njegove radove.

msi" jegovi rani radovi Ml su ai ukradem fli a" iakci n]jegove sllke dalje od ove kuće n"Je nik " rešao na akrilik. "

Ledenica0

da mogu da 1 veruJem "

ine osobekojirna

Moram da otkrijem sve u vezi sa Keslerom

un je otišao da se sa tobom viri; " S"OK."K;:

To znam! Sreo sam se sa njim tamo! rekao je Ledenicu. Ali, posle toga on je nestao. Kao i moj otac. Da li je Kesler bio tu da me namesti? Da li je Kesler bio način da se odvojimo otac i ja, da se nekome olakša da njega ščepa?

Halovej je raširio nemoćno ruke. Nikada se nije vratio iz Australije. On je bio pouzdan čovek. Da si bio ovde na sastanku, shvatio bi da je od onih koji, kada se posvete jednoj stvari, ne odustaju od nje niti menjaju svoj stav. Znači, pošto se nije vratio... kada je nestao...

Zaključuješ da je mrtav?

Da. Halovej je razmišljao o tome. Po svim pretpostavkama, jeste.

To znači da je ili vaš sastanak bio prislušivan Hi vas je jedan iz grupe izdao.

Nije. Ja sam preduzeo mere opreznosti Halovej je bio uporan. Veraj mi, ova kuća nije nikada bila prislušivana. A ja ne mogu da zamislim da bi neko od nas bio izdajnik jer bi time radio protiv sopstvenih interesa. Ali, postoje druge mogućnosti.

Ledenica je podigao obrvu.

U vreme kada smo se ovde sastali, tvoj otac i Setov otac bili su jedini članovi prvobitne, originalne grupe koji nisu još nestali rekao je Halovej. Poslali smo glasnike svakome od njih dvojice podvlačeći opasnost, da ih ubedimo... i vas dvojicu... da nam se pridružite. Na nesreću, Setov je otac nestao pre nego što je glasnik stigao tamo. Ostavili su jedino tvoga oca. Ledenicu je gledao netremice.

Nastavi.

Ako su naši neprijatelji bili na mestu spremni da otmu tvoga oca; ako su otkrili da je Kesler u toj zoni, mogli su pasti u iskušenje da otmu i Keslera, nadajući se da još neće uspeti da upozori tvoga oca i tebe.

Ledenica je odmahivao odrečno glavom. Ali, Kesler je nestao gotovo u isto vreme kada je nestao i moj otac. Ako su želeli da ga zaustave da ne upozori

moga oca, onda bi Keslera oteli prvog i onda bi im preostalo jedino da nameste zamku za moga oca. Ne, oni mora da su imali drugi razlog zbog čega su oteli Keslera.

Više objašnjenja mi je prošlo kroz glavu. Možda su hteli da ti posumnjaš i zaista i jesi da je Kesler odgovoran za nestanak tvoga oca. Da te okrenu protiv nas. Ili su možda želeli da shvatiš da niko, čak ni deca očeva, nije siguran. Da uvuku strah u tebe. Da se plašiš za sebe.

Mi smatramo da oni oživljavaju Noć i Maglu rekao je Set. Kao da je bodljikava žica stegla Ledenicu oko grudi.

Tako je, najveći užas dodao je Halovej. Ne samo da se na taj način kazne glave svake porodice, već da se pretnja nametne nama, njihovoj deci, i da se naše misli muče iz časa u čas zato što ne znamo šta je sa njima, da li im je naneto zlo i šta se može desiti nama samima.

Od jedne generacije na drugu. Ledenica se nacerio. Nema

Oh, ali biće rekao je Set. Ja to garantujem. Uprkos ljutnji u njegovim recima, glas mu je ostajao ravan.

Kontrast je naterao Ledenicu da se lecne. Zurio je u Setovu crvenu kosu, u njegovo bledo, upalo bezizražajno lice, što je sve odavalo tako hipnotički efekat da je morao da sam sebe primora da se okrene prema Haloveju. Šta te je nateralo da budeš siguran da ću doći, da budeš toliko siguran da si čak čekao na mene?

Osećali smo svi da ti nemaš izbora. Kada se Kesler nije vratio, bilo je jasno da je njegova misija krenula nekim strašno pogrešnim putem. Ni ti ni on niste odgovali na naše dalje poruke. Zaključili smo, mada nevoljno, da je i tvoj otac nestao. Možda si čak otet i ti. Ali, ako si bio na slobodi, znali smo da se nećeš zaustaviti dok ne pronađeš svoga oca. Tvoj logični put? Ovamo. Na mesto sastanka na koje nisi došao, do grupe koja je poslala Keslera da te pronađe. Šta te je drugo vodilo?

Nadam se dodao je Set, a glas mu je bio suv i bez ikakvih emocija da nećeš imati ništa protiv da radiš sa mnom.

Nikakvo dodatno objašnjenje nije bilo potrebno. Ledenica je znao vrlo dobro šta je to značilo.

Setov otac i Ledeničin otac jednom su Mi dva čoveka od kojih je Evropa drhtala. Iako su bili povezani zajedničkim сДжет, oni su svejedno bili rivali, i to baš na način na koji mogu biti dva neprijatelja. Ono što je jedan postigao, drugi se borio da prevazide, jer nagrada za uspeh, proizvedena iz naklonosti njihovog vođe, nije bila zanemarljiva. Oba muškarca volela su istu ženu, i kada je izbor pao na Ledeničinog oca, profesionalne razlike samo su se produbile i na lične. Ljubomora bar sa strane Setovog oca

pretvorila se u mržnju. Njihov je konflikt postajao sve jači kako je cilj kojem su posvetili svoje živote propao. Kao slobodni specijalci, često su se nalazili na suprotnim stranama, što je bio ekstra podstrek za Setovog oca. Kada su konačno otišli u penziju, postavili su svet između sebe, jedan je živio u Australiji a drugi u Južnoj Americi.. Na plaži Bondi u Sidneju, Ledeničin otac je uvek nosio majicu, kako bi sakrio ožiljke od dva metka koji su ostali na njegovim grudima. Od njegovog rivala.

Set. Savršeno tajno ime za jednog ubicu. A šta je sa mojim tajnim imenom? Ledenica? Set je ispružio raku. Moj otac je veoma voleo tvoju majku. Ledenica je klimnuo glavom. Moj otac je uvek žalio što on i tvoj otac ne mogu da budu prijatelji.

Ali ti i ja možemo da budemo prijatelji. Ako baš ne prijatelji, onda saveznici. Udruženi oko zajedničkog cilja.

Ledenica je osećao da Set nikada nikome ne može biti prijatelj. Nije bilo ni važno. Među njima direktno nije postojao nikakav konflikt, i obojica su imala najbolje razloge da ujedine snage. Kombinacija njihovih izvanrednih talenata nije mogla da se meri sa kombinacijom sposobnosti njihovih neprijatelja. Njih dvojica će trijumfovati, bilo tako što će pronaći očeve bilo tako što će postići osvetu.

Ledenica je protresao Setovu suvu, hladnu šaku. Ponovo se okrenuo ka Haloveju. Šta misliš, odakle da počnemo?

Krenite od zajedničkog imenitelja. Naši očevi nisu nikada zajedno saradivali. Istina je, održavali su odnose, tako da mogu da pomognu jedan drugome ako osete opasnost, ali su pažljivo odvojili svoje bivše živote od sadašnjih. Živeli su razdvojeni jedan od drugog na hiljade i hiljade milja. Pa ipak, njihovi neprijatelji su saznali gde se svi nalaze.

To nije iznenađujuće rekao je Ledenica. Jedino što je neprijatelj morao da uradi to je bilo da locira boravak jednogod naših očeva. Pod hemikalijama, on će reći sve kako da se nadu dragi. Moj je otac uvek osećao nelagodnost u toj ranjivoj tački dogovora.

Ali, taj je dogovor imao ograničenje rekao je Halovej. Upravo da bi se sačuvalo od opasnosti, svaki član grupe je znao lokaciju samo jednog člana. Tvoj otac i Setov otac nisu znali jedan za drugoga, na primer. Ako bi neprijatelj uhvatio jednog oca i naterao ga da kaže ono što zna, morao bi onda da ide dalje do sledećeg, pa onda do sledećeg, u nizu, sve dok ne otkrije celu grupu.

Ali, to se nije tako desilo rekao je Set.

Halovej je počeo da zaključuje razgovor. Neki članovi grupe nestali su u isto vreme. Osim toga, uvek ostaje i pitanje, kako je neprijatelj pronašao

prvog oca. koji je nestao? Ne. Halovejev glas je postao promukao. Naši očevi nisu pod pritiskom odali jedan dragog. Informacija o njima došla je od nekoga izvan grape.

Kako?

Rekao sam vam zajednički imenitelj. Jedan čovek koji je znao sve o svima njima. Drugačija vrsta oca. Sveštenik. Kardinal Pavelić.

Ledenica se odjednom setio da je to poslednja stvar koju mu je u Sidneju rekao Kesler. Kardinal Pavelić! I on je takođe nestao.

Pronađite šta se desilo sa kardinalom, i pronaći ćete šta se desilo sa mojim ocem rekao je Halovej i sa tvojim, i tvojim, i...

Mojim rekao je Set. I svim našim očevima.

UŽAS, UŽASI

Beč. Sol je stajao sa poštovanjem u pozadini, držeći Kristofera za raku, dok je Erika namršteno pretraživala dnevnu sobu očevog stana. Stan se nalazio na dragom spratu trospratne stambene zgrade u tihoj ulici sa drvoredom, tri bloka dalje od Dunava. Napolju je teška kiša činila dan još tmurnijim, sobu još tamnijom da je čak, iako je bilo rano posle podne, Miša Plec bio primoran da upali svetlo kada su ušli u stan.

Soba je bila jednostavno nameštena, u njoj je bila stolica za ljuvanje, sofa, stočić za kafu, veliki tamni tepih, tri rama sa fotografijama Erike, Kristofera i Sola. Nije bilo radija, ni televizije, primetio je Sol, ali je zato primetio prepunu policu sa knjigama uglavnom istorijskim i biografskim uz nekoliko lampi za čitanje, razmeštenih po sobi. Jednostavnim proučavanjem radne sobe koja je bila stroga, stranac nikada ne bi pomislio da je Erikin otac, koji je u penziju otišao kao pripadnik Mosada, dobijao penziju iz Izraela. Sa dodatnim dividendama koje su dolazile od nekoliko skromnijih ulaganja, Erikin otac je mogao sebe okružiti sa mnogo više stvari, i boljeg kvaliteta. Ali, pošto mu je žena umrla pet godina ranije, Jozef Bernštajn je više voleo da živi asketski. Jedinu luksuz koji je sebi dopuštao bila je jutarnja i večernja šolja tople čokolade u malom kafeu koji se nalazio na obali Dunava. I lula, sa finim duvanom čiji je miris ušao u nameštaj i zidove stana. Sol nikada nije pušio što je bilo još nešto što je poprimio od Eliota. Ali blagi miris duvana Erikinog oca prijatno je širio njegove nozdrve.

Iako nije nikada video nijednu sliku Erikinog oca, Sol ga se sećao kao visokog zdepastog čoveka sa svojim kasnim šezdesetim, lagano povijenog, sa gustom sedom kosom koja nikada nije stajala mirno, gustim sedim

obrvama i tankim ožiljkom od tri santimetra duž desne ivice uske vilice. Na sopstvenu inicijativu, Erikin otac nije nikada hteo da razgovara o ožiljku, a kada je bio pitan, nije nikada objasnio kako je do njega došlo. "Prošlost", bflo je najviše što je sebi dozvoljavao da prošapuće, a izraz u njegovim sivim očima, iza naočara postajao bi tužan.

Povremeno tapšući leda sina, kako bi ga smirio, Sol je posmatrao Eriku koja je pažljivo osmatrala sobu.

Ispričaj mi ponovo kazala je Misi.

Pre četiri dana Miša je uzdahnuo Jozef nije došao u kafe na svoju uobičajenu jutarnju solju tople čokolade. Vlasnik kafea nije mnogo o tome razmišljao sve dok tvoj otac nije došao niuveče. Pa čak da tvome ocu nije bHo dobro, da je dobio neki nazeb, recimo, uvek bi dolazio dva puta dnevno u taj kafe.

A moj otac je retko imao nazeb.

Čovek od navike prekinuo je Sol. Miša gaje posmatrao.

Ja zaključujem da je vlasnik kafea jedan od vas rekao je Sol. Mosad.

Miša nije odgovorio.

Jozefove posete kafeu nisu bile samo zbog tople čokolade, zar ne? zapitao je Sol. Uprkos svojoj penziji, on se i dalje držao rasporeda, uobičajene ratine koja je olakšavala vezi da dođe do njega bez privlačenja mnogo pažnje.

Miša je i dalje ćutao.

Ne zbog toga što bi njegove sposobnosti bile ikada više potrebne rekao je Sol. Ali, ko bi znao da to tačno kaže? Ponekada stari čovek, pun znanja i iskustva, a koji nije više zvanično član svbje obaveštajne službe, jeste tačno ono što je potrebno za zadatak. A na taj način, Jozefje osećao da njegov život i dalje ima svrhe, dajeurezervi, štoijeste bio. Čak i da nemate od njega koristi, vi ste učinili da se on oseća da ga niste odbacili.

Miša je lako podigao obrve, što je istovremeno značHo i pitanje i nevažnost odgovora.

Još... a to je verovatno bio glavni motiv vaše mreže... njegov raspored, svraćanje dva puta dnevno, bio je tanani način za vas da budete sigurni da je on dobro, da nije bespomoćan kod kuće, da nije dobio slog ili infarkt, na primer. Takođe ste na taj način i sigurni da ga neki stari neprijatelj nije uhvatio, i osvetio mu se. Na način koji nije vredao njegov ponos, vi ste ga štitili.

Erika je došla bliže Misi. Je li to istina?

Udala si se za dobrog čoveka.

To sam znala i ranije kazala je. Da li je Sol u pravu?

Šta je u tome loše? Mi se brinemo o našima i na ovaj način smo činili da se on oseća korisnim.

Nije loše ni u čemu kazala je. Osim...

Nije radio ni na čemu za naš račun, ako je to ono na šta misliš rekao je Miša. Iako bih ga ja vrlo rado video na nekom od naših zadataka. Ni na jednom opasnom, naravno. Ali, za praćenje ili rutinsko obaveštajno izviđanje i skupljanje informacija, bio je još prvorazredni operativac. Moraš da se prisetiš, Erika. Penzionisanje tvoga oca bHo je njegovizboi, ne naš.

Molim?

Hoćeš da kažeš da nisi znala? Odmahnula je odrečno glavom.

Uprkos svojim godinama, ja sam mogao da izbegnem neka pravila i da ga zadržim kazao je Miša. Mi nismo tako bogati talentima da možemo sebi da dopustimo da se resimo zrelih profesionalaca. Ali, on je zahtevao penziju.

On ju je tražio.

Ne razumem rekla je ona. Njegov posao mu je značio sve.

To ne dolazi u pitanje. Voleo je svoj posao i svoju zemlju.

Ali ako je voleo svoju zemlju tako jako zapitao je Sol zašto je odabrao da živi ovde? U Beču? Zašto ne u Tel Avivu ili u Jerusahmu?

Ili..?

Erika se složila. To nas muči. Solov dogovor sa njegovom mrežom bio je da ako bude dalje od njihovih pogleda, oni će ga pustiti na miru, a ostaviće ga na mira i drage obaveštajne mreže u svetu. U zamenu za informaciju koju je on njima dao, složili su se da pređu preko pravila o koje se ogrešio. Dokle god živi u mestu u kojem smo živeli, u selu na samom kraju sveta. Ali moj otac nije hteo da živi ovde. Stalno smo gazvalidadode daživisanama, da pripada našoj porodici, daposmatra kako mu unuk raste. I on je stalno odbijao. To meni nije zvučalo razumno. Blagodeti civilizacije njemu nisu bile važne. Dokle god ima svoju toplu čokoladu i svoj duvan, on je svuda zadovoljan.

Možda rekao je Miša.

Erika ga je gledala ravno u oči. Ima li nešto što nam nisi kazao?

Tražili ste da vam objasnim ponovo, pa ću to i da učinim. Pošto je tvoj otac propustio jutarnji sat u rasporedu, i nije došao ni na večernji sastanak, vlasnik kafea Sol jeste u pravu, on je naš poslao je operativca koji radi za njega da odnese malo sendviča i toplu čokoladu, kao da ih je tvoj otac poručio telefonom. Operativac je pokucao navrata. Nije bilo odgovora. Ponovo je pokucao. Probao je da okrene kvaku. Bila je otključana. Kada je operativac izvadio svoje oružje i kada je ušao, stan je bio prazan. Čaršavi

Miša je pokazao prema vratima spavaće sobe su bili zategnuti, zakačeni, kao u vojsci.

Moj otac je uvek sam nameštao krevet kazala je Erika. On je naviknut na red. Svoje čaršave zateže i krevet namešta istog časa kada otvori oči. Tako je rekao je Miša. Šta znači, ma šta se desilo, da tvoj otac ili nije prethodne noći spavao u krevetu, kada se vratio uveče iz kafea, ili je namestio krevet onog jutra kada je nestao, i iz nekog razloga nije otišao u kafe, što je redovno činio.

Znači, vremenski okvir je dvadeset četiri sata rekao je Sol.

I Jozef nije bio kod kuće, bolestan. Operativac je u prvom trenutku zaključio da se nešto dogodilo Jozefu ili kada je dolazio ili kada je izlazio iz svoga stana. Saobraćajna nesreća, zamislimo. Ali, policija i bolnice nisu imale nikakve informacije o njemu.

Pre jednog minuta ti si rekao "u prvom trenutku" rekao je Sol. Miša je trepnuo.

Rekao si da je operativac u prvom trenutku zaključio da je Jozef napustio stan i da mu se nešto desilo. Šta ga je nateralo da kasnije izmeni mišljenje? Miša je napravio grimasu, kao da ga nešto boli. Stavio je raku u džep jakne i izvukao dva predmeta. Operativac je našao ovo na stolu za kafu.

Erika je zaječala.

Sol se okrenuo, naglo uplašen njenim bledilom.

Dve omiljene lule moga oca rekla je Erika. Nikada nije nikuda išao bar bez jedne od njih.

Znači, što god da se desilo, desilo se ovde rekao je Miša. I on nije otišao svojom voljom.

U sobi je zavladao tišina. Kiša je udarala sve jače, prosto bičujući prozore. Naši ljudi ga traže rekao je Miša. Zatražićemo da nam i prijateljske obaveštajne službe priteknu u pomoć. Teško je usredsrediti naše napore. Ne znamo ko bi bio taj koji bi ga oteo, niti zašto. Ako je razlog bila osveta za nešto što je Jozef uradio dok je još radio za nas, zbog čega ga neprijatelj jednostavno nije ubio?

Osim ako je neprijatelj želeo Erika je progutala knedlu da ga muči.

Da bi se tako osvetio? Ali, to bi onda značilo da je stvar lična a ne profesionalna rekao je Miša. U mojih dvadeset godina koliko se bavim obaveštajnim poslom, nisam nikada čuo za nekog operativca da je sebi dopustio da emocije zavladaju njime do te mere da prekrši protokol i posluži se torturom da bi se osvetio nekome. Ubistvo? Naravno ako se ukaže šansa. Ali sadizam? Miša je odmahivao odrečno glavom. Ako bi to saznali drugi operativci, ovaj bi siledžija bio prezren, izolovan, zauvek dostojan

nepoverenja, okrivljenkao nepouzdan. Pa čak i ti, Sole, pored jakog razloga da mrziš Eliota, nisi ga mučio već si ga ubio.

Sećanje je ispunilo Sola gorčinom. Ali, svi znamo da postoje okolnosti u kojima je mučenje prihvatljivo.

Da, kada hoće da se izvuče informacija rekao je Miša iako su hemikalije mnogo efikasnije. Ali, to nas onda ponovo vraća mojim ranijim pitanjima. Koja bi obavешtajna služba njega trebala? Šta bi oni želeli da saznaju? Mi ga tražimo. To je za sada najsigurnije što vam možemo reći... Naravno, čim su naši lokalni ljudi shvatili koliko je ozbiljna situacija, oni su kontaktirali sa svojim štabovima. Zbog mog odnosa sa Jozefom i sa tobom sećaš se, on je bio jedan od mojih učitelja odlučio sam da preuzmem brigu o tom zadatku umesto da ga nekom drugome poverim, Takode sam odlučio da vam tu vest donesem i saopštım lično, radije nego da ti to Erika saopštım hladno, preko poruke. Ali svejedno bih došao do tebe, čim sam saznao za napad na tvoje selo. Koincidencija ne može da bude zanemarena. Ja ne volim moja predosećanja.

Da su ta dva događaja povezana? Da smo m bili mete baš kao što je bio i moj otac? Ta nam je misao pala na pamet. Erika je kazala. Ali, zbog čega bismo mj"bili mete?

Ne znam ništa više od onoga koliko znam i o tvom ocu. A to je samo da je nestao. Ali, zar ne bi bilo mudrije da ti i tvoja porodica jedno vreme, dok mi ispitujemo, bude po strani? Ako ste w"mete, onda nećete moći da se krećete onako slobodno kao mi.

Misliš li da bih se zadovoljila time da ne radim ništa, da čekam, dok je moj otac u nevolji?

Miša je uzdahnuo. Po svojoj savesti, morao sam da predložim oprezan tok akcije. Ali pre nego što se ti prepustiš poslu, postoji još jedna stvar koju ti nisam rekao.

Sol je čekao nesigurno.

U podrumu smo pronašli nešto rekao je Miša.

U jednom trenutku niko se nije ni pomakao. A onda je odjednom Sol zgrabio kvaku, spreman da sleti niz stepenice u hodnik, kada ga je zaustavio Mišin glas.

Ne, ovuda Miša je pokazao prema vratima spavaće sobe.

Rekao si podrum.

Do dela podruma o kojem ja govorim ne može se doći odozdo. U spavaćoj sobi, u desnom udaljenom ćošku, postoje vrata.

Ja se sećam kazala je Erika. Prvi put kada sam ovde došla u posetu, mislila sam da su to vrata od ormana. Pokušala sam da ih otvorim ali bila su zaključana. Pitala sam oca zbog čega. On je rekao daje izgubio ključ. Ali, ti znaš da moj otac nikada ništa ne gubi. I zato sam ga pitala šta je unutra. Rekao je, "Ništa toliko važno da bi se zvao bravar".

Pa što je onda zaključao vrata? zapitao je Sol.

To sam tačno i ja pitala rekla je ona. Njegov je odgovor bio da se ne seća. Kada su naši inspektori pretražili stan, tražeći bilo šta što bi moglo objasniti nestanak tvog oca, došli su do tih vrata i naravno da su hteli da znaju šta je iza njih, i s toga su obili bravu i... pa, uz malo više traženja, došli su do saznanja da ova kuća ima svoju istoriju. Proverili su. stare telefonske imenike. Pronašli su arhitektonsku firmu koja je gradila kuću. Potrudili su se da nadu nekoliko nekadašnjih suseda, koji su sada bili već poprilično stari. Tridesetih godina, jedan doktor je bio vlasnik ove kuće. Njegovo je ime bilo Bund. Imućan. Sa velikom porodicom. Sedmoru dece. Ziveli su na drugom i na trećem spratu zgrade. Bundove kancelarije bile su na prvom. U podrumu je držao svoje dosijee i opremu.

Mišina su se ramena skupila dok je nastavljao.

Rat je počeo. I u 1942. holokaust. Iz fascikli koje su pronašli naši inspektori, a koje su bile pažljivo skrivene ispod poda podruma, saznali su da su mnogi od doktorovih pacijenata bili Jevreji. Osim toga a ovo još jednom potvrđuje moju veru u humanost, a želja se na žalost s vremena na vreme stavlja na kušnju iz dosijea se vidi jasno da je Bund, čak i kada je rat počeo, čak i posle početka holokausta, nastavio da leci svoje pacijente Jevreje. To je zapanjujuće. On je od srca verovao u Hipokratovu zakletvu koju je dao. Naš dobri doktor je nastavio da se brine o svojim jevrejskim pacijentima sve do dana kada su došle SS jedinice i pokupile ga, zajedno sa porodicom, odvevši ga u koncentracioni logor u Mauthausen. Sol je osetio jezu.

Ali, doktor Bund je činio više nego lekar za svoje pacijente Jevreje rekao je Miša. On je zapravo safrivaonajbolesnije, one čije bi slabo zdravstveno stanje automatski značilo egzekuciju umesto prinudnog rada. Bund Miša je bacio pogled prema tavanici vas je neizrecivo voleo.

Sakrivao ih? prošaputala je Erika.

U podrumu. Kuća je bila tako konstruisana da je Bund imao stepenice koje su vodile iz njegove spavaće sobe do njegove klinike na prvom spratu. On nikada nije morao da prolazi pored svojih pacijenata u čekaonici kada je ulazio u svoju kancelariju. On ih je samo primao u svoje svetilište. Ali, kada je već imao stepenice kroz stražnja vrata, od njegove kancelarije do

njegovog stana, zbog čega onda ne proširiti stepenice skroz do podruma? Neće morati da prolazi kroz čekaonicu da dolazi do svojih fascikli i lekova, oni će se nalaziti ispod njega. Efikasno, direktno, jednostavno.

1 Erika je odmahivala glavom na kraju, to ga je ubilo.

Kada je pogrom dostigao vrhunac, kada ga je savest razdirala između svoje potrebe da preživi i svoje zakletve da leci, Bund je izgradio pregradu u svom podrumu. Prva polovina, u koju se ulazilo kroz jedna upadljiva vrata na dnu spoljnih stepenica, bila je pretrpana kutijama u kojima su se nalazile fascikle i lekovi. Bund je znao da SS, uobraženi u suštini, neće prljati svoje uniforme da bipreturali po kutijama, ikonačno doći do drugog dela? Kako bi to bilo da takozvana Elitna garda stane ispred mase sa ostacima prašine na svojim košuljama? Za izvesno vreme, ta je logika spašavala doktorov život. U međuvremenu, svako veće posle večere, doktor je silazio dole u zadnju polovinu svoga podruma u kojoj je, odvojenoj pregradom, brinuo o svojim jevrejskim pacijentima. Ja ne znam sa kakvim se sve medicinskim užasom on susreo, ili na koji način su SS saznali za njegovu tajnu, ali ja znam da je on spasio živote bar tucetu Jevreja, muškarcima i ženama koji su nekako pronašli način da napuste Evropu pre nego što su doktor Bund i njegova porodica bili uhapšeni. U tome je stvar. Ne samo Bund. Već i njegova porodica. Njegova žena i deca. Oni su svi prihvatili rizik. Oni su odabrali da odbace mračnjaštvo svoje nacionalne politike. Oni su sebe žrtvovali zbog nas.

Ali, kako ti to znaš?

Zato što su naši inspektori bili u stanju da pronađu dvoje Jevreja u Izraelu, sada starijih, koji su u tim danima bili dole sakriveni. Da se hrišćanskom terminoloaiiom. doktor ie bio svetac.

Onda možda postoji nada rekao je Sol.

Možda i ne. Konačno, on je ubijen rekao je Miša.

To je baš ono što hoću da kažem. On je umro za nas rekao je Sol. Znači, posto; } "nada.

Tužnih očiju, Miša je klimnuo glavom. Mi ne znamo da li je Jozef izabrao da živi ovde zato što je kuća vezana sa Jevrejstvom ili je potpuno slučajno našao ovde stan. Ako je to bilo slučajno, onda nema načina da se sazna kako je on otkrio te stepenice iza njegove spavaće sobe jer su SSovci zapečatili i ulaz i one stepenice koje su vodile iz kancelarije na prvi sprat. Oni su uklonili vrata i stavili novi deo zida. Mi smo pitali kućepazitelja za ova gornja vrata. On je izjavio da vrata nisu postojala šest godina ranije, kada je on kupio tu zgradu. Pitali smo više nekadašnjih stanara u vezi sa njima. Vrata nisu bila tu kada su oni bili u ovom stanu.

Znači, moj otac mora da je bio taj koji je otpečatio ulaz i stavio vrata u zid rekla je Erika.

Ali, onda ih je zaključao rekao je Sol. Ja ne shvatam. Šta je on štitio? Moraćete sami da otkrijete. Da iskusite isto ono što i ja da siđete dole, bez očekivanja, bez prosuđivanja unapred. Možda ćete vi shvatiti ono što ja još nisam shvatio.

I što god da nađemo, ti misliš da je u vezi sa nestankom moga oca? zapitala je Erika.

U vezi sa tim ja još nisam doneo konačni zaključak. Ako su ljudi koji su oteli tvoga oca nešto tražili, onda bi svakako bili sumnjičavi u vezi sa zaključanim vratima. Morali bi onda da istraže. Vrata ne pokazuju nikakve znake da su nasilno otvarana. Znači, ako i jesu silazili kroz ta vrata, onda mora da su obili vrata kao što smo učinili mi, ili su možda naterali tvoga oca da im kaže gde se ključ nalazi. Kada su završili sa istragom, zaključali su ponovo vrata, napuštajući stan tačno u onakvom stanju u kakvom je bio. Ali, ja pretpostavljam da bi, da su otkrili ono što je tvoj otac sakrivao a to je bilo ono što su oni hteli, oni to odneli sobom ili bi ga uništili. Uzgred, možete da ostavite sina ovde gore, sa mnom. Izgleda kao da mu se pajki. Misliš, bolje je da ne vidi ono što je dole.

Ne bi trebalo niko.

Sol je pogledao u Eriku. Bojažljivo, ušli su u spavaću sobu. I soba je mirisala, takođe, na duvan iz lule. Prekrivači na krevetu Mi su strogo rastegnuti. Maramica i češalj nalazili su se na praznom noćnom stočiću. Sol je sebi dozvolio samo jedan trenutak da opazi sve te detalje. Njegovu pažnju zaokupljala su samo vrata. Erika je već probala bravu. Povukla je i vrata su se otvorila, a šarke su bile podmazane i tihe. Ispred njih je bio mrak. Rukama je pipala duž zida kako bi pronašla prekidač za svetlo, ali nije imala uspeha. Cipela joj je udarila o neki predmet na podu. Podigla ga je. Baterija.

Kada ju je upalila, njen je zrak otkrio stepenice koje su se spuštale ulevo. Zidovi su bili neobojeni, puni plesni. Sa tavanice je visila paučina; prašina je prekrivala svaku stranu stepenica, a njihov središnji deo je bio čist jer se tuda koračalo.

Gorki miris prašine golicao je Sol ove nozdrve. Suzdržavao se da ne kine. Zureći dole, video je prekid na zavoju stepenica. Kao što je Miša objasnio, bivši ulaz na prvi sprat bio je zapečaćen delom zida. Čak ni prašina niti buđ nisu mogle da prikriju kontrast između tamnog originalnog i kasnijeg svetlijeg drveta. U stanu s drage strane, tapet ili moleraj mogli bi sakriti

mesto renoviranja. Ali, s ove strane nikakav pokušaj ne bi mogao sakriti mesto gde su nekada bila vrata.

Sol je sišao dole. Drvo središnjeg zida na stajalištu stepenica bilo je istog tipakojе su SS iskoristili da zapečate vrata saleve strane. Uprkos sloju prašine, bledilo borovine bilo je očigledno. Sol je gurnuo srednji zid bio je solidan, čvrst. Povlačio je svoj kažiprst po njemu i otkrio dva jedva vidljiva spoja, u širini ramena. Otvorivši džepni nožić, uvukao je njegovu oštricu u jedan spoj i koristeći nož kao polugu, izbio je držač iz ležišta. Deo zida je zaškripao, slobodan. Povukao ga je ka sebi, stavljajući ga u desnu stranu. Erika je uperila bateriju kroz otvoreni prostor i oboje su videli nastavak stepeništa.

Krenuli su nadole. Ispod njih, baterijski zrak pokazivao je betonski pod podruma. Jači miris memle, još više pojačan vlagom, napadao je Solove nozdrve. Stigavši do dna stepenica, okrenuo se ulevo u času kada je Erika usmerila baterijski zrak ka tom delu.

Zagrcnuo se.

Uski zrak baterijske lampe još je pojačavao užas. Svaki predmet, izolovan zrakom i zaokružen plastom mraka, pojedinačno se činio snažnijim nego što bi bio kada bi bio posmatran u celini grupe. Dok je Erika kretala zrakom baterije po sobi, užasavajuće slike su se smenjivale jedna pred drugom, pa sledećom, a serija je postajala sve manje i manje podnošljiva. Tama prema kojoj se zrak kretao izgleda da je samo pojačavala pretnju onoga što je sakrivala. Solove lopatice su se napele.

Blagi bože.

Erika je počela da posrče i zrak je drhtao. Iako nije još osvetlila potpuno čeli podrum, izgleda da nije bila više u stanju da dopusti još opscenosti ispred sebe. Spustila je baterijsku lampu i zrak je otkrio rasklimatani sto na kojem je stajala lampa.

Kutija šibica ležala je kraj lampe. Sol se približio stolu, upalio jednu šibicu i upalio fitilj svetiljke. Plamen je postajao sigurniji, jači, osvetljavao je senke. Stavio je stakleni poklopac preko lampe. Plamen je postao još svetliji.

Primorao je sebe da ponovo pogleda, da bi samo otkrio da je njegov početni utisak bio pogrešan. Tama nije činila svaku sliku ponaosob strasnijom nego ovako, kada se vide zajedno, u grupi.

Zurio je u fotografije: velike i male, crnobeke i u boji, izlizane i kao nove, iz novina, časopisa, knjiga i arhiva. Rajsnađlama su bile pričvršćene na zid koji, za razliku od preostala tri zida, nije bio napravljen od betona već od drveta, to je bio onaj pregradni zid koji je doktor Bund podigao preko podruma da bi mogao da krije svoje bolesne jevrejske pacijente u ovom

zadnjem delu podruma. Pregrada je bila devet metara široka i tri metra visoka; svaki njen pedalj bio je krcaat fotografijama.

Koncentracionih logora. Zatvorenih upalih obraza. Gasnih komora. Leševa. Peći. Jama prepunih pepela. Kamiona prepunih odeće, cipela, zlata i dragog kamenja, ljudske kose i zuba. Na jednoj fotografiji, SSoficiri, sa svojim znakom munje i mrtvačke glave na primitivnim crnim uniformama, stajali su u nizu, zagrljeni, cereći se kameri dok su u pozadini leševi formirali neravnu piramidu, tako veliku da je mozak zastajao.

Sol se sručio u rasklimatanu stolicu pored stola. Uhvatio je Eriku za raku, stegao je.

Šta je moj otac radio ovde? zapitala je Erika. On nije nikada spomenuo... ja nisam nikada imala pojma da je on bio opsednut... Ovo nije došlo iznenada. Sve vreme je on držao ovu sobu ovde, dole.

Jedno ludilo protiv dragog ludila. Sol je posmatrao ostatak sobe. Bio je prepun hrpa kartonskih kutija. Privučen kao virom, Sol se približio jednoj hrpi, potrudio se da otvori preklap kutije i pronašao dokumente.

Neki od njih su bili originali. Dragi su bili kopije, fotografije dokumenata, fotokopije. Izlizane žute hartije smenjivale su se sa glatkim belim. Jezik je varirao engleski, francuski, nemački, hebrejski. Solov francuski i nemački su bili dobri, a Erikin hebrejski je bio savršen. Zajedno, uspeali su da prevedu dovoljno od dokumenata da bi razumeli zajedničku temu svih njih. Dosijeji koncentracionih logora koje su držali komandanti. Spiskovi SS oficira, jevrejskih zatvorenika. Vojni dosijeji. Službeni izveštaji o tome koliko je zatvorenika smaknuto i u kom logora, koga dana, nedelje, meseci godine. Spiskovi malobrojnih Jevreja koji su preživeli koncentracione logore, i isto tako malobrojnih nacista koji su posle rata bili kažnjeni zato što su učestvovali u holokaustu.

Sola su oči bolele od prevođenja izbledelih iskucanih hartija i nejasnog rukopisa. Okrenuo se ka Eriki. Ja sam sreao samo jednom tvog oca, kada smo se ti i ja venčali. Nisam nikada imao šanse da ga upoznam. Da li je on bio u logora?

Moj otac i moja majka gotovo nikada nisu govorili o tome šta ih je zadesio za vreme rata. Kada sam bila mala, međutim, jednom sam ih slučajno čula kako spominju logor jedno dragome. Ja nisam razumela, tako da sam počela da im dosađujem pitanjima. Bilo je to jedini put kada su oni raspravljali o ratu u mome prisustvu. S drage strane, želeli su da holokaustu, u detalje, kao što se zna istorija. Ali, njihovo sopstveno iskustvo... Oboje su bili u jevrejskom getu u Varšavi, kada su nacisti napravili njegovu opsadu.

Sol je napravio grimasu, shvatajući. Godine 1943, nacisti su opkolili varšavski geto. Jevreji su bili saterani u njega, ali nikome nije bilo dopušteno da ga napusti osim što su u grupama bili transportovani u koncentracione logore. Broj od 380.000 Jevreja sveden je na 70.000. Oni koji su ostali, pobunili su se protiv nacista. U masovnoj odmazdi koja je trajala četiri nedelje, nacisti su skršili ustanak i srušili geto. Od preživelih Jevreja, 7.000 je bilo smaknuto na licu mesta. Dvadeset sedam hiljada bilo je poslato u radne logore.

Moj otac i moja majka Mi su deo grupe koju su nacisti poslali u Treblinku. Sol se naježio. Treblinka nije bila radni logor već logor smrti, najgori od najgorih. Zatvorenici koji su pristizali živeli su u najboljem slučaju jedan sat.

Ali, kako su tvoj otac i majka preživeli?

Bili su mladi i jaki. Pristali su da obavljaju poslove da uklanjaju leševe iz gasnih komora i da ih spaljuju od čega se čak i SSovcima prevrtao stomak. Zbog toga moji roditelji nisu govorili o ratu. Oni su preživeli po cenu života drugih Jevreja.

Koji su drugi izbor pa imali? Dokle god nisu kolaborirali sa nacistima, dokle god nisu učestvovali u ubistvima, morali su da rade ono što su mogli kako bi uopšte ostali živi.

Prvi i poslednji put kada je moj otac razgovarao sa mnom o tome, rekao je da u svom umu može da opravda to što je radio ali ne i u svojoj duši. Uvek sam razmišljala zbog čega se on pridružio Mosadu i zbog čega je svoj život posvetio Izraelu. Da bi pokušao da dobije oprost.

Ali, čak i uz pomoć u uklanjanju leševa, tvoji roditelji ne bi mogli da prežive osim za izvesno, kraće vreme. Nacisti su slabašno hramli svoje radnike, gotovo ničim. Kad tad, tvoji roditelji su bili preslabi za rad. SSovci bi ih ubili i onda naterali druge Jevreje da uklone njihova tela.

Treblinka rekla je. Seti se šta se tamo desilo.

Izenada se setio na šta je Erika mislila. Zatvorenici u Treblinku su se pobunili protiv svojih stražara. Koristeći se asovima i toljagama kao oružjem, više od pedesetero ih je savladalo svoje čuvare i uspelo da pobjegne.

Tvoji su roditelji učestvovali u pobuni?

Prvo u Varšavi, a potom u Treblinku. Nasmeha se slabašno. Moraš da im odaš priznanje na upornosti.

Sol je osetio njen ponos, istovremeno se i sam osećajući tako. Ponovo ju je stegnuo za ruku. Pogledao je u zid. Opsesija. Vredi čeli život. A ti nisi ni posumnjala.

Niti je iko drugi. Ne bi mogao da se održi na svome mestu u Mosadu da su oni znali šta se njemu mota po glavi. Oni ne veruju fanaticima. Izgledala je zapanjena tom pomisli.

Šta nije u redu?

Moja je majka umrla pre pet godina. Tada je on zatražio da se penzioniše i izađe iz Mosada, da iz Izraela pređe ovamo, i da u tajnosti počne da namešta ovu sobu.

Hoćeš li time da kažeš da je tvoja majka imala uticaja na njegovo ponašanje?

Ona je prigušivala njegovu opsesiju. A kada je umrla...

Njega je opsesija savladala. Sol je zamišljao duhove koji su ga morili. Neka mu Bog pomogne.

Ako je još živ.

Ova soba... Da li smo pronašli ruzlog njegovog nestanka?

A ako jesmo, da li je bio odveden? zapitala je Erika. Ili je pobjegao?

Od čega?

Svoje prošlosti.

Kako je Erikin izraz lica postajao sve tužniji, on je progovorio pre nego što je i bio svestan. Ne misliš... na samoubistvo?

Pre jednog sata, da je iko to sugerisao, ja bih mu odgovorila da je moj otac previše jaka ličnost da bi odustao, suviše hrabar da bi sebe uništio. Ali, sada nisam više sigurna. Ova soba... Njegova krivica mora da je bila nepodnošljiva.

Ili njegova mržnja prema onima koji su ga naterali da se oseća krivim.

Na polici, jedna otvorena knjiga otvorena, sa glatkim ravnim stranicama privukla je Solovu pažnju. Uzeo ju je i pročitao naslov. Red Mrtvačke glave: priča o Hitlerovim SS. Autor je bio Hajnc Hene, tekst je bio na nemačkom jeziku, a datum objavljivanja 1966. Tamo gde su stranice bile otvorene, jedan je odeljak bio podvučen crnim. Sol je čitao i istovremeno prevodio:

Senzacionalna činjenica, zaista užasavajuća stvar u vezi sa uništavanjem Jevreja bila je ta da su hiljade uvaženih i poštovanih očeva porodica ubijanje učinili svojim zvaničnim poslom pa ipak, kada su bili izvan dužnosti, i dalje su sebe smatrali jednostavnim građanima koji se pokoravaju zakonima i koji su nesposobni čak i da pomisle da skrenu sa jasne, određene staze vrline. Sadizam je bio jedini aspekt masovnog uništenja i jedini koji nisu odobravali SS štabovi. Himlerova izreka bila je da masovno uništenje valja izvesti hladno i čisto; čak i dok su slušali

zvaničnu naredbu da se ubijaju, SS ljudi su morali da ostanu "dostojanstveni".

Dostojanstveni? Sol je promrmljao sa odvratnošću.

Na margini stranice, zgrčena ruka koja je držala penkalo sa crnim mastilom, zabeležila je više reci na hebrejskom jeziku dve grupe reci.

To je rukopis moga oca rekla je Erika.

Ti si ekspert za hebrejski.

To su citati. Iz Konradovog "Srca fame", mislim. Prva grupa kaže, "Užas, užas".

A draga grupa?

Okie vala je.

U čemu je stvar? Nije odgovorila.

Imaš li problema da prevedeš?

Ne, mogu da prevedem.

Pa, onda?

Ona je iz "Srca tame", takode... "Uništitezveri". . . .

Jedan sat istraživanja vratio ih je konfuziji sa kojom su počeli. U toj senovitoj, tamnoj prostoriji, Sol konačno nije više mogao da izdrži. Morao je da ode.

Erika je zatvorila kutiju sa dokumentima. Kako je moj otac mogao stalno da se vraća ovome, da pribija uza zid te fotografije i da lista dokumenta? Stalno izlaganje tome, moralo ga je uništavati, delovati na njega.

I dalje nema dokaza da je izvršio samoubistvo.

Nema dokaza ni da nije, takode tužno je odgovorila Erika. Ugasili su lampu i krenuli uz stepenice. U mraku, Sol se iznenada setio nečega. Zgrabio je Eriku za rame.

Ima jedno mesto gde nismo pogledali. Poveo ju je niz stepenice, osvetljavajući zrakom baterijske lampe pod.

Štato...?

Miša nam nije rekao šta možemo da nađemo ovde. Nije hteo da imamo ikakvo predubeđenje. Ali, nesvesno, on nam je baš rekao nešto u vezi sa ovom osobom. Za vreme rata, doktor je sakrivao najbolesnije pacijente Jevreje ovde dole. I takode je tu sakrivao dokumentaciju, fascikle.

Jeste, rekao je to. Ali, kakve...? Erikin glas je utihnuo. Oh.

Jeste, "oh". Miša je rekao da je doktor sakrivao fascikle ispod poda. Znači, mora da postoje vratašca koja se nalaze na podu.

Sol je zrakom lampe pomnije posmatrao pod. U ćošku, iza hrpa kartonskih kutija, pronašao je sloj prašine koji kao da je bio namerno postavljen.

Prstima je opipao rupu u koju je mogao dazakači prste i onda je podigao malo parče betona.

Uski pregradak. Oštri zrak baterije otkrio je prašnjavu beležnicu.

Sol ju je otvorio i prelistao. Iako su reci bile ispisane na hebrejskom, nije mogao a da ne prepozna spisak.

Imena.

Njih deset. , .

Sve jevrejska. .

Kiša je bila uporna. Kristofer je spavao na sofi. Pored njega, Miša je gledao netremice prema otvorenim vratima spavaće sobe.

Sol je stajao u dovratku, besno pokazujući nešto dok mu je u ruci bila beležnica.

Znači, našli ste rekao je Miša.

Erika je ušla, još više besna. Gotovo da nismo. To me tera da se upitam da li si uopšte želeo da mi to nađemo.

Nisam ni sam bio siguran.

Da si želeo da nađemo, ili da nisi? Zar je bitno? Našli ste.

Prvi put počinjem da ti ne verajem stoprocentno rekla je ona.

Da je niste našli a da si ti i dalje insistirala na tome da želiš da nađeš svoga oca sama, ja bih se odupreo rekao je Miša.

Kristofer se zgrčio i jeknuo u snu.

Misli na to rekao je Miša. Sa mog stanovišta. Kako ja mogu da znam koliko si ti omekšala u pustinji?

Mogao si ponekad da proveriš rekla je Erika.

Alergičan sam na pesak. I na govorenje istine?

Ja nisam lagao. Jednostavno sam te testirao.

Prijateljima nije potrebno da testiraju jedan drugog.

Profesionalcima jeste. Ako ti ne razumeš, onda zaista jesi omekšala u pustinji.

Sjajno. I sada, kada smo to našli? Solova ruka je još više stegla beležnicu.

Reci nam ostatak. Šta ova lista imena znači?

To nisu imena jevrejskih pacijenata koje je doktor sakrivao u ratu rekla je Erika. Ova je beležnica prašnjava, to jeste istina, ali je hartija listova nova.

Ime moga oca je u tom spisku. Rukopis nije njegov.

Tačno. Beležnica pripada meni.

kakve veze imaju imena sa spiska sa onim što se desilo mom ocu?

Nemam pojma.

Ja to ne verujem. Ne bi napravio spisak da ne postoji neka veza između njih.

Jeam li ja rekao da nema veze? Mi znamo njihovo poreklo, njihove adrese, njihove navike, njihova nekadašnja zanimanja.

Nekadašnja?

Svi ovi ljudi su bivši Mosadovci, svi penzionisani. Ali, ti si pitala kako su oni povezani sa onim što se dogodilo tvom ocu, a ta zagonetka je ono što ja još nisam uspeo da resim.

Oni kažu da ne znaju mog oca? Oni neće da odgovore na tvoja pitanja? U čemu je problem?

Nisam bio u stanju da ih bilo šta pitam.

Evo, ponovo mi to radiš. Izbegavaš rekla je Erika.

Ne radim. Ovi ljudi između sebe dele dva druga faktora. Oni su preživeli nacističke logore smrti...

I?

Svi su nestali.

VOJNIK CRKVE

Uprkos sve većoj i goroj vrelini u pustinji, uzbuđenje je pobedilo iscrpljenost, terajući Drua i Arlin da brže posrću prema tragovima guma u pesku, na udaljenom kraju prolaza.

Posle susreta sa dvojicom ubica, Arapa, uzeli su male platnene čaršave iz Arlininog ruksaka i razvili ih kao jedro između dve stene gde su, zaklonjeni od sunca, pijuckali štedljivo vodu, a onda pojeli nešto urmi i smokava koje su ubice nosile. Ali, ubice nisu imale dovoljno hrane da bi oni mogli da ostanu duže.

A šta je sa njihovim rezervama vode? pitao se Dru. Pretražili smo padine odakle su pucali na nas. Držao je dve čaturice i protresao ih. Voda je odjekivala u praznini. Nema je dovoljno za razdaljinu koju su napravili, a kamoli da se vrate natrag. Pa, kako su se onda nadali da će se vratiti?

Iznenada ih je obuzelo uzbuđenje jer su shvatili, uspravili su se i, ne obraćajući pažnju na snagu sunca koja je tukla poput čekića u glavu, krenuli. Stigavši do kraja prolaza, skrenuli su udesno, prateći tragove u pesku, i naišli na gomilu kamenja iza koje se nalazio sakriven džip.

Po ovome je jasno da su stranci. Rekao je Dru. Nijedan od lokalnih seljaka nema džip, a kamoli novi kao što je ovaj. Ima čak i erkondišn. Ove ubice su se vozile prvom klasom.

Džip je imao metalni krov. Sunčevi zraci su padali pod takvim uglom da su bacali senku preko vozačevog sedišta, sa te strane. Arlin je bila zahvalna

zbog toga što je mogla da odahne od razdiraćeg blještavila sunca, dok je gledala kroz otvoreni vozačev prozor. Mali problem.

Koji? zapitao je on.

Ali, pretražili smo oba tela i nismo ga našli.

Znači da je logično da je morao ostati u džipu. Ali, posle petnaest minuta, ključ i dalje nisu našli.

U tom slučaju... Dru je ušao unutra.

Šta to radiš? zapitala ga je.

Čekam.

Na šta?

Na tebe, da povežeš žice.

Nasmejala se i nagnula ispod instrument table.

Ali, pošto je pokrenula motor, dok su truckali preko neravne pustinje, on je pao u tmurno ćutanje. Imao je mnogo pitanja. Iako to nije želeo, morao je da razgovara sa sveštenikom.

Kairo. Sledeće poslepodne. Sedeći na krevetu u hotelskoj sobi, nameštenoj u zapadnjačkom stilu, Arlin je slušala šuštanje vode iz kupatila dok se Dru tuširao. Ali, njena je pažnja Ma usredsređena na telefon.

Nije znala šta da uradi. Kada je sveštenik uspostavio vezu sa njom u Njujorku, dajući joj uputstvo da ide do Drua, dao joj je broj telefona u Kairu. "Pozovi me čim ga dovedeš iz pustinje". U to vreme, ona je bila toliko zahvalna što joj je rečeno gde se Dru nalazi, što je dobila šansu da se ponovo sa njim vidi, da je spremno pristala na sveštenikove uslove. Ali, sada, kada su ona i Dru bili zajedno, oklevala je. Što god da je Očinstvo želelo od Drua, sigurno neće biti oprost. Ne, prema definiciji, poziv od Očinstva značio je nevolju. Izgubila je Drua jednom kada je otišao u manastir. Izgubila ga je ponovo kada je pobegao u pustinju. Nije nameravala da ga izgubi po treći put.

Ali šta ako kazna Očinstva za neposlušnost bude...?

Ubiti Drua, čiji je život bio sada pošteđen i, umesto da bude i ona ubijena, da je ostave da pati do kraja svog života?

Odlučila je da okrene telefon. Aki ruka joj je bila tako teška da nije mogla da je podigne i ispruži prema telefonskom aparatu koji je stajao na noćnom stočiću.

U kupatilu, voda je prestala da teče. Vrata su se otvorila, i Dru je izašao iz kupatila, nag, sušeći se velikim peškirom. Morala je da se nasmeši. Posle šest godina u manastiru, posle svoje kaluđerske zakletve na celibat, tačno je da je imao seksualne inhibicije. Ali skromnosti? On je, od svih

muškarac koje je ikada poznavala, bio najprirodniji u odnosu na svoje telo, bilo da je obučeno ili nago.

Nasmešio joj se dok je brisao. Jednom godišnje, bilo da mi je potrebno ili ne.

Dotakla je svoju, još vlažnu, kosu. Znam. Osećam se kao da sam sa sebe skinula tonu peska.

Dru je iskoristio njenu egipatsku valutu da kupi šampon, makaze, penu za brijanje i brijač. Njegove brade više nije bilo. Ošišao se, a obrazi su mu sada izgledali još više upali nego sa onom kosom. Ali, svejedno, efekat je bio privlačan.

Spustio je peškir. Imao sam mnogo vremena... suviše... da razmišljam rekao je.

O...?

Neke zakone doneo je Bog, drage zakone doneo je čovek.

Nasmejala se. O čemu ti to govoriš?

O mojoj zakletvi na čednost. Da Adamu i Evi nije bilo dozvoljeno da polno opšte, onda Bog ne bi želeo da stvori muškarca i ženu.

Je li to način na koji ti meni želiš da kažeš da je seks prirodan? Ja to već znam.

Ali, kao što si verovatno primetila, ja sam zbunjen.

Oh, to sam definitivno primetila.

I, tako, odlučio sam...

Da?

Ako ne bi imala ništa protiv. Da?

Dajući prednost prirodnim nad veslačkim zakonima... ". Da?

Uživao bih u vođenju ljubavi sa tobom. Dru?

Bio je sada red na njega da zapita. Da?

Dođi.

Kasno poslepodne, u senovitoj sobi sa navučenim zavesama, ležali su zagrljeni u krevetu. Nagi, opušteni, uživajući u tome da dodiruju kožu jedno drugom, ni Dru ni Arlin jedno vreme nisu govorili. Ali, ono što ih je mučilo nametalo se samo.

Sveštenik rekao je Dru.

Znam. Želela bih da ne moramo.

Ali, problem će ostati.

Dok su mu misli bludele, posegnuo je za svojom odećom.

Ima nešto što me mnogo interesuje rekla je Arlin. Prestao je da zakopčava košulju. Interesuje?

Pre, kada si morao da napustiš manastir, nisi mogao da prestaneš da zapitkuješ. O tome kako se društvo promenilo u toku šest godina koliko si ti bio odsutan, pa to ko je predsednik i šta se sve podešavalo u svetu. Ali ovoga puta, posle godinu dana u pustinji, nisi me zapitao nijednu jedinu stvar.

Njegovi mišići na obrazima su igrali. Tako je. Jer, prošlog puta mi se nije dopalo ono što sam čuo.

Pa, čemu da zovemo sveštenika? Zašto ne nestanemo? Da se povučemo. Zajedno.

Zato što ja više ne verujem da mogu da se povučem. Želim da se ovo sredi. Tako da ne moram da brinem o Očinstvu. Di o bilo kom drugom ko može da stane između nas. Nikada više.

Kairo je bio bučan, vreo i prenatrpan saobraćajem. Izduvni gasovi automobila kao da su se utrivali da unište miris arapske hrane i začina koji su se prodavali na bazaru. Komplikovana uputstva koja su im bila data telefonom, vodila su Draa i Arlin kroz lavirint uskih uličica. Došli su do vrata restorana čiji je egipatski znak Dru preveo kao "Ušica igle". Pogledao je levo i desno duž prolaza i ulice, i ne videći nikakvu iznenadnu reakciju ni sa koje strane, shvatio je da ne postoji nikakav nasilni prekid ritma gužve. Naravno, odsustvo neuobičajene aktivnosti nikako nije značilo da nisu praćeni; profesionalni pratilac nije ni mogao da dopusti da bude tako lako primećen. S druge strane, nisu imali dokaz u ovom času da su praćeni i to im je bila uteha za izvesno vreme.

Ušli su u polumrak restorana. Druov prvi utisak, osim tame, bio je specifični miris. Odurni duvanski dim. Jaka aromatična kafa. Zatim je došao osećaj dodira zrnastikameni pod ispod njegovih cipela. U času kada su mu se oči privikle na polutamu, pogledom je preleteo preko unutrašnjosti restorana drveni stolovi i stolice, bez čaršava, ali na zidovima je bilo nekoliko tepiha sa arapskim motivima. Osim na zadnjem zidu gde su iza šanka raznobojne boce i izglancana polirana ambalaža bile zakačene na policama ispod ogledala. Tu i tamo, duž zidova, zamršeno izgravirane drvene pregrade delile su stolove. Restoran je bio prazan, osim što su u njemu bili kelner sa belom kecljom koji je stajao iza šanka i dva muškarca u tamnim odelima sa crvenim fesovi ma na glavama koji su sedeli za udaljenim stolom u levom ćošku.

Dru i Arlin izabrali su sto s desne strane. Sto je bio podjednako udaljen od ulaza i onoga što je Dru pretpostavljao da može da bude zadnji izlaz kroz kuhinju iza šanka. Seli su, leđima okrenuti zidu.

Šta je rekao, u koje vreme će doći? zapitao je Dru.

Nije rekao tačno vreme. Jedino što je kazao bilo je da će biti ovde pre nego što sunce zađe.

Dru je tapkao prstima po stolu. Hoćeš li kafu?

Egipatsku kafu? Ta je stvar tako jaka da bih umesto nje mogla glatko da revolver prislonim na slepoočnicu i raznesem sebi mozak.

Dru je počeo daše smeje ali je prestao kada je čuo kako se stolica očešavala o drvenu pregradu s njegove leve strane. Muškarac u belom odelu pojavio se iza pregrade i zastao kraj stola.

Muškarac je bio čvrste građe, braonkastog tena, sa gustim crnim brkovima koji su pojačavali njegov osmeh. Osmeh je imao značenje da se zabavlja ali je istovremeno odavao i prijateljski stav. Gospođice Hardesti, ja sam sa vama razgovarao telefonom.

Vi niste sveštenik koji je došao kod mene u Njujork rekla je Arlin.

Dru se pripremio da ustane. Nisam rekao je čovek prijazno. U pravu ste, nisam. Sveštenik sa kojim ste razgovarali otac Viktor bio je pozvan na hitan zadatak. Čovek je nastavio da se smeje. Ja se zovem otac Sebastijan. Nadam se da promena ličnosti može da bude prihvatljiva. Ali, naravno, vama će biti potrebni akreditivi.

Čovek je ispružio svoju levu ruku, sa dlanom okrenutim nadole, pokazujući tako prsten na svom srednjem prstu.

Prsten je imao veliki savršeni rubin koji je sijao čak i u polutami. Njegovo ležište i kružni deo prstena bili su od debelog sjajnog zlata. Na vrhu rubina, stajala je insignija; ispresecani mač i krst. Religija i nasilje. Simbol Očinstva kamena. Dru se stresao.

Vidim da vam je to poznato. Otac Sebastijan je nastavio da se smeši.

Svako može da nosi prsten.

Ne ovaj.

Možda rekao je Dru. Neka Bog bude s tobom. Osmeh oca Sebastijana je izbledeo. Ah.

Tako je. Draov glas je postao grab. Lozinka. Hajde. Završi je. Pozdrav Očinstva. "Neka Bog bude s tobom".

1 sa tvojim duhom. Dalje?

Deo gratias. Jesi li zadovoljan?

Tek sam počeo. Dominus vobiscum.

Et cum spiritu tuo. Hocestenim... Corpusmeum.

Pater Noster...

Qui est in coeli.

Arlin se umešala. O čemu vi to govorite?

Izmenjujemo odgovore na tradicionalnoj misi rekao je Dru. Očinstvo je konzervativno. Sredinom šezdesetih, katolički ritual na latinskom još nije zamenjen narodnim jezikom. A ti... Dru je posmatrao pažljivo garavog muškarca koji je ličio na Egipćanina, a koji je imao prsten i rekao da se zove otac Sebastijan ... ti si mladi od mene. Koliko imaš, trideset? Ti ne bi znao kako prava misa zvuči na latinskom, osim ako zaista pripadaš Očinstvu, jer si bio mlad kada su mise služene; sa ovakvim odgovorima, na latinskom jeziku u crkvi. Ko je osnovao Očinstvo.

Otac Zerom. Kada?

U trećem krstaškom ratu. Hiljadu devedeset drage godine.

Kako mu je bilo pravo ime?

Hasan ibn alSabah. Slučajno, njegovo je ime isto kao i ime arapskog izumitelja terorizma, sto godina ranije. Iako je bio kaluder, otac Zerom je bio regrutovan kao ubica, od strane krstaša, zato što je bio Arapin i tako je mogao da se slobodno pomeša među Arape i da bude neprimećen. Ali, za razliku od arapskog terorizma, terorizam oca Zeroma bio je sveti teror. I od tog vremena, mi... otac Sebastijan je slegnuo ramenima ... činimo sve što je neophodno da bismo zaštitili Crkvu. Jesi li sada zadovoljan?

Dm je klimnuo glavom.

Sveštenik je seo za sto. A tvoji akreditivi?

Imao si koliko si hteo vremena da me posmatraš kroz ovu pregradu. Mora da imaš fotografiju.

Plastična hirurgija čini čuda.

Tvoj prsten ima otrovnu kapsulicu unutra. Tvoj manastir se nalazi na zapadnoj obali Francuske, preko puta Engleske, na teritoriji koja je bila osporavana i oko koje su se svađali Francuzi i Englezi u toku trećeg krstaškog rata. Jedino neko ko se približio, ko je bio regrutovan za Očinstvo, zna te stvari.

To je tačno. Približno. A sada se mi tebi ponovo približavamo. Dru se odjednom osetio strahovito umotnim. Sve se ponovo vraćalo. Nije bilo izlaza. Nije bilo bekstva. Njegov je glas drhtao. Šta hoćete? Ako ste znali gde se krijem, zbog čega ste me primorali da provedem godinu dana...?

U pećini u pustinji? Morao si da se iskupiš za svoje grehe. Zbog tvoje duše. Da se pročistiš. Mi smo tebe držali u rezervi. Odbio si da nam se pridružiš, ali mi smo pronašli način da te ohrabrimo da nam pomogneš, za slučaj da nam to bude potrebno.

Da pomognem?

Da pronadeš. Šta?

Sveštenika. Prostorija je eksplodirala.

Potres je pogodio Drua u milionitom delu sekunde pre nego što je zaista i čuo zvuk eksplozije. Soba je odjednom postala svetla, a onda mračna od dima, dok je Dru leteo, odbačen, ka zidu. Temenom je udario u kamen. Onda je bio odbačen prema stolu. Sto se srušio pod njegovom težinom i od snage eksplozije. Udarivši ponovo, sada grudima, o pod, Dru je potpuno u sekundi izgubio dah. Dok je ječao od bola, prostorija je bljesnula u plamenovima.

Šank, sada sasvim uništen, mora da je bio mesto gde je bomba bila sakrivena. Kelner iza njega i dva muškarca koja su bila blizu, nisu ni kriknula, i verovatno su Ma razneta detonacijom. Ali, svest da umiru verovatno u tom času nije ni bila prisutna.

Dru je međutim čuo krike. Ne svoje. Ženske, Arlmine. I njegova ljubav i potreba da je spasi ponovo su ga vraffli u plamenove sobe koja se rušfla. Od dima je morao da se muči da ne povraća, koliko se gušio. Puzeći prema Arlminim užasnutim kricima i jaucima, osetio je kako ga je neko ščepao. Borio se i psovao ali nije mogao da spreči da ga neke ruke podignu i odvuku dalje. Napolju, u vrelini, u prašnjavoj uskoj uličici, u kojoj se već okupljao narod, nije više čuo Arlinine krike. Načinio je poslednji, očajnički napor da se oslobodi od raku koje su ga čvrsto držale oko gradi, da pojuri napred i da se vrati u uništenu zgradu. Umesto taga, onesvestio se. Kroz maglu, dok mu se u glavi vrtelo, podigao je pogled, ubeden da halucinira, jer lice koje se nalazilo iznad njega... bilo je Arlinino.

Uplašio sam se da si poginula.

Osećanje je bilo istovetno rekla je Arlin. Stegnuo joj je šaku.

Sedeli su na metalnim stolicama u peskovitom dvorištu koje je bilo oivičeno visokim kamenim zidom. Iza zidova, buka Kaira ulazila je poput nepozvanog u mir jedne od malobrojnih crkava u ovom arapskom gradu. Grčka pravoslavna crkva odudarala je svojim tornjevima od vitkih minareta džamija.

Bilo je rano jutro, sutradan. Senke su ispunile jednu stranu dvorišta. Vrelina još nije bila nepodnošljiva.

Kako je počeo požar, čuo sam te da jaučeš. Nastavio je da je steže za šaku. I jesam. Tvoje ime.

Ali, zvučala si tako udaljeno.

I samoj sebi sam zvučala udaljeno. Ali, posle eksplozije, nisam čula ama baš ništa što nije zvučalo udaljeno. Čak i moj dah mi se činio kao da pripada nekom dragom. Jedino što sam znala bilo je da mogu da se krećem, bolje od tebe. A oboje smo morali da se izvučemo odatle.

Nasmejao se. Od smeha su ga zbolela rebra, ali mu to nije bilo važno. Osećao se suviše dobro, sada kada je znao da je Arlin živa. Kako smo pobjegli?

Otac Sebastijan je imao tim koji ga je čuvao.
Profesionalno.

Odveli su nas iz restorana pre nego što je policija stigla rekla je Arlin. Ne sećam se mnogo toga što se zbivalo posle, kada smo se dokopali ulice, ali se sećam i tebe i mene kako nas je neko izvukao kroz gužvu okupljenih ljudi i podigao do zadnjeg dela kamiona. Posle toga, stvari su mi se potpuno izmešale u sećanju. Sledeće čega se sećam bilo je da se budim u našoj sobi u stambenom delu ove crkve.

Gde je otac Sebastijan?

Evo ga, živ i zdrav, kao dren rekao je jedan glas.

Dru se okrenuo. Otac Sebastijan koji je sada delovao više kao Italijan nego kao Egipćanin, jer je nosio crnu svešteničku odom i beli okovratnik, stajao je u otvorenom dovratku. Držao je maramicu na nosu. Kada je zakoračio iz senki stambenog dela crkve, na sunčano dvorište, na maramici su mogle da se vide sitne kapi krvi, posledica eksplozije, zaključio je Dru.

Sveštenik je doneo metalnu stolicu i seo. Izvinjavam se što vam se nisam pridružio ranije, ali sam morao da prisustvujem jutarnjoj službi.

Mogao sam da ti je ja služim i da ti dam oprost rekao je Dru.

Ti si još spavao kada sam ja došao da vidim šta je sa tobom. U to vreme, tvoje fizičke potrebe su očigledno bile važnije nego tvoje duhovne.

U ovom času, moje psihološke potrebe su još važnije.

A to su?

Osećam se užasno kada neko pokuša da me pošalje na onaj svet. U nekim dragim okolnostima, poverovao bih da sam se jednostavno sasvim slučajno zadesio na mestu gde su teroristi podmetnuli bombu. Recimo, u Izraelu. U Parizu, ili u Rimu. Ali, u Kaira? To nije njihova maršruta.

To više ne važi. Dok si bio tamo, u pustinji, i Kairo je postao meta terorista. Ali, jedan nevažni restoran, na nekom potpuno nevažnom i udaljenom delu grada? Kakvoj bi političkoj svrsi služila ta eksplozija? Ta bomba nije podmetnuta napamet. Mi se nismo tek slučajno tamo zadesili. Mi smo Mi mete.

Po dragi put za dva dana dodala je Arlin.

Otac Sebastijan se uspravio i ukočio u svojoj stolici.

Tako je. Po đraput rekao je Dru. Dok smo Arlin i ja prelazili pustinju...

Ispričao je svešteniku o dvojici arapskih revolveraša u prolazu. Arlin je proširila opis.

Znači, ne mislite da su bili obični razbojnici? Otac Sebastijan je pogledao u Arlin. Ti si spominjala jedan raniji napad dvojice koji su mogli biti siledžije. U istom prolazu. Moguće da je dragi par... Mogli su biti njihovi rođaci koji su želeli da se osvete...

Ona prva dvojica bila su amateri insistirala je Arlin. Ali, druai par...

DanijebfloBožjevoljeikobre.bflibismoubijenirekaojeDru.

Ovi su ljudi bili pod punom spremom. Bili su profi

kazala je Arlinna d^{TM} " P°Slat3 P° PrIII" 1" ja msam^{TM}ote rekla je Dru "

ZnaČ1" da Jeift0gl° da procuii iedtao iz vaše organizama rekao

Otac Sebastijns je počesao čelo.

Ne izgledaSfenenađeno. Hoćeš efa kažgg da.si već sumnjao da neko u

Očinstvu koristi svoj

Koliko dugo ti...?

ruke podignu i odvuku dalje. Napolju, u vrelini, u prašnjavoj uskoj uličici, u kojoj se već okupljao narod, nije više čuo Arlinine krike. Načinio je poslednji, očajnički napor da se oslobodi od raku koje su ga čvrsto držale oko grudi, da pojuri napred i da se vrati u uništenu zgradu. Umestotaga, onesvestiose. Kroz maglu, dokmuseuglavivrtelo, podigao je pogled, ubeden da halucinira, jer lice koje se nalazHo iznad njega... bilo je Arlinino.

Uplašio sam se da si poginula.

Osećanje je bilo istovetno rekla je Arlin. Stegnuo joj je šaku.

Sedeli su na metalnim stolicama u peskovitom dvorištu koje je bilo oivičeno visokim kamenim zidom. Iza zidova, buka Kaira ulazila je poput nepozvanog u mir jedne od malobrojnih crkava u ovom arapskom gradu.

Grčka pravoslavna crkva odudarala je svojim tornjevima od vitkih minareta džamija.

Bilo je rano jutro, sutradan. Senke su ispunile jednu stranu dvorišta. Vrelina još nije bila nepodnošljiva.

Kako je počeo požar, čuo sam te da jaučeš. Nastavio je da je steže za šaku.

I jesam. Tvoje ime.

Ali, zvučala si tako udaljeno.

I samoj sebi sam zvučala udaljeno. Ali, posle eksplozije, nisam čula ama baš ništa što nije zvučalo udaljeno. Gak i moj dah mi se činio kao da pripada nekom drugom. Jedino što sam znala bilo je da mogu da se krećem, bolje od tebe. A oboje smo morali da se izvučemo odatle.

Nasmejao se. Od smeha su ga zbolela rebra, ali mu to nije bilo važno.

Osećao se suviše dobro, sada kada je znao da je Arlin živa. Kako smo pobjegli?

Otac Sebastijan je imao tim koji ga je čuvao.

Profesionalno.

Odveli su nas iz restorana pre nego što je policija stigla rekla je Arlin. Ne sećam se mnogo toga što se zbivalo posle, kada smo se dokopali ulice, ali se sećam i tebe i mene kako nas je neko izvukao kroz gužvu okupljenih ljudi i podigao do zadnjeg dela kamiona. Posle toga, stvari su mi se potpuno izmešale u sećanju. Sledeće čega se sećam bHo je da se budim u našoj sobi u stambenom delu ove crkve.

Gde je otac Sebastijan?

Evo ga, živ i zdrav, kao dren rekao je jedan glas.

Dru se okrenuo. Otac Sebastijan koji je sada delovao više kao Italijan nego kao Egipćanin, jer je nosio crnu sveštenu odora i beli okovratnik, stajao je u otvorenom dovratku. Držao je maramicu na nosu. Kada je zakoračio iz senki stambenog dela crkve, na sunčano dvorište, na maramici su mogle da se vide sitne kapi krvi, posledica eksplozije, zaključio je Dru.

Sveštenik je prineo metalnu stolicu i seo. Izvinjavam se što vam se nisam pridružio ranije, ali sam morao da prisustvujem jutarnjoj službi.

Mogao sam da ti je ja služim i da ti dam oprost rekao je Dru.

Ti si još spavao kada sam ja došao da vidim šta je sa tobom. U to vreme, tvoje fizičke potrebe su očigledno bile važnije nego tvoje duhovne.

U ovom času, moje psihološke potrebe su još važnije. A to su?

Osećam se užasno kada neko pokuša da me pošalje na onaj svet. U nekim dragim okolnostima, poverovao bih da sam se jednostavno sasvim slučajno zadesio na mestu gde su teroristi podmetnuli bombu. Recimo, u Izraelu. U Parizu, ili u Rimu. Ali, u Kaira? To nije njihova maršruta.

To više ne važi. Dok si bio tamo, u pustinji, i Kairo je postao meta terorista. Ali, jedan nevažni restoran, na nekom potpuno nevažnom i udaljenom delu grada? Kakvoj bi političkoj svrsi služila ta eksplozija? Ta bomba nije podmetnuta napamet. Mi se nismo tek slučajno tamo zadesili. Mi smo bili mete.

Po dragi put za dva dana dodala je Arlin.

Otac Sebastijan se uspravio i ukočio u svojoj stolici.

Tako je. Po đrucpput rekao je Dru. Dok smo Arlin i ja prelazili pustinju...

Ispričao je svešteniku o dvojici arapskih revolveraša u prolazu. Arlin je proširila opis.

Znači, ne mislite da su Mi obični razbojnici? Otac Sebastijan je pogledao u Arlin. Ti si spominjala jedan raniji napad dvojice koji su mogli biti siledžije. U istom prolazu. Moguće da je dragi par... Mogli su biti njihovi rođaci koji su želeli da se osvete...

Ona prva dvojica bila su amateri insistirala je Arlin. Ali, dragi par...

Da nije bilo Božje volje i kobre, bili bismo ubijeni rekao je Dru. Ovi su ljudi bili pod punom spremom. Bili su profi.

Neko zna da sam ja poslata po Draa. Ali, ja nisam nikome rekla kazala je Arlin.

Znači, da je moglo da procuri jedino iz vaše organizacijorekao je Dru.

Otac Sebasupn je počeošao čelo.

Ne izgleda|Tznenadena. Hoćeš da kaž?š da.si već surmmo ?

Da je red Icompromitovan, da neko u Očinstvu koristi svoj kvom1911 S°PStVene Cilje?? " Otac Sebastijan je potvrdno Koliko dugo Samo sumnjam? Gotovo čelu godinu dana. Kada sam postao apsolutno siguran? Pre dva meseca. Suviše naših misija se završilo krahom. Dva puta su članovi reda ubijeni. Da nije bilo našeg tima za čuvanje, tela naše pale braće pronašle bi vlasti.

1 njihovo prstenje rekao je Dru.

Da. I njihovo prstenje. Druge misije su propale bez tako strašnih posledica. Naši neprijatelji su bili upozoravam da su u opasnosti i menjali su svoje rasporede, pojačavali sigurnost. Svi u Očinstvu se bojimo da smo u opasnosti da budemo otkriveni.

Arlinine oči su zasijale, uvredeno. Znači, zbog toga ste mene poslali da dovedem Drua? Želeli ste operativca sa strane, nekogako nije povezan sa vama ali svejedno kontroiisan od vas?

Otac Sebastijan je slegnuo ramenima. Kakav je ono izraz koji koriste kockari? Kec iz rukava. I pokazalo se, zaista rekao je Druu da nezavisno od tvojih sposobnosti i reputacije, ti zaista i imaš kockarsku sreću.

Svi mi imamo rekao je Dru. Jer, sigurno je da nismo preživeli zbog naše sposobnosti već jedino zato što je bomba bila postavljena na mesto koje je jedino bilo zgodno za sakrivanje, a ono je bilo daleko od nas, iza šanka u zadnjem delu restorana.

Dva gosta i barmen su poginuli u eksploziji rekla je Arlin. Nisi nas poslao tamo...

Otac Sebastijan je uzdahnuo. Njihova smrt jeste za žaljenje ali nevažna u poređenju sa zadatkom kojim treba zaštititi Očinstvo.

Ono što je meni važno jeste da preživim rekao je Dru da dobijem šansu da Arlin i ja živimo u mira, na nekom mestu na kojem ti i tvoje kolege ne možete da nas nađete.

Jesi li siguran da postoji takvo mesto? Tvoja pećina očito nije bila.

Želim šansu da ga tražim. Pitao sam te juče. Šta treba da uradim pa da prestanete da mi pretite? Ti si spomenuo sveštenika. Želiš da ja...

Pronađeš njega. Zove se Krunoslav Pavelić. On nije običan sveštenik. On je kardinal. Izuzetno uticajan. Član vatikanske Kurije. Sedamdeset su mu i dve godine. Dvadeset trećeg februara, u nedelju uveče, pošto je prisustvovao misi u papskom gradu, nestao je. Budući na njegovu važnu poziciju u Kuriji, smatramo da je njegova otmica ozbiljni napad na Crkvu. Ako kardinal Pavelić nije bio siguran, onda više nije siguran nijedan član Kurije. Mi verujemo da je to početak poslednjeg napada. Ali, s obzirom da Očinstvu izgleda pretila opasnost unutar njega, samog, potrebna nam je tvoja pomoć. Kao jednog spoljnog, nezavisnog ali motivisanog operativca. Šta ako on ne može da bude pronađen? Šta ako je mrtav? Dru je pitao. Onda kazni one koji su ga oteli.

Dru se trgnuo nesvesno. Sam se sebi zakleo i Bogu da nikada više neće ubiti. Prikrio je svoju reakciju. Iako odlučan da se drži svoje zakletve, nastavio je da pregovara.

Šta ja dobijam za uzvrat?

Ti i gospođica Hardesti ćete biti oslobođeni obaveza prema nama, ti potrebe da okaješ svoj deo zasluga za smrt jednog od naših članova. Smatram da je ova pogodba širokoguda.

To baš nije reč koju bih i ja upotrebio. Dru je pogledao u Arlin, koja je klimnula glavom. Odlučnim tonom je nastavio. Ali, prihvatam pogodbu. Otac Sebastijan se nagnuo napred. Dobro.

Ima samo još jedna stvar. Samo prekrši reč i moći ćeš da se moliš Bogu za pokajanje. Jer, veraj mi, oče, kada najmanje budeš očekivao, ja ću doći po tebe.

Ako budem prekršio moju reč, ti ćeš imati sva prava. Ali, što se tiče samog čina pokajanja, moja duša je za njega uvek spremna.

Onda se ti i ja dobro razumemo. Dm je ustao. Arlin i ja bismo mogli da doračujemo. Da se presvučemo. Da dobijemo novac za putovanja.

Oboma će vam biti određena suma novca za početak. Uz to, račun u banci čiji ćemo vam broj dati biće otvoren za vas u Cirihu, zajedno sa poštanskim fahom. Očinstvo će imati šifra. Na taj način ćemo slati poruke jedni drugima.

A dokumenti? S obzirom da neprijatelj zna da smo nas dvoje umešani, nije mudro da koristimo naša originalna.

Da biste napusfli Egipat, dobićete pasoš Vatikana, pod dragim imenima, kao kaluđerica i kao sveštenik.

Na aerodromu prepunom Arapa, privući ćemo odmah pažnju.

Nećete, ako budete krenuli sa dragim kaluđerima i sveštenicima koji su bili na obilasku po Egiptu. Odletećete u Rim, gdje sveštenik i kaluđerica ne

privlače uopšte pažnju. Ako odaberete da zamenite identitet, da uzmete drage pasoše, američki, više njih, pod različitim imenima, biće ostavljeni u Cirihi, u onom poštanskom fahu.

Oružje?

Pre nego što odete iz Egipta, daćete mi ovo oružje koje vi imate. Kada budete stigli u Rim, drago će vam biti dostavljeno. Oružje će takođe biti ostavljeno u poštanskom fahu u Cirihi.

Dovoljno fer. A, kao dodatna mera opreza... Otac Sebastijan je čekao.

Ne želim da isprobavam moju sreću po treći put. Naše oružje, naši pasoši budi tako dobar da se pobrineš da njih dostavi neko sa strane, a ne neko iz vaše službe. Ti lično otvori naš račun u ciriškoj banci.

Slažern se. To što iz moje mreže odnekud curi, podjednako i mene čim neijvozm, baš kao i tebe.

Jednu stvar nam nisi rekao.

Otac Sebastijan je shvatio. Odakle ćete krenuti? Sa istog mesta na kojem je tvoj prethodnik suzio svoj krug i omanuo.

Prethodnik?

Sveštenik koji je uspostavio vezu sa gospođicom Hardesti u Njujorku i poslao je da tebe pronade. Otac Viktor. Rekao sam da je pozvan na jedan hitan zadatak. Bio je. Da ode kod Svevišnjeg. Pre dva dana ubijen je u Rimu. Nastavite lov tamo gde je on završio. Mora da je bio veoma blizu. U sobi u kojoj su spavali, u stambenom delu crkve, Dru i Arlin su obukli duhovnu odeždu kojom ih je sveštenik opskrbio. Osim što je Dru imao beli okovratnik i belu portiklu, izgledao je tako prirodno, kao da je na sebi imao crno poslovno odelo. Ali, Dru je bio zabrinut za Arlin, bojeći se da će ona, svojom atletsom gracioznošću, biti suviše upadljiva. Baš suprotno. Crna mantija lebdela je u ritmu njenih koraka. Bela kapica koja je sakrivala njenu bujnu smeđecrvenkastu kosu i činila okvir njenim zelenim očima, pretvorila je svetsku lepoticu u nevinu ljupkost.

Zadivljujuće rekao je Dru. Izgledaš kao da si pronašla svoj poziv.

A ti, ti bi mogao da budeš ispovednik.

Pa, nadajmo se da nas niko neće pitati za religiozni savet ili utehu.

Najbolji je savet "Idi s mirom i ne greši".

Ali, šta je sa nama? zapitao je Dru. Zar nismo na pragu da načinimo nadam se da drugi put neću morati da se suočavam sa tim da donosim odluku iliili greh, a da posle toga zauvek prestanemo sa njim?

Poljubila ga je.

Samo još jedan zadatak rekla je. Pazićemo jedno drugo i raditi kako najbolje umemo.

A ako naše najbolje bude dovoljno dobro... rekao je.
Bićemo slobodni. Zagrlili su se.

Treći deo

U MAKAZAMA MRTVAČKA GLAVA

Halovej je stajao na granitnim stepenicama ispred svoga zamka, posmatrajući kako Ledenica i Set ulaze u kadilak. Njih trojica su provela noć i celo jutro praveći planove. Sada, konačno, u kasno poslepodne, planovi su bili spremni da budu aktivirani. Set će odvesti Ledenicu do iznajmljenih kola koja su skrivena dole niz put, od prošle noći. Ledenica će ići za Setom kolima do međunarodnog aerodroma Toronto. Večaras, dvojica ubica će odleteti iz Kanade u Evropu. Uskoro da, uskoro, Halovej je mislio uobičajena normalnost biće uspostavljena.

Ali, kada je žmirkao na svetlom junskom suncu, posmatrajući kako Set i Ledenica odlaze, Halovej se pitao da li njegov život zapravo može ikada više biti normalan. Njegov je otac nestao pre sedam nedelja, otet je dok je skicirao ušće reke u obližnjoj slikarskoj koloniji po imenu Elora. Napadači su ostavili očeve materijale blok za skiciranje, kredu, kofer sa bojama na stolu za piknik, udaljenom od očevih kola na nekih stotinak metara. Bez reci o njemu od tada, Halovej je bio primoran da posumnja, sa tužnom neradošću, da je njegov otac mrtav.

Posmatrao je stepenike zamka sve dok kadilak nije nestao među drvećem na putu tamo dole, ispod njega. Okrenuvši ka velikim duplim vratima zamka, ponovo je razmotrio to na šta je pomislio. Da li je njegov otac mrtav? Zastao je, uzdahnuo, a onda teško, zamišljeno nastavio da se penje stepenicama. Jedino što je mogao to je bilo da se nada. Bar je učinio ono što je mogao da zaštiti svoju porodicu i sebe, da zaustavi ludilo. Ako je njegov otac zaista ubijen, bar to ga je tešilo Ledenica i Set bili su savršeno oružje. Neprijatelj će da plati.

Ušao je u zamak, nastavio duž hodnika zatamnjenog senkama i došao do telefona u svojoj radnoj sobi. Iako nije želeo da o tome misli, druge odluke, drugi sporazumi su morali da budu sklopljeni. Pre četiri meseca, pre nego što je Noć i Magla ponovo bila zavedena, sklopio je poslovni dogovor koji

nikakav lični problem ne bi smeo da ignoriše i ostavi u stranu. Zahtevao je pravo bogatstvo, garantujući isporuku robe smrtonosne prirode koja je mogla da bude nadjačana jednako ubilačkim tendencijama njegovih klijenata. Da propusti da obavi svoj deo dogovora, bilo bi fatalno. Nemajući dragog izlaza, Halovej je potisnuo u sebi sve što se ticalo njegovog oca i podigao telefonsku slušalicu.

Meksiko Siti. Po treći put otkako je počeo da vodi ljubav sa svojom ženom, Arona Rozenberga je izneverila erekcija. Pokušao je da sam sebe dovede do uzbuđenja, ali njegova žena mu je sklonila raku. U prvom času je posumnjao da je postala nestrpljiva njegovim stalnim neuspehom i nameravala da mu kaže da odustane. Umesto toga, poljubila ga je u gradi, onda u stomak, šapućući, "Preпусти meni", i spustila se niže.

Sunčeva svetlost probijala se kroz razdvojene zavese na prozorima spavaće sobe. Povetarac je hladio znoj na njegovom telu. Zatvorivši oči, osećajući ženinu kosu kako ga golica među nogama, jedva da je čuo zvuk saobraćaja sa Pazeo de la Reforma.

Njegova nemogućnost da postigne erekciju imala je više uzroka: brigu oko oca koji je nestao, strah za svoju porodicu i za sebe samog. Uprkos telohraniteljima, bio je uzrujan svaki put kada je izlazio iz kuće i, kao posledica toga straha, njegovo je izlaženje bilo ređe što nije bilo dobro za njegov posao. Ironično, danas je ostao kod kuće zbog posla.. Od jutros rano, čekao je na telefonski poziv u vezi sa jednom veoma osetljivom informacijom pa se nije usuđivao da je primi u kancelariji. Zbog tog razloga, čak ni telefon u njegovoj kući pa čak i čela kuća, iako su svakodnevno proveravani da slučajno nisu postavljeni neki aparati za prisluškivanje, nisu mogli dobiti njegovo puno poverenje, ali ipak veće nego kancelarija.

Dok je njegova žena nastavljala, njegov je penis počeo polako da odgovara na njene pokrete. Odlučno se trudio da odagna još jedan razlog njegove malopredašnje impotencije. Za poslednja dva meseca, bio je siguran, njegova žena ga je varala sa svojim telohraniteljem, Estebanom. Pogledi između njih dvoje nisu mogli da ostanu nezapaženi, niti njen odjednom prošireni katalog seksualnih tehnika, od kojih je jedan sadašnji, iznenadni "pusti meni". No, bila je jedna stvar zbog koje je mogao da bude zahvalan afera je bila diskretna. Inače, u ovom gradu španskih tradicionalnih porodičnih vrednosti, u laviranju između policije i svojih poslovnih veza, ne bi smeo da se dugo pretvara da ne zna za ljubavnu vezu svoje žene.

Priznao je da je delom i sam bio kriv za ono što je ona činila. Otkako su počele njegove skorašnje nevolje, njegov seksualni nagon je sve upadljivije

nestajao, pa čak i pre toga, njegov ga je posao zadržavao dugo van kuće da je ona bila maltene primorana da provodi više vremena sa Estebanom nego sa njim. Svejedno, pomislio je dok je kroz njega prošla kratka besna misao, ako njegov posao već zahteva da ona mora da bude sama, zar nije imala dovoljnu kompenzaciju u luksuzu i bogatstvu? Njen zlatni sat, uvozna francuska odeća, italijanska sportska kola vredna 100.000 dolara...

Penis je počeo ponovo da mu pada. Zaječala je tako da mu je bilo jasno da je konačno razočarana. Ona je bila ta koja je predložila da danas popodne vode ljubav; pitao se da li postoji još nada da spasi svoj brak.

Telefonski poziv, mislio je Rozenberg. Kada će već jednom da zazvoni taj prokleti telefon? Istina je da, da nije bilo potrebe za ispunjavanjem tako skupih luksuznih potreba njegove žene, da nije bilo njegove lične potrebe da nju impresionira, on nikada sebi ne bi dozvolio da se uvuče u tako strahovit rizik koji je taj poziv predstavljao.

Ali, koja je bila alternativa? Da kaže ženi za njenu ljubavu vezu? Ako skandal postane javan, čast bi od njega zahtevala da se razvede, što on nije želeo da učini. Njegova žena je bila čarobna, poticala je iz indijanske kraljevske porodice. Na stranu što je bio ponosan što se oženio njom, ona je doprinela i njemu da izgleda nekako meksički njegova je kosa bila tamna i začesljana glatko unazad, koža mu je kozmetički bila pod tretmanom da deluje garavo, oči su mu me naizgled tamnije zahvaljujući kontaktsočivima bez dioptrije. Ona je njemu bila potrebna da bi mu pomogla da bude kameleon. A što se Estebana tiče, taj je div bio isuviše vredan kao telohranitelj za Rozenberga da bi se u ovoj hitnoj situaciji osećao bezbednim bez njega.

Penis je počeo ponovo da se diže.

Telefon je zazvonio. Pomakao se malo od žene i istegao prema noćnom stočiću. Halo?

Muški glas nije bio Halovejev, ali je imao akcenat južnog Ontarija, sa neodređenom maglovitošću Škotske. Rozenberg je shvatio niz elemenata u kojima učestvuje. Halovej je obavio lokalni poziv kojem nije moglo da se uđe u trag, čiji je primalac okrenuo Rozenbergov broj sa sigurnog telefona i preneo poruku. Javorovo drvo.

Ćaparal.

Budi spreman za razgovor za četrdeset minuta. "Klik" je zaključio razgovor. Rozenberg je zatvorio oči, osećajući istovremeno i olakšanje i nervozu.

Moram da idem.

Žena ga je i dalje mazala. Baš sada?

Moram da budem na jednom mestu za četrdeset minuta.

Koliko ti dugo treba da tamo stigneš?

Dvadeset pet minuta.

Deset minuta da se okupaš i da se obučeš. To i dalje ostavlja... Pet minuta.

Oni su bili dovoljni.

Rozenberg je rekao trojici svojih telohranitelja da čekaju napolju, u kolima, a sam je ušao u jednu mševnu zgradu, požurio njenim trošnim i škripavim stepenicama i otključao sobu na drugom spratu.

Soba je bila malo manja od ormana sa prozorom. Osim telefona na podu i pepeljare na ispustu prozora, prostorija je bila prazna. On ju je iznajmio i platio telefonski račun pod imenom Hoze Fernandez. Aranžman je postojao samo iz dva razloga da se omogući signalna lokacija gde bi on mogao da obavlja i prima delikatne međunarodne telefonske pozive a bez straha da mu neko ude u trag.

U južnom Ontariju, znao je, i Halovej ima isti signalni telefon, u kancelariji poput ove. Onoga trenutka kada bi veza saopštila Rozenbergu da treba da očekuje poziv, baš poput njega, i Halovej bi krenuo u sličnu kancelariju. Rozenberg je to znao zato što, da je Halovej bio na tom mestu, ne bi mu bila potrebna veza; mogao bi da pozove direktno. Znači, okolnosti su se sada dovoljno izmenile da je Halovej odbacio mogućnost da gubi vreme zovući Rozenberga sa sigurnog telefona, pa onda čekajući da Rozenberg dođe do svoga. Koristeći se vezom, Halovej je signalizirao da je čak i četrdeset minuta, koliko mu je najmanje potrebno da stigne do svoje kancelarije sa sigurnim telefonom, bilo kritično.

Otvorio je aktentašnu i izvadio elektronski aparat koji je bio veličine portabl radija. Uključio ga je u zid, proverio njegov domet i brojčanik i onda proverio prostoriju. Aparat je emitovao zujanje. Ako bi mikrofona bio sakriven u sobi, aparat ne samo da bi odašiljač zujanje nego i primao talase koje šalje kirkofon. Rezultat povratne sprege bi bio zabeležen na brojčaniku. Ali, brojčanik je ostao nepromenjen a kazaljka se nije pomerila. Nije bilo skrivenih mikrofona.

Još ne sasvim zadovoljan, Rozenberg je izvadio drugi elektronski aparat iz svoje aktentašne i koristeći se štipaljkom, zakačio ga je za deo telefonskih žica koji nije bio izolovan. Aparat je beležio snagu električne struje u telefonskoj liniji. Prisluskivač bi izvlačio struju, akompenzovanu novu struju aparat bi beležio. Na brojčaniku koji je Rozenberg posmatrao, nije bilo nikakvog znaka jače struje. Telefon nije prisluskivan.

Brzo je zapalio cigaretu goluaz; mrzeo je meksički duvan, a onda je proverio sat, isti kao što je imala i njegova žena. Poziv je trebalo da dođe u toku sledeća dva minuta. Ako ne dođe, ukoliko on ili Halovej ne budu na

vreme tu, dogovor je daše čeka još narednih trideset minuta i, ako je neophodno, još trideset minuta posle toga.

Udahnuo je dim i zurio u telefon. Kada je konačno zazvonio, zgrabio je slušalicu.

Actek.

Eskim.

Očekivao sam jutros tvoj poziv. Zbog čega ti je trebalo tako dugo da stupiš u vezu sa mnom?

Morao sam da čekam dok oni ne odu rekao je Halovej, a njegov kanadski akcenat je delovao ubedljivo. Počelo je. Doći će tamo sutra ujutru.

U Evropu?

U Rim. Sve ukazuje na kardinala Pavelića. Ukoliko pronađu zbog čega je on nestao...

Koliko će im biti potrebno? prekinuo ga je Rozenberg.

Koliko dugo? Oni su najbolji. Njihovi su očevi bili najbolji. Nemoguće je da se predvidi. Ono što za sada najviše mogu da ti kažem to je da im neće trebati duže nego što je neophodno.

Ono što ja jbar mogu da kažem to je da ako ne budemo uspeli u našem poslovnom dogovoru...

Ne moraš meni da govoriš rekao je Halovej. Kao da Noć i Magla nisu same po sebi dovoljne, treba još da brinemo i o klijentima.

Koji insistiraju na isporuci.

Naše garancije i dalje su na snazi Halovejev glas je govorio. Ja sam već imao poverenja i u Seta, samog. Ali, sada, kada mu se pridružio i Ledenica, ništa ne može da ih zaustavi.

Nadam se, za dobro svih nas, da si ti u pravu.

Ako grešim, onda ćemo da se suočimo sa dve vrste neprijatelja. Pozovi našu vezu u Brazilu. Reci mu da pripremi isporuku. Naši klijenti su dovoljno zagazili da mogu da tolerišu izvesno odlaganje, ukoliko isporakabude osigurana, a ja mislim da mi sada to možemo da obavimo. Ako neprijatelj zna čime se mi bavimo, on bi već iskoristio to kao oružje protiv nas, i to još pre više nedelja.

Ili možda operativci Noći i Magle čekaju da se sami uhvatimo u zamku.

Uskoro, Noć i Magla neće postojati.

Usrdno želim da verujem u to rekao je Rozenberg.

Moramo da verujemo u to. Ukoliko Ledenica i Set ne uspeju da ih zaustave, niko neće biti u stanju da to učini a u tom slučaju, mi smo svejedno propali, bilo da krenemo sa tom isporukom ili ne. Zato radi svoj posao. Izdaj naređenje. Pošalji robu.

Rim. Amerikanac koji se dosađivao, koga su leđa bolela od suviše dugog sedenja u nepostavljenoj stolici, punih je ustažvakao hleb, salamu i sir kada je postao svestan onoga što je video na ekranu. Sveti...!

Ispustio je ostatke svoga sendviča pored konzerve dijetalne kokakole na metalni stočić pored sebe i naglo se nagnuo napred da bi zaustavio videorekorder.

Ovamo, dođite! Morate da vidite ovo!

Dva operativca, muškarac i žena, okrenuli su se u njegovom pravcu, a lica su im Ma već upala od predugog sedenja i buljenja u svoje monitore.

Šta da vidimo? zapitao je muškarac. Ja i ne radim ništa drago osim što gledam...

Ništa rekla je i žena. Ova prokleta lica samo su zamagljena poput tačkica, i sada odjednom...

Hej, pa ja vam to i govorim. Dođite ovamo i sedite kod mene. Muškarac i žena su prešli strogo opremljenu kancelariju i stali sa njegove obe strane.

Pokaži nam rekla je žena.

Prvi muškarac je vratio traku unazad nekih tridesetak sekundi i pritisnuo dugme "plej".

Tačkice na ekranu su se pretvorile u slike.

Lica uzdahnula je žena. Samo još više prokletih lica.

Samo posmatraj rekao je muškarac. Pokazao je prema putnicima iz aviona koji su izlazili iz izlaznog tunela na rimskom aerodromu. Evo, ovde.

Pritisnuo je dugme za pauzu.

Sitne linije obigravale su oko lica i grudi muškarca koji se nalazio po sredini staze i koji se spremao da se ugura u gorrdlu. Muškarac je na sebi imao malo veći ali lepih linija sportski kaput, košulju čija su dva dugmeta bila otkopčana, ali su njegove snažne gradi, mišićave i maljave svejedno bile vidljive. Lice mu je bilo četvrtasto i preplanulo, oči su bile inteligentne, a kosa izbledela od sunca.

Ne bih ga baš šutnula kada bi mi se uvalio u vreću za spavanje rekla je žena.

Ali, da li bi ostala živa pošto bi te potucao? zapitao je prvi muškarac.

Molim?

Samo gledaj. Prvi muškarac je sada pustio dugme "plej". Draga lica su prolazila pored kamera. Italijanska obaveštajna služba instalirala je sistem na svakoj izlaznoj rampi na rimskom aerodromu, pokušavaju da tako poboljša sigurnost, posebno kada su u pitanju teroristi. Pošto ih italijanski specijalisti odgledaju, trake se daju dragim obaveštajnim službama različitih vrsta, civilnim, vojnim, političkim.

Dobro, koga to pa dragog treba da primetim? upitao je dragi muškarac. Ovoga. Tačno ovde, rekao je prvi muškarac i ponovo pritisnuo dugme za pauzu.

Dragi muškarac koji je izlazio iz tunela "zaledio" se na ekranu, a linijice su opet osvetlile njegovo lice i gradi. Visok, vitak, bled, crvenokos, bezbojnih očiju.

Sveti...! uzviknula je žena.

Kakva koincidencija. Baš ono što sam i ja rekao. Prvi muškarac se uspravio, a puls mu je bio brži. Ako proverite linije lica...

Taj tip je...!

Tajno ime Set rekao je prvi muškarac. Za ubice, ne ulivaju baš... Osim...

Zaustavio je traku, ponovo je vratio unazad, i znalački ponovo zaustavio.

Pogledaj još jednom.u... Uzbuđeno je pritisnuo dugme.

Ponovo je plavokosi mišićavi muškarac iskoračio iz tunela za izlaz prema kamerama.

Da...! uzdahnuo je dragi muškarac.

To je Ledenica rekao je prvi. Drugari, ovo sa čim se sada suočavamo je...

Podsetnik da obratimo pažnju dragi je muškarac priznao. Ovi su se tipovi ipak pojavili, čak i kada smo bili toliko umorni da ih uopšte i očekujemo.

I ne samo to rekla je žena. Posmatramo trake danima i danima. Sada odjednom imamo dvojicu, zajedno, koji pak pokušavaju da deluju da kao putuju odvojeno.

Možda ne znaju jedan za drugoga rekao je dragi muškarac.

Ma hajde rekla je žena. Ovim momcima baš curi mleko iz usta.

Dobro, u redu je, jedan nula za tebe.

Što odmah postavlja pitanje prvi je muškarac rekao. Da li su krenuli zajedno ili su se sreli u avionu?

Koji je grad iz kojeg su poleteli? upitala je žena.

Toronto rekao je prvi muškarac. Šta se tamo pa zbilo? U Torontu?

Koliko ja znam, tu skoro ništa rekla je žena. Čak nisam čula nikakve glasine.

Znači, ako su oni Mi na poslu tamo...

Znači da su se tamo sreli, i da su odande poslali ovamo.

Osim ako nije čisti slučaj da su obojica uhvatila isti let, rekao je dragi muškarac.

Sa ovim tipovima, ništa nije slučajno.

Možda rade za suprotne strane rekao je dragi čovek. Ne, to nije dobro. Oni ne izgledaju nimalo nervozno.

Naravno da ne izgledaju. Oni su profesionalci rekla je žena. Za razliku od nekih među nama. Bacila je pogled prema dragom muškarcu, nasmešivši se, a onda okrenula ka prvom. Ali, ono što ja osećam...

Jeste da oni putuju zajedno rekao je prvi. Diskretni au, ali nisu pokušali da se sakriju niti maskiraju; ne vode računa o tome hoćemo li ih primetiti.

Nešto se veliko zbiva, i oni nam daju signal. To nije poslovno.

Lično? zapitala je žena.

Moja je slutnja, izuzetno lično. Oni nam govore "ovde smo, igramo na otvorenom, hladnokrvni smo, pa zato i vi budite hladnokrvni, ovo se ne tiče vas".

Možda rekla je žena. Ali, ako si ti u pravu, onda neka je Bog na pomoći onuna koje oni traže.

Sent Pol, Minesota. Vilijem Miler je pritisnuo gas na audiju koji je ostao pošto je pre četiri meseca njegov otac nestao. Uprkos polarizovanim staklima naočara koje je nosio, popodneвно sunce mu je ipak peklo oči. U glavi mu je bubnjalo, ali ne od sunca. Skrenuo je za ćošak, požurio kolima duž uličice sa drvoredom, i skrenuo ponovo uz kolski put u svom dvorištu, naglo se zaustavljujući tako da je poleteo i zaustavio se zahvaljujući pojasu kojim je bio vezan.

Dok je izlazio iz automobila, njegova je žena panično pojurila iz kuće, preko travnjaka.

Morao sam da se vidim sa inženjerom rekao je. Kada sam proverio sa sekretaricom... Bes mu je gubio glas. Gde je ta prokleta stvar?

U bazenu.

Molim?

Nisam je videla kada sam jutros pila kafu u dvorištu. Ko god da je to učinio, mora da je čekao dok nisam poslepodne otišla da igram tenis.

Išla je za Milerom koji je žurio pored grmova cveća koji su se nalazili pored kuće. Došao je do zadnjeg dela kuće i stao na ivicu bazena, zureći zastrašeno dole.

Bazen je bio prazan. Planirao je da neko iz njegovih ekipa za građenje dođe ove nedelje i da ga dobro očisti pre nego što pusti vodu u bazen, za let o.

Na dnu bazena, neko je crnom bojom iscrtao groteskni simbol čije su se ivice rastezale od jednog do drugog dela bazena, od jedne do druge strane.

U grlu je osetio kao da ga nešto grebe. Progutao je knedlu pre nego što je uopšte progovorio. Zeleli su da nam daju vremena da razmislimo i pomislimo da su otišli, da poverajemo da su zadovoljni samo time što su mi oteli oca.

Dok je netremice buljio u simbol, napravio je zvuk kao da se guši simbol je bio veliki, crni, opsceni.

Mrtvačka glava.

Šta, do đavola, oni žele? zapitala je njegova žena. Odgovorio je još težim pitanjem. A šta ćemo. do đavola, mi da radimo?

IGRA SENKI

Beč. Ponovo je padala kiša, iako je u poređenju sa jučerašnjom kišnom olujom ovo danas delovalo kao po koja kap. Sol je morao da prosto podseti sebe da je jun a ne mart, dok je gurao ruke u džepove svoje jakne, šetajući se duž betonske staze uz Dunav.

Ali, onda je sam sebi priznao, nije potrebno mnogo da se čovek oseća zimogrožljivo posle onih vrelina u izraelskoj pustinji. Sećao se šanče va za navodnjavanje koje je tako istrajno kopao i na kojima je radio da bi ih brzo završio. Samo ova dva dana austrijske kiše pretvorila bi njegova zasejana polja u pravu oazu. Zamišljajući tu fantastičnu mogućnost, Sol je osetio bol za domom i pitao se istovremeno da li će imati šansu da se vrati.

Teretnjaci su išli duž reke, lelujavih obrisa pod kišicom. Prolazio je ispod drveća sa čijih je grana sipila kiša, ušao je u park sa puno raslinja, i došao je do prekrivenog stajališta senice. Njen drveni pod počeo je da škripi kada je zakoračio unutra.

Jedan je muškarac sedeo u njoj, oslanjajući se o ogradu, koja je išla uglasto po stranama senice; pušio je cigaretu i gledao kroz kišu. Imao je na sebi bledosmeđu kišnu kabanicu, sa otvorenim metalnim rajsferšlusom, i tamno smeđe odelo ispod. Iz profila, brada mu je bila isturena. Obrazi su, tu i tamo, bili rošavi. Kad je izdahnuo dim cigarete, Solu se učinilo da je potpuno nesvestan njegovog prisustva.

Sa svoje strane, Sol je bio svestan prisustva još jednog muškarca u identičnoj smeđoj kabanici koji je čekao ispod obližnjeg hrasta i izgledao neverovatno zainteresovan ptičicama koje su čučale i pijukale u granju iznad njega.

Sol je stao na pristojnoj razdaljini od muškarca koji je bio naslonjena ogradu. Kišica je prodirala i sipila sa krova senice, kroz nekoliko pukotina u drvetu, i skupljala se baš pored njega.

Dakle, Romule rekap je rošavi muškarac i onda se okrenuo.

Kako si?

Očigledno, slobodan.

Kada bismo se zezali. Primećen si istog časa kada si se pojavio na aerodromu. Od tada te držimo na oku.

Nisam ni pokušavao da se provučem. Prvo što sam učinio bilo je da odem do telefona i da se javim pekari. Ovaj je sastanak bio moja ideja, seti se? I to je, dragi moj, jedini razlog zbog kojeg si pušten da se krećeš. Rošavi muškarac je bacio cigaretu na kišu. Imaš lošu naviku da kršiš pravHa.

Moj brat je bio onaj koji je prekršio pravilo.

To je istina. Ali ti si mu pomogao umesto da ga izručiš.

Pretpostavljam da ti nemaš brata.

Imam ih trojicu.

Da si bio na mom mestu, da li bi im pomogao ili bi ih izdao? Rošavi muškarac nije odgovorio.

Osim toga, moj brat je na kraju ipak ubijen. Solov je glas postao gorak.

Posle skoro tri čele godine, njegov bol za Krisom je i dalje bio veliki.

Ovde smo da razgovaramo o tebi, ne o njemu.

Priznajem da sam napravio pogodbu sa Langlijem. Egzil. Da ostanem u pustinji. Ali, neke su se stvari desile.

Kakve stvari?

Mesto gde sam živeo je napadnuto. Moja žena i moj sin jedva su izbegli pogibiju.

U Izraelu muškarac je slegnuo ramenima takve se stvari dešavaju.

Ali, ovo je bilo lično! Moj sin, moja žena i ja, mi smo bili mete! Oči muškarca su se suzile.

Dan pre toga, otac moje žene je nestao! Ovde, u Beču! Zato sam napustio Izrael da bih otkrio šta je to...

U redu, shvatio sam šta hoćeš da kažeš. Polako. Rošavi muškarac je sa odobravanjem mahnuo svome partneru koji se nalazio ispod obližnjeg hrasta, i koji je počeo da se približava kada je Sol počeo da se dere.

To što ti pričaš... rošavi je osmatrao Sola ... znači da se ne vraćaš u posao?

Nisi potpisao slučajno za dragu firmu?

Posao? Misliš li da sam zbog toga ovde? Posao? Pa ja od njega hoću da bljujem!

Plastično, Romule, ali si izbegab odgovor. Kada budem podnosio izveštaj, moji pretpostavljeni će želeći tačne informacije.

Ti te informacije daješ ovog istog časa. Pretpostavljam da se ovo što govorimo prisluškuje. Onaj plavi kombi koji je parkiran na ulazu u park registruje svaku našu reč. Jesam li u pravu?

Rošavi se nije čak ni potrudio da se okrene ka kombiju.

Dobro, snimamo se, i zbog toga Sol je rekao ja nisam ovde da radim ni za koga. Niko me ne plaća. Ovo je porodična stvar. Tražim oslobođenje od pogodbe koju sam sklopio. Privremeno. Dok ne sredim moj problem. Onoga časa kada to uradim, ukrcavam se na avion za Izrael.

Pogled rošavog je odavao da on nešto računa u sebi. Moji pretpostavljeni će želeti da znaju zbog čega bi ti dali oslobođenje?

Zbog usluge.

Oh?

Zauzvrat, ja ću njima učiniti uslugu.

Muškarac se polako odvojio od ograde. Hajde da raščistimo. Uslugu? Ti to hoćeš da postaviš na zvaničnu osnovu? Ti obnavljaš profesionalnu uslužnost?

Usluga za uslugu. Ja nemam drugog izbora.

Ti ćeš učiniti sve što oni budu tražili?

Uz izvesne rezerve.

Ah, onda tvoja ponuda nije ozbiljna.

Pogrešno. Ona je veoma ozbiljna. Ali, meni je potrebno da znam zadatak. Faktor rizika nije toliko važan koliko je važan krajnji cilj. On ne može biti samoubilački. Ali, ne srne da bude moralno nepodnošljiv.

Moralno? Nemoj mi reći da si postao moralista, Romule.

Pustinja može i to da ti učini. U slučaju da tvoji pretpostavljeni nisu o tome razmišljali, podsećam ih da jedan operativac koji je javno ekskomuniciran iz svoje obaveštajne mreže ali je tajno povezan sa njom, može da bude od velike vrednosti. Ja to baš ne bih tako lako odbacio.

Rošavi je i dalje zurio a u pogledu mu se videlo da još hitrije proračunava. Baš si odlučio da otkriješ šta se desilo tvome tasta?

1 da zaštitim moju porodicu od drugog napada. Rekao sam ti da ovo nije poslovno ovo je lično,

Rošavi je slegnuo ramenima. Moji će pretpostavljeni preslušati traku sa našim razgovorom,

Naravno.

Javićemo ti se. Čovek je prešao preko poda senice i koraci su mu u daljini još izvesno vreme odjekivali.

Ja sam u stanu moga tasta. Daću vam adresu i telefonski broj, ali pretpostavljam da to već znate.

Čovek se okrenuo, proučio pogledom Sola, a onda klimnuo potvrdno glavom. Njegov je pokret glavom imao dvojako značenje, mogao je biti i zbogom, a mogao je biti i pun poštovanja.

U knjižari koja se nalazila prekoputa parka, Erika je posmatrala kako kombi odlazi. Čekala je dok nije zašao za ćošak, a onda svoju pažnju usmerila ponovo na park. Po kiši, semca je Ma skoro nevidljiva. Ona i Sol su pretpostavili da će njegova veza imati zaleđe. Zbog toga je ona ovde došla mnogo ranije, kao zaleđe Solu.

Izašla je iz knjižare, stavila na glavu kapuljaču svoje kabanice, i požurila kroz kišu koja se spuštala sve više.

Sol ju je čekao u senici.

Misliš li da su pristali? zapitala je.

Ukoliko su pomislili da tu ima nešto i za njih. Morao sam da obećam uslugu za uslugu.

Njen je glas postao očajan. Zao mi je. Znam koliko mnogo mrziš da se vratiš i ponovo radiš za njih.

Ali, ima li dragog izlaza? Da se stoji skrštenih ruku i ne čini ništa da se pronade tvoj otac? To bih još više mrzeo. Samo je jedna stvar važna. Da se čini ono što je neophodno da naša porodica bude sigurna.

Što te više poznajem, to te više volim.

Priđi bliže kada govoriš to. Spustio je kapuljaču njene kabanice, uvukao svoje prste iza njenog vrata, kroz gustu kosu, i nežno ju je privukao prema sebi, ljubeći kišne kapi na njenim obrazima.

Ali, Erika je osetila njegovu nervozu. Šta ako oni ne budu dali svoj pristanak?

Svejedno ću uraditi ovo.

Nerekla je. Mćemo. Zagrlila ga je. I Bog nekaje na pomoći svakom onom ko nam bude stajao na putu.

"Ja sam u stanu moga tasta. Daću vam adresu i telefonski broj, ali pretpostavljam da sve to već znate."

Izdahnuvši dim cigarete, rošavi muškarac se nagnuo u kožnoj fotelji napred i zaustavio magnetofon koji se nalazio na velikom konferencijskom stolu.

Okrenuo se ka šefu CIA za Austriju. Želiš li da ponovo preslušáš?

Fluorescentne svetiljke su šumele. Tri muškarca, koja su još bila u sobi čiji su zidovi bili oivičeni hrastovinom, sedela su nepokretno, ne pokazujući nikakvu reakciju dok je šef lupkao prstima po stolu.

Zvao se Galager. Bio je zdepast, žilav, imao je na sebi odelo na plave pruge.

Prestao je dalupka prstima i raširio ih je po stolu. Ne, treći je put bilo dovoljno. Meni je jasno šta ti je on kazao. Ali, ti si bio tamo. Ja nisam. Ti si video izraz njegovih očiju. Da li je Romul mislio ono što ti je govorio?

Misliš na to da sam osetio stomakom? Rošavi je ugasio cigaretu u pepeljari.

Da.

Pod uslovom da Romul oseća da zadatak nije samoubilački, pod uslovom da nema primedbi na cilj zadatka, on će učiniti sve za nas?

Ponovo pitaš o reagovanju u stomaku? Da.

Vidi, vidi.

Ćelavko se usudio da prokomentariše. Ovo je veliki obrt u njegovom položaju. Prvobitna pogodba je bila on je obećao da će ostati u egzilu, ali mi smo obećali da ćemo ga ostaviti na miru.

Čovek njegovih talenata Galager je rekao mogao bi biti od koristi ako se ponovo prikloni igri i pritom niko nema pojma da on radi za nas. Vrhunski operativac. Ubica svetske klase. A on sebe prepušta našoj milosti.

Ali, samo jednom podsetio ga je rošavi.

Galager je podigao svoje žuljevite prste, koji su bili takvi zahvaljujući njegovom treniranju karatea, imao je crni pojas, i izmasirao slepoočnice. Pa dobro, onda, ako on želi da sledi ličnu vendetu, onda ga pustimo da to radi. Međutim, nešto me ipak muči.

Ljudi u sobi su čekali da čuju šta je to.

Ta lična vendeta bi mogla imati profesionalne posledice. Konačno, mi ne znamo ko je odgovaran za napad na Romula i njegovu porodicu. Niti ko je odgovoran za nestanak njegovog tasta. Mi moramo da budemo sigurni da će on ostati nezavisan, nepovezan.

Ne razumem rekao je rošavi.

Razumećeš. Romul mora da jedva čeka da čuje šta smo mi odlučili. Sada je vreme da zatražim dozvolu od Langlija.

Kiša je prestala. Ulična svetla su se ogledala u mokroj travi i po grmlju.

Noćni vazduh je mirisao slatkasto. Osmatrajući sanke u parku, Sol je napustio stazu uz Dunav i još se jednom približio, senici.

I ponovo je rošavi stajao pored ograde, čekajući ga.

Romule cereći se, čovek je ispružio ruke u znak dobrodošlice danas je tvoj srećni dan. Kontrol mi je dao dozvolu da ti kažem da se slaže sa tvojim predlogom.

Sol je odahnuo. Dobro. Bio je miran. Kada budem sredio porodične stvari, čekaću da me potražite tako da mreža može da dobije svoju dragu polovinu pogodbe.

Oh, veruj mi, uspostavićemo vezu. Sol se okrenuo da ode.

Ima samo jedan problem, Romule.

Problem? Sol je bio napet, pogledavši preko ramena.

Pa, možda nije baš i pravi problem. Recimo, uslov. Dogovor.

O čemu ti to govoriš?

O tome da ne možeš da prihvatiš nikakvu pomoć svojih izraelskih prijatelja.

Šta?

Onako kako moji pretpostavljeni gledaju na to, ti vrediš za njih jedino ako nastaviš da budeš slobodan strelac.

Nastavim da...? Prokletstvo, reci već jednom na šta misliš!

Ono što treba da radiš jeste da radiš sopstvenim snagama. Ako budeš prihvatio pomoć od izraelske obaveštajne službe, sve će onda izgledati kao da sa njima saraduješ, da radiš za njih.

Moj tast je radio za njihovu službu, za ime sveta! Naravno da saradujem sa njima! Oružele da otkriju šta se dogodilo, podjednako kao

Onda ću da ti ponovim. Ti ne možeš da prihvatiš izraelsku pomoć ili pomoć bilo koje druge obaveštajne mreže, recimo Naši planovi u vezi sa tobom zahtevaju apsolutnu samostalnost. Moraš da budeš potpuno nepovezan.

Inače, ako misija u koju te budemo poslali bude kompromitovana, ako ti ne uspeš, neprijatelj može da okrivi Izraelce, a onda bi Izraelci krivili nas, i onda bismo mi bili u onim istim govornima u kakvima bismo mi da si još na našem platnom spisku. Rekao si da je stvar lične prirode. Onda neka i bude tako. Nema pomoći sa strane. Ako se ne slažeš sa tim uslovom, bićemo prinuđeni da te kaznimo zato što si prekršio tvoj prvobitni dogovor sa nama. Kopilad. Trebalo je da znam i da...

Ne pregovaraš sa nama? Romule, za tu cenu ti nemaš drugih opcija. Inače bi bio mrtav.

A kako ja treba da...?

Iskoristi svoje talente po kojima si nadaleko čuven. Ja sam ubeđen da je izraelska obaveštajna služba već sakupila informacije koje ti daju neke tragove. Svakako da treba da ih iskoristiš. Profesionalno bratstvo neće biti iznenađeno što je Mosad stupio u vezu sa tobom u vezi sa ocem tvoje žene, koji je njihov nekadašnji operativac. Ali, od sada, odbaci njegovu pomoć. Ti si sada sam.

A ko će tek pa to da proguta?

Ne znam na šta misliš?

Mislim na ovaj park. Mislim na ovu senicu. Ovde smo se sreli dvaput u današnjem danu. Nije Mo nikakvog pokušaja sakrivanja. Druge obaveštajne službe mora da su nas do sada dobro osmotrile.

To bi bio i moj zaključak. Čak se i nadam da je tako. Besan, Sol je podigao ruke.

Odlično, Romule. Bilo je već vreme da se pokažeš. Zbunjenost je naterala Sola da spusti pesnice.

Od tebe se očekuje da me napadneš rekao je rošavi. Od mog zaleđa se očekuje da pokuša da te upuca. Da bi se upravo pokazalo da između nas ne

postoji nikakva veza. Da bi se dokazalo dragim obaveštajnim mrežama da si ti i dalje u razlazu sa nama. Hajde, daj da ti ja olakšam.

Rošavi se uspravio, odvojivši se od ograde i udario Sola snažno u stomak.

Nepripremljen, Sol je posrnuo, ostavši bez vazduha.

Rošavi se ponovo pripremi, ispruživši pesnicu, spreman da udari Sola u lice.

Instinkt je pobedio iznenađenje i bol. U magnovenju, posrćući besno kako bi izbegao udarac, Sol je ispružio dlan svoje šake pogodivši njime rame svoga napadača. Ključna kost je prsnula.

Čovek je pao, ječeći, a rame mu je bilo iščašeno.

Ti blesavi kučkin sinei rekao je Sol. Mogao sam da te ubijem! Pucanj je razbio tišinu parka. Metak je udario o gredu koja je držala krov senice. Sol je skočio na pod.

Rošavi čovek je ležao pored njega, držeći se za rame, u agoniji. Kroz stisnute zube je procedio. Dobro došao ponovo u igra senki, Romule. Beži odavde.

Ovaj snajperista je jedan od tvojih? zapitao je Sol, zgražajući se.

Rekao sam ti da bežiš odavde!

Metak je okrznuo ivicu senice. Sol je počeo da puzi po podu. Treći je metak udario u ogradu stepenica koje su vodile dole iz senice. Sol je poleteo prema ogradi na suprotnoj strani senice i preskočio ju je, skočivši na zemlju koja je bila natopljena kišom. Sa semcom koja je stajala između njega i dobrog snajperiste, sada je mogao da relativno slobodno potrči kroz mrak ka ringišpilu. Način na koji su njime manipulisali razbesneo ga je. Spremnost njegove veze da pati, ukoliko mu njegova mreža naredi da pati, bila je bolesna. "Dobro došao ponovo u igra senki", kazao je rošavi čovek. Tačno. Senke, Iluzije. Sol je mislio sa odvratnošću. U noći, snajperista bez obzira koliko sposoban mogao je lako da napravi grešku i da ne promaši.

Metak je prohujao pored njega, raznoseći nos pogođenom konju na ringišpilu. Ovo je previše! Sol je kriknuo u sebi. Pa, postigli ste šta ste hteli! Ispred njega je iskrsnula tamna figura, koja je do tada bila sakrivena iza ringišpila. U jednom času, Sol je pomislio da je to Erika koja je, ne shvatajući da je to igra koju je mreža postavila namerno, došla da mu pritekne u pomoć. Figura je podigla pištolj.

To nije Erika! Ja sam meta!

Miša Pl"ec mu je bio dao beretu. Izvukao ju je ispod svoje vetrovke, ali umesto da puca prema neprijatelju koji je stajao ispred njega, poleteo je udesno, nadajući se da će nastati među drvećem i grmljem. Pucanj koji je sada bio mnogo bliži zagluhnuo mu je uši. Metak je presekao lišće na grmu

koji se nalazio pored njega. Sol je čučnuo iza betonske klupe i okrenuo se da opali u figura koja se nalazila pored ringišpila.

Ali, figure je nestalo. Iza sebe je čuo korake koji su jurili duž staze, ali iz pravca senice. Ispred sebe je spazio kako neka serika zakoračuje . ispred drveta i cДja. Sol je opalio.

Ali, figura se sakrila iza drveta.

Metak je udario o klupu, a komadići betona su naterali Sola da žmirne.

Metak je došao od trećeg snajperiste iz parka! Ne od onog iza njega ili ispred njega! Već sa njegove desne strane! Pojurio je ka fontani. Neko je vikao. Sirene su počele da zavijaju. U plućima ga je sve peklo, mislio je da će da eksplodira, ali je izlete o iz parka. Drveća više nije bilo. Staza pored Dunava se pojavila ispred njega. Okrenuo se udesno. Na pet metara dalje, video je kako je neka figura poletela iza grmlja. Skrenuo je ulevo. Još jedna figura! Sčepavši metalnu ogradu, dok mu se u plućima sve bunilo, prebacio se preko nje.

Hladna voda se sklopila oko njega. Nije mogao da tvrdi zasigurno, ali plivajući pod površinom, odupirući se težini natopljene odeće koja ga je vukla nadole, boreći se da ga reka ne odvuče ka sredini, učinilo mu se da je čuo kako metak udara o površinu vode.

Erika je bila sakrivena među senkama ulične strane parka, držeći na oku tamnu senicu. UkočHa se kada je spazila kako je Solova veza udarila Sola u stomak. Pojurivši napred, sa izvučenim pištoljem, odlučna da štiti svoga muža, primetila je kako je Sol plegao da bi izbegao drugi udarac i kako je sam udario čoveka, oborivši ga na pod senice. Pucanj. Sol se iskobeljao iz senice. Haos. Prvo jedan, onda drugi, pa na kraju rečrevolveraš pojurio je kroz senoviti park. Još pucnjeva. Sirene su počele da zavijaju u daljini. Erikina jedina misao Ma je da dopre do Sola, da mu pomogne. Ali, haos je postajao samo još jači i veći, dok je Sol jurio kroz mrak, izleteo iz grmlja na ivici parka i preskočio metalnu ogradu uz Dunav. Revolveraš je pucao u vodu, okrenuo se i video kako druge figure jure prema njemu. Pucajući neprekidno prema senkama, ne toliko nišaneći koliko da razbije njihovu koncentraciju, revolveraš je pojurio duž staze, nestajući u noći. Sirene su glasnije zavijale. Iz različitih pravaca parka, pojavile su se figure.

Erika je bila jedna od njih. Nije mogla da pogodi koje bi bilo mesto gde bi Sol mogao da izroni na površinu vode. Znajući da će on sam učiniti sve što može da se spase, mogla je da se pobrine za izvršavanje sopstvenih obaveza. Staviše, smatrala je sasvim prirodnim da Sol očekuje od nje da učini ono što je upravo nameravala. Povlačeći se iz parka u pravcu iz kojeg je došla ovamo, potrčala je preko ulice i ušla u prolaz, došavši do njegovog kraja u

času kada su se policijska kola zaustavila ispred parka. Pojurila je još brže preko druge ulice a onda ušla u drugi, udaljeniji prolaz, stalno ponavljajući jednu jedinu užasavajuću misao. Da, Sol će shvatiti da ona nije mogla da ga nađe; moraće da se spašava sam. Ona mora da se spase...

Restoran je zasijao ispred nje. Uletevši u predvorje, jedva registrujući miris krofni, ubacda je novčić u telefon.

Okrenula je broj stana svoga oca. Jednom je zazvonilo. Drugi put. Niko nije podizao slušalicu. Treći put.

Odahnula je kada je čula poznati glas koji ju je prosto utešio. Halo.

Mišo,rika! Nemam vremena da objašnjavam! Borila se za dah. Loše je TProbudi Kristofera! Nemoj čak da se mučiš da ga posebno oblačiš! Beži odatle!

Nije bilo odgovora.

Miso!

Gde ćemo se naći?

Tamo gde je trebalo da dođe moj otac ali nije! rekla je. Razumeš? Svakog jutra i svake večeri!

Da rekao je Miša. Probudiću odmah dečaka. Biće na sigurnom.

Molim se Bogu.

Samo pazi da ti ostaneš živa.

Polazi!

Spustila je slušalicu i okrenula se da bi videla zapanjene gazde restorana kako zure u nju u hodniku. Pojurila je pored njih, napuštajući restoran.

Ali, šta je sa Solom? Brinula se dok je trčala ulicom. Da li će on ostati živ i doći na dogovoreno mesto?

Galagerov glas je imao snagu dreke. Jesu li to bili naši?

Rošavi čovek je trepnuo, popravljajući povez oko svoje slomljene rake.

Nisu, osim ako ti nisi poslao još jedan tim da pokrije onaj koji je već postojao. Oni, svakako, nisu Mi moj tim.

Isuse. Galager je sedeo ukočeno u vrhu konferencijskog stola. U nervoznoj tišini druga dva čoveka sedela su i ćutala. Galager je lupkao prstima.

Trojica?

Uz naše ljude, da rekao je rošavi. Mi smo igrali tačno onako kako si ti tražio. Ja sam ga udario u stomak. On se branio. Naši su strelci otvorili vatru, praveći se kao da žele da ga ubiju.

Ja hoću da znam sve o dragima rekao je Galager.

Prvi je bio sakriven iza ringišpila. Draga su se dvojica odjednom stvorila niotkuda. Pokušali su da uhvate Romula u makaze.

1 oni se nisu pretvarali? Siguran si da su zaista nameravali da ga ubiju?

Romul je siguran u to on im je uzvratilo vatra. Pre nego što je policija stigla, napadači su klisnuli. Naravno, i mi smo.

Galagerove su se usne stegle. Da se samo Romul pobrinuo da ubije jednog. Onda bismo bar imali telo. Mogli bismo da otkrijemo ko je još u igri.

Prokletstvo, tvoj je tim morao da bolje pripazi park!

Nismo mogli bolje. Rekao si da želiš svedoke iz dragih obaveštajnih mreža. Svrha demonstracije bila je da svaku organizaciju uverimo da je Romul i dalje izvan nas. Morali smo da se povučemo, da dozvolimo našim gledaocima da zauzmu mesta.

Sjajno. Operacija je tako dobro organizovana da je propala.

Možda nije propala rekao je rošavi. Galager je podigao obrve u znak pitanja. Ako ništa drago, budući da je Romul skoro ubijen, drage će službe biti još više ubeđene da on nema nikakve veze sa nama rekao je rošavi. Ništa se ne menja. On i dalje može da nastavi sa svojom vendetom. I dalje nam duguje uslugu koju nam je obećao.

Je li? Hoće li je ispuniti? A šta ako Romul poveruje da su napadači bili naši? Pretpostavimo da on misli da je misija ispuštena i da su tvoji ljudi odista pokušali da ga ubiju? On nam neće vratiti protivuslugu. Ono što može da učini u tom slučaju, to je da se okrene protiv nas Kakva zbrka! Da bismo ga zadržali na našoj strani, kako bismo mogli kasnije da ga iskoristimo, možda ćemo biti primorani da mu čak i pomažemo.

S druge strane rekao je rošavi mi i ne znamo da li je on uopšte preživio. Smrznut i iscrpljen, Sol je izlazio iz tamnog Dunava. Bilo mu je potrebno petnaest minuta da otpliva niz struju a onda da prepliva reku. Svetla su hladno svetlucala duž suprotne obale. Izvukao se iz blata na betonsku rampu, prošao kućicu za čamce, i konačno došao do uske ulice koja se nalazHa iza stovarišta. Niko ga nije ganjao preko reke. U jednom trenutku, za kratko, osetio se sigurnim. Ali, pitanja su mu raskinjala mozak. Ko je pokušao da ga ubije? Da li je njegova nekadašnja obaveštajna mreža ipak odlučila da ga ubije? Odmahivao je glavom, ne verajući u to. Rošavi ne bi sebe izložio vatrenoj liniji. Jesu li onda lažni napadači postali suviše realistični, uživajući se u svoju ulogu? Ili su njegovijošnepoznati neprijatelji čekali mogućnost da ponovo pokušaju napad na njega? Da je bio tamo u parku ubijen, njegovi bivši poslodavci bi izgledali kao glavni krivci za to. Oni nikada ne bi ubedili druge obaveštajne službe u svoju nevinost. A prave ubice bi ostale neotkrivene.

Drhteći, Sol je prikupljao snagu za nešto što ga je možda još više brinulo.

Erika i Kristofer. Njegova žena je trebalo, čim je videla da je napadnut i da

ne može ničim da mu pomogne, da ode i da zaštiti njihovog sina. Računao je na to da će ona tako postupiti, a ta utešna pomisao Ma je jedino čemu se nadao. Erikin prvi korak biće da stupi u vezu sa Misom Plecom i da ga upozori da odvede Kristofera na sigurno. . Krenuo je napred mnogo odlučnije. Za trenutak, jedan jedini cilj je prosto postao opsesija mesto zakazanog sastanka oko kojeg su se prethodno on i Erika dogovorili. Morao je da stigne tamo.

Kristofera su još pekle oči, naduvane od naglog buđenja. Preko svoje plave pižame sada je imao topli vuneni džemper kog mu je čika Miša Plec rekao da obuče. Nozdrve su ga pekle od teškog mirisa duvanskog dima, ali mu je pocurila voda na usta kada je osetio slatkasti kakao koji je zapahnuo ovu prostoriju sa mnogo stolova i sa čovekom crvenih obraza koji se stalno smešio. Setio se brzine kojom ga je Miša sneo niz stepenice. Jurnjave taksijem. Upadanja u ovu "kafeteriju", kako je Miša rekao. Iznenada se pojavila njegova majka, oči su joj bile crvene od suza, zagrlila ga je snažno. Sve je to iznenađujuće.

Sedeo je na klupi uza zid, s jedne strane je sedela njegova majka, a s druge strane je sedeo Miša. Njihov razgovor ga je zbunjivao.

Ako ne dođe ovamo u roku od petnaest minuta rekla je njegova majka ne smemo više da reskirammo da ostanemo ovde.

Punački čovek sa belom kecljom oko struka sagnuo je glavu, prema majci. Dođite u kuhinju. Dobili smo retku vrstu kafe.

Zbunjujuće, još više. Majka ga je ponela kroz vrata koja su se okretala, Miša ih je vodio. Sjajni metalni barovi. Kipući čajnici, lonci. Njegov otac, u sasvim mokroj odeći, izlazi iz sobe. Miša se smeje. Majka jeca, grli oca. "Hvala Bogu".

Brzo. Moramo da idemo rekao je Miša. Kuda?zapitao je Sol.

Natrag u Izrael.

Ne kazala je Erika. Ne mi.

Ne razumem.

Samo ti i Kristofer. Njega vodi sa sobom. Zaštiti ga.

Ali, šta će biti sa vama?zapitao je Miša.

Kristofer ne može da bude siguran tamo gde smo Sol i ja, niti dok i mi ne budemo sigurni. Ako se nešto desi nama dvoma, stavi Kristofera u kibuc.

Daj mu novi identitet.

Ja ne verajem da je Agencija pokušala da me ubije rekao je Sol. To je bio neko drugi. Ljudi koje mi gonimo.

Gak i da jeste tako, možeš li da veruješ svojoj bivšoj službi?

Moram da joj verajem. Ali, ja sam morao da sa njima sklopim pogodbu. Za dozvolu da me puste iz egzila, obećao sam im da neću od vas da primim nikakvu pomoć. Mi to moramo da radimo sami.

Ali...

Ne. Mi imamo informacije koje si nam već dao. Moramo da prihvatimo rizik. Ako propadnemo, onda ti preuzmi umesto nas posao. Nemoj da dopustiš kučkinim sinovima da pobeđu.

Jesi li siguran da ne postoji drugi način?

Za nas, da preživimo? Sol je odmahnuo odrečno glavom. Da se vratimo Kristoferu? Ne. . . . .

Otac ga je poljubio. Zbog čega je otac plakao?

Do viđenja, sine. Miso brini se o njemu.

Uvek se sećaj, Kristofere...

Zbog čega je majka plakala, takođe? Još poljubaca Njene su suze pokvasile njegove obraze. Volimo te. Uzvici iza vrata koja se okreću. "Ne možete tamo!"

Pronaći će vas! Brže! govorio je Miša.

Žurba prema drugim vratima, ovog puta u mrak, u prolaz koji je bez kraja, u noć. Ali, kada je u užasu pogledao za njima, shvatio je da su on i Miša išli u jednom pravcu, a njegovi roditelji u drugom. Oči su mu bile pune suza i zamagljivale su mu vidik, nije mogao više da ih vidi.

VEČNI GRAD

Obučeni kao sveštenik i kao kaluđerica, među mnogo zaista pravih sveštenika i kaluđerica, Dru i Arlin su išli rimskom Via delà KonćHiacione, prepunom ljudi. Iako je ulica bila uska, nije se osećalo da guši kada bi se pogledalo prema njenom kraju. Istočni deo vaticanskog grada... Trg svetog Petra... Kao da usmerava, ulica se otvarala s desne i s leve strane, utičući u četiri niza dorskih stubovakoji su oivičavali desnu i levu stranu trga. Ćula sam da se ovo zove Trg svetog Petra rekala je Arlin. Ali, nije četvrtast. On je ovalan.

Stigli su do centra trga. Egipatski obelisk stajao je između dve velike prostrane fontane. Iako već sami po sebi impresivni, obelisk, fontane i stubovi koji su okruživali trg, svi su izgledali kao progutam veličanstvenošču crkve svetoga Petra koja se podizala iza trga, i čija je masivna kupola zračila odsjajima popodnevnog sunca. Renesansne zgrade

pružale su se levo i desno od bazilike a velike prostrane stepenice vodile su gore ka njenom ulazu.

Nisam ni zamišljala da je ovo mesto tako veliko rekla je Arlin.

Sve zavisi od tvoje perspektive rekao je Dru. Trg, bazilika i sve drago u vaticanskom gradu bi mogli da ti se učine manjim od sedmine Central parka u Njujorku.

Okrenula se prema njemu u neverici.

Istina je rekao je. Sve se ovo nalazi na svega jednoj petini kvadratne milje. Sada mi je jasno zbog čega svi ovo zovu najmanjim gradomdržavom na svetu.

1 to još nije dugo graddržava rekao je Dru. To je od 1929. godine verovala ili ne, zahvaljujući Musoliniju, koji je želeo da mu Crkva da političku podršku kada je vaticanski grad ustanovljen kao ovakav i kada mu je data nezavisnost države.

Mislila sam da si mi rekao da ovde nikada ranije nisi bio. 1 nisam.

Pa kako onda znaš tako mnogo o gradu?

Dok si ti spavala u avionu od Kaira, ja sam čitao vodič.

Lukavo rekla je i nasmejala se. Kada si već takav stručnjak, kako ćemo doći na mesto našeg sastanka?

Samo za mnom, sestro.

Vodio ju je ulevo, duž staze koja je išla uz stepenice koje su pak vodile prema bazilici. Pokazujući vaticanske pasoše, povelili su ih švajcarski stražari, tradicionalni papini telohranitelji, čije su dugačke bojne sekire i kratke uniforme sa širokim rukavima izgledale više teatralno na čitavom

Pršli su ispod zvona, konačno stići u srce Katoličke crkve. Iako je stalni broj onih koji su živeli u Vatikanu bio je dva nešto veći od jedne hiljade, gomila sveštenstva i turista je bila prilična.

Vodiči su nadzirali svetovnjake.

Prešli su malu četvrtastu otvorenu zonu, Trg prvih rimskih mučenika. Sa njegove desne strane videli su se obrisi bazilike. Ali, sa leve, na kraju ulice, čempresi su natkriljavali majušno groblje.

Važni sponzori Crkve sahranjeni su ovde, u znak počasti rekao je Dru. Da bi im još više učinila čast, Crkva je donela prašinu sa jerusalimskog brega na kojem je Hristos razapet.

Prošli su ispod dva naredna luka, stigli do vaticanske zgrade suda, zašli u leđa crkve svetog Petra i zatim nastavili lavirintom drvenih stazica sve dok nisu stigli do svoga cilja, vaticanskih vrtova. Fontanice i grmovi, bunari i cveće nalazili su se oko njih, dajući osećaj mira. Jedna od fontanica imala je

oblik španske galije. Iz topova na svakoj strani je izlazila voda, baš kao i iz usta deteta koje se nalazilo na paludbi.

Mislio sam da volite vrtove rekao je jedan glas iza njih. Oni čine da Rim i čeli svet izgledaju veoma daleko.

Iako iznenađan, glas nije bio iznenađujući. Dru je očekivao da se veza brzo pojavi. Okrenuo se prema ocu Sebastijanu. Je li to mesto gde je on umro?

Otac Viktor? Sveštenik je imao beli okovratnik, crnu kapicu, i odelo.

Njegove su oči bile prazne. U dva satajutru. Tamo, pored onog bunara sa ljiljanima. Pored mermernog anđela. Pogođen dva puta u glavu.

Dru se namrštió. Šta je on radio ovde tako kasno.

Imao je sastanak sa nekim. Otac Viktor je bio tačan kao sat i veoma temeljan. On je vodio knjigu sastanaka, koju nam je davao na uvid pre svojih dnevnih aktivnosti. Po onome što se zna, on nije poznavao čoveka sa kojim se sreće. Ali, iz njegove beleške je jasno da se sastanak ticao nestanka kardinala Pavelića.

Dru je gledao pored drveća u vrtu prema bazilici koja se uzdizala i prema drugim zgradama u Vatikanu. Da li možemo da zaključimo da taj sa kojim se sreo, ko god da je, živi u nekom od vatikanskih "apartmana? To bi moglo da objasni zbog čega su vrtovi izabrani za mesto sastanka. Dru je odmahnuo glavom. S drage strane, možda je to ono što se očekuje od nas da pomislimo. Možda je neko sa strane izabrao vrtove baš zato da izgleda kao da živi u Vatikanu.

Ili se možda osoba sa kojom se otac Viktor dogovorio nije ni pojavila, ili je neko drugi naišao posle sastanka kazala je Arlin. Neka nepoznata veza, mesto sastanka koji mogu da budu namerno tako napravljeni da nas navedu na pogrešan trag. Mi ne znamo u stvari ništa.

Osim vrste povreda oca Viktora rekao je otac Sebastijan. Druov je interes postao veći. Šta je sa njima?

Oba su pucnja direktno u lice. Prema opekotinama vidi se da se radi o izuzetnoj blizini. Razumete?

Da. Noću je sve moguće. Ali, iz onoga što si ti rekao o ocu Viktora, on je bio profesionalac. Čak i da se dopusti da je profesionalac u stanju da dopusti da ga neko prevari, opekotine govore u prilog tome da je ubica bio verovatno neko koga je on poznavao, neko kome je dovoljno verovao da dozvoli da mu se približi.

Oči oca Sebastijana su bljesnule. Možda član moga reda.

Dru je pogledao prsten na levoj ruci oca Sebastijana, na srednjem prstu.

Zlatni ram. Veličanstveni rabin. Insignija ukrštenog mača i krsta. Ponovo je

osetio jezu od simbola religije i nasilja, ali i od toga što je bio primoran da ponovo radi sa Očinstvom kamena.

Možda je to onaj isti član mog reda koji je dvaput pokušao da tebe zaustavi da sa nama saraduješ nastavio je otac Sebastijan. Da te spreči da otkriješ zbog čega je nestao kardinal Pavelić. Budi oprezan, brate Meklejn. Dolazeći na ovaj sastanak, ja sam tri puta proverio da li me neko prati. Ali, posle ovoga, nije mudro da se ponovo srećemo. Koristite se poštanskim fahom u Cirihi za prenošenje poruka.

Mi nemamo ključ od njega, niti imamo broj bankovnog računa, niti...

Beleške oca Viktora koje je vodio i koje su ga dovele do ovih vatikanskih vrtova u kojima je smaknut u dva ujutru. Takode će vam biti potrebno i oružje koje sam obećao.

To posebno.

Kada budem otišao, zadite iza mermernog anđela koji se nalazi pored bunara sa Ijtijanima. Do mesta gde je umro otac Viktor. Iza anđela, metalna ploča pokriva nišu od mermera. Podignite metalnu ploču. Iza ventilakojikontroliše protok vode u fontani, pronaći ćete paket. U njemu je sadržano sve što je vama potrebno.

Paket tridesetak santimetara dugačak i širok, dvanaest santimetra debeo, upakovan u grabu smeđu hartiju, adresovan na nečitko ispisano ime i sa markom, kao da je prošao kroz vatikanski poštanski sistem bio je težak, što je odudaralo od njegovih proporcija i oblika. Dru ga je držao naoko ravnodušno dok su on i Arlin napuštali Vatikan, prelazeći Trg svetog Petra. Do sada, njihova maska sveštenika i kaluđerice dopuštala im je da ostanu neupadljivi, ali sada kada je shvatio šta treba dalje da radi, neadekvatnost njihove odeće odmah je postala uočljiva.

Arlin je rekla ono što je on mislio. Ako nastavimo da se movamo zajedno ovako obučeni, mi ćemo zaista privući pažnju. Bićemo uzrok đavolskog skandala.

Sestro, cccc, kakav jezik. Ja sam šokiran.

Napravila je grimasu prema njemu. Gde idemo da proučavamo dokumente? Naravno, ne nigde javno. A kaluđerica i sveštenik ne mogu da iznajme sobu zajedno. Ja čak ne mogu ni da te posetim ako dobijemo odvojene sobe. A šta ćemo noćas? Nije sigurno da spavamo odvojeni. Sigurni? Tvoj osećaj za romansu duboko me dira. Nacerila mu se. Neću da te razočaram, ali... Da?

Tvoje se telo u ovom času ne kotira visoko na listi mojih prioriteta.

Pohvalno, sestro. Suzbij grešne misli. Dru je bacio pogled prema radnjicama koje su se nalazile duž Via dela Konćiliacione.

Ali, promena garderobe ne bi bila tako loša ideja.

Gde ćemo se presvući? Ukoliko to učinimo u radnji, mnogo njih će ostati zabezeknuto.

Pronaći ćemo mesto. Kojom brzinom možemo da se presvučemo?

Kojom brzinom? Dru je u sebi ponavljao to pitanje pošto je već celih petnaest minuta prao rake u muškom toaletu na železničkoj stanici, čekajući da se najzad oslobodi i bude prazan. Koliko brzo? Izgleda da je nepisano pravdo da svaki posetilac ovog toaleta mora da iskaže poštovanje sveštenom licu. "Da, sine. Vrlo dobro, sine", odgovarao je Dru na italijanskom, nastavljajući da pere rake.

Konačno je toalet bio prazan. Sakrivši se u odeljak, brzo je presvukao svoju svešteničku crnu odora i beli okovratnik i obukao sive pantalone, plavu košulju i teget blejzer. Savio je svešteničku odeću u papirnatu kesu odakle je izvadio ono što je bio kupio, a onda uzeo i kesu i mali težak paket sa oružjem i dokumentima upravo u času kada je službenik obezbeđenja ušao u toalet. Dru se jedva suzdržao da kaže "Dobar dan, sine", i izašao na železnički peron.

Buka koju je pravHa gužva bila je zaglušujuća, odjekujući i ječeći o građevinu koja je bila nalik katedrali. Iz navike, osmotrio je ljude oko sebe, tražeći bilo koga ko nije odgovarao semi opšte gužve i jurnjave putnika. Zadovoljan, krenuo je do stuba iza kojeg je u bež pantalonama, odgovarajućoj jakni i u zelenoj bluzi koja je samo podvlačila zelenilo njenih očiju čekala Arlin.

Što si se tako dugo zadržao zapitala ga je. Počela sam već da mislim da treba da dođem po tebe.

Razgovarao sam sa mojom pastvom. Vidiš ove ruke? Najčistije su u gradu. Zavese su bile navučene. Iza njih, buka večernjeg saobraćaja samo je bila jača. Omot otvorenog paketa ležao je na hotelskom krevetu, odmah uz ključ poštanskog faha, italijansku valutu, dva mauzera i gomile dokumenata. Dru je podelio dokumente između Arlin i sebe. Sve su bile fotokopije; novinskih isečaka, knjige sastanaka oca Viktora, preslušanih i skinutih na hartiju telefonskih razgovora, izveštaja informatora, fascikli sa materijalima koje su sakupili inspektori koji su radili na ovome slučaju.

Arlin je podigla glavu, impresionirana. Izvori oca Viktora Mi su izvanredni. Imao je pristup svemu što su Interpol i lokalna policija znali.

1 mnogim stvarima koje nisu znali, zahvaljujući svojim vezama u Crkvi. Pogledaj ovo. On je čak imao i izvore u svim glavnim obaveštajnim mrežama, uključujući i KGB.

Da su im potrebna tri sata pre nego što su oseffli da su dovoljno proučavali dokumenta. Dru se bacio u sofu. Izgleda da je Očinstvo prošlo kroz velike muke da bi nas dovelo, a černu? Ja ovde ne vidim nikakav trag.

Arlin je trljala umorne oči. Otac Viktor je učinio sve što bih i ja učinila. Pokrio je svaki deo religiozni, politički, kriminalni.

1 očigledno nije naišao ni na šta. Pa ipak neko ga je ubio. Zbog čega? To bi moglo biti nešto što nema veze sa ovim. Ništa što bi se uklopilo u slučaj kardinalovog nestanka rekla je ona.

Možda je tako. Ali njegova beležnica sugerise da je sastanak u vatikanskim vrtovima u vezi sa ovim slučajem. I još nešto me muči. Očinstvo je jedna od najboljih obaveštajnih službi na svetu, po onome što sam ja video. Sa svim svojim izvorima, šta mi možemo da uradimo što oni nisu u stanju?

Upravo ono što je otac Sebastijan kazao rekla je. Član Očinstva želi da sabotira red. Dva motivisana outsajdera imaju bolje šanse da saznaju zbog čega je kardinal Pavelić nestao.

Zato što izdajnik u mreži neće znati šta mi radimo i ne može se umešati. Dru je ustao i počeo da se seta po sobi. Da li tozvuči razumno? Zbog čega se otac Sebastijan ne odveže sam iz svog reda i osloni na sopstvene mogućnosti i obavi ono što očekuje da obavimo mi? U čemu je razlika?

Zašto ;a?Zašto mi?

Misliš li da su nam namestili?

Tako svakako izgleda. Zaseda u pustinji. Bomba u Kairu. Izdajnik verovatno zna da si ti poslata da me dovedeš ocu Sebastijanu. Možda je otac Sebastijan izabrao nas zato što smo kao outsajderi lakši za žrtvovanje.

Umesto da reskira svoj život Hi život nekog iz Očinstva, on prepušta da mi preuzmemo rizik i nada se da će izdajnik načiniti grešku kada krene za nama.

Ali, zar u tom slučaju ne bi bašsvakiaateaidei mogao da posluži toj svrsi? zapitala je Arlin. Za dovoljnu količinu novca, otac Sebastijan je mogao da izabere među velikim brojem nezavisnih "preduzimača". Oklevala je. Njene zelene oči su bljesnule. Osim jedne stvari, nikakva suma novca ne bi zadržala potpisnika ugovora sa Očinstvom da ga se i dalje drži, posle dva pokušaja da bude ubijen. Mj"jesmo izabrali to. zato što mi imamo jak motiv, jači od njihovog. Ako ne budemo sarađivali, Očinstvo će nas ubiti.

U ovom času život nam baš nije sladak kao bombona. Dru se nasmešio i stegnuo je za ruku. Nas dvoje imamo najveći razlog na ovome svetu zbog kojeg želimo da ostanemo u životu. Njegov je glas postao promukao. Zato, ti i ja odmeravamo sigurnu smrt protiv smrti koja je manje sigurna. I tu smo. Znamo da se nama manipuliše, ali moramo da to dozvolimo.

Onda, hajde da obavimo taj posao.

1 da počnemo da živimo. Uzeo je fotokopiju članka iz novina.

KARDINALOV NESTANAK OSTAJE MISTERIJA

RIM, ITALIJA, 28. februar AP Pet dana posle nestanka kardinala Krunoslava Pavelića, uticajnog člana administrativnog kruga Rimske katoličke crkve, Kurije, zvaničnici Vatikana i rimske policije ostaju i dalje zbunjeni.

Pavelić, kojem su sedamdeset i dve godine, poslednji put je viđen od strane bliskih saradnika nakon privatne mise u nedelju uveče u kapeli, u prostorijama u kojima je u Vatikanu živeo. Prema rasporedu, u ponedeljak je trebalo da se pojavi kao uvodničar na uveliko najavljuvanoj konferenciji katoličkih biskupa koja se održavala na temu političkih odnosa Crkve sa istočnoevropskim komunističkim režimima.

Vlasti su u prvi mah sumnjale da su kardinala Pavelića oteli pripadnici krajnje desnice kako bi protestovali protiv ublažavanja stava Vatikana, o čemu se govorkalo, prema svakom komunističkom režimu koji je pokazivao volju da umanjí restrikcije koje su se odnosile na aktivnost Crkve. Međutim, do sada nijedna ekstremistička grupa nije preuzela odgovornost za Pavelićev nestanak.

Dru je završio čitanje. Okrenuo se ka Arlin koja se bila nagnula napred da bi mogla da čita preko njegovog ramena.

Šta može jedan novinski tekst da ti kaže o onome što je još bolje sažeto u dokumentima oca Viktora? zapitala je.

U ovom času, ja sam zainteresovan za ono što se ne nalazim tim drugim dokumentima. Druova ruka je stegla fotokopiju novinskog članka. Rekla si da je otac Viktor pokrio svaki ugao politički religiozni kriminalni? Ali, jedan ugao nedostaje.

Nedostaje?

1 on može da bude razlog zbog kojeg otac Sebastijan želi baš nas. Želi mene. Imao je muke da govori. A taj ugao je nekada bio moja specijalnost. Ponovo, nepodnošljivo, bolno je prošao kroz sećanje na eksploziju koja je ubila njegove roditelje njemu na oči, na bes koji ga je pretvorio u instrument osvete i konačno ga doveo do pokajanja u manastiru.

Teroristi. Reč je jedva dospela do njegovih usana. Priča iz novina spominje mogućnosti da su kardinala Pavelića oteli oni. Ali, gde je u ovim dokumentima ta mogućnost proučena i odbačena? Je li to taj našsmer?

Jutarnje sunce se probijalo kroz veo smoga. Bežeći od saobraćajne gužve i buke, Dru je ušao u telefonsku govornicu koja se nalazila blizu Koloseuma i okrenuo je broj koji nije koristio skoro osam godina. Osetio je neki nadražujući osećaj nečega već viđenog. Deja vu.

Muškarac čiji promukli glas Dru nije prepoznao, odgovorio je na italijanskom jeziku. Forum hemijska čistionica.

Dru je odgovorio na italijanskom Molim vas, gospodina Kareljija.

Ovde nema nikakvog Kareljija.

Ali, možete li da mu prenesete poruku?

Rekao sam da nema Kareljija. Nikada nisam ni čuo za njega. Muškarac je spustio slušalicu.

Dru je vratio slušalicu na mesto i naslonio se o staklo govornice. Arlin je stajala napolju. Po izgledu tvoga lica, zaključujem da nisi uspostavio vezu. Očigledno je došlo do nekih promena.

Osam godina. Nije ni za iznenađenje. Veze se menjaju čak i jednom nedeljno.

Čini mi se da sam se ponadao da ćemo ovo lako uraditi. Koe Karali?

To je pseudonim za čoveka koji se zove Gato. U onim danima, kada sam ja bio operativac, on je bio posrednik. Nekada smo ga koristili kao zalede, u slučajevima kada je misija kretala nizbrdo. Još češće, od njega smo kupovali informacije.

Pogled u njenim očima pokazao mu je da je razumela. Teroristi su obično operisali u malim grupama koje su Me nezavisne jedna od druge. Takva taktika davala im je prednost tajnosti, ali je takode značila da oni nemaju mrežu od koje su zavisni kada je u pitanju oružje, imformacija ili sigurni putevi. Konačno, ubistvo je uvek pretpostavljalo pažljivo planiranje. Osim ako je teroristička grupa bila na samoubilačkom zadatku, njenim članovima je bilo potrebno "čisto" oružje, koje nikada ranije nije bdo korišćeno, koje ne bi moglo ni u kom slučaju da navede na njihov trag. Čim je misija bivala završena, ta su oružja rasklapana ili uništavana ili razaslata po širokim krugovima svih zona, po mogućstvu bačena u more. Takvo devičansko oružje bilo je veoma skupo. Ali čak i pre operacije, žrtve su morale da budu locirane, njihov dnevni raspored vremena određen i jasan, trenuci u kojima su izloženi otkriveni. Ovakvu informaciju je takode trebalo prikupiti i dobro platiti. Posle misije, naravno, teroristima bi Ma potrebna zaleđina. Alibi, procedure za bekstvo, skloništa i oni su bili skupi. Prvorazredna misija, ona koja je po definiciji značila da teroristi mogu da prežive akciju i da budu u stanju da ponovo ubiju, imala je minimum cenu 150.000 dolara. Novac je teroristima stizao od različitih vlada koje su želele da negde prouzrokuju

haos, a teroristi su, zauzvrat, plaćali posrednicima, koji su pokatkad nazivani i brokerima i koji su teroriste snabdevali oružjem, informacijom i adresom skrovišta, ne postavljajući nikakva pitanja. Što se posrednika ticalo, njemu nije nimalo bilo važno šta terorista čini sa onim što mu on nabavlja.

Imao je profesionalni moral rekao je Dru.

Misliš li pod tim da je bio pažljiv?

Baš to. Informacija koju nam je davao nikada nije kompromitovala njegovog klijenta nastavio je Dru. Ali, nije imao ni grize savesti kada je dobijao novac za informacije o teroristima koji su bili dovoljno neoprezni da njega ne unajme.

Zvuči kao očaravajući momak.

Istini za volju, koliko je tebe bilo briga čime se on bavi, toliko je i njemu bilo.

I naravno, ti si ga mrzeo.

Mrzeo sam njega i mržnju od koje je on živeo. Ali, ako bi iko mogao da zna da li su teroristi oteli kardinala Pavelića, onda je to Gato.

Ili ne bi onaj Gato od pre osam godina. Ili je promenio svoj sistem za vezu od tada ili je izašao iz posla rekla je Arlin. Naravno, postoji i treća mogućnost. Možda je znao previše i postao otežavajuća okolnost za svoje klijente. Ko sa đavolom tikve sadi...

... O glavu mu se lupaju. U tom slučaju nisam se nikada ni u snu nadao da ću to izgovoriti nadam se da ga je đavo odneo.

Zvuči kao da nisi siguran?

Dru je odmahnuo glavom. Postojale su alternativne metode da se sa njim stupi u vezu. Različiti telefonski brojevi, različiti posrednici.

Vratio se natrag, u telefonsku govornicu. Njegova sledeća tri pokušaja rezultirala su sličnim "nema nikakvog Karelja" odgovorima.

Bacivši obeshrabrujući pogled prema Arlin, konačno je obrnuo poslednji telefonski broj.

Unjkavi ženski glas je rekao, "Pontin trgovina medicinskom opremom .

Mogu li da ostavim poruku za gospodina Karelja? zapitao je Žena je ćutala.

Kareli Dru je ponovio. Možete li...?

To ime nisam čula skoro punih šest meseci

Toliko je i prošlo ptkada sam razgovarao sa njim rekao je Dru.

Ako budem mogla da stupim u vezu sa njim ko ?

Gospodin Heverford rekao joj je Dru, koristeći se nepudonimom koji e uvek koristio kada je obavljao posao sa Gatom

minuta." PltaĆU " °kola M°lim Vas" vlte se SSS " trideset
Dru je odšetao sa Arlin prema Koloseumu, onda se vratio do telefonske
govornice, pa opet prema Koloseumu. Tačno trideset minuta kasnije,
ponovo je okrenuo isti broj.

Zvao sam maločas u vezi sa gospodinom Karelujem.

Zapišite ovauputstva.

Obuzet zlim slutnjama, Dru je žurio iznajmljenim fijatom putem sa
drvoredom, koji je kretao u cikcak. Nikada, unazad, tokom svih svojih
brojnih diskusija sa Gatom, nisu se sreli u njegovoj rezidenciji. Pravilo je
bilo da se koristi javno mesto na kojem se sastanak obavi samo jednom i
nikada više, neki restoran Hi park, lokacija koja nikada ne bi mogla da
ukaže na trag do Gatove organizacije. Posao se nikada ne obavlja kod
nekoga u kući. Da bi Gato doveo u opasnost sigurnost onih, bilo da su,
sako kojima je ovde živeo, mora da postoji izuzetno jak razlog.

U času kad je Dru ušao u raskošnu sobu za primanje u izuzetno čuvanoj vili,
znao je i razlog Gato je bio suviše bolestan da bi mogao da ostavi imanje.

Vila se nalazila na dvanaest kilometara severno od predgrađa Rima, i bila je
smeštena na strmoj steni, sa pogledom kilometrima okolo. Svi mogući
luksuzi su se tu nalazili. Ali, nekada robustan muškarac, donedavno zasipan
novcem koji je zarađivao od teroristaubica, sada je bio školjka, njegova
koža na licu se potpuno opustila i visila je, ten je imao žućkastu boju i pege,
a kosu koja mu je opala sakrivao je šeširom sa velikim obodom. Sručio se u
sofu.

O, Heverforde prošištao je Gato. Prošlo je mnogo vremena. A još dovodiš
jednu tako zgodnu kompanjonku.

Gospodine Kareli. Nasmehivši se, Arlin je prihvatila njegove koščate prste
koje joj je ispružio u znak pozdrava. Njen smešak se nije promenio ni kada
je pritisnuo svoje ispucale usne na njenu nadlanicu.

U ćoškovima sobe stajala su dva telohranitelja.

Da, proteklo je poprilično vremena rekao je Dru. Promenio sam se u srcu...
mogao bih da kažem, promenio sam i dušu... povukao sam se iz profesije.

Gato se nakašljao. Kao i ja. Jeste li za osveženje? Vino? ... Znaš da nikada
nisam pio. "" Sećam se. Ali, uz vaše dopuštenje...

Svakako.

Gato je sipao malo ružičaste tečnosti u čašu. Imao je problema sa gutanjem.
Soba je mirisala na lekove. Sada, kada smo izmenjali učtivosti, Heverforde,
kako mogu da vam budem od pomoći. Njegov je smešak bio ukočen.

U stara vremena si me snabdevao informacijama o onima koji su bili
dovoljno ljudi da ne budu tvoji klijenti.

Odelo na Gatu se treslo koliko je počeo da se smeje. Oni dovoljno ljudi. Zakašljao se. Heverforde, jesi li video mog novog Matisa? Pokazao je prema jednom zidu.

Dru se okrenuo, odmeravajući ga. Impresivno deluje.

Milion dolara, Heverforde. Onoliko koliko sam pokatkada dobijao od jednog zadatka. Koliko li je ljudi umrlo, šta misliš, da bi Matis nacrtao tu sliku?

Nijedan... osim deo u Matisu.

Gato je ponovo počeo da kašlje. Pa čak i da je prodam zbog veličanstvenog profita koji bih dobio za nju, ne bi mi spasila život. Dođi bliže, draga. Sedi do mene.

Sa smeškom, Arlin je došla.

Dakle, reci mi, Heverforde, šta bi ti uradio da si na mom mestu?

Na tvom mestu?

Da umireš.

Shvatam. U tom slučaju, ja bih se ispovedio. Oh?

Svešteniku.

Oh?

I učinio ono što bi bilo najbolje za moju dušu.

Postao si religiozan, Heverforde.

Kasno. Ali, ipak. I utešno je?

Dru je razmislio. Nije. Zapravo, samo je teret. Ali, ima snagu.

Snagu, shvatam.

I pomaže mi da se prilagodim misli o smrti.

To je, draže moj, neprocenjivo rekao je Gato.

Zato mi dopusti da ti nešto ponudim. Božji ministar je nestao. Možeš li da mi pomogneš da otkrijem zbog čega?

Ministar?

Kardinal, tačnije. Krunoslav Pavelić. Gato je klimnuo glavom, prepoznavši ime.

Mi mislimo da bi neko od tvojih nekadašnjih saradnika mogao biti odgovoran za njegov nestanak. Ako mi pomogneš da ga pronađem ja ću to smatrati uslugom. Nema sumnje, i Bog će sam to smatrati uslugom. I naravno, ja ću ti i platiti

budem P°aćTn.Platiš? §"° Se "°ga tlče" Heverforde meni nije stalo da Nego...? Jaželim osvetu! Kome?

Onima koji su me ostavili u nevolji!

u bolu. Ti kučkini sinovi su toliko puta gledali smrti u oči i toliko su je sejali oko sebe, a ne mogu da podnesu da saraduju sa nekim ko je na ivici smrti..

Ti si uvreden zato što oni neće da nastave posao sa tobom?

Posao je meni bio smisao života.

Pa, onda je možda vreme da pronadeš drugi smisao.

Religiju? Gatov bolni grč je popustio i on je otvorio oči, lako trepćući. Vrlo dobro, Heverforde. Da ti pomognem da nađeš kardinala, a kroz taj proces spasiću moju dušu?

U svakom slučaju, pokušaćes da je spasiš.

Ukoliko nije suviše kasno.

Najveći greh je očaj.

Mislio sam ako nije suviše kasno da nađem kardinala. On je nestao pre više meseci. Iz priča koje su do mene doprle, shvatam da su učinjeni napori da se sazna šta mu se desilo. Sada, kada su se tragovi ohladili...

Ja sam zainteresovan za drugačije vrste priča rekao je Dru.

U vezi sa mojim nekadašnjim klijentima? Gatovi kapci su treptali dok se borio da suzbije bol. Ako su oni odgovorni za otmicu kardinala, zar ti se ne čim da bi oni već javili za to? Pisma novinama, telefonski pozivi Interpolu? Budući da nisu, pitam se da li su među sobom razglasili.

Hoćeš li istinu?

Ona uvek prija.

Ali, neće ti se dopasti. Istina je da ja ne znam. Moja je bolest dijagnostifikovana u januara. Reč putuje brzo. Nisam čuo nikakve vesti unutar naših grupa od februara. Uvek sam uživao da razgovaram sa tobom, Heverforde, i zbog toga sam, u ime starih vremena, pristao da se vidim sa tobom. Ali, bojim se da je tvoje putovanje ovamo propala stvar i gubljenje vremena. Ja nisam čovek kojeg treba da pitaš Gato je napravio grimasu i zastao sa disanjem. Kada je odahnuo, zvučao je kao da se ispušfla guma. Dru je ustao. Žao mi je. Ostali smo predugo. Mi smo te iscrpili.

Ali, ja znam koga bi trebalo da pitaš. Dru je ostao savršeno miran. Koga? Bitangu koja me je zamenila. Crva koji mi je preuzeo klijente, koji bi trebalo da zna nešto. Zove se Bonato.

Koji mu je pseudonim? Medici.

Političke intrige. Haos. Sasvim odgovara. Možeš li da mi udesiš sastanak sa njim?

Ja da ti udesim? Nemoguće, Heverforde. Kada je on zadobio poverenje mojih klijenata, ja sam odmah izvisio. Ja postojim samo zahvaljujući

njegovoj velikodušnosti zato što sam već na ivici smrti. Ali ako bih mu rekao da ja tebe šaljem kod njega, takav jedan uvod bi te koštao života. Ja ću ti reći kako da stupiš u vezu sa njim. Ostalo zavisi od tebe. Budi oprezan. Pitaj ga na svoj rizik.

Veraj mi, ja i nameravam da budem oprezan. Ispričaj mi sada o njemu. Sve.

Možda si u pravu, Heverforde. Možda će Bog blakonaklono gledati na mene ako pokažem brigu za njegovog kardinala.

Obučen sav u crno, Dru je stajao sa Arlin u senkama jednog prolaza, posmatrajući kola koja su se nalazila na parking u blizini restorana preko puta ulice. Tek je bilo prošlo osam sati uveče. Čekali su tu petnaest minuta i, ako je Gatova informacija Ma tačna, broker sa pseudonimom Medici trebalo je da stigne u restoran u sledećih pet minuta. Restoran spada u one "slobodne" rekao je Gato. Neutralna teritorija. U njemu nikada nije voden biznis. Medičiju se dopada meni i vino u restoranu. Uvek stiže u pet minuta posle osam, najede se od srca. široko časti osoblje i tačno u deset sati vraća se u svoj zamak, gde jedna kurva uvek, svake noći druga udovoljava njegovim ćulima. Njegova je kuća. naravno, izvanredno obezbeđena. Ali njegovo je slabo mesto taj restoran. Ne zaboravi, pod uobičajenim okolnostima njegova rutina ne predstavlja nikakav rizik. Terorističke grupe nemaju razloga da njemu nanesu zlo. A vlasti su shvatile da će, ako krenu protiv njega, terorističke grupe koje su od njega dobijale usluge automatski promeniti svoje planove.

Ako je tako, ako mi krenemo na njega, rekao je Dru, zar to neće upozoriti terorističku grupu koja je možda otela kardinala Pavelića ?

Kardinal je stara priča. Ko bi posumnjao da bi motiv otmice kardinala Pavelića mogao biti razlog nekoj terorističkoj operaciji od pre nekoliko meseci? Heverforde, nema razloga da brineš.

Ipak, Dru je brinuo u vezi sa tim da li je plan koji su on i Arlin skovali bio moguć. Ta vrsta zadatka je obično zahtevala dobro usaglašeni tim od najmanje desetoro ljudi. Dvoje mogu da urade ono što je osnovno, da, ali šta ako se dese nepredviđene stvari? Šta ako je potrebna podrška iz pozadine u tom slučaju, ne samo zbog odbrane već i zbog odvlačenja pažnje neprijatelju, da bi moglo da se pobegne?

U senovitom prolazu, Dru je stavio ruku na Arlinino rame pritisnuvši ga nežno, ulivajući joj sigurnost.

Podigla je ruku, sa ljubavlju ga dotakla; progovorila je tačno ono što je mislio, kao da je znala. Ne krećemo ako nam ne izgleda sve sigurno. Samo

nas dvoje, a to je dobra šansa da ne privučemo pažnju A Medici nas sigurno ne očekuje.

Dru se složio. Draga je alternativa bila da dignu ruke od ovog mogućeg izvora informacija. A šta onda? Bez drugih tragova bili bi primorani da se kriju i da čekaju svoj trenutak, sve dok ih Očinstvo ne nađe i ne kazni zato što nisu postigli uspeh. On i Arlin su zaključili prošle noći, između smrti koja je izvesna i one koja nije, bolje je izabrati drugu. Da bi dobio svoju slobodu i da bi mogao da bude sa njom, morao je da se suoči licem u lice i rado sa proračunatim rizikom koji ga je čekao.

Sa njegove leve strane, jedna je limuzina skrenula na najbližoj raskrsnici, dolazeći prema njemu. Sklonio je ruku sa Arlininog ramena. Ušli su malo dublje u prolaz. Kako je limuzina dolazila bliže, tako je Dru sve više bio u stanju da osmatra šofera. Iza njega, drugi deo kola, sa pregradom između, bio je u tami. Dru je bacio pogled na prozor pored sedišta za putnike, sa njegove strane, ali staklo koje je bilo boje dima, koje je odbijalo svetlost i najverovatnije bilo otporno na metke, onemogućavalo je da se zadnje sedišta vidi. No, Dru i nije bilo neophodno da vidi unutra. Tablice na automobilu su bile identične onim koje je Gato spomenuo. Limuzina zaista jeste pripadala Medičiju.

Limuzina se zaustavila ispred restorana. Šofer je izašao, a pištolj koji je nosio u opasaču ispod sakoa jasno se očitavao spolja. Otvarao je zadnja vrata, omogućujući drugom muškarcu da izađe. Ovaj drugi je umesto uniforme imao na sebi odelo, ali i njegov je sako bio nadignut na mestu ispod kojeg se jasno nazirao pištolj u futroli. Zatim je izašao zdepasti muškarac lasičijeg lica, obučen u frak; odgovarao je opisu Medičija koje je dao Gato.

Plan je bio da se zameni šofer dok bude čekao Medičija na večeri. Kada bi Medici izašao napolje u deset, Dru i Arlin bi sredili čuvare i pobjegli sa Medičijem u limuzini. Plan je bio i jednostavan i praktičan. Iz informacije koja je data Druu, shvatio je da je Medičija vrlo teško ščepati kod kuće. Ali ovde? Čak i da nema naoružanu gardu, Medici je opet delovao teško uhvatljiv.

Trgovac smrti je krenuo ispred svog telohranitelja prema restoranu. Šofer se okrenuo prema limuzini. Dru je duboko udahnuo spremajući se za napad na šofera čim ovaj uparkira automobil pored restorana, na parkingu.

Ali, Arlin je odjednom promrmljala, Nešto se zbiva.

Nije trajalo dugo. Najviše dvadeset sekundi. Ali tok zbivanja bilo je teško utvrditi. Suvuše toga se odjednom desilo. Vozač malih crvenih kola zaustavio se iza limuzine i izašao, vičući ružne reci prema šoferu. Čovek je

imao na sebi kapu sa zasunom koja je skoro potpuno skrivala njegovu crvenu kosu. Iako mu je lice bilo iskrivljeno od besa, ipak je bilo ekstremno bledo. Bio je viši od šofera, ali zato mršav, skoro iscrpljeno štrkljast. Tresao je pesnicom šofera ispred nosa, vrišteći i bljujući psovke i uvrede na njega zato što je blokirao put. Šofer se uspravio spreman da se suoči sa njim. Odjednom se iz senki na parkiralištu izdvojio dragi muškarac. On je na glavi imao crnu štrikanu kapu koja nije sasvim skrivala njegovu plavu kosu. Imao je četvrtasto lice, bio je preplanuo i mišićav. Izvukao je iz svoje vetrovke sprej i pošpricao njime lice telohranitelja koji je pao naznak, ne mičući se, kao da je tresnut toljagom po glavi. Poput pravog boksera, plavi muškarac je udario Medičija u bradu i, kada je trgovac smrti posrnuo, uvukao ga je u njegovu limuzinu.

Crvenkasti muškarac koji se suprotstavio šofera lako je pogodio grkljan svoga protivnika, snagom koja je bila sasvim dovoljna da grkljan prsne. Šofer je pao. Crvenokosi je muškarac skočio u limuzinu u kojoj su već bili plavokosi i Medici. Seo je na šofersko mesto i, krenuvši u rikverc, prešavši preko šofera koji je ležao, odjurio.

Sve se desilo tako lako, kao po loju, tako da su ljudi koji su se sakupili zurili ćuteći čak i kada je limuzina nestala iza ćoška raskrsnice. Gotovo kao slučajno, kao da ničeg nije ni bilo, ali se odjednom prisetio nečeg davno prošlog, neko je vrisnuo.

Dru je još više pritisnuo svoju nogu na gas fijata. Gume su škripale po asfaltu.

"Profesionalci" nije dovoljna reč da to opiše. Ovi su momci bHi umetnicirekao je on.

Arlin je čvrsto držala tablu sa komandama, napinjući se da bude pripravna na iznenadna skretanja kola. Oni su imali isti plan kao i mi. Ali umesto da čekaju Medičija da izađe posle večere, oni su delovali istoga časa kada je on stigao. Ko su oni? I zbog čega su hteli Medičija?

Nadajmo se da ćemo uskoro to da saznamo. Dru je zakočio. Njegovi farovi su svetleli prama ulazu u Gatovo imanje. Po dragi put danas, dolazili su ovamo po informaciju.

Ulaz prema Gatovoj vili bio je uznemiravajuće otvoren. Dva stražara ležala su pored njega, mrtvi, a gradi su im bile natopljene i tamne od krvi. Dru je požurio šljunkovitom stazom koja je vodHa ka romanskoj kući. Odbacio je oprez, pretpostavljajući da je ko god da je ubio stražare, otišao i te kako davno. Nedostatak upaljenih svetiljki u vili samo je potvrdio njegovu sumnju. Napad se zbio u toku dana.

Zaustavio se ispred velikih ulaznih vrata na prednjem delu vile i izjurio iz fujata, dok je Arlin jurila uz njega. Tri stražara ležala su mrtva na stepeništu. Dru je projurio kroz otvorena vrata, pronašao prekidač za svetlo i upalio ga, zureći gotovo trenutno paralizovan u još leševa Onda je počeo da trči po dragim sobama. Smrt. Svuda smrt.

Gato je ležao u fotelji pored svog bazena, grlo mu je bilo prerezano, a njegova pamučna kućna haljina natopljena krvlju
Dvojica iz restorana. Plavi i crvenokosi rekla je Arlin. Mora da su bili ovde. Dru je klimnuo glavom.

To je jedino objašnjenje koje ja mogu da smislim nastavila je Arlin. Om su naterali Gata da progovori. O Medičiju Shvatili su da je savršena šansa da ga zgrabe, baš kao što smo i mi pomislili

Znjenost i očaj učinili su da je Dru ostao bez reci. U grlu ga je stezalo.

Koincidencija? Ne verujem u nju. Ono što se ovde desilo i ono što se desilo u restoranu, jeste povezano. Zurio je u Gatov les. Pitam se, šta se radi sa čovekom koji umire od raka? Kako doprinosiš njegovom jadu u tolikoj meri da se njegov kancer ne može meriti sa bolom koji mu ti nanosiš? Kako ga primoravaš da nešto otkrije a on to ne želi, kada je smrt svejedno nešto što ga ionako čeka?

Dru je otvorio Gatovu haljinu i video užasno sakaćenje koje je izvedeno na njemu.

U ustima mu se skupljao jad. Da, ti su momci genijalni, u redu je.

Ali, Gato im nije rekao za nas kazala je Arlin. Inače bi pokušali da srede nas pre nego što su krenuli na Medičija.

Dru je još jednom klimnuo glavom. Nadam se da Bog zaista gleda na tebe blagonaklono, Gato. Na samom kraju, odista si učinio dobro.

Onaj plavi i onaj crvenokosi, kazala je Arlin šta su oni hteli da iščupaju od Medičija?

Možda su njihovi motivi bili jednaki našim.

Da pronađu kardinala?

Bog mi je svedok da i ja želim da to znam. Da li ti momci rade paralelno sa nama? Ili su oni naše zalede?

Dru, oni su do te mere sposobni da bi mogli biti i ispred nas.

Četvrti deo

TEREN SUKOBA TAMNE SLIKE

Meksiko Siti. Koristeći se telefonom koji se nalazio na zadnjem sedištu njegove limuzine tipa mercedes, Aron Rozenberg se javio unapred svojim telohraniteljima kako bi ih upozorio da duplo proveravaju sumnjičave strance koji bi se našli ispred njegove kuće. Ništa se nije desilo što bi ukazivalo da bi se bilo kakav napad mogao očekivati ali sada, kada su on i Halovej odlučili da pristupe ostvarenju svog poslovnog dogovora, odjednom je postao nesiguran, osećao se nelagodno. Otmica njegovog oca ispunila ga je zlim slutnjama. Ljubavna veza njegove žene sa njenim telohraniteljem još je više uništila mir njegovog uma. Sada, uprkos Halovej uverenju da će Set i Ledenica da uđu u trag izvoru Noći i Magle, nije još bilo nikakvih vesti o uspehu njihovog traganja. Ipak, Halovej predviđanje njihovog uspeha bilo je i glavni razlog zbog kojeg je Rozenberg pristao na opasnost da se upusti u isporuku đavolje robe. Ako Noć i Magla sazna za isporuku, ili đavo sazna da Noć i Magla mogu da budu u stanju da otkriju prirodu isporuke i identitet onoga koji ju je poručio, onda ćemo se suočiti sa dva neprijatelja, mislio je Rozenberg. I oba će napasti, ali iz različitih razloga.

Mercedes je bio uhvaćen u liniju zakrčenog saobraćaja. Na vrhu kolone, dim je izbijao ispod haube jednog otvorenog kamiona koji je bio prepun drvenih sanduka sa pilićima. Okupljeni ljudi su gestikulirali, stojeći oko kamiona. Šta, do đavola, uopšte ja radim u ovoj zemlji? mislio je Rozenberg. U trenutku nostalgije, u mislima su počele da mu se nižu slike planina, reka, šuma. Naglo je pogledao u jednog telohranitelja, sa jedne strane, a onda naglo u drugog, s druge. LudHo, mislio je. Pre nego što je i bio svestan onoga što Čini, otvorio je rešetku bara koji je bio ugrađen u sedište ispred njega, izvadio flašu tekHe, napunio čašu za vodu i progutao njen uljani sadržaj u jednom gutljaju. Dok je alkohol padao na dno njegovog stomaka, mercedes je krenuo napred pošto je kamion koji se pokvario gurnut u stranu. Erkondiš u mercedesu je brektao. Maki, kroz aparat ponovo vraćeni vazduh malo ga je zapahnuo. Kombinovan sa tekilom koja mu je ležala na dnu stomaka, terao ga je na povraćanje. Podigao je šaku prema ustima kao da mu se kašlje, kao iz pristojnosti da se ne vidi, i tako je pokušao da ostane

dostojanstven i ne povrati posred kola. Jedva je čekao da dođe u utočište svoga doma.

Možda će i Marija biti raspoložena za još malo "prepusti meni", maštao je. Za bilo šta što bi ga odviklo od trenutnih velikih briga. To mu je, uostalom dugovala, zaključio je. Zar nije on nju obasipao darovima svoga rada? Zar se nije suzdržavao da se sa njom sukobi oko njene nevernosti u braku?

Vozač je uspeo da skrene u prostranu Pazeo de la Reforma, dobijajući u brzini duž avenije, dolazeći brzo posle toga do španskog zamka koji je bio zgaran i stešnjen između visokih zgrada sa stanovima. Rozenbergovi telohranitelji su se izvukli iz mercedesa, osmatrajući moguću opasnost.

Očigledno, nije je bilo. Jedan od telohranitelja je klimnuo glavom prema Rozenbergu. Snage obezbedjenja zamka su izašle. Rozenberg je izleteo iz kola, pojurio stepenicama nagore, i uleteo u vestibul zamka, gde se samo skljojao uza zid. Priznao je sebi da njegov dolazak kući nije baš dostojanstven, bez obzira u kakvom se obliku javlja. Mora da se oni koji ga čuvaju u ovom trenutku slatko smeju zbog njegovog straha, ali on ih dobro plaća i dokle god rade svoj posao kako treba, neka se smeju do mile volje. Uspravio se uza zid, kada je primetio kako sobarica stoji pored savijenih stepenica, posmatrajući ga zbunjeno.

U redu je rekao je na španskom. Vrelina me je ošamutila na kratko. Da li je tvoja gospodarica gore?

Nije, senjor Rozenberg rekla je služavka. Vaša je žena izašla na celo poslepodne.

Izašla? zarežao je Rozenberg. Gde?

Nije mi rekla, senjor.

Sa Estabanom.

Oh, pa naravno, sa svojim telohraniteljem.

Njen telohranitelj? Rozenberg je mislio u sebi. Tačnije bi bilo korisnik njenog tela.

Pojurio je uz stepenice. Prokletstvo, oni se tucaju po čeli dan dok ja ovde reskiram!

Na vrhu stepenica naglo se zaustavio, čuvši glasove iz Estabanove sobe na kraju hodnika. Glasovi su bili prigušeni da bi Rozenberg mogao da ih identifikuje, ali su pripadali muškarcu i ženi, a Rozenberg je bio tako željan da proveriti sumnju da li sobarica greši ili je naučena da laže. Bio je nemoćan da resi svoje drage probleme, ali uz božju pomoć, ovaj će resiti iz ovih stopa.

Pojurio je besno prema Estabanovoj sobi, i čak i kada je prešao dobar deo hodnika i shvatio da glasovi dolaze iz sobaricine televizijska" sapunska

opera koju je zaboravio da isključi čak i tada bilo je suviše toga u njegovoj glavi, uz rešenost da sredi ovu stvar, da se jednostavno nije mogao zaustaviti. Naletio je besno na vrata Estabanove sobe, otvorio ih je, uleteo unutra, apsolutno očekujući da pronađe u njoj svoju ženu sa njenim telohraniteljem kako se grli na krevetu.

Nije ih bilo. Soba je prazna, ali ono što je video na krevetu bilo je mnogo šokantnije nego sastanak koji je zamišljao dok su mu kolena klecala. Stegao je rukama Estabanov sto da bi se održao na nogama, iistoga časa kada su osnažile, pojurio je prema čaršavu koji se nalazio na krevetu, grabeći ga i stežući oko gradi. Gvozdeni zavoj kao da se stezao oko njegovih pluća, ne dajući mu da diše. Okrenuo se, zastrašeno zureći iza sebe, svestan samo u magnovenju da ga je sobarica možda praffla i videla ono što se nalazilo na čaršavu. Uostalom, i da nije, mogla je još doći do gore i čuditi se takvom njegovom ponašanju. Morao je da skloni čaršav da ga niko ne vidi. Nekako ga je savio i sakrio, stegnuvši uz gradi, sa desne strane tako da ga sobarica ne može opaziti, a onda je požurio duž hodnika, prešao odmoriste na stepeništu i krenuo dragim hodnikom ka glavnoj spavaćoj sobi. Već je ulazio u spavaću sobu, a za sobom je zatvarao, zaključavao vrata, jurio prema noćnom stočiću da sakrije ono što je držao u rukama a onda je, putem odraza u ogledalu na noćnom stočiću pored sopstvenog kreveta, video ono što se nalazilo na krevetu.

Bilo je identično onome što je pronašao na čaršavu u Estabanovoj sobi. Ogromno, crno, groteskno, tako uznemiravajuće da se Rozenberg, kada ga je na brzinu uklonio i ugurao sa dragim čaršavom u fioku nje m zamišljao o mogućnosti da se odveze do tajne kancelarije koju je imao. Jednostavno je, u potpunoj panici, izgubio glavu i bacio se ka telefonu pored kreveta. Halove] je bio preneražen Rozenbergovom glupošću da se koristi neosiguranim telefonom. Greška i propust u proceduri kombinovani Rozenbergovim lupetanjem u slušalicu, pokazali su mu sasvim jasno da je čovek potpuno izbezumljen. Smiri se, za ime sveta primoravao ga je Halovej. O čemu ti to pričaš? Šta si ti našao?

Lobanju! Jebenu mrtvačku glavu! Nacrtanu cmom bojom na mom čaršavu! I telohranitelj moje žene imao je takođe još jednu na svom krevetu!

Smiri se. To ne mora da znači ono što ti misliš. Mogla bi biti tek obična pretnja smrću. Nema razloga da zaključuješ da...

Ako smo se već upetljali u Noć i Maglu, ja moram da to i zaključim! To je mnogo više od obične pretnje smrću! Ti znaš šta još taj simbol znači! Ko god da je nacrtao te lobanje, želi da nas upozori i podseti da on, ili oni, sve već znaju o nama!

Halovej je nastavio da govori tiho, ne želeći da privuče pažnju svojih telohranitelja koji su se nalazili napolju u hodniku. U redu, pretpostavimo da nas oni zaista podsećaju, kakve to svejedno ima veze? To ne menja ništa. Mi već znamo da su oni nas pronašli.

Menja, sve! Rozenbergov glas se nalazio na ivici hysterije. To dokazuje da oni nisu zadovoljni time što su nam oteli očeve! Sada hoće nas! Grehovi očeva! Sledeća generacija treba da plati! I oni će da naplate! Uprkos svim mogućim obezbeđenjima koje ja imam u ovoj kući, oni su uspeali da se provuku!

Ne možemo dalje da razgovaramo sa telefona koji nije siguran upozorio ga je Halovej. Spusti telefonsku slušalicu. Pozovi me za jedan sat sa...

Rozenberg je požurio. I to još nije sve! Zbog čega dve lobanje? Zašto na mom krevetu! Zašto na krevetu telohranitelja moje žene?

Pretpostavljam da bi bio jači efekat. Da bi...

Prokletstvo, ti ništa ne shvataš? Moja žena i njen telohranitelj su se spetljali! Mislio sam da niko za to ne zna! Pokušavao sam da se pretvaram kao da ne sumnjam ništa! I ne sumnjam! Ali, Noć i Magla znaju! Zbog toga su nacrtali dve lobanje na oba kreveta! Začikavaju me i kažu mi da znaju sve moje tajne! Sve naše tajne, Haloveje! Roba! Isporuka! Ako budu saznali za...! D onosiš nesigurne zaključke.

Nesigurne zaključke? Rozenberg je zaječao. Dragi bože, zbog čega sam se uopšte upustio u posao sa tobom? Ti si tako prokleta samopouzdan da nećeš čak ni da priznaš...!

Set i Ledenica će da se pobrinu za...

Hoće li? Hoće li? Ali do sada nisu ništa uradili, jesu li? I to je jedino što mene zanima! Dok ta dvojica jure senke, ja ovde imam i te kakve stvari koje se zbivaju! Odmah, iz ovih stopa, otkazujem naš dogovor!

Šta ti to...?

Ili to, ili ćeš mi dopustiti da zaustavim isporuku! Meni nisu potrebna dva neprijatelja, Haloveje! Ako naši klijenti saznaju da smo krenuli u posao ne upozorivši ih na Noć i Maglu, i da ona zna za njihovu isporuku, oni će doći po nas! Oni će napraviti takvo čudo da će Noć i Magla prema njihovom činu biti beba!

Ne govoriš ti meni, već govorim ja tebi! Onoga časa kada budem prekinuo vezu, zovem Rio! Uradiću ono što je trebalo odmah da uradim! Reći ću mu "ne"! A onda mogu samo da se molim Bogu da ona dva manijaka pronađu način da zaustave Noć i Maglu!

Halovej je osetio kao da ima zemlju u ustima. Nije sumnjao u ono što je Rozenberg govorio. Ravnoteža je poremećena. Događaji su sada otišli izvan kontrole.

Pokušao je da ovlaži usne. U redu prošaputao je. Ako je to ono što misliš daje najbolje.

Halovej je spustio slušalicu. Istina je bila a on se nikada ne bi usudio da je kaže Rozenbergu da je već tri puta dobio poziv od članova čele grupe, i svaki se poziv ticao mrtvačke glave. MĐer u Sent Polu, u Minesoti, pronašao je jednu naslikanu na dnu svog praznog bazena. Kaloden u Bristolu, Engleska, pronašao je jednu naslikanu na bilijarskom stolu u svojoj sobi za rekreaciju. Svenson u Geteborgu, u Švedskoj, pronašao je jednu naslikanu na podu svoje kuhinje.

Paralele su imale iznenađujuće implikacije. U svakom slučaju, simbol je ostavljen u kući žrtve, kao da je želeo da kaže "Mi ćemo doći tako blizu tebe na svakom mestu, pa čak i tamo gde se osećaš najsigurnijim i najzaštićenijim. Ali, ako želimo, možemo da nacrtamo mrtvačku lobanju i na mestu gde drugi ne mogu da je vide, na tvom radnom mestu, možda, ili tamo gde susedimogu daje dobro osmotre. Želimo da shvatiš možemo da te razotkrijemo u svako doba, da ponizimo tvoju ženu i tvoju decu, da zabrinemo tvoje poslovne kontakte. A posle? Nadaš li se da ćemo sa tim biti zadovoljni? Ili ćemo se odlučiti da dođemo po tebe, kao što smo došli i po tvoga oca? Hoćeš li ti da platiš konačnu kaznu? Kao što su naši voljeni jednom morali da je plate? I kao što smo mmorali da platimo."

Halovej se stresao, uznemiren jednom sličnošću. Pošto su Miler, Kaloden, Svenson i sada Rozenberg otkrili mrtvačku glavu, svaki od njih je ignorisao proceduru sigurnosti i direktno mu telefonirao umesto da se koristi posrednicima. Noć i Magla je postizala svoj cilj tako što je uništavala disciplinu, stvarajući paniku. Koliko će ih drugih iz grupe uskoro pozvati? Kada će on da otkrije mrtvačku lobanju? On je svoje iz obezbeđenja naterao da udvostruče sigurnost u skrovištu u Kičeneru gde se njegova familija povukla na sigurno. I sam je unajmio koliko god je bilo potrebno ekstra čuvara, da bi mu imanje bilo dobro držano na oku. Ali, možda je došlo vreme da napusti imanje, da odustane od ovog luksuznog okružja koje je njegov otac uspeo da mu omogući.

Odmahnuo je glavom. Ne! Dokle god Set i Ledenica love, postojali su svi razlozi da veruje u konačnu pobedu. Noć i Magla će biti uništeni.

A u međuvremenu? Odlučnost je Ma jedina mogućnost.

Ja ne dam da budem poražen! mislio je Halovej. Crv neće mene kontrolisati! Ali, opet, pitao se, kada će doći red na mene da otkrijem mrtvačku lobanju?

Borio se protiv zlih slutnji. Postavio je pogrešno pitanje, shvatio je. Pravo pitanje jeste bilo, kada će Set i Ledenica da za sve nas odnesu pobjedu? Rio de Žaneiro. Sa vrha nebodera, gde mu se nalazio luksuzni apartman, oivičen staklenim zidovima, poslovni čovek imao je savršeni pogled na gužvu kupaća koji su se gurali na prelepoj plaži Kopakabana. Ako bi želeo da promeni vidik, mogao je odšetati do suprotnog staklenog zida i gledati prema udaljenoj masivnoj statui Hrista Spasitelja na vrhu planine Korkovade, ali je retko birao baš tu mogućnost. Smešten između Duha i Tela, gotovo uvek je osećao da ga vuče teleskop koji se nalazio na prozoru prema plaži, i njegov pogled na najuzbudljivije žene na svetu. Njegovo bogatstvo je predstavljalo iskušenje kojem je malo njih moglo i želelo da se odupre.

Ali, u ovom času osećao je u sebi samo bes. Pritisnuo je dugme portabl telefona koji se nalazio pored njega. Prineo je aparat uhu. Rozenberg, misliš li da ja nemam pametnija posla od toga da sklapam pogodbe a onda da javljam klijentima da je sve to bila greška? A da ne govorim o tome da je to posao od sto miliona dolara i da ja dobijam petnaest procenata od njega. Nema veze ni to što sam prihvatio dvadeset odsto predujma od njih, i što taj novac već dobija kamatu u banci u Cirihi. Zaboravimo to na čas. Prijatelj za prijatelja, posao za posao. Kao prvo, moji će klijenti postati opasno nezadovoljni ako ugovor bude otkazan. Na dragom mestu, ugovori ne mogu da budu otkazani jer su isporuke već krenule, a ja uvek vodim računa da sa njima nemam nikakvu vezu. Ja čak i nemam pojma na kojem se brodu one nalaze. Koristim mnogo posrednika takoda ne bih ni znao na koji način da sve to zaustavim. Morao si na to da misliš ranije.

Rozenberg je počeo nešto da mumla, bunca.

Biznismen ga je prekinuo. Ako su ti noge hladne, nije trebalo da ulaziš u vodu. Ili je nešto više od hladnih nogu? Imaš li neki razlog čija se priroda tiče obezbeđenja a da ja ne znam za njega, i koji bi mogao da spreči uredno izručivanje pošiljke? Prijatelju moj, ako znaš a nisi me upozorio, onda ćeš tek tiotkriti koliko neugodni mogu biti naši klijenti. Dakle, šta je to? Na šta misliš?

Ništa... Rozenberg je prošaputao.

Molim? Jedva te čujem.

U redu je. Nema problema.

Pa zašto si me onda pozvao? Živci... Ja...

Živci? Biznismen se namrštio. Prijatelju ovaj razgovor počinje da me nervira i da mi biva dosadan.

Toliko je novca u pitanju...

I te kako jeste, a od toga je petnaest procenata mojih. I tako mnogo rizika. Roba me plaši. Klijentima plaše. U stomaku me muči.

Onda uzmi darmol. Imaš pravo kada govoriš o klijentima. Bilo koja grupa ljudi koja želi sto miliona dolara za oružje na crno, definitivno jeste zastrašujuća. Uzgred, nemoj da me ponovo pozoveš. Više sa tobom neću da radim. Ti se mešaš i razbijaš mir moga uma.

Rozenberg je spustio slušalicu i zurio u svoje rake koje su drhtale. Nikada nije verovao u sudbinu, ali je brzo počeo da se pita da li je nešto što veoma liči na sudbinu počelo da se mesa u njegov život. Nije mogao da se seti kada se ranije osećao ovako bespomoćnim, i otkrio je da se u mislima hvata kao očajnik za slamku, za jednu jedinu nadu koju je mogao sebi da priušti za Ledenicu i za Seta, i za njihov lov na Noć i Maglu.

Njegov je duh lutao manje od pet sekundi. Spreman da krene iz svoje tajne kancelarije, iznenada je zastao, a dlanom je tako snažno stegnuo kvaku da je osetio kako se njeni neravni delovi prosto usecaju u njegovo meso. Ako Noć i Magla znaju dovoljno o njegovoj prošlosti, i zato koriste mrtvačku glavu da bi ga zastrašili, ako znaju dovoljno o njegovom sadašnjem životu da crtaju simbol ne samo na njegovom krevetu već i na krevetu telohranitelja koji tuca njegovu ženu, zar onda nije moguće da oni znaju i za druge tajne u njegovom životu?

Takve kao što je, recimo, ova kancelarija?

Sa strahom koji ledi, shvatio je da je bio u takvoj žurbi da nije proverio da li se telefon prisluškuje pre nego što je pozvao svoju vezu u Riju.

Pokušavajući da preduhitri i spreči Noć i Maglu da sazna sve u vezi sa isporukom, nesvesno im je dopustio da za nju saznaju? Besan na sebe, tresnuo je vratima kancelarije i zaključao ih, žureći niz stepenice. :

Prozorsko staklo apsorbovalo je vibracije koje su dopirale od glasa u sobi.

Preko puta Rozenbergove kancelarije, na dragoj strani ulice, jedan je momak stajao iza otvorenog prozora hotelske sobe na dragom spratu.

Momak je imao mikrotalasni prijemnik koji je hvatao talase sa

Rozenbergovog prozora i primao, zajedno sa njima, vibracije

Rozenbergovog razgovora. Dekoder je prevodio talase u reci i beležio ih na traci magnetofona. Traka je uzimana svakog jutra.

Rozenbergovakuća je bilatakođe pod mikrotalasnim nadzorom baš kao i Halovejeva i kuća svakog člana grupe.

oni proveravali da li su telefon Hi prostorija prisluškivani. Sve što bi izgovorili, bilo je slušano. Oni nisu imali tajni.

Vilijem Miler je zurio u koverat od tvrdog smeđeg pakpapira koji je njegova sekretarica upravo donela.

Došlo je kao specijalna pošiljka rekla je. Počela sam da je otvaram sa dragom poštom, ali vidite da stoji oznaka "na ruke", podvučeno, sa znakom uzvika, tako da sam mislila da je bolje da vi sami otvorite.

Miler je posmatrao koverat. Bio je šesnaest sa dvadeset santimetara, tako prepun nečega da se prosto činilo da više ni milimetar hartije nije mogao stati u njega. Osetio je pritisak i zaškiljio. Hvala, Mardž. Verovatno je nešto od nove firme za oglase. Ili možda neki mladi arhitekta koji želi da se zaposli u našoj firmi, pokušava da me zainteresuje za svoje crteže.

Naravno, pa može da bude svašta rekla je Mardž, zlobnih očiju.

Ali, u sekundi sam se zapitala da to nije možda neki porno časopis na koji ste se pretplatili a niste želeli da to kažete ženi.

Neprirodno se nasmejao. Šta god da je u paketu, ja ga nisam tražio.

Zar nećete da ga otvorite?

Ne odmah. U ovom času imam da završim ovu ponudu. Gradsko veće traži da bude obavješteno o novom projektu stanova za iznajmljivanje po pogodnim cenama.

Spustio je svoj pogled na hladni rukopis koji se nalazio na koverti i počeo da se pretvara da se koncentriše na brojke koje su govorile o predračunu novog projekta.

Ako budem bila potrebna, gospodine Miler, samo mi pozvonite rekla je. Izašla je, zatvarajući vrata za sobom.

Zašto sam nervozan? mislio je. Pa to je samo obična koverta.

Vratio je pogled na cifreprojekta, ali nije mogao da odoli a da opet ne pogleda u koverat. Nije jednostavno mogao da odvoji pogled od njega.

Pa, možda bi trebalo da gauopšte ne otvaram. Da ga samo bacim u kantu za đubre.

Ne, Mardž bi ga pronašla i ona bi ga otvorila.

Da ga, onda, ponesem kada krenem kući iz kancelarije i da ga se resim na putu ka kući. U krajnjem slučaju, pa šta ako Mardž i vidi šta je u njemu?

Kakva bi bila razlika?

Zato što je naslovljen "NA RUKU!" i posle onoga što si našao u svom bazenu, bolje da obratiš pažnju na to kada tvoja zvona za uzbunu u glavi počnu da se javljaju. Možda možeš da ne želiš da ga otvoriš, ali prokletstvo, i te kako to želiš.

Pa čak i da jeste tako, sedeo je nepomično, zureći u koverat.

Najzad je uzdahnuo i približio na nekoliko santimetara svoje prste koverti koja je ležala na stolu. Koverat je bio težak, kao da je bio pun nečega. Počeo je da ga otvara i sledio se, osećajući neki miris.

To bi mogla da bude bombapismo, pomislio je. Njegov je prvi impuls bio da baci koverat natrag na sto, i da izjuri iz kancelarije, ali je oklevao, začaran još jačim impulsom da ga lagano ispipa i prstima prede po ivicama. Sadržaj koverta bio je nekako čvrst nije se nalazio negde u sredini čvrste hartije, kao kada bi bomba bila u pitanju. Oprezno je pocepao gornji deo koverta i provirio unutra.

Debeli svežanj fotografija. Zurio je u sliku koja se nalazila na vrhu. Bila je crnobela, reprodukcija onoga što je očigledno bila fotografija pre mnogo godina.

Od užasa je bio primoran da ostane bez daha. Ispunjen odvratnošću, počeo je da lista kroz svežanj, nailazeći na druge užase, i svaki je bio užasniji od prethodnog, a jedna opsenost je smenjivala drugu. U grudima nije imao vazduha, a što je najvažnije, borio se da do njega dođe.

Leševi. Prva fotografija i bezbroj dragih koje su se nalazile ispod nje pokazivale su tela, hrpe i hrpe tela, leševe bačene jedan preko drugog, rake i noge koje su sa strana hrpe izbijale pod grotesknim uglovima, grudne koševе koji su bili poput skeleta ispod kože koja je visila na kostima kao posledica izgladnelosti. Upali obrazi, upale oči, neke od njih otvorene, optužujući čak i u smrti. Skalповi, obrijane glave na nulericu. Usne uvučene unutra preko vilica bez zuba. Crte lica iskrivljene u stalnu grimasu straha i bola. Stari ljudi. Žene. Deca.

Mnogo njih. Jedva se suzdržao da ne krikne.

Istina je! Morate da mi verajete! Ja ne znam! Medici je bio uporan. Molim vas!

Ponovo ga je Set udario preko usta. Udarac koji je bio mnogo manje snage nego što bi bila pesnica, paradoksalno, u Medičiju je stvorio mnogo veći strah, kao da je napad na Medičijevo dostojanstvo bio ključ da se slomi, Sveštenik! tražio je Set. Kardinal Pavelić! Gubim strpljenje! Ko je oteo sveštemka?

Kada bih znao, ja bih vam rekao!

Ovoga puta Set je iskoristio ivicu svoje šake, udaravši Medičija po strani lica, ostavljajući crveni kaiš na njegovom obrazu.

Setovi obrazi su bili podjednako crveni kao njegova kosa, a njegove uobičajene bezizražajne oči svetlele su nečim što bi se moglo zvati zadovoljstvo.

Ledenica je stajao u ćošku kuhinje jedne usamljene i izolovane seoske kuće koju su unajmili, i posmatrao je scenu sa zanimanjem.

Njegovo interesovanje je imalo dva uzroka: Setova tehnika ispitivanja i Medičijeve reakcije na nju. Set je posadio Medičija u stolicu, vezavši mu

rake iza leda, za stolicu, i zakačio krpu oko zarobljenikovog vrata, s tim što je krajeve krpe zakačio za konopac kojim je bio vezao ruke. Svaki put kada bi se Medici trgnuo od šamara, rezultat je bio pritisak krpe na vrat a onda na zglobove koji su vraćali pritisak ka njegovim ramenima.

Genijalno, zaključio je Ledenica. Minimum snage koji proizvodi maksimalni efekat. Zatvorenik shvatada sam nanosi najviše bola. Bori se da pruži otpor u odnosu na udarac, ali način na koji je vezan samo mu govori da ne može da se opire. Njegovo telo postaje njegov neprijatelj. Njegova samouverenost, njegovo dostojanstvo, postaju povređeni. Pući ćeš, svejedno, Medici, bfo kada, zaključio je. Suze koje su išle niz Medičijevo lice potvrđivale su njegov zaključak.

Još jednom te pitam rekao je Set. Ko je oteo kardinala? Medici je žmirnuo, proračunavajući svoj odgovor. Bol mu je zamagljivao um. Sada je shvatio situaciju. Nijedan od njegovih ljudi nije imao pojma gde se on nalazi. Nijedan od njih ne može doći da ga spasi. Bol nije bio njegov problem u tolikoj meri koliko misao kako će da preživi. Slušaj me prvo. Zbog čega me ne saslušáš pre nego što me ponovo tresneš? Set je slegnuo ramenima. Problem je u tome što nemam šta da slušam. A hoću.

Medici je pokušao da proguta knedlu, ali tanka krpa koja je bila čvrsto vezana uz njegovo grlo, nije mu dala. Ja sam samo posrednik. Klijenti dolaze do mene. Oni traže oružje, informaciju, traže timove koji će ih nadzirati, skrovišta. Ja im dajem te usluge. Oni meni ne kažu zašto su im potrebne te usluge. Ja i ne pitam.

Set se okrenuo ka Ledenici, praveći se kao da zeva. Ja ga pitam za kardinala, a on mi priča priču o svom životu.

Ne dopuštaš mi da objasnim! rekao je Medici.

Daću ti kada budeš rekao nešto!

Medici je požurio. Moji klijenti mi ne govore o svojim planovima, ali ja prisluškujem i osluškujem.

E sada je baš preterao rekao je Set Ledenici.

Pa moram da budem unutar profesije, zar ne? Da budem uvek u samom vrhu od svega.

Ima problema sa gramatikom rekao je Set Ledenici.

Ali, nisam čuo ništa, ama baš nikakvu priču, ni šapat, o teroristima koji su oteli kardinala. Veruj mi, ja sam taj koji bi prvi čuo. Medičiju se iskrivilo lice, a posledica toga je Ma da se krpa oko njegovog vrata samo još više stegla. Počeo je da se guši. Ko god da je oteo kardinala, ne pripada sigurno radikalima, oni nisu...

Teroristi. Đubre rekao je Set. Tvoji klijenti nemaju stila. Oni su nekritični i spetljani. Bombe u autobusima. Set je ugrizao usnu, pokazujući tako da je zgađen. Ubijanje dece.

U jednom trenutku, Ledenica se zapitao da li to Set ima još neke karakterne osobine koje njemu nisu bile poznate. Ali, onda je shvatio da su Setove primedbe bile estetske prirode, ne moralne. Da Set dobija dovoljno novca, i da plan zahteva da deca budu ubijena kako bi se pažnja odvušla od glavnog cilja zadatka koji recimo zahteva egzekuciju nekog diplomate, ovaj bi čovek to uradio.

S druge strane, Ledenica je mislio i čvrsto bio ubeden da sam nikada ne bi pristao da ubija decu. Ni pod kojim uslovima. Nikada.

Medici je nastavio. Teroristi bi mogli da napadnu Crkvu kao instituciju za koju veruju da je korumpirana, da otmu njenog kardinala čija se politika ne slaže sa njihovom sopstvenom. Konačno, pre nekoliko godina pošli su čak i na papu, zar ne? Ali ja vam govorim da nisam čuo ama baš ništa o tome ko je napao kardinala. Ne verujem da ste na pravom tragu.

U tom slučaju rekao je Set i ispružio svoju šaku preteći kao jedan profesionalac u odnosu na drugog profesionalca njegove su reci podrazumevale poštovanje, ali njegov je ton bio podsmešljiv šta misliš i predlažeš, kuda bi trebalo da krenemo?

Medičijeve oči su bile usplahirene. Jeste li pomislili na samu Crkvu? Neke iz Crkve?

Set se okrenuo prema Ledenici.

Jedna od mogućnosti Ledenica je slegnuo ramenima.

Ja nisam ubeden rekao je Set.

Da bi kardinal mogao da bude žrtva Crkve?

Da ovaj nitkov govori istinu.

Ali govorim!Medici je bio uporan.

Uskoro ćemo otkriti. Set se okrenuo ka Ledenici. Mi ćemo do te istine doći na naš način.

Hvala na tome što mi verujete.

Ja sam samo mislio na korišćenje svake metode. Snaga po sebi može dovesti do laži koja je dovoljno ubedljiva da se u nju poveruje. Kemikalije mogu da izazovu programirane odgovore. Ali, zajedno, daju potvrdu tačnosti, jer jedna drugu proveravaju.

U tom slučaju, ja ću napuniti iglu natrijum amitalom. Skloni se. Kao što si rekao, sada je mored.

Krpa je Ma sklonjena sa Medičijevog vrata ali telo mu je i dalje bilo vezano za stolicu. Medici se skljojao u nju, poluonesvešćen. Teoretski, natrijum

amital je eliminisao njegove mentalne cenzore, omogućavajući da izbije informacija koju Medici inače, ako je poseduje, ni pod bolom ne bi odao. Trik nije bio u tome da se amital ušprica u"toj meri da Medičijevi odgovori postanu nepovezani ili da ponovo izgubi svest.

Sada je bio red na Ledenicu da stane pored zarobljenika. Držeći skoro prazan špric u šaci, zapitao je ključnu stvar koja ga je dovela iz Australije u Kanadu, i konačno u Italiju. Da li ti izraz Noć i Magla išta znači?

Medici je odgovorio usporeno. Njegov jezik kao da je bio zakačen u ustima. Da... iz rata.

Tako je. Dragog svetskog rata. Nacisti su ga koristili kao taktiku straha. Svako ko nije bio odan Trećem Rajhu reskirao je da nestane bez traga, kao da su ga progutale Noć i Magla.

Ledenica je govorio polako, jasno, ostavljajući svaku reč da visi. u vazduhu. Da li se Noć i Magla vratila? Da li si čuo glasine o tome da se reaktivirala? Medici je odmahivao odrečno glavom. Nikakvu priču. Nikakva Noć i Magla.

Pokušaj da se setiš. Da li su teroristi ili grupa koja se pretvarala da su teroristi došli do tebe? Da li je iko pitao bilo za kakve informacije o kardinalu Paveliću. Da li je iko tebe unajmio da nadeš ljude da prate kardinala?

Nikakvo praćenje kardinala prošaputao je Medici. Niko me nije pitao ni reč o njemu.

Šta misliš, ko je oteo kardinala? Ne znam.

Šta misliš zbog čega bi bio otet kardinal? .: " Ne znam.

Da li bi neko iz Crkve mogao da bude odgovoran za to?

Ne znam.

Set se približio. Poslednji odgovor je interesantan. On ne zna da li bi neko iz Crkve mogao da bude odgovoran.

Ledenica je shvatio staje Set mislio. Pre četrdeset minuta, Medici je bio uporan da oni svoju pažnju okrenu ka Crkvi. Pre se borio za svaku travčicu koja bi mogla da nas odvuče dalje od njega. On ne zna ništa.

Ali, što više razmišljam o tome, to mi se njegov predlog čini sve zanimljivijim za istraživanje.

Crkva? Što da ne? Moramo da smanjimo broj mogućnosti. Nije nemoguće da je neko u Crkvi otkrio ono što kardinal zna i preneo to Noći i Magli.

Ili je neko u Crkvi baš u Noći i Magli?

Pavelić. Ledeničin glas je bio ispunjen mržnjom. Svih četrdeset godina to kopile je držalo na uzici naše očeve. Sva ta dokumenta i fascikle koje je

čuvao. Sam Bog je svedok koliko je novca tražio zauzvrat da te dokumente drži u tajnosti. Pavelić je bio samo jedan autsajder koji je povezivao sve naše očeve. Noć i Magla nije mogla da organizuje svoj teror prema njima ukoliko ne sazna šta se nalazilo u kardinalovim dokumentima i fasciklama. To jeste logično rekao je Set ali nije nužno da je po sredi baš to. Možda postoji neko dodatno objašnjenje koje smo prevideli.

Kao, recimo?

U tome i jeste problem. Mi ne znamo dovoljno rekao je Set. Ali, ne zna takođe ni ovaj ovde. Zato predlažem da proučimo i istražimo kardinalov privatni život.

Privatni? Ledenica se nasmejao. Ja nisam znao da je sveštemcima dozvoljeno da imaju "privatne živote". Oklevao je. Aštajesa...? Pokazao je na Medičija.

Ubićemo ga, naravno. On nama više nije od koristi, a može biti čak opasnost. Još jedna injekcija amitala bi trebalo da bude dovoljna. Bezbolna. Set je podigao ramena. Možda čak i ugodna.

To i dalje ostavlja pitanje muškarca i žene koji su se nalazili u prolazu preko puta, u času kada smo mi njega iščupali. Primetio si ih, kao i ja. Nisu se tamo skrivali slučajno. Oni su bili zainteresovani za Medičija isto koliko i mi.

Ako ih budemo ponovo videli, ubićemo ih. Sjaj u Setovim očima govorio je da bi on to učinio sa zadovoljstvom.

NOĆNE MORE, ONDA I SAD

Dok se planinski put uvijao i vodio sve više, motor unajmljenog folksvagena je počeo da brekće. Kola su odbijala da idu brže kako bi mogla da savladaju uspon. Na pola Mometra dalje, Sol je osetio miris benzina i skrenuo ka odmorištu na zavoju puta. Ugasio ja motor.

Pored njega, Erika je trepnula i probudila se. Kada je pogledala prema dolini koja se nalazila pod njima, od jutarnjeg sunca je morala da zažmuri. Nebo je bilo tirkizno, polja seoskih farmi zelena kao dragi kamen. Zevajući, pogledala je na sat. Četrnaest"minuta do jedanaest? Briga je odjednom učinila da se potpuno probudi. Voziš od jutra. Mora da si potpuno iscrpljen. Zameniću te.

Mogu i dalje. Ostalo nam je još samo petnaest kilometara Petnaest Mometara? Je li to sve? Zašto si onda stao? Gotovo da smo se zapalili.

Njene su se nozdrve raširile. Sada osećam i ja. Benzin.

Mislim da je karburator. Otvorio je vrata kola, otišao do prednjeg dela, i podigao haubu. Tečnost je prekrivala motor. Podigla se para. Erika se pojavila pored njega i proučavala motor.

Daj mi tvoj nožić rekla je.

Otvorila ga je i podesila šraf na osovini karburatora. Sol je znao šta to ona radi. Kola koja su unajmili u Beču mora da su bila podešena na gradsku vožnju. Sada, posle borbe sa razređenim vazduhom n ni.

ni, karburator nije bio u stanju da mesa dovoljnu količinu kiseonika sa benzinom da bi mogao da omogući da se gorivo aktivira svećicom. Motor je bio preplavljen. Višak goriva se ubacio u karburator koji je bio prepun.

Jednostavno prilagođivanje karburatora resice problem.

Još pet minuta i išli bismo pešice rekao je Sol.

1 još trčali. Nasmeha se samokritički. Pre nego što bi tank sa benzinom eksplodirao. Živeli smo suviše dugo u pustinji. Zaboravni smo probleme koje visina može da prouzrokuje. Njena duga tamna kosa sijala je na jutarnjem suncu. Bež jakna samo je podvlačila tamnosmeđu boju njenih očiju.

Sol je nikada nije više voleo nego u tom trenutku. Nadam se da je to sve što smo zaboravili. Mrzim samu pomisao da nas je do sada pratila sreća a da sada, godinama izvan prakse, činimo greške.

Samo razmišljaj na taj način. To će sprečiti samouverenost.

To zasigurno nije moja osobina.

Spremni da nastave dalje, ipak su potisnuli svoju želju da što pre stignu i sačekali su da benzin ispari iz motora. Okolne padine, iznad i ispod, bile su prebogate zelenilom četinara. Proredeni vazduh na dve hiljade metara uticao je na teže disanje. Brda prekrivena snegom dizala su se u daljini poput kula. U dragim okolnostima, ovi predivni kontrasti Švajcarskih Alpa, južno od Ciriha delovali bi očaravajuće, hipnotično.

Sol je zatvorio haubu. Sada je verovatno sigurno za vožnju. Prema mapi, put će nas odvesti dole, u obližnju dolinu. Ali, Miša je ispitao imena koja su se nalazila na spisku koji je on sačinio. Njegovi agenti mora da su već Mi tamo kuda mi idemo. Da su saznali išta što je važno, mi bismo za to već odavno znali. Zato bolje da se pripremimo za razočaranje.

Odnekuda moramo da krenemo.

Solov glas je postao dublji. Tako je. A ako odgovor nije ovde, onda je na nekom dragom mestu... Nastavićemo da tražimo sve dok ne završimo posao. Selo se zvalo Vajsendorf; skupina od možda stotinu kućica stisla se oko malog trga i uzdizala lagano, uz okolne pašnjake koji su blago sledili liniju

sela. Put je prolazio kroz selo. Zgrade su bile uske, često visoke po četiri sprata, gornji nivoi su najčešće imali remove tako da se činilo kao da su specijalno projektovane za skrivanje pešaka koji bi se tu mogli skupiti kada bi padala kiša. Sa krovovima koji su se sužavali ka vrhu, Sola su podsaćale na jelke. U isto vreme, ograde sa finim duborezom, ispusti na prozorima i sami prozori u ram ovima, kao i poneka vrata, podsećali su ga na kuće sa liciderskih staza.

Parkirao je folksvagen ispred jedne krčme. Ogromni vrč za pivo sa ručkom i poklopcem na šarki visio je iznad ulaza. Sol se okrenuo ka Eriki. Ko od nas dvoje treba da pita za pravac gde živi Efraim Avidan?

Shvatila je problem. Švajcarska nema svoj jezik. Njeni su građani govorili jezik zemlje uz čiju su granicu Živeli. Tvoj je nemački bolji nego moj rekla je. Ali, ovo je Južna Švajcarska. Naš je francuski otprilike isti, alimojitalijanskije...

Bolji. Osim toga izvini na seksi pmedbi možda mogu bm naklonjeniji ženskoj nepoznatoj osobi. Želiš li ti da probaš?

Sa osmehom koji nije prikrio njeno uznemirenje, otvorila je vrata na kolima i ušla u krčmu.

Sol je čekao nestrpljivo. Pre nego što je obećao svojoj nekadašnjoj obaveštajnoj službi da neće prihvatiti pomoć bilo koje drage obaveštajne službe, već je uveliko dobio pomoć od Mise Pleća i od Mosada. Nije mislio na to da bi mogao da bude osuđen da je negirao svoj dogovor ako se bude koristio prednostima pomoći koju je pre obećanja dobio. Sjedne strane, Miša ih je opskrbio izraelskim pasošima na kojima su bila lažna imena i lažne adrese, ali iz kojih se, ako neke vlasti budu htele da se raspituju, krilo uvek ime izraelskih građana i poslovnih ljudi povezanih sa Mosadom. S drage strane, Miša im je dao dovoljno novca da nastave sa svojom istragom. On im je takođe dao i oružje, iako su ih Sol i Erika sakrili pre nego što su napustili Austriju, ne želeći da ih preko granice uhvate sa njim.

Ali, u ovom času najvažniji doprinos Mise Pleća bila je fotokopija njegove beležnice spisak imena koji je on načinio i informacija o ljudima sa spiska. Prvo ime na listi bilo je ime Efraima Avidana.

Kakve veze imaju imena sa spiska sa onim što se desilo mome ocu?pitala je Erika.

Nemam pojmaOdgovorio je Miša.

Ja to ne verujem. Ne bi napravio spisak da ne postoji neka veza između njih. Jesam li ja rekao da nema veze? Mi znamo njihovo poreklo, njihove adrese, njihove navike, njihova nekadašnja zanimanja.

Nekadašnja?

Ovi su ljudi bivši Mosadovci. svi penzionisani. Ali, ti si pitala kako su oni povezani sa onim što se dogodilo tvdme ocu, a ta zagonetka je ono što ja nisam uspeo da resim.

Oni kažu da ne znaju mog oca? Oni neće da odgovore na tvoje pitanje ? U čemu je problem ?

Nisam bio u stanju da ih bilo S ta pitam,

Evo. ponovo mi to radiš. Izbegavaš rekla je.

Ne radim. Ovi ljudi između sebe dele druga dva faktora. Onisu preživeli nacističke logore smrti... I?

Svisu nestali. Kao što je nestao i Erikin otac.

Vrata na krčmi su se otvorila. Sol nije mogao da definiše izraz Enkinog lica sve dok nije ušla u kola.

Jesi li nešto saznala? zapitao ju je.

Nisu baš darežljivi u informacijama. Pretpostavljam da ni mi nismo jedini stranci koji se raspituju za Avidana, a ovi ljudi ne vole da govore sa nepoznatima, muškarcem ui ženom, koji ne troše novac isključivo na turizam.

Sol je jedno vreme razmišljao. Ko god da je došao pre nas, mora da je pripadao Misi.

Možda. Hajde da otkrijemo. Uspela sam da saznam pravac. Sol je upalio motor i krenuo duž uske ulice. Reci mi kada da skrenem.

Izvan grada je. Treća zgrada na imanju, s leve strane. Ubrzao je.

Kuća je Ma stara, sa belim omalterisanim zidovima, na gornjem delu travnate padine. Iako šira nego kuće u gradu, i ona je imala visoki krov, čija se silueta uklapala u vrhove koji su se dizali iza nje. Sol je skrenuo i pošao uz prljavu izrovanu stazu za kola, osluškujući zvona koja su visfla kravama o vratu i koja su se čula sa pašnjaka. Parkirao se ispred kuće. Sunce je osvetljavalo dolinu i činilo je prekrasno zlatnom. Nije obraćao pažnju na pejzaž, jer su mu misli bile potpuno zaokupljene spiskom koji su otkrili. I prvim imenom na spisku.

Izašli su iz kola.

Žena sa lepim, skoro manekenskim crtama, pojavila se ispred kuće. Imala je nešto više od trideset godina, kratku izbledele plavu kosu i crvene obraze.

Mišićava, imala je tvrde cipele do zglobova, vunene dokolenice, kožni sorts i kariranu plavu košulju čiji su rukavi bili zadignuti do lakata. Njene su cipele odjekivale na drvenom tremu, a onda po stepenicama koje su je vodile do kola. Kada se zaustavila, oči su joj zasijale sumnjičavo.

Sol je već unapred pretpostavio da će uglavnom Enka govoriti, baš kao što bi činio i on da se pojavio muškarac. Erika se koristila italijanskim jezikom. Zao nam je što vas uznemiravamo, ali nama je rečeno da je ovde kuća Efraima Avidana.

Žena je progovorila engleski. Vaš akcent? Vi ste Amerikanka?

Erika je odgovorila takode na engleskom. Ne, ja sam iz Izraela, ali sam živela u Sjedinjenim Državama mnogo godina. Zapravo, mnogo mi je bliži engleski nego moj ma"ternji jezik. Da li vi više volite da...

Da govorim engleski? Žena je odmahnula glavom i vraffla se na italijanski. Mogla sam da vežbam engleski, ali ne i da raspravljam sa Efraimom. On je nekada živeo ovde, ali je otišao. Izgledala je tužno. Jeste li vi sa drugima koji su bili i raspitivali se o njemu?

Drugima?

Bila su dva muškarca. Pre pet dana. Rekli su da su obojica stari Avidanovi prijatelji. Ali, bili su trideset godina mladi. Kao Avidan i kao i vi, i oni su kazali da su iz Izraela. Rekli su i da duguju novac Avidanu. Tako savesni dužnici, šta mislite? Želeli su da znaju kuda je on otišao.

I šta ste im vi rekli?

Isto što govorim i vama. Ja ne znam. Otišao je naglo. U februara. Jedne je večeri bio ovde, sledećeg jutra ga već nije bilo. Po onome što bih ja mogla da ocenim, ništa nije poneo. Posle više dana, ja sam prijavila njegov nestanak našem policajcu u selu. Organizovana je potraga, ali telo nismo našli. Pokazala je prema planinama. Nismo m očekivali. Niko ne ide da se seta po šumama usred zime. Samoubistvo je bilo. moguće. Bio je neraspoložen. Ali, bez tela... Naš je policajac prijavio slučaj vlastima u Bernu. Stvar je prešla u njihove ruke. Ali, mi smo svi sa njim postupali prijateljski. Kao da je bio jedan od naših. I on je bio prema meni fer. Pre nego što je nestao, ostavio je pare za stanovanje. Ja nikada nisam sa njim imala problema.

Naravno.

Žena je privila mke na gradi. A šta je sa vama? Jeste li i vi isto "stari prijatelji koji mu duguju novac"? Upuffla je pitanje prema Solu.

Mi ga uopšte nismo poznavali.

Žena se nasmešila, očigledno ne očekujući iskreni odgovor.

Sol je pokazao prema Eriki. Otac moje žene jeste, međutim, bio prijatelj Efraima Avidana. Začutao je, da bi ostavio utisak. I njen je otac takode nestao.

Žena je izgledala uhvaćena između iznenađenja i skeptičnosti. S drage strane, vaše objašnjenje moglo bi biti samo malo maštovitije od onog objašnjenja da su prijatelji i da mu duguju novac.

Zbog čega ste tako sumnjičavi? zapitala je Erika. Jedino što je nama potrebno, to je informacija.

Sumnjičava? Kada bi vas ostavio vaš muž,.. Ako biste morali da vodite računa o... Glas ju je izdao. Netremice je gledala prema stoci koja se nadimala od žvakanja trave. Verovatno ne bih bila sumnjičava da nije bilo sveštenika.

Solov je puls postao ubrzaniji. Sveštenika?

Nije baš kazao da je sveštenik. Bio je markantan, zgodan. Izletnik, tako je rekao za sebe. Došao je dve nedelje pre nego što su došli Izraelci. Imao je plave oči i kratku kosu boje slame. Iseckao je drva za svoju večera. Bio je mišićav. Gradi su mu Me jake. Ali, ono što mi je najviše upalo u oči, bile su njegove rake.

Šta je sa njima?

Izuzetno je vodio računa o njima. Nisam to smatrala nekom neobičnošću kada je obukao rukavice i krenuo da šeće drva. Predostrožnost zbog iverja i otpadaka. Ali, kasnije, kada je skinuo rukavice i oprao ruke, kada sam večerala sa njim, nisam mogla a da ne primetim kako su mu, u poređenju sa njegovom muskulaturom, rake bile nežne i meke. Bio je preplanuo, ali na njegovoj levoj raci... ovde, u osnovi srednjeg prsta... imao je beli trag od prstena koji je očevidno ranije skinuo. I dalje ne razurnem zbog čega je to učinio. Ko bi znao? Možda ga je jednostavno izgubio. Ali, njegova desna raka... ovde... palac, prvi i dragi prst... oni su bili prsti na koje je posebno obraćao pažnju. Nije želeo da hranom dotakne te prste, držao je peškir oko svoje desne ruke, koristeći se levom da uzima tanjir. Da li vidite u tome nešto?

Žao mi je rekla je Erika. Bojim se da ne vidim.

Kao Jevrejka, pretpostavljam da ne znate. Ja sam luteranka ali ja znam da su za sveštenika rimokatoličke crkve palac, kažiprst i srednji prst najvažniji delovi tela. Oni su blagosloveni. To su prsti kojima oni obično drže naforu koja predstavlja, kako katolici veraju, duhovno prisustvo Isusa Hrista. Ako bi sveštenikovi prsti, ovi prsti, znači palac, kažiprst i srednji prst, nekim slučajem bili amputiram, on ne bi mogao više da bude sveštenik, ne u potpunom smislu reci. Ne bi mogao da drži misu. Ne bi mogao da izvodi ritual davanja hostije i oprosta. A kako su mu ti prsti blagosloveni, on mora da ih zaštiti ne samo od fizičke ozlede, već i od svih eventualnih nedostojnosti.

Erika je bila zbunjena. Ali, zar nije taj čovek mogao da bude samo levak, i da zbog toga izgleda kao da toliko čuva desnu ruku?

Posle večere, ponovo je stavio rukavice i ponudio se da ode u štagalj i da tamo obavi još neke stvari. Menije bila potrebna pomoć, tako da sam mu obećala za to doručak i on se složio. Pokazala je prema štaglju čiji se ćošak video iza kuće. Radio je duže nego što sam očekivala. Kada sam otišla tamo da vidim da li je sve u redu, uhvatila sam ga "na legalu". Sakrio je malu knjigu u svoj sak. A onda sam već Ma sigurna.

Opet vas ne razumem rekla je Erika.

Ali, Sol je razumeo. Setio se svoga, kao pravog, brata, Krisa, Irca katolika, koji ga je podučavao učenju Crkve. Mala crna knjiga je verovatno brevijar objasnio je on. Zbirka molitvi koje sveštenik mora da pročita svakoga dana. Pogledao je ženu. Ali, vi ste kazali da ste tada "bili sasvim sigurni".

Oprostite, ali to meni i dalje liči na pretpostavku.

Ne kazala je žena. U toku noći sam otišla u njegovu sobu u štaglju i pretražila po njegovom ruksaku. Mala crna knjiga jeste bila brevijar.

Pretražili njegov...?

Mislite da sam bila drska? Kako bi on uopšte mogao da meni prebaci kada je on bio drzak isto koliko i ja, pošto je iskoristio trenutak, iskrao se iz svoje sobe i otišao gore da ispita Avidanovu sobu? Njeno je lice bilo crveno od nezadovoljstva. Ja sam kolibu u kojoj je živeo Avidan ostavila u istom stanju u kojem ju je ostavio i Avidan. Uvek je postojalamogućnost daše Avidan vrati, ikako niko nije u međuvremenu tražio da je iznajmim, nije mi ni bilo stalo do toga da traćim vreme i da sklanjam njegove stvari koje je bio ostavio. Gde bih ih, svejedno, stavila? Kada sam se popela uz brdo, čula sam sveštenika u kolibi. Čula sam fioke kako se otvaraju i zatvaraju. Videla sam zrak baterije kroz pukotine prozorskih okana.

I šta ste uradili?

A šta biste vi pa očekivali? Jedna žena koja je sama? Jedan naizgled nevini gost koji je očigledno prevarant? Vratila sam se u kuću i ništa nisam uradila. Ujutru sam se pretvarala da ne znam da je on otišao u Avidanovu kolibu a on se ako je i pogodio da sam prevrtala po njegovom ruksaku pravio kao da nije primetio. Pojeo je doručak koji sam pripremila, zapitao da li ima još nekih stvari koje bi mogao da mi učini i, kada sam ja rekla da nema, on je nastavio dalje, kao izletnik, putem za koji je rekao da namerava da ide. Sledećih nekoliko noći, dobro sam osmatrala kolibu. Koliko je meni poznato, sveštenik se nije vraćao.

A kakav bi bio znak prstena koji je on skinuo? zapitala je Erika.

Na prstenu bi mogao da bude znak njegovog reda rekao je Sol. Ima nekoliko malih religioznih grupa koje nose prstenje.

Ja nisam našla prsten u njegovom ruksaku kazala je žena.

Možda ga je smatrao suviše vrednim i držao ga u džepu.

Možda. Onda je, posle dve nedelje, stigao par iz Izraela. Oni su pitali da li bi mogli da vide Avidanovu kolibu za slučaj da im nešto može reći kuda je on otišao razume te, tako da bi mogli da mu najzad vrata taj čuveni dug za koji su rekli da mu duguju.

Jeste li im dopustili?

Jesam. Imala sam osećaj da će se, ako budem odbila, svejedno vratiti u toku noći i pretražiti kolibu. Ili istog trena, uprkos mojim primedbama. Ja nisam želela probleme. Nadala sam se da će, ako budem rekla "da", konačno doći kraj svemu tome. Osim toga, šta sam pa ja imala da krijem?

Ili, šta bi pa Avidan imao da krije? rekao je Sol.

Sada stižete vi, i pitate mene zbog čega sam ja sumnjičava? Ko je bio taj Avidan? Ko ste vi i ko su svi dragi koji su bili tako zainteresovani za njega? Ja ne mogu da govorim u ime sveštenika rekao je Sol. On je za mene ista zagonetka kao što je i za vas. Ali, dva Izraelca su najverovatnije bili operativci obaveštajne službe Mosad. Avidan je nekada pripadao toj organizaciji. Kada jedan od njih bez obzira što je u penziji nestane, oni žele da znaju zbog čega se to desilo, posebno ako njegovo nestajanje izgleda ima veze sa nestajanjem još jednog bivšeg operativca Mosada. A to je otac moje žene.

Žena je udahнула vazduh, kao da se guši. Političari? Ja ne želim nikakve veze sa politikom.

Ne znamo zasigurno da li je to uopšte u vezi sa politikom. To može da bude sasvim lična stvar od pre mnogo, mnogo godina. Iskreno, mi ne znamo. Što se nas tiče, stvar je strogo lična.

Jeste li i vi pripadnici Mosada? Erika je oklevala. Ja sam ranije Ma. Politika. Rekla sam da sam ranije bila. Slušajte, molim vas, mi smo vama rekli mnogo više nego što bi trebalo da kažemo. Kako još da vas uverimo da nam verajete?

Kako? Recite mi na koji način da sprečim da stranci dolaze ovamo i da se raspituju za Avidana.

Ako vi nama pomognete, možda ćemo biti u stanju da otkrijemo šta se to desilo sa njim. Onda će stranci prestati da dolaze ovamo. Žena ih je osmatrала.

Mogu li da vidim Avidanovu kolibu? zapitao je Sol. Žena je ostala nepokretna. Sol je gotovo zaustavio dah. Žena je klimnula glavom.

Do kolibe se dolazilo pored štaglja, iza kuće, pa još gore, uz padinu sa pašnjacima. Iza kolibe se dizala gusta šuma, sve do kamenitih vrhova. Alpski vazduh, pomešan sa mirisom zimzelena, mirisao je čisto i slatkasto. Koliba je bila mala, prizemna, napravljena od greda čija je kora već davno izjedena. Zardali dimnjak izbijao je kroz krov na kojem je crep vapió da bude opravljen. Sol se okrenuo da bi ponovo osmotrio vidik; bogati predivni donji deo doline, udaljeno malo jezero, kule seoceta, delom zamračene i skrivene zimzelenom, na kilometar i nešto od njegove desne strane. Zbog čega bi Avidan izabrao ovako primitivno, usamljeno stanište, pitao se Sol.

Koliko je dugo Avidan živeo ovde? zapitao je ženu.

Došao je prošle jeseni. U oktobru.

Planirao je da ovde provede celu zimu?

Rekao je da je pisac. Bila mu je potrebna samoća i privatnost da bi mogao da završi roman.

Penzionisani operativac Mosada romansijer? prošlo je Solu kroz glavu.

Moguće je. Sve je moguće. Ali, koliko i verovatno. Kada zimske oluje počnu da zavijaju... Samoća i privatnost? Avidan je zaista, tražeći te uslove, otišao do samih ekstrema. Šta ga je nateralo da izabere ovo mesto?

Ušli su u kolibu. Bila je podeljena na spavaću sobu i na kuhinju. Kako nije bilo kamina, velika crna peć na drva služila je za grejanje kolibe i istovremeno i za spremanje hrane. Sobe su bile spartanske. Široke borove daske pokrivala su zidove. Ploča od drveta na nogarima, poput radnog stola, a pored njega klupa. Kredenc strogih linija, stolica za ljućanje, još jedna klupa uz zid. Krevet je bio poput klupe, a dušeci su bili napunjeni slamom. Slomljeno ogledalo je visfelo iznad rasklimatane komode, a fioke komode su bile obložene starim novinama iz 1975. U njima se nalazilo nekoliko stvari za oblaćenje. Na polici iznad komode nalazile su se knjige, uglavnom istorijske i povezane sa Izraelom. Fotografije izraelske pustinje, zajedno sa slikama gužve u centru Tel Aviva, visile su tu i tamo po zidovima. U kuhinji je Erika pronašla plastične šolje i tanjire u kredencu, zajedno sa konzervama gotovih jela. Deterdžent za pranje sudova nalazio se u odeljku ispod sudopere.

Provodeći zimu ovde, čovek bi mogao samo da izludi, mislio je Sol.

Okrenuo se ka ženi. Rekli ste da niste uklonili Avidanove stvari jer ste mislili da će se on vratiti. Ne čini se da je uopšte i imao mnogo toga da spakuje.

A, ako je radio na romanu dodala je Erika mora da ga je odneo. Ja ne vidim pisaću mašinu. Ne mogu ni rukopis da nađem.

Žena je stajala u dovratku a sunce je ocrtavalo njenu siluetu. Od oktobra do februara ja ga skoro nisam uopšte ni viđala. Ponekada iz moje kuće ne bih mogla ni da vidim kolibu, koja je bila zatrpana snegom. Ponekada mi se činilo da će sneg da uctew"kolibu. Ali, kada su dani bili jasni, dokle god sam videla dim kako izlazi iz dimnjaka, nisam imala zbog čega da se brinem. I svakog prvog u mesecu, on je silazio odavde do mene, kroz prtine snega, i plaćao mi zakup.

Sol se setio da je žena kazala kako ju je napustio muž. Avidanova mesečna renta mora da je bila dovoljna uteha za nju pa je ignorisala ekscentričnosti stanara.

Nešto nije bilo u redu, to sam znala rekla je žena. I kada je nestao, za slučaj da policija otvori istragu, ja sam Ma odlučna da zbog toga ništa ne diram. Ali, koliko je vama poznato, ne biste rekli da su sveštenik i dva Izraelca bilo šta saznali iz svoje pretrage rekao je Sol. Mogli bismo da prelistamo stranice ovih knjiga. Mogli bismo da prevrćemo pakete sa hranom. Mogli bismo da proverimo svaku dasku na podu. Ali, moja je pretpostavka da bismo tako samo izgubili vreme. Avidan je bio profesionalac.

Sveštenik i dva Izraelca su pretpostavili da od mene mogu da izvuku sve što su hteli, da me iskoriste, da me predu, da vladaju rekla je ljutilo žena. Nisu mi nikada ponudili novac.

Sol se naježio. Ali, ako m; ponudimo novac...

Teško je sam voditi ovu farmu.

Naravno da je teško kazala je Erika. Mi želimo da vam pomognemo. Naša su sredstva ograničena. Nedavno smo morali da napustimo naš dom u Izraelu. Ali, mi bismo voleli da vam pomognemo

Žena je klimnula glavom s jedne na drugu stranu, računajući, a onda je rekla sumu. Bila je visoka, skoro polovina onoga što je Miša Plec dao Eriki i Solu. Ali bila je beznačajna ukoliko bi ženina informacija bila tako važna kao što je njena ukočena figura sugerisala da jeste

m "J?2Smx° se " rek°je SoL " Pod uslov°m da nam ne pokažete samoneku svešćiću sa telefonima od pre ne znam kada i koja više ne Dnevnik rekla je žena. Datira od oktobra prošle godine, do njegovog nestanka. U vezi sa ovom kolibom. O njemu. Tu su i fotografije. Od njih mi je zlo.

U Solu se nešto steglo, gradi su gazabolele. Erika je zakoračHa napred.

Kako ste došli do njih?

Pronašla sam gde su bili sakriveni.

Da, ali kako?

Pošto je sveštenik pretražio ovu kolibu, ja sam se pitala šta li on to traži.

Kada sam bila sigurna da je zaista otišao, došla sam ovamo i ja sam isto

dobro pretražtfa. Probala sam pod. I zidove. I tavanicu. Čak sam pomerila i peć, i pretresla drva za potpalu.

I?

Nisam ništa našla. Ali sveštenik nije bio temeljit rekla je žena. On se nije identifikovao sa Avidanovim navikama. Nije se stavio na Avidanovo mesto. Postoji još jedna zgrada.

Sol je znao o čemu žena govori. Sporedna zgrada.

Pronašla sam dnevnik i fotografije sakrivene ispod platforme rupe koja se nalazila u podu od dasaka. Svakoga dana kada je dolazio i odlazio stazom i probijao se kroz sneg, mora da ih je nosio, verovatno čak i držao sve vreme skrivene ispod odeće.

1 sve je to vredno sume koju ste tražHi?

Koliko вреди to je vaša briga. Suma vam je rečena.

Erika je stavila ruku u džep. Novac je austrijski. "., ...

Što se mene tiče, mogao bi biti i japanski. Ovo je Švajcarska. Svaka valuta je dobrodošla. Žena je prebrojala novčanice.

Gde je ono za šta smo platili?

Hajdete dole u kuću.

Seli su za sto u rustičnoj kuhinji. Dok je žena kuvala kafu, Sol je otvorio paketić koji je bio upakovan u plastični omotač i koji im je žena dala.

Trgnuo se kada je spazio fotografije. Erikine rake su se tresle dok ih je pregledala.

Nacistički koncentracioni logori. SS vojnici kako nišane mašinkama u izbeglice koje su izvlačene iz kamiona i vagona za stoku. Zatvorenici sa upalim licima i užasnutim očima gledaju kroz ograde od bodljikave žice.

Beskrajni rovovi, leševi prekriveni živim krečom, buldožeri koji raščišćavaju prljavštinu. Gasne komore, goli ljudiuglavnom deca, starci i žene tako stisnuti da su umirali stojeći. Otvorena vrata ogromnih peći.

Nezamisliva količina pepela i kostiju.

Sol je proučavao fotografije, svaka je bila strasnija od prethodne, i kada je završio, shvatio je ono što je već znao da ljudska sposobnost da izmisli nove metode brutalnosti nije imala granica.

Sakupio je fotografije i okrenuo ih je licem dole, stavljajući ih na sto. Život koji služi ispitivanju nije vredno živeti rekao je dok mu je glas postajao sve tiši. Zurio je u dnevnik. Bog sam zna šta je sve još u...

Te noći kada sam pregledala sadržinu tog paketa, nije mi pomogla ni gomila drveta koje sam stavljala u vatra. Bilo mi je ledeno kazala je žena. Do u čik zore nisam mogla da se skrasim, samo sam šetala goredole. Znala sam za takve surovosti, ali da ih vidim, da čitam o

njima...

Čitate o njima... Erika je pogledala dnevnik, posegnula rukom ka njemu, oklevala, a onda povukla rake natrag kao da joj je zlo.

Da, dnevnik rekla je žena. Avidan, njegovi roditelji, njegova sestra i dva brata živeli su u Minhenu. Kada je krenuo holokaust, 1942, SS ih je uhapsio i kamionima ih je prevezao u koncentracioni logor u Dahau. Bilo je to svega dvadeset kilometaraudaljeno od njihovog doma. Radni logor, ne logor smrti, iako prema onome kako ga on opisuje, nije bilo velike razlike. Sa dragim zatvorenicima, on i njegova porodica su bili korišćeni kao roblje radnici u fabrici municije. Dobijali su minimum hrane. Dat im je minimum vremena za odmor ili za spavanje. Sanitarni čvorovi nisu bili odgovarajući. Toaleti su bili zapravo samo otvoreni rovovi. Voda za piće je bila zatrovana. Barake u kojima su bili prokišnjavale su. Bilo je pacova. Dve pune godine Avidan i njegova porodica robovali su Hitlerovom ratu. I jedan po jedan, umirali.

Avidanova majka je otišla prva onesvestila se u fabrici i umrla je od iscrpljenosti. Kada Avidanov otac nije jednog jutra mogao da se podigne sa poda barake, SSovci su ga odvukli napolje i streljali pred očima dragih zatvorenika. Njegovo je telo ostavljeno u dvorištu tri dana pre nego što je zatvorenicima bilo naređeno da natovare telo na kolica i da ga bace u jamu za umrle koja se nalazila izvan logora. Zatim, Avidanova desetogodišnja sestra ugušila se od kašlja. Njegov stariji brat nije se, po volji stražara, kretao dovoljno brzo i glava mu je prsnula napola pod udarcem toljage. Brat koji mu je jedini ostao izgubio je razum i isekao je vene oštrim parčetom drveta. Avidan je doneo odluku da mora da ostane živ. Na sitne, neprimetne načine odmarao se dok je radio, čuvajući svoju snagu. Proždirao je gladne paukove, muve, mrave i sve što je mogao da nađe u logora. I uspeo je. U septembra 1944, bio je deo radne snage koja je kamionima odvedena van logora da iz grada prikupi tečnost i hranu za jednu večerinku SSovaca te noći. Kamionu je pukla guma. U opštoj konfuziji, zatvorenici su se raspršili. SS vojnici su brzo došli k sebi i ubili trojicu od četvorice zatvorenika.

Četvrti je bio Avidan. Uzbudjenje od osećaja slobode bilo je tako veličanstveno i toliko ga je obuzelo da je sam sebe terao do granica kojih nije ni bio svestan. Ukrao je hranu iz kanti u skladištu. Spavao je u plastovima sena. Nije se zaustavljao, išao je stalno napred. Dahau se nalazi na stotinu kilometara od Švajcarske. U svom dnevniku on ne kaže na koji je način prešao Bodensi, ali je stigao na neutralnu teritoriju i dalje nastavio da ide, još nesiguran da je stigao u utočište, sve dok na kraju nije došao do doma za odmaranje. Moj bivši muž i ja smo kupili ovu farmu 1978. Ja nisam imala pojma kome je za vreme rata ona pripadala. Ali, ko god da je ovde

bio, pronašao je Avidana kako se jedne noći krije u ambaru. Razumeli su okolnosti, smflovali se na njega i dopustili mu da ostane u kolibi.

Snabdevali su ga hranom. Ostao je tu od oktobra Četr"es" četvrte sve do kraja rata, idućeg maja, kada je otišao u Palestinu.

Žena je zastala. Tišina je zavladała sobom. Sol je slušao tako pomno da mu je bio potreban trenutak da ono što je poslednje izgovarala dopre do njegove memorije.

Došao je u kolibu u oktobra četr"es" četvrte? Vrelina mu je opekla stomak.

Ali, zar vi niste kazali da je on došao prošle godine...?

U oktobru rekla je žena. Iz onoga što je on napisao u svom dnevniku, o onome što je doživeo u ratu, sumnjam da je mesec njegovog novog dolaska koincidencija. On je imao na umu prošlost. Nešto mora da ga je vuklo da se vrati. Njegov je dnevnik tako živ da je u njemu učinio nešto mnogo više od pukog sećanja na njegove užase on ih je ošiveo.

Biti tako opsednut... Erika se stresla.

Isto opsednut kao što je bio i tvoj otac rekao je Sol. U prisustvu njegove domaćice, nije spominjao fotografije koje su našli u podrumu stambene zgrade u Beču.

Ali, rekli ste da je Avadan otišao odavde u maju 1945, na kraju rata rekla je Erika. Ove godine, međutim, otišao je u februaru. Sablon se baš ne uklapa.

Osim ako nije nameravao da ode u maju kazala je žena, a nešto ga je primoralo da ode ranije, baš kao što ga je nešto primoralo da se ovamo i vrati. Otišao je bez objašnjenja, naglo. Nije odneo gotovo ništa. Njegova odluka mora da je doneta iznenada.

Ili je neko u njegovo ime iznenada odlučio rekla je Erika. Baš kao što sumnjam da je neko to učinio i umesto mog oca.

Mislite, oteo ga? zapitala je žena.

Moguće je uzdahnula je Erika. Mi još ne znamo dovoljno. Kroz otvorene prozore, Sol je čuo grmljavinu motora nekih kola

koja su dolazHa putem. Buka je postajala sve glasnija. I odjednom je prestala.

Lopatice su mu se stegle. Izašao je iz kuhinje i, strogo vodeći računa da stoji uz stranu velikog prednjeg prozora, pogledao je preko trema. Crni reno je stajao na otvorenom ulazu izrovane staze koja je vodila od puta do kuće.

Videb je unutra tri siluete muškaraca.

Erika je ušla u dnevnu sobu. U čemu je stvar? Žena je išla za njom.

Erika se okrenula prema njoj. Znete li ova kola?

Žena je zakoračila prema prozora.

Ne pokazujte se Sol ju je upozorio.

Žena je poslušala, sklonivši se u stranu prozora, kao što je učinio i Sol. Nikada ih ranije nisam videla.

Trojica muškaraca izašla su iz kola. Bili su visoki i dobro građeni, mogli su imati nešto više od trideset pet godina. Svaki je imao na sebi komotne cipele sa debelim donom, tamne pantalone i vetrovke sa rajsferšlusom. Jakne su bile upadljivo velike.

U junu? pomislio je Sol. Po toplom danu kao što je ovaj? Zbog čega zimske vetrovke?

Dok su išli prema kući, uz stazu, svaki je otvorio rajsferšlus.

Sol je osetio da se Erika pripila uz njega.

Mogli su se dovesti kolima sve do same kuće rekla je.

Ali, umesto toga, blokirali su izlaz. Dok ne pomere svoja, mi ne možemo izaći našim kolima.

Muškarci su išli odvojeno, ali ne suviše odmaknuti jedan od drugog. Iako su im izrazi lica bili prazni, njihove oči samo su snimale, u trenu, folksvagen, kuću, pašnjake s jedne i drage strane, šume i planine iza kuće. Svaki je imao levu raku podignutu do struka, prema pojasu.

Bili su na pola puta ka kući, dovoljno blizu da bi Sol mogao da primeti sjajni crveni prsten koji je svaki od njih nosio na srednjem prstu svoje podignute leve ruke.

Okrenuo se ka ženi. Imate li pušku u kući?

Žena je krenula nazad, gotovo odbačena snagom pitanja koje joj je uputio.

Ali, glas joj je bio čvrst. Naravno. Ovo je Švajcarska.

Nije bilo potrebno da objašnjava, iako neutralna zemlja, Švajcarska je uvek živela u vojnoj pripravnosti. Svaki muškarac od dvadeset do pedeset godina bio je obavezan da prođe kroz vojnu obuku. Svaka porodica je imala oružje u kući.

Uzmite je, donesite. Brzo, rekao je Sol. Proverite da li je napunjena.

Moramo odmah da idemo odavde.

Ali zašto bi...

Sada!

Razrogačenih očiju, žena je pojurila prema ormanu, vadeći Sturmgeiver švajcarske proizvodnje. Sol ju je dobro znao. Dužine karabina, punjena NATOvim mecima kalibra 7,62 mm. Imala je ispod cevi sastavljeni tronožac i kundak obložen gumom što je omogućavalo da se umanjuje snaga trzaja.

Žena je sa police zgrabila i dva šaržera. Erika ih je uzela proveravajući i uvenvši se da su bili punog kapaciteta od dvadeset metaka. Jedan je šaržer

stavila u pušku, otkočila ju je, namestila oružje na poluautomatsko pucanje, i povukla zasun da bi meci legli. Stavila je drugi šaržer za pojas.

Žena je treptala, zbunjeno. Ovi ljudi sigurno ne bi

Nemamo vremena da o tome pričamo! Hajdemo odavde! Sol skom t n?

PTTa dn?vniku,1 fotografijama koji su se nalazili na kuhm

Jurili su preko male travnate zone, kroz ambar, a onda gore, uz uspon koji je vodio ka Avidanovoj kolibi.

Sol je čuo glasove za sobom. Noge su ga bolele, ali je stisnuo uz grudi paketić sa dnevnikom i fotografijama i rizikujući da se spotakne ipak se okrenuo. Dva muškarca su već jurila s leve strane, oko ambara, dok se treći pojavio s desne strane, pokazujući nagore. Vikao je na francuskom, "dl" Ovde!

Ispod vetrovke, svaki je izvadio pištolj.

Erika! viknuo je Sol.

Pogledala je iza sebe, spazila kako sva trojica nišane, i okrenula se. Kao u usporenom filmu, spustila se na koleno, naslonila jedan lakat na drugo koje je bHo podignuto, i nanišani. Pre nego što su ova trojica mogla da opale, ona je povukla okidač, a onda zapucala. Jednom. I još jednom. Razmak je bio oko pedeset metara. BDa je vest strelac, ali pošto nije imala vremena da učvrsti mišiće, cev je vrđnula. Jednog je muškarca pogodila u rame, drugi su meci udarili u ambar.

Povredeni se uhvatio za ruku i potrčao unazad, iza ambara. Njegovi kompanjoni su plegali, sklanjajući se sa njenog vidika, u ambar. Ako ih nije ubila, bar im je nanela nevolje; onda se podigla, jureći za Solom i ženom koji su već stigli do vrha uspona. Metak je okrznuo zid Avidanove kolibe i drvo jezaprštalp, u času kada je ona zauzimala zaklon iza kuće. Sol i žena su čekali na nju, dišući duboko. Erika je reskirala i pomolila se iza zida, pucajući još dvaput niz padinu u muškarce koji su grabili gore, za njima.

Legli su na travu.

Poznajete ove šume rekao je Sol ženi. Vodite nas u planine. Ali, gdećemo...? Požuri. Kreči.

Žena se probijala kroz grmlje i izbila na usku stazu koja je krivudala uz pošumljenu padinu, a njene mišićave gole noge grabile su krupnim snažnim koracima prema vrhu. Sol i Erika su išli za njom, boreći se da se prilagode neuobičajenoj visini. Na vrhu, staza je promenila smer, skrećući ulevo, a onda se spuštajući između dva velika kamena u visini grudi. Gusto drveće skrivalo je sunce. Sol je osećao u nozdrvama slatkasti mins borovine, a pod donom cipela opale iglice zimzelena koji su činili zemlju još mekšom, ali

ono što je njegovu pažnju najviše privlačilo bila je lomljava grana iza njega i prigušeni eho besnih glasova.

Žena ih je vodila niz stazu prema plitkom potočiću. Sol ga je prešao, ne vodeći računa o hladnoći njegovih mokrih nogavica koje su se sada slepile uz njegove noge, primoravši sebe da se samo usredsredi na hod kroz šumu koja se dalje nastavljala. Čuo je kako Erikine cipele pljuskaju kroz potok koji je sada bio iza njega.

Žena ih je vodila preko druge padine, ali ova je bila strmija nego prethodna, a staza kojom su išli skoro da je bila neprimetna. Sol je išao u _ikcak, prolazeći između urvina, guštera i gomila kamenja. Konačno, na samom vrhu, dok mu je u plućima gorelo, okrenuo se da pored Erike pogleda dole prema udolini. Ljudi nisu mogli da se vide ali je mogao da čuje šljapkanje njihovih cipela preko potoka.

Žena ih je izvela na travnati plato. Sto metara dalje, još jedan deo guste tamne šume protezao se nagore, činilo mu se da nema kraja. Pojurili su napred. Visoka trava motala se oko Solovih cipela. Leda su ga bolela pri pomisli da tri muškarca iznenada izleću na vrh padine koja se nalaztfa iza njih, ali nikakav metak nije udario u njegovu kičmu. Čim je došao do prvog grmlja bacio se na zemlju, na suprotnom delu čistine. Erika je pala pored njega, uzevši pušku i naciljavši. Žena je pojurila dalje, zaustavila se kada je shvatila da njeni zaštitnici nisu jurili za njom, a onda je i sama kleknula iza drveća.

Za razliku od njenog očiglednog užasa, Sol se osećao skoro radosno. Uspeli smo! mislio je. Prešli smo čistinu pre nego što su nas otkrili! Nisu nas uhvatili na otvorenom! Sada je red na nas!

Pored njega, Erika je stišala svoj dah, izvukla tronožac koji je bio zakačen za cev puške, učvrstila nišan i pretvorila se u čekanje, mirna kao stena.

Još samo malo, mislio je Sol. Samo malo. Obrisao je znoj sa očiju i koncentrisao se na suprotnu ivicu čistine. U svakom trenutku, grmlje preko puta će se razdvojiti. Ljudi će izaći na čistinu.

Pet sekundi je postalo deset. Petnaest. Trideset. Posle skoro dva minuta, Erika se povukla unazad, i Sol je tačno znao zbog čega. Nešto nije valjalo. Već je trebalo da ljudi dođu do vrha uspona. Morali su već da se pojave.

Pošao je za Erikom, žureći prema ženi. Kada je ona otvorila usta da nešto progovori, stavio joj je hitro raku preko usta i primorao je gestom drage rake da krene napred, prema nastavku šume. Reagovala je na očajni izraz njegovog lica i pojurila, vodeći ih nagore kroz drveće

Mogao je da smisli samo jedan razlog zbog kojeg se ljudi nisu pojavili na čistim. Oni su se približili čistini, osetili zamku i razdvojHi se

Učestvovajući u "Prolazak kroz druge strane" pokušavajući da ih preteknu i dođu ispred njih. Moguće je bilo da su to već i učinili bio podstrek da požuri uz šumovitu strminu još više. Metak je stresao

Ali da li je to bio metak koji je trebalo da ih natera orema snajperisti koji je čekao na vrhu strmine? Ili je trebalo da zauzmu položaje u zaklonima dok ih ova tina čovekne opkole meci mogli da privuku pomoć iz sela. U Švajcarskoj, obavezna vojska je zahtevala od farmera da uvežbavaju svoje streljaštvo regularno. Meci u Alpima bili su nešto tako obično kao što je bila zvonjava zvonca na vratovima krava. Niko ne bi obratio pažnju na njih.

Vazduh je postajao hladniji. Oblaci su prekrili nebo. Kapi vlage počele su da se lepe na rukave njegove košulje. Još je više stisnuo Avidanov paket u plastičnoj vrećici. Kiša je postajala jača, već ga ozbiljnije vlažeći. Počeo je da se stresa. Crni oblaci su se skupljali iznad vrhova planina, a Sol je polako shvatao koliko je opasna promena vremena do koje će svakako doći. Napor da trči bio je sada još veći jer je ova visina bila nešto na šta oni nisu naviknuti, i svaki, još jači napor, mogao bi dovesti do delirijuma zbog manjka kiseonika. Kada se tome doda hladna i jaka kiša, uslovi su bili savršeni za hipotermiju, naglo gubljenje snage i telesne toplote, smrt usled izlaganja vremenskim nepogodama.

Tri sata, mislio je Sol. To je maksimalno vreme potrebno da se pod hipotermijom izgubi život. To je taman onoliko koliko mi sada imamo. Njegova jedina uteha bija je ta da će i njihovi lovci slično da zaključe. Drhteći od hladnoće, došao je do vrha tog daljeg brda, samo da bi se trgnuo kada je video još jednu pošumljenu strminu koja se pružala iznad njega, zatamnjenom mračnim oblacima i sve jačom kišom. Pljusak je zaglušio metak koji je došao s njegove desne strane. Udario je tačno u drvo koje je bilo iza Sola.

Kao da ju je strah podstakao, žena je pojurila brže. Sol je imao poteškoća da je prati. Vodila ih je kroz lavirint prepreka. Više. Strmije. Razredeni vazduh izbacio ga je iz ravnoteže. Bez obzira koliko brzo i duboko disao, nije mogao da postigne zadovoljavajuće stanje u grudima. U glavi je počelo da mu se vrti. Pokreti su postali automatski, slični refleksnoj borbi. Dva puta je pao, Erika mu je pomogla. Onda je Erika pala, i onda je ustao da ustane. Ali žena, hitra poput planinske koze, pela se sve više.

Nije bio siguran kadaje drveće postalo manje gusto, kada su borove iglice postajale sve rede i tlo prekriveno njima polako prelazilo u sve više i više stena i otvoreni se prostor pružao pred njima, tek, iznenada su mu se misli i pogled pročistili dosta jasno da je sada bio u stanju da shvati da su prošli liniju šume i da se pred njima uzdiže sam granit i snegom prekriveni vrhovi planine.

U klopki smo, pomislio je. Ne možemo više da idemo dalje. Onesvestićemo se.

Ili smrznuti na smrt. Kiša koja je već prodršla do srži njegovog tela i bića, promenila se u sneg. Iznad pošumljenog dela, junska susnežica Ma je zaista neobična; iskusni planinari vode o tome računa i nose vunenu odeću u svojim raksazima. Ali, Sol nije očekivao da dođu ovako visoko; bio je obučen za letnje uslove. Daleko ispod njega u selu kojeg se nije ovo nimalo ticalo, iznenadna udaljena oluja gotovo da je pitoreskna, ali ovde gore, ona je opasna po život. Na glavi mu se već nakupio sneg. Ramena su mu bila prekrivena pahuljicama, ruke krute od zime.

Ovde gore ćemo umreti, pomislio je u sebi. Otišli smo do sada tako daleko da, ako bismo se i okrenuli i vratili natrag ka ženinoj farmi, ne bismo uspeli da dođemo do cilja jer bismo umrli od preduge izloženosti hladnoći i nevremenu i smrznuli bismo se na smrt. Osim toga, negde dole sigurno bismo naleteli na zasedu naših lovaca.

Sneg je zatamnjavao sivilo granitne strmine koja se pela nagore. Uprkos ledenom vetra, žena je i dalje bila uporna, penjući se još više. Ona je potpuno poludela, mislio je Sol. Ona je do te mere uplašena od tih ljudi da će daše vere gore sve gorko se ne onesvesti, a u međuvremenu ljudi će shvatiti opasnost u koju mi srljamo. Oni će se vratiti natrag. Ostaće negde ispod linije zelenila, sakriće se među urvinama i krenuti za nama kada oluja prođe. Pronaći će nas smrznute, na mestu na kojem ćemo pasti i umreti, i jednostavno će nas tamo i ostaviti. U julu, kada se sneg otopi, planinari će naleteti na nas i samo će izvestiti o još jednoj planinskoj nesreći.

Pomisao na to toliko je razljutila Sola da je samo dobio u snazi, prateći ženu. Pahuljice su se tu i tamo raščičavale, dopuštajući mu da vidi kako su svo troje stigli do još jednog platoa, koji je bio potpuno nag. Žena je nastavljala dalje.

Ali, ne prema sledećoj strmijoj kosini već prema drvenim vratima koja su se nalazila u granitnoj steni.

Vrata su se tu nalazila upravo zbog uslova kao što su bili ovi uobičajena švajcarska opreznost kada su u pitanju iznenadne oluje. Sneg je već postao

takav da Sol nije bio u stanju da vidi u tom času ni vrata, a kamoli granitne strmine iza njih. Izboru nije bilo. On i Erika su krenuli za ženom.

Ali, u času kada je ona zatvorila vrata, i iza njih se ukazala tamna pećina on se povukao unazad.

Vrata su debela pet santimetara! Žena je bila uporna. Meci ne mogu da prođu kroz njih! Ovi će ljudi umreti ako budu pokušali da nas čekaju! Sol je shvatio njenu logiku. Godinama je živela u ovim planinama i njoj je bilo opravdano da ovu pećinu smatra utočištem. Ali njegove godine treninga bunile su se da se zatvara u ograđeni prostor. Utočište može takođe biti i klopka. Šta ako oluja prestane!? Šta ako ljudi odluče da je vreme da prestanu da se skrivaju u urvinama, i da je vreme da krenu njihovim tragovima koji su ostali u snegu, pa tako dođu do pećine i opkole je? Šta ako oni imaju neko jače oružje od pištolja ispod svojih zimskih vetrovki? Eksploziv, recimo.

Ne! Morao je da se bori sa neprijateljem na otvorenom, slobodan za svaki eventualni manevar. Ali nije mogao da ostavi Eriku koja nije u stanju da se sama brani. U iskušenju da zgrabi pušku koju je ona nosila, primorao je svoju ruku da ostane uz telo. Vratću se. Ako ne budeš prepoznala moj glas, pucaj u svakog ko pokuša da otvori vrata.

Sneg se lepio uz Erikino lice. Od temperature koje je postajala sve niže, koža joj je postajala sve belja. Stegla mu je ruku. Volim te.

Sneg je počeo da pada jače.

Kada bih znao neki drugi način... rekao je. Ali, nema ga.

Otvorila je usta da nešto kaže.

Odgovorio joj je, poput eha, "Volim te", znajući da će ona shvatiti, a onda ju je ugurao u pećinu. Poslušala je, nestajući unutra sa ženom. Mrak ju je progutao. Vrata su tresnula ali tresak gotovo da se i nije čuo od vetra.

Okrenuo se ka padini koja se nalazila iza njega. Leđima okrenutim ka naletima vetra, sada je video mnogo jasnije. Velike stene koje su izgledale nevidljive, sada su se uzdizale mračno usred oluje. Spuštajući se, imao je malu prednost u odnosu na svoje lovce. Oni će biti slepi od snega čije će im pahulje upadati u oči, terajući ih da žmure, baš kao što je bilo i sa njim, dok se peo. Možda će ta prednost da mu kompenzira to što nema oružje. Oni će imati prednost što ih je trojica na jednoga. Ono što je bio faktor izjednačenja, bila je hladnoća koja je ledila prste.

Nije smeo sebi da dozvoli da analizira. Morao je da dela. Sneg ga je štipao jače. Prekrio je tie, ne dajući Solu mogućnost da prosudi gde bi mogao sa sigurnošću da spusti nogu. Znao je da bi iščašeni članak bio pravi užas, ali

nije smeo da brine o tome. Morao je da nastavi da se spušta lagano niz padinu, da pronade zaklon pre nego što njegovi lovci stignu. Ostajao je poprilično udaljeno od traga koji su Erika, on i žena ostavili u snegu. Iako je oluja brzo punila tragove, oni su još bili vidljivi i omogućili bi lovcima da otkriju pravac kojim je njih troje krenulo. Naravno, ljudi sigurno nisu ostali u grupi. Tamo dole, u šumi, pucnji su došli s leve strane, što je bio dokaz da su se razbili, pokušavajući da opkole sa tri strane svoju divljač. Prepreke su ih onemogućile da se drže tačno određenih pravaca, ali kad god je to bilo moguće, bili su udaljeni jedan od drugoga koliko god je to bilo izvodljivo. Sol je morao da pokuša da održi veći razmak između tragova koji je ostavio za sobom penjući se. Njegov plan je bio da siđe ispod svojih lovaca, da se okrene i napadne ih s leđa, sređujući jednog po jednog. Kada bi samo bio u stanju da kontroliše svoje drhtanje. Košulja i pantalone su mu bile užasno ledene, a vetar ih je još ledio. Ruke su mu se kočile, prsti gubili osećaj. Okliznuo se na jednu kamenu ploču, posrnuo, udario se u ruke, ugruvao noge i leđa na stene, udarivši se i skoro izgubivši dah o deblo nekog bora koji se nalazio na samom dnu padine. Granje je popadalo po njemu, štiteći ga od snega koji se srušio za njim. Ležao je na leđima, iscrpljen, boreći se da dođe do daha. Pred očima mu se zamaglilo. Očajničkim naporom, primorao je oči da mu se usredsrede na jednu tačku, telo da reaguje. Seo je bolno, počeo da se podiže pridržavajući se za čvorove bora, i taman da stane...

Sagnuo se kada je spazio neki pokret, tamnu figuru koja se prikradala uz padinu, skrivenu tamnim drvećem u oluji.

Figura muškarac, čije su tamna vetrovka za zimu i pantalone, sada sasvim vidljivi se zaustavljala često, nišaneći pištoljem s jedne na drugu stranu, ispred sebe, a zatim bacajući pogled udesno, prema mora biti drugom kolegi iz tima, mislio je Sol, iako nije tog drugog muškarca mogao da vidi. Hladan metal pištolja mora da je izazivao bol dok ga je grčevito držao, razmišljao je Sol. Prsti bi mogli i da ne reaguju ako bi pokušao da puca.

Ali, zamumlavšiu sebi, Sol je promenio zaključak. Naleti snežnog vetra odjednom su oslabili, taman toliko da on na vreme vidi da muškarac nosi rukavice. Setio se ženinog opisa sveštenikaplaninara. Da je njegova raka imala beli krug na srednjem prstu, gde se ranije nalazio prsten. Sol se pitao da li bi prsten koji je ženin posetilac skinuo sa prsta bio jednak prstenju sa sjajnim crvenim kamenom koje je video na levoj ruci, srednjeg prsta, svakog od ovih ljudi kada su se stazom približavali kući.

Setio se još nečega što je žena bila rekla da je planinar pokazivao neuobičajenu opreznost kada su mu u pitanju bile ruke, jer je nosio rukavice

kad god je bilo moguće. Baš kao što su se ovi muškarci brinuli noseći, čak i leti, u svojim vetrovkama rukavice. Da li su ovi ljudi Mi povezani sa planinarenjem? Da li su oni bili sveštenici, baš kao što je žena sumnjala da je planinar?

Sveštenici koji nose oružje? Koji ga napadaju poput profesionalaca? Koji su očigledno bili pripravnici da ubiju? To nije izgledalo moguće! Kakve bi veze imali sveštenici sa nestankom Erikinog oca i Avidana? Religija i nasilje? To je bilo nespojivo.

Vetar je promenio pravac, probijajući se kroz granje borova, pekući mu oči. Drhtao je, zavideći svojim lovcima na jaknama i na rukavicama koje su nosili. Stalni udarci dok se klizao do ovog mesta, prilikom pada, umrtvili su mu udove. Osećac se kao da ga je led obavio. Ali, vremena nije bilo. Nemoj da misliš! Kreći!

Njegov je lovac došao još bliže. Sol se pilepio uz bor. Pripijen na zemlju, video je cipele i pantalone čoveka kako se kreću pored drveta. Zamišljao je kako lovac osmatra desno i levo, a onda diže pogled prema usponu.

Ali cipele su stajale. Okrenule su se, dok je čovek gledao u ovo drvo. Sol je u užasu stegao zube, očekujući da vidi kako čovek gviri kroz granje i puca. Umesto toga, cipele su krenule napred, a čovek je počeo da se Penje. Sol se izvio za njim. Naleti vetra su tako osnažili da je čovek ispred njega postao skoro nevidljiv.

Sada! Sol se podigao u čučanj i bacio napred. Snaga njegovog napada gurnula je čoveka na kamenitu padinu. Sol se dočekaao kolenom na kičmu svoje mete, zgrabio čovekovu glavu i povukao je svom snagom. Kičma njegovog lovca prsnula je sekundu pre dušnika. Uprkos urlajućem vetra, Sol je čuo bolno duplo krckanje. Njegov je lovac zadrhtao, prošištao kroz zube i iznenada se umirio.

U brzini, očajnički se trudeći da ne bude opažen, Sol je vukao telo do zaklona od borovih grana. Borio se ukočenih prstiju da svuče kožne rukavice sa lesa. Činilo mu se da mu ruke povijeni, umrtvljeni prsti jednostavno ne pripadaju, kao da nisu deo njegovog tela. Stavljanje rukavica je bilo još teže. Morao je da prvo uvuče prste pod svoje pazuhe pokušavajući daihzagreje da bi mogli daše pokreću. Ali, pazusi su mu bila bolno hladna i znao je da je već vrlo blizu opasne tačke. Ako njegova temperatura padne nešto niže, sada, izgubiće svest.

U trenutku se već bio izgubio, sanjajući da pred očima ima izraelsku pustinju. Ležao je pod zamišljenim blještavim suncem. Iznenada je postao svestan, ponovo ga je užasni vetar tukao, a pred njim se pružala snegom prekrivena padina. Uplašen simptomima jačinom mučnine i hipotermije,

naterao je sebe da se sabere, bacio se na skidanje vetrovke sa lesa i konačno ju je obukao. Zaštita jakne bila je minimalna, ali u poređenju sa njegovom tankom košuljom, dodatni sloj vetrovke bio je pravo blaženstvo.

Požurio je do ivice borovih grana, bacio pogled udesno, prema mestu gde bi preostala dvojica trebalo da se šunjaju nagore, i krenuo je i sam napred, dolazeći da mesta na kojem je pao. Tražio je po snegu i onda je ščepao pištolj koji je imala njegova žrtva. Ali, njegov je kažiprst odbijao da poslušna komandu njegovog mozga, nije hteo da stegne branik. Udarao je šakama u rukavicama jednom o drugu, pokušavajući da ih omekša, ali njegovi su naponi ostali bez rezultata. Od ručnog zgloba nadole, nije osećao ništa. Vratio je pištolj za pojas i povukao se niz padinu, zaustavivši se kada je došao do guste ivice drveća. Koristeći grane kao zaklon, skrenuo je malo udesno, prema drugoj dvojici, pokušavajući da dođe iza njih. Uskoro će obojica primetiti da čoveka s njihovog krila nema. Počeće da ga traže. U njegovom, oslabljenom stanju, bez prednosti iznenađenja, imaće male šanse da ih obojicu potisne zajedno. Morao je da se sa njima suoči pojedinačno, pre nego što budu shvatili da su oni ti koji su divljač, a da je on lovac. Pahuljice su bivale sve gušće. Pošto je procenio da je prešao nekih pedeset metara, naišao je na sveže tragove cipela u snegu. Vodili su nagore. Išao je za njima, izašavši iza drveća, iznenada nezaštićen. Iznad, usred urlanja snega, spazio je leda druge tamne figure. Prikupivši svu snagu, bacio se napred. Do tada, rukavice su povratile nešto toplote u njegove šake, čineći ih dovoljno fleksibilnim da je mogao da stegne pištolj, iako mu prsti još nisu bili spretni do mere da može da opali. Raspalio je divlje drškom pištolja po temenu tamne figure. Vrh drške se zabio duboko u temenu kost. Vrela krv ga je poprskala po licu. Figura je zaječala. Čovek je posrnuo napred, drhteći. Sol je udario još jednom, jače. I još jednom! Nije mogao da se zaustavi. Udarao je, razbijajući kost sve dok u grimiznom nanosu snega figura nije ležala sasvim mirno.

Sol je krenuo ka njegovoj desnoj strani, napinjući se da vidi trećeg čoveka. Pojurio je duž padine, žmirkajući kroz nalete snežne oluje, u očajničkom naponu da opazi liniju tamnih pantalona i tamne vetrovke. Ali na pedeset metara dalje, nije naišao na svoju lovinu.

Zar je već otišao usponom? Da li sam prošao ispod njega?

Sol je bacio pogled prema grebenu, ali nije bio u stanju da ga vidi kroz oluju. Ako je on iznad mene, onda znači da sam ja promašio njegove tragove! Ne, on mora da je dalje, uz ovo brdo!

Ali, na dvadeset metara dalje, i dalje nije bio u stanju da opazi tamnu liniju ni čoveka niti njegove tragove u snegu. Morao je da se zaustavi. Užasna sumnja ispunila ga je panikom.

Ne bi ostali ovako udaljeni. Ja sam napravio grešku. Prvi čovek koga sam ubio on nije bio na njihovom levom krilu! On je bio u sredini! Negde iza mene duž ove padine, treći čovek, onaj koji je bio zaista na levom krilu, mora da je već primetio da je sam! Pronaći će tragove u snegu, gde sam ja ubio njegove partnere! On će pronaći tela! Poći će u potragu za mnom! Sol se izvio i okrenuo da bi pogledao iza sebe, zaplašen neizbežno vidljivim tragom koji je ostavio u snegu. Jedino što je treći čovek trebalo da uradi to je da ide za njegovim tragovima koji će ga dovesti do Sola...! Pištolj se oglasio, metak je prošišao pored Solovog rukava. Bacio se u sneg i otkotrljao niz padinu, ne vodeći računa o udarcima koje je dobijao nalećući na stenje i kamenje. Pištolj je ponovo kresnuo, a metak je rasprsnuo sneg oko Sola. Sol je stigao do dna padine i podigao se na noge, čuvši treći zvižduk metka koji je izleteo iz pištolja. Nije se usuđivao da se zaustavi, nije se usuđivao da dopusti čoveku da ga prikuje dole za zemlju. Smrznutim šakama, neće biti u stanju da uzvratu vatru. Čovek će morati da kruži sve dok ne bude čvrst vidik i ne bude mogao da puca u Sola sa sigurne razdaljine.

Sol je pojurio. Nagla ponovna izloženost nenaviknutoj visini uplašila ga je da će da povraća. Drveće je postajalo sve češće, gušće. Dočepao se sledeće padine i pojurio niz nju. Čovek neće direktno slediti Solove tragove već će ostajati po strani, da bi izbegao klopku. Računajući na tu strategiju, Sol je skrenuo dalje od čovka, provlačeći se kroz prolaz između dve velike stene. Video je kako iz jame viri debela grana i zgrabio ju je, oslobodivši je iz mesta na kojem je bila učvršćena. Pojurio je natrag uz padinu, u smeru iz kojeg je došao, nadajući se da će ga sakriti imija grmlja. Na vrhu padine, skrenuo je prema čoveku. Njegova je namera bila da napravi široki krug, da dođe iza čoveka da pronađe njegove tragove i da ga napadne. U trenutku je prošao preko sopstvenih tragova i ušao na neprijateljsku teritoriju. Sneg koji je padao pretvorio je posledne u suton. Predmeti na deset metara nisu mogli da se prepoznaju. Išao je krišom od drveta do drveta i odjednom naišao na tragove svoga goniča.

Proračunavao je svoje sledeće kretanje. Do sada je čovek već trebalo da stigne do Solovog traga, da opazi gde se Sol zaustavio, počeo da se spušta i okrenuo unazad. Shvatiće verovatno da je Sol nameravao da napravi krug i dođe iza njega. Zato će pojuriti natrag, kako bi ga u tome sprečio.

Stežući grčevito slomljenu granu koju je uzeo iz jame, Sol je bacio pogled ka tragu svog goniča koji se mogao videti kako ide nadole. Video je gomilu stena pored kojih je čovek prošao i onda se i sam približio njima, ostajući sve vreme u okviru tragova koje je njegov protivnik napravio. Kada je došao do stena, popeo se uz njih koliko je mogao, nadajući se da će novi tragovi koje je upravo napravio biti dovoljno udaljeni od njegove glavne maršrute da neće na vreme upasti u oči protivniku i ukazati mu na to da se Sol krije među stenjem.

Ubacivši se u jedan usek, zamišljao je niz događaja koji će uslediti. Njegov lovac će, vraćajući se ovim putem, ignorisati sopstvene tragove i stalno zuriti ispred sebe tražeći Sola. U času kada bude došao do ovih stena, tek će onda moći da vidi gde se Solovi tragovi ukrštaju sa njegovim, uz padinu, nagore. U tom magnovenju, kada mu pažnja bude popustila, neće biti spreman na trenutni napad.

Tako se Sol nadao. Postojale su mnoge varijante koje nije mogao kontrolisati. Recimo da čovek ne ide tačno za njegovim tragovima već se kreće pored njih, pa prođe pored ovih stena s leve strane umesto s desne. Za Sola je bilo dovoljno teško da se koncentriše na jedan pravac, a kamoli na dva. Di, pretpostavimo da je čovek pratio Solove tragove tamo gde su oni skrenuli unazad, ponovo uz padinu. U tom slučaju, čovek bi trebalo da se ovim stenama približi spreda, a ne otpozadi, i tada bi Sol bio potpuno izložen pogledu.

Trebalo je da nastavim da bežim, mislio je Sol.

Ali, gde? Kuća na imanju je suviše daleko. U oluji bih izgubio put. A šta bi bilb"sa Erikom i sa ženom? Ja ne mogu da ih napustim.

Ali, ne bih ih napustio. One imaju zaklon, imaju pušku. Jedino što ja imam jeste pištolj iz kojeg moji smrznuti prsti ne mogu da pucaju.

I granu.

Oružje je sada delovalo prilično smešno. Tresao se, uplašen da će se smrznuti pre nego što njegov lovac uopšte stigne da pretražuje ovu zonu.

Osetio je slabost, nesvesticu, muku.

Ne mogu da verujem da sam to učinio.

Odjednom mu je došlo u svest da i čovek mora da drhti, kao i on. Njegova procena mora da je bila da mene oslabi, baš kao što je bila i moja. Mogli bismo obojica biti na istom.

Sekundi napetosti su prolazili, skupljajući se u minute. Sneg se skupio oko njega. Ponjemu. Udovi kao da nisu bili potputno nepomični.

Nije bio siguran da li bi u tom času uopšte mogao da se pokrene, čak i da njegov lovac upadne u klopku.

U šumi se smračivalo. Uskoro će biti potpuno dezorijentisan, nesposoban da se bori sa protivnikom ili da pronade svoj put natrag u pećinu. Niti da se uopšte suoči sa bHo kojim drugim problemom. Ako ostane nepomičan ovako, dok hladnoća prodire do srži njegovog tela, pre nego što mrak padne on će umreti.

Sneg je ispunio do pola tragove njegovog protivnika. Ako čovek ne bude u stanju da ih vidi, postojaće vrlo male šanse da uopšte prođe pored ovih stena. Već je toliko vremena proteklo da je Sol posumnjao da je čovek krenuo u nekom drugom pravcu. Ili možda nije mogao više da podnese hladnoću i povukao se, pokušavajući da se vrati na imanje, u kuću.

Moram da se pokrenem, da mi mišići prorade, da mi cirkulacija oživi! Njegovom je strpljenju došao kraj. Zakoračio je iz useka između dve stene, okrenuo udesno...

I našao se licem u lice sa svojim lovcem. Čovek je upravo došao do stena, gledajući oprezno gore uz padinu. Šok ih je paralisao; hladnoća usporila njihove reflekse. Sol je zamahnuo granom dok je čovek krenuo u čučanj, nišaneći pištoljem. Grana je imala čvor koji je bio dužine prsta. Uleteo je u napadačevo desno oko. Zelatinozna tečnost oka je prsnula, uz krv koja je šiknula. Čovek je kriknuo, srceparajući jauk bola i besa izvio mu se iz grudi. Snaga Solovog udarca zabHa je granu sa. čvorom direktno kroz oko, probivši kost lobanje na mestu iza očne jabučice, izbacujući s drage strane čovekove glave mozak. Ruke su mu nekontrolisano udarale kao da će da poleti. Njegov krik, ne samo zbog motornog refleksa, i dalje je trajao a onda se naglo prekinuo. Usta su ostala otvorena. Ispustio je pištolj i šćepao granu. U magnovenju pokreta, propeo se na prste, ruke su mu pale uz bokove, zabuljio se u Sola onim dragim zdravim okom a onda se srušio.

Grana je stajala iskrenuta u stranu, gotovo groteskno, iz njegovog lica. Užas, strah, iscrpljenost, hladnoća i visina, sve je to imalo svoje posledice. Sol je počeo da povraća. Činilo mu se nemogućim da je sadržina njegovog sleđenog želuca mogla tako da isparava. Posrtao je unazad, uz stene između kojih se prethodno krio. Uhvatio se za srednji deo stene, savio se preko njega, ponovo počeo da povraća, padajući na kolena, polusvesno. Snežni šumski pokrivač lelujavao je, čas u jednom čas u dragom pravcu.

Umreću, mislio je. Pobedio sam, ali ću umreti.

Njegova odvratnost prema onome što je upravo bio primoran da uradi iznenada se pretvorila u bes; na samog sebe, na okolnosti, na vreme, na njegovu slabost! Podigao je lice ka nebu i zarežao a u njemu se sve bunilo. Ne! Ako budem umro, to neće biti zato što sam se predao!

Uspre je da se nekako uspravi, da stane na nesigurne noge, odbacio se od stena i uputio kroz nanose snega prema brdu, nagore. Erikino lice lebdelo mu je pred očima. Promenilo su u lice njegovog sina. Želeo je očajnički da živi. Ali ne zbog sebe.

Već zbog svoje porodice.

Činilo mu se da umesto ramena ima blokove drveta, da su mu noge kao stubovi, ali je istrajavao, stigavši do vrha te padine, posrnuo je penjući se drugom. Sneg ga je udario direktno u lice, upadao mu u oči. Izgubio je ravnotežu i pao, izvukao se, stao na noge, ponovo pao...

I puzio je.

Više.

Dalje.

Iako mu je svest bila zamagljena, osećao je da jači ugrizi vetra znače da je napustio zaklon šuma, da je stigao do kamenitog uspona koji je vodio gore, prema otvorenom platou.

Ali, izgledalo je da je plato večito nadohvat rake, a nikada dostižan. Što je sa više napora išao, to mu se činio da manje prelazi. Na rukama i kolenima, udario je glavom u stenu, boreći se da preko nje prede, nije mogao, a onda je shvatio da je stena bila zid.

Zid na udaljenoj strani platoa.

Vrata. Ako ga sećanje nije varalo, vrata su morala biti uz taj zid. Ali u kom pravcu? Desno ili levo? Njegov opstanak zavisio je od trenutne odluke.

Potpuno dezorijentisan, izabrao je levu stranu.

I gotovo prošao pored vrata pre nego što je shvatio šta je to ispred njega.

Iscrpljenost je Ma jača od uzbuđenja. Gubeći se, počeo je da grebe po vratima, noktima, prstima. Erika, ja sam, Sol. Za ime boga, Erika.

Sneg se pretvorio u topli prekrivač. Prekrio ga je. Utonuo je, padajući napred dok su se vrata otvarala.

Udario je o kameni pod.

I čuo Erikin krik.

Njegov prvi utisak bio je da Erikino užasno lice, koje je lebdelo iznad njegovog, nije ništa drugo do još jedna vizija koja je trebalo da bude mamac da propadne natrag, u oluju što ga je vukla. Daleki deo njegove preostale svesti probadao je, međutim, uznoseći ga do istine da je stigao do vrata i da je ušao u pećinu.

Drugi utisak je bio da nekakva udaljena svetlost šumi. Lampa na gas. Njen gotovo mistični plamen otkrivao je police sa konzerviranom hranom i flaširanom vodom, belu plastičnu kutiju sa crvenim krstom koji je bio

urezan u njega, na kapute, košulje, sokne, i pantalone, na radio primopredajnik.

Njegov treći utisak, i najvažniji, bio je toplota. Bolela ga je. Žmirkao je, zaječavši dok ga je Erika vukla prema lampi. Shvatio je da grejač na naftu stoji uz lampu, da iz cevi na tavanici izbija topli gas. Žmarci toplote golicali su ga po koži. Erikin zagrljaj ga je gušio. Pokušavao je da se buni ali je bio nemoćan.

ŠVajcarkinja je tresnula vratima, zatvorivši ih i tako odsecajući vetar i sneg koji su nadirali za Solom. Pojurila je i dotakla Solovo čelo. Temperatura mu je suviše niska. Njegovo telo ne može samo da se zagreje.

Sol je razumeo. Srž topline u njegovom telu Ma je nalik preći. Ako peć prestane da radi, toplota spolja ne može pomoći. Toplota mora jednostavno doći iznutra. Peć mora da bude primorana da iznova počne da emituje.

Onćeumretiako...

Ćebad rekla je Erika.

Neće biti dovoljna.

Zagrejaćemo kakao.

Zena je odmahнула glavom. Ni vreli kakao neće biti dovoljan. Osim toga, on nema ni snage da ga proguta.

Šta onda ? Kako mogu da spasim muža ?

Toplotom tvoga tela.

Molim? Ne razumem!

Koristi toplotu svoga tela! Spašavaj ga!

Erika je razumela. Skinula je Solu vlažnu odeću. Drhtao je kao prat, stežući rake oko gradi. Zgrabila je vreću za spavanje sa police, odvila ju je pored njega, otvorila njen rajsferslus. Stavila ga je u vreću i ušuškala ga je u nju, povukavši jedan kraj uz dragi.

Vreća je bHa debela i meka.

Ali hladna. Tako je hladno šaputao je.

U odsjaju lampe, video je Eriku koja se skidala. Skinula je sve jaknu, bluzu, čarape, cipele, gaćice, prsluče, odbacila sve u ćošak i uvukla se u vreću za spavanje u kojoj je on već ležao.

Stisnula se uz njega, zagrlila ga, i pritisnula svoje dojke, stomak i udove uz njegovo telo. Spavaća vreća je Ma skoro tesna za njihova tela. Iako je njen zagrljaj bio bolan, osetio je kako prihvata njenu toplotu. Vrelina je išla iz Erikinog tela na njegovo. Stisnula je noge između njegovih, svojim kukovima se slepivši uz njegove. Ljabda mu je obraze, vrat, ramena. Disala je duboko, stalno, uz njegove gradi, čineći sve što bi moglo da ga ugrije.

Zagrljaj je bio nešto najintimnije što je ikada doživeo. Njena spremnost da svojom kožom prekrije njegovu, da svoju toplotu udahne u njega, da svoje telo izmeša sa njegovim, bila je više nego potpuno spajanje o kojem je ikada mogao da sanja. Njihova su tela postala najsenzitivniji organi koje su uopšte posedovali, totalitet njihovih razdvojenih zasebnih čula. Sol nije znao koliko je dugo ona bHa ovako priljubljena uz njega, kožom uz kožu, dušom uz dušu, ali je postepeno osećao kako toplota sipi u njega, kako nadire i tone prema njegovoj srži. Prvo mu se ugrijao stomak, zatim pluća, pa srce. Kada su nervi uz kičmu počeli da ga golicaju, shvatio je da je njegova moć da emituje sopstvenu toplotu bila oživljena.

Disanje je postalo lakše. Njegove su se grudi širile. Prestao je da drhti, nasmešio se Eriki, dotakao "njeno lepo lice, video kako lebdi nad njim, a onda je potonuo u nesvest.

Kada se probudio, bio je još uvek u vreći za spavanje, ali sada potpuno obučen, u suvom. Osećao se slabo, a opet zapanjujuće odmorno. Istegao je noge uz meku unutrašnjost vreće, izvukao ruke napolje, protrljao oči i u odsjaju lampe spazio kako se Erika i žena naslanjaju o zid pećine, posmatrajući ga. I Erika je bila obučena.

Koliko sam...?

Sada je deset sati ujutru rekla je. Jutro i sunce. Otvorila je vrata pećine. Trgnuo je ruku i prekrpio oči, okrenuvši glavu u stranu. Napolju je sunce pržio. Jutro i sunce? zaječao je. Ovo nije sunce. Ovo je laserski zrak. Ne možeš prespavati čeli život.

Ponovo je zaječao. Voda je kapala ispred vrata pećine. Sunce se zaslepljujuće presijavalo na snegu. Povukao je gornji deo vreće preko lica. Ako insistiraš rekla je.

Kada je provirio kroz ćošak vreće za spavanje, video je zračak smeha u njenim očima. Vrata je skoro zatvorila. Nekoliko santimetara su ostala zatvorena i sunce je kroz njih ulazilo, mešajući se sa svetlošću lampe. Ti baš umeš da spavaš momak rekla je.

Zadovoljstvo je M o moje.

Sol je zadrhtao, ovoga puta ne od hladnoće već od emocija. Volim te. Svajcarkinja je izgledala kao da joj je neugodno zbog njihovih intimnosti i nakašljala se. Jesi li gladan? Napravile smo supu od smrznutog povrća. Umirem od gladi.

Bio je dovojnjak daje mogao dakašikom prinosi tečnost ustima.

Šta se desilo napolju? konačno je zapitala Erika.

Ubio sam ih.

Svajcarkinja je pobleдела, a Erika je jedva klimnula glavom.

Izostavio je detalje. Ima mnogo toga još da se uradi. Izvukao se iz vreće za spavanje, osetio bol u leđima, i sačekao da uspostavi ravnotežu.

Erika je sakupila Solovu mokru odeću i dala mu je paket u kojem su se nalazili Avidanov dnevnik i fotografije. Uzela je pušku. Pošto su se uverili da su grejač, lampa i peć isključeni, izašli su svo troje napolje.

159.

Žena je zaključala vrata. Moraću da nadoknadim ovo što smo iskoristili.

Platićemo rekao je Sol.

Ne, vi ste mi platili dovoljno. Ne samo novcem. Spasili ste mi život.

Ali, ne bi trebalo da bude spašavan da mi nismo došli u tvoju kuću. Mi smo i dalje tvoji dužnici.

Koračali su kroz smetove niz padinu, dok im je sunce peklo oči. Rasejan, Sol je osetio da su blizu mesta gde je bio primoran da ubije prvog čoveka. Ne želim da to učinim, mislio je.

Ali, to mora da bude obavljeno.

Bolje da sačekate ovde.

Nastavio je dole prema drvetu bora dok je Erika ostala iza njega, odvlačeći ženinu pažnju. On je stigao do niskih borovih grana i nevoljno se zavukao pod njih da bi prostudirao čoveka kojem je kičma bila slomljena. Zadržavši dah, sa teškoćom je skinuo prsten sa srednjeg prsta na ukočenoj ruci lesa. Prsten je imao sjajni zlatni ram, na vrhu kojeg se nalazila osnova iz koje je blještao rabin. U kamenu je Ma insignija, mač i krst koji su bili ukršteni. Pažljivo je pretražio telo, pronašavši jedino još pasoš i novčanik. Pasoš je bio francuski, izdat na ime Zana Lapjera, što je zvučalo kao neutralno ime, verovatno kao pseudonim. Proverio je unutrašnje stranice pasoša, pronašao ulazne žigove na granicama Austrije i Švajcarske. Isti put kojim smo mi išli, pomislio je Sol. Da li su to oni ljudi koji su me napali u parku u Beču?

Proučio je novčanik, pronašao samo različite evropske valute u vrednosti od hiljadu američkih dolara. Dve kreditne kartice i francuska vozačka dozvola bile su na isto ime koje se nalazilo na pasošu. Adresa je Ma u Parizu. Slika atraktivne žene i male kćerke svetlosrednih očiju davali su lični dah onome što je Sol smatrao stručno falsifikovanim dokumentima.

Bilo mu je potrebno četrdeset minuta, ali je konačno pronašao draga dva tela, skinuo je prsten i sa jednog i drugog, i istražio i njihove novčanike i pasoše. Neutralna imena. Adrese iz Marseja. Iz Liona. Porodične fotografije. Dokumenti su izgledali savršeno u redu, ali su kao i prvi, Mi savršeno falsifikovani.

Vratio se ka Eriki i ženi; one su sedele na jednoj steni koju je sunce osušflo. Pitanje je, da li da tela sklonimo ili da ih ostavimo tu gde su?

Žena je uspaničeno reagovala. Da ih sakrijemo? Ali, zašto bi ?

Za tvoje dobro odgovorio je Sol. Da bismo tebe sačuvali da ne budeš povezana sa njima. Po lepom vremenu, koliko treba da smo udaljeni od tvog imanja? Jedan sat? Pećina u kojoj smo odseli, ukazuje na to da planinari i izletnici vole baš ovaj put. Pronaći će tela Vlacti te ispitati. Možeš li da ih ubediš da ti nemaš pojma sa Mo čime Sto se ovde desilo?

Moraću... mogu ja sve.

To si dokazala. Ali, razmisli o ovome što smo rekli. Dobro promisli, pre nego što krenemo i ostavimo leševe.

Žena je drhtala. Iznad nas postoji jedna provalija. Planinari je izbegavaju. Najvećim delom godine, ona je ispunjena snegom. Sakrij ih.

Ne moraš da pomažeš.

Žena se čak nije ni pomučHa da bar kaže kako želi da pomogne. Samo se okrenula i počela da gleda prema dolini.

Sol je bacio pogled prema Eriki, koja je stajala. Posle sat i po i tri puta do jaruge, vratili su se ka ženi.

Solov je glas bio napet. Gotovo je.

Žena nije promenila svoj položaj. NastavHa je da gleda u dolinu. Kao da je počela polako da se vraća iz transa, žmirnula je prema njima. Moj muž i ja smo često voleli da dolazimo ovamo. To je nekada Mo moje omiljeno mesto.

Krenuli su nadole, prema dolini.

U ogromnom dvorištu imanja, ispred kuće, preliveenom sunčevim zracima, krave su ječale od bola, tražeći da budu pomuzene. Žena je potrčala prema njima. Sol je osetio da je njena želja da pojuri bila samo delom zasnovana na brizi prema stoci. Mi smo suvišni sada, mislio je. Pogledao je prema planinama sa kojih su upravo sišli. Vrhovi prekriveni snegom ličili su na masivne nadgrobne spomenike. Pošao je sa Erikom prema folksvagenu kojim su se dovezli ovamo.

Pokazao joj je ključ koji je uzeo iz džepa jednog od trojice ljudi. Idi za mnom. Ja ću voziti njihov reno. Idem u Cirihi. To je dovoljno daleko da niko neće moći da poveže tela ako budu otkrivena sa kolima. Daj mi, međutim, malo vremena. Pretpostavljam da su ovo iznajmljena kola ali nisam još uspeo da pronađempapir iz agencije. Verovatno je u nekoj od fioka ispod vetrobrana. Želim da proverim karoseriju, broj dozvole sa serijskim brojem na motoru. Koliko god se koristili posrednicima, neko je morao da plati za ova kola, a ja želim da pronađem ko.

Ali, mi nemamo dozvolu da se zbog takve informacije približimo nekoj obaveštajnoj mreži. Sećaš li se svoje pogodbe?

Da radimo sami? Naravno. Ali, ja mislim da sam pronašao način da nateram agenciju da sarađuje, da ih nateram da se slože da sam im ja učinio uslugu. U isto vreme, ja ću od njih da dobijem pomoć.

Ne vidim na koji način.

Evokako. Sol je izvukao jedan od tri prstena sa rubinom iz svog džepa. Želeo sam da se udaljimo od žene pre nego što ti ga pokažem. Samo bi je još više zbunilo.

Erika je posmatrala prsten, ispitujući. Nikada nisam videla nešto slično. Zlatni ram. Savršeni rabin sa mačem i sa krstom. Srednjevekovni dizajn, zar ne?

Ali, površina je glatka. Skorašnja izrada.

Mač i krst.

Religija i nasilje. Sva tri muškarca su imala prstenje kao što je ovaj prsten. On je očigledno simbol grape. Sredstvo raspoznavanja za one koji razumeju o čemu je reč. To je verovatno prsten koji je planinarizletnik skinuo pre nego što je došao na ovu farmu.

Sol je povukao sjajni rabin na prstenu. Škripnuvši, uz škljocaj, rubin se okrenuo oko skrivene osovine, oktrivajući skrovište.

U skrovištu je Erika spazila kapsulu. Bila je žute boje. Podigla ju je do nozdrva.

Cijanid.

Ili nešto još brže. Sol je pritisnuo vrh rabina, spustivši ga preko kapsule.

Moja je pretpostavka da bi ovi ljudi, da su ostali u životu, progutali kapsulu pre nego što bih mogao da ih ispitam. Mislim da smo naišli na kul smrti.

Vrlo stari i svakako vrlo vest. Osim toga, ti i ja zajedno imamo sigurno trideset godina iskustva u ovoj profesiji. Ali, nijedno do nas nije naišlo na taj prsten niti takvu insigniju. Još jedna obaveštajna služba postoji, jedna za koju mi ne znamo, a kladim se da za nju ne znaju ni dragi.

Ali, kako to može biti moguće?

Ne znam kako je ona uspeła da ostane tako dugo tajna. Li zašto su oni rizikovali da se javno prikažu. Ali, jasno je da postoje. I jasno je da su stručnjaci. Zato, šta misliš, ako ovu informaciju ponudim Agenciji, da li će ona pristati da prekine da me drži i dalje obaveznim da joj učinim uslugu? Dokle god ja ne pronađem šta se desilo mome ocu i ne vidim ponovo moga sina.

Naše ff sina. Solov glas je postao oštrij; pomislio je na okrvavljeni sneg. Ako budu prihvatili moju ponudu, možda neću više nikada morati da ponovo "ubijem.

NEPRIRODNI SPOJ

primećivao kebove i brodove za zabavu, ili pak vrtove i srednjevekovne kuće na suprotnoj obali. Umesto toga, u svom sećanju ponovo je video tela mrtvih ljudi iz obezbedenja u vili izvan Rima i Gatovo izmučeno telo, ispruženo u fotelji pored njegovog bazena. Pošto su otkrili masakr prethodne noći, Dru i Arlin su istoga časa sredili da napuste Rim, poletevši za Ciriš onoga časa kada je to bilo moguće. Sada su sišli sa staze pored reke i, ne progovorivši ni reč, produžili ulicom u kojoj su se dizale veličanstvene zgrade, idući prema Švajcarskoj ciriškoj banci. Otac Sebastijan je rekao da će u toj banci da otvori sef za njih. U džepu pantalona. Dru je imao ključ u memoriji, reci lozinke "Majka božja" koja će im omogućiti pristup sefu. Kada su stigli do ulaza u banku, Arlinine zelene oči su bljesnule i u njima se mogla videti zebnja. Recimo da reci nemaju efekta. Ili ključ. Recimo da otac Sebastijan nije ni planirao da nam pruži pomoć, kao što je rekao da hoće. Do sada je uvek održao svoju reč. Našao se sa nama u vatikanskim vrtovima. Opskrbio nas je oružjem, pasošima, novcem i istraživanjima oca Viktorau vezi sa nestankom kardinala Pavelića. Nešto svakako nije u redu, ali mislim da za to nije kriv otac Sebastijan.

Uskoro ćemo saznati.

Ušli su u banku. Njen mermerni pod, masivni stubovi i visoka ustalasana tavanica podsetili su Drua na crkvu. Glasovi koji su odjekivali ličili su mu na otpozdravljanje pastve u toku mise. Prošli su pored stražara i činovnika, pored stolova i pultova, pronašli znak na nemačkom, francuskom, italijanskom i engleskom jeziku koji ih je upućivao prema sefovima u suterenu, i krenuli su nadole, kao da silaze u kriptu.

Majka božja rekao je Dru na nemačkom jeziku ženi strogog lica, stražara sanktuarija, i pokazao joj broj ključa.

Ona je ispitivala brojeve sefova i lozinke, a onda svoj suženi pogled uputila prema Drau. U redu je, gospodine.

Dru je suspregnuo svoju napetost dok ga je žena sprovodila u trezor sa sefovima i iskoristila Druov ključ i, uz naklon sveštenice koja poverava na čuvanje sakrament, pružila mu ga.

Tri minuta kasnije, on i Arlin su bili sami iza zatvorenih vrata kabine. Dru je otvorio poklopac, pronašao dva pištolja, dva pasoša, i koverat u kojem je, baš kako je otac Sebastijan obećao, bio novac.

Održao je svoj deo pogodbe rekao je Dru. Dobro je znati da jednom svešteniku koji pripada Očinstvu može da se veruje.

Do sada, da rekla je Arlin.

Sakrili su oružje iza svojih jakni. Pre nego što su prošli pored metalnih detektora na rimskom aerodromu, iznajmili su sef i sakrili su oružje koje im je ranije dao otac Sebastijan. Neugodno se osećajuć zbog težine pištolja koji mu je stajao uz kičmu, Dru je stavio u džep novac i pasoše, a onda izvukao penkalo i hartiju, i napadnim rukopisom ispisao

**OBAVEZNO DA SE NAĐEMO SA TOBOM ŠTO JE PRE MOGUĆE.
OSTAVI INSTRUKCIJE ZA VREME IMESTO. POKAJNIK.**

Stavio je poruku u kutiju, zatvorio poklopac i otvorio vrata kabine.

Stražarka je došla sa takvom pažnjom kao da je reč o svetoj relikviji. Kutija je opet bila na sigurnom, zaključana, a ključ u njegovom džepu. Dru je izašao iza Arlin iz ovog hrama novčanih transakcija. Osmatrao je ulicu prepunu ljudi, nije pronašao nikakav znak da su on i Arlin pod prismotrom, i vratili su se nazad, putem prema reci.

1 sada da čekamo rekao je Dru. Vraćićemo se danas poslepodne i sutradan ujutru i koliko god nam još jutara i poslepodneva bude bilo potrebno.

Možda će se desiti čudo, i možda nikada neće stupiti u vezu sa nama. Ovo nije naša borba. Mi smo naterani da u nju uđemo. Mi smo do sada obavili naš deo. Posle ovoga, zavisi sve od oca Sebastijana, i ako on ne stupa u vezu sa nama, mi ne možemo da budemo za to okrivljeni. Rado bih ovde zauvek čekao sa tobom.

Ali, znaš dobro da se tako nešto neće desiti rekla je Arlin.

Dru je, očajnički, klimnuo glavom. Očinstvo nas nikada neće pustiti. Sve dok ne ispunimo ono što oni žele, nećemo moći da ih se oslobodimo. Mrzim stvari kojima sam obučavan, ali ću upotrebiti svaki od talenata i sposobnosti da završim ovaj posao. Tako da možemo konačno da počnemo zajednički život.

Arlin ga je uhvatila za ruku. Već smo počeli naš zajednički život. Jedino na šta možemo da računamo, jeste sadašnjica.

U četiri sata tog poslepodneva, Dru je otvorio sef po drugi put toga dana. Umesto papirića koji je bio ostavio, pronašao je dragi, čija su slova bila još upadljivija nego njegova. Instrukcije su bile jasne, profesionalne, precizne. Ispod njih, u otopljenoj kapi voska, bila je utisnuta insignija, mač koji se ukršta sa krstom.

Ovoga puta je išao u banku sam. Izašao je iz banke i krenuo u suprotnom smeru od reke, i došao do Bahnhofstrase, ciriške glavne poslovne ulice, gde je zastao pokraj jednog prozora i gledao u cveće. Trenutak kasnije, pokraj njega je stala Arlin. Pratila ga je od časa kada je izašao iz banke. Nikoga nije bilo ko bi bio zainteresovan za tebe rekla mu je. To nije dokazivalo da ih nije neko držao na oku. Pa ipak, bflbi bi ljudi da nisu preduzeli bar ovaj korak opreza. Umešali su se "u talas kupaca koji se kretao ulicom.

Dobili smo poruku rekao je Dru. Nije je pokazao Arlin. Nije mogao. U kabini u banci pocepao je poruku u najsitnije delove i stavio u džep pantalona. Dok je išao do Bankhofstrase, povremeno bi bacao deliće poruke po pločniku, tu i tamo.

Pretpostavljam da je poruka zaista od oca Sebastijana rekao je Dru. Dao nam je vreme i mesto za sastanak večeras. Takođe nam je dao i dva rezervna mesta i vremena za sutra, za slučaj da danas nismo dobili poruku.

Temeljan je.

Taman koliko sam očekivao od jednog člana Očinstva. Ponovo su joj oči zaplašeno bljesnule. Gde ćemo se naći sa njim?

U jedan sat posle ponoći, izašli su iz mraka jednog prolaza, prešli su kameni deo Rathausbruke i došli do jedne nakićene fontane. Izmaglica sa reke dizala se, dopirući do njih.

Ja mogu da smislim i bolja mesta za sastanak rekla je Arlin.

Neko manje izloženo? zapitao je Dru. S druge strane, bilo ko da nas je pratio morao bi da prede most. Ovako kasno noću, kada je teško ikoga pronaći napolju, mi bismo ga sigurno opazili.

Instrukcije su bile da se dođe do fontane u pet minuta posle jedan, ali su oni znali da do sastanka svejedno neće doći pre pola sata nakon njihovog dolaska. Otac Sebastijan u svakom slučaju želi da se uveri da, pre nego što se pojavi, njih niko nije pratio.

Ali, pola sata kasnije, sveštenik još nije bio došao.

Ne volim ovo što osećam. Pokušaćemo sutra, sa rezervnim vremenom rekao je Dru. Bolje da odemo odavde.

Arlin nije bilo potrebno dati više podstreka. Krenula je od fontane, ali ne natrag prema mostu, već prema ulici koja je išla duž ove strane reke. Dru je išao za njom.

Izmaglica je postajala sve reda. Stigavši do tamne strane ulice, prošli su pored restorana, čiji su prozori Mi takođe zatamnjeni. Ispred njih, neki je

mladić vozio motor preko raskrsnice, a buka je Ma tako jaka da za trenutak Dru nije čuo kola iza sebe. Okrenuo se da vidi farove. Kola su pojurila prema njima. Dru je gurnuo Arlin natrag prema nekom ulazu i rukom krenuo ka pištolju. Kola su se već zaustavila.

Kroz otvoreni prozor, otac Sebastijan je rekao, Ulazite. Brzo.

To su i učinili. Dru je jedva stigao da zatvori vrata, a otac je već pritisnuo gas i poleteo kolima niz ulicu.

Šta te je zadržalo toliko? zapitao je Dru. Zašto nisi došao na mesto sastanka?

Otac Sebastijan je žurno zašao za ćošak. Posmatrao sam vas, udaljen jedan blok. Za slučaj da vas neko prati, hteo sam da ovaj sastanak izgleda kao da je propao i da ste vi ostavljeni. Čekao sam sve do časa kada se susret najmanje očekuje, sa najmanjom mogućom šansom da nas neko uhvati.

Sveštenik je imao tamne pantalone, tamnu zimsku vetrovku sa rajsferšlusom, i tamne rukavice za vožnju. Prsten na srednjem prstu njegove leve šake pravio je ispupčenje na rukavici.

Iznanaden sam da si dobio našu poruku tako brzo. Ostavili smo je jutros u banci rekao je Dru. Jesi li ovde, u Cirihiu?

Nisam. U Rimu sam. Pakako onda...?

Od trenutka kada sam vam dao ključ od sefa i lozinku, moj najpoverljiviji pomoćnik ušao je u samostan ovde u Cirihiu. On proverava sef svakodnevno. Kada je pronašao vašu poruku, telefonirao mi je u Rim. Rekao sam mu da mi pripremi nekoliko mogućih sastanaka i istoga časa sam krenuo za Cirihi. Moj avion je stigao večeras.

Ali, ako je tvoj pomoćnik znao za naše planove...

Tačno. Koliko god da mu verujem, oprez zahteva od mene da svemu dodam sopstvenu varijaciju. Zahvaljujući takvim opreznostima, Očinstvo je uspeo da vekovima sačuva svoju tajnu. I ne smemo da smetnemosumajam te regrutovao, tebe autsajdera koji nema izbora osim da mi pomaže, upravo zato što imam razloga da verujem da se u samom redu nalazi neprijatelj.

Sveštenik je skrenuo brzo za sledeći ćošak, i pogledao kroz retrovizor.

Nema nikoga iza nas. Izgleda da smo obavili ono što je trebalo. Želite li da obidemo grad i uživamo u noćnim lepotama?

Sveštenik je pojurio ka severu, prema pošumljenim bregovima izvan grada.

Tvoj zahtev za sastankom je bio neočekivan. Štaviše, sa stanovišta obezbeđenja, veoma zabrinjavajući. Otac Sebastijan je nastavio da vozi. Šta hoćeš?

Informaciju rekao je Dru.

Nisi mogao da zapišeš svoje pitanje i da ga ostaviš u banci?

1 da tvoj pomoćnik sazna ono što je meni potrebno pre tebe? Kakve bi onda mogao da preduzmeš mere opreza? Jedan nula za tebe.

Osim toga, mnogo toga se desilo od onda kada smo se videli u Vatikanu.

Nadam se da to znači da ste napredovali.

To znači da su i drugi igrači u igri.

Otac Sebastijan se oštro okrenuo ka njemu. Ko?

Kada bih ja to znao, ne bih reskirao da tebe pozovem da se sastanemo.

Potrebni su mi tvoji izvori obaveštenja, tvoja mreža, da bi mi pomogli da to otkrijem.

Sveštenik se koncentrisao na put. Objasni.

Dru je počeo od svog zaključka da se ispita mogućnost da su teroristi odgovorni za nestanak kardinala Pavelića. Teroristi su, konačno bHi moja specijalnost rekao je gorko. Ali, istraga oca Viktora izgleda da ukazuje da on tu mogućnost nije uzimao u obzir.

Nestanak kardinala Pavelića mogao bi biti prva faza terorističkog napada na Crkvu? Moji komplimenti. To meni nije palo na pamet.

Ja nisam siguran da sam u pravu. Ali, draga dva muškarca su izgleda došla na istu misao. Dru je objasnio svoj razgovor sa Gatom i kako ih je trgovac oružjem, koji nije više dobijao poverljive informacije, uputio na Medičija.

Ali, kada smo Arlin i ja napravili zamku da se dočepamo Medičija, uletela su dva muškarca i šćepali ga prvi. Kada smo se Arlin i ja vratili do Gata da ga pitamo da li zna ko bi mogli biti oni, našli smo vilu koja je bila napadnuta. Njegovi su telohranitelji bili mrtvi. On je bio unakažen. A grlo mu je na kraju prerezano.

Otac Sebastijan je čvrsto stezao volan. Onda ti iz toga zaključuješ da su ta dvojica primorala Gata da otkrije ono što je vama već prethodno rekao?

Jeste, tako je. Ja verujem da su njih dvojica mučila Gata da bi saznala da li su teroristi uvučeni u nestanak kardinala Pavelića. Ja mislim da je njihov cДj isti kao i moj. I želim zato da saznam ko su oni.

Opisi ih.

Dru se prisećao onoga što je video iz prolaza dok su dvojica sređivala Medičijeve telohranitelje i šofera, a onda ubacili Medičija u njegovu limuzinu. Sukob i otmica trajali su zapanjujuće brzo ne duže od dvadeset sekundi ali Druova memorija stručnjaka ponovo je sve doživljavala, kao da gleda neki film koji se vrti unazad.

Mogli su imati tek nešto više od četrdeset godina rekao je. Obojica su imala kape. Ipak, i tako sam mogao da vidim kosu na vratu iza ušiju. Jedan je muškarac bio plav, drugi je bio crvenokos. Plavi je bio visok oko metar i osamdeset, preplanuo, dobro građen, kao da je podizao tegove, velikih

ramena i grudi, širokog čela i vilice. Crveni je bio viši, možda metar i devedeset, izuzetno visok i bled. Njegovi su obrazi bili upijeni. Lice kao daje bilo usisano.

Očaravajući par rekao je otac Sebastijan. Ali, bez još nekih informacija ne vidim kako bi moji izvori bili u stanju da ih identifikuju. Mišićavi plavi i vižljasti crveni. Jeste li mogli da naslutite bar koje su nacionalnosti. Samo sam imao osećaj negativnog. Imao sam utisak kao da nisu ni Francuzi, ni Španci ni Italijani. Međutim, ipak ima još nešto.

Oh?

Ti ljudi su bili profesionalci. Ne mislim pritom samo na to da su znali šta su radili. Mislim, profesionalci prve svetske klase. Video sam vrlo malo njih koji su bolji, i u mom predašnjem životu, veruj mi da sam imao veze sa mnogo, stručnjaka. Oni ne mogu biti tako dobri a nemati nikakvu reputaciju. Moja je pretpostavka da je boja njihove kose deo njihovog poslovnog znaka. Pitaj tvoje izvore o vrhunskim ubicama. Pitaj da li se među njima nalazi jedan plavi i jedan crveni. I još nešto pretpostavivši da oni nisu Italijani, morali su da prođu kroz pasošku kontrolu. Proveri sa svojim Opus Dei ljudima koji se nalaze u italijanskoj službi obezbeđenja, u Interpolu, i CIA. Možda su dva prijatelja ušla nedavno u Italiju. Možda ih je neko opazio.

To svejedno nije neki veliki pokazatelj.

To je sve što imamo rekao je Dru. 1 mmaš. Od sada predajem ovaj slučaj u tvoje ruke. . . ХОМЛ,"

Od sada? Da nije ovo tvoj pokušaj da se sasvim izvučesh? Nadam se da nisi zaboravio našu pogodbu. Ako budeš saradivao, mi ćemo zaboraviti tvoje grehe koji su počinjem protiv nas.

Nisam zaboravio. Jedino što ja želim jeste šansa da budem sa Arlin. Znam da ako te izdam nikada neću imati tu šansu. Ali kako mogu saradivati ako ne dobijem informaciju koju tražim?

Otac Sebastijan je razmišljao. Kao što si rekao, to je sada u mojim rakama.

Proveravaj sef svakog jutra u deset sati i svako posle podne u

Iscrpljen diskusijom, Dru se naslonio na sedište. Pored njega, na zadnjem sedištu automobila koje je bilo u senci, osetio je prodorni pogled Arlin.

Ja ću pokušati da pronađem odgovor što je moguće pre rek? je sveštenik.

Langenberg zoološki park koji se nalazio dalje od slikovitog puta jugozapadno od Ciriha, davao je svojim posetiocima mogućnost da izbliza pogledaju antilope, divokoze, jelene, divlje svinje. Dru i Arlin su se odvezli od granice parka koji je zauzima dva ara brežuljaka prekrivenih malo šumom malo stenama, prema jugu, prelazeći niz serpentina sve dok se nisu

zaustavili na vrhu Albis Pasa. Sa visine od osam stotina metara, pred sobom su imali pogled na okolinu. I što je još važnije, njihova je pozicija davala šansu ocu Sebastijanu da vidi da li su od parka praćeni ovamo.

Deset minuta kasnije, otac Sebastijan se zaustavio kolima pored njih. Pošto su Dru i Arlin ušli u njegova kola, sveštenik je dao gas i pojurio putem naniže, dalje od prolaza. Uskoro je skrenuo u šumovit deo puta i proverio u svom retrovizoru. Bilo je poslepodne, sutradan po njihovom noćnom sastanku. Nebo je bilo oblačno, i preffla je kiša.

Ledenica i Set.

Dru nije razumeo. Ledenica i...?

Set ponovio je sveštenik. To su tajna imena. Priznajem da sam mislio da o njima neću ništa saznati. Ali, čim sam spomenuo plavog i crvenokosog, moje veze iz Interpola koje pripadaju Opusu Dei istoga su časa reagovale. Prosto mi je neprijatno što sam nisam nikada čuo za tu dvojicu. Jedini izgovor i opravdanje koje mogu da smislim za svoje neznanje jeste da nisu do sada nijednom preduzeli ništa što bi se odnosilo na Crkvu. Oni nisu teroristi; ni ti za njih nikada ne bi saznao.

Pa šta je onda sa njima?

Oni su izuzetno skupi, izuzetno sposobni i obučeni, izuzetno smrtonosni. Ne rade često, ali kada rade, to je veličanstveni i prvorazredni posao. Oni su stručnjaci za skrivanje. Niko nema pojma gde oni žive.

Očigledno rekao je Dru. Inače bi protiv njih već bile preduzete mere odmazde.

Jedna od teorija Interpola jeste ta da om veliki deo onoga što zarade daju na sopstvenu zaštitu. Ali, čak i sa tim, napravili su nekoliko grešaka. Snimilo ih je nekoliko kamera iz obezbeđenja na aerodromu. Samo par kamera. Slike su nejasne. Ali, ovih dana kompjuteri čine čuda da bi doprineli prepoznatljivosti nejasnih i tamnih fotografija. I iz te dve fotografije vide se dvojica koja su pre dva dana doputovala iz Kanade u Rim. Svaki od njih posebno možda i ne bi privukao pažnju. Ali, obojica u istom avionu...

Naravno. Oni su privukli pažnju jedan za drugog. Onaj koji je posmatrao morao je da primeti.

To je deo razloga zbog kojeg su oni primećeni rekao je otac Sebastijan. Ali, postoji jači razlog koji je obojicu doveo u isti avion, što je inače neobično.

Rekao sam ti da su njihova šifrirana imena Ledenica i Set. Oba imena odgovaraju simbolu ubijanja.

Smrt donosi snežni čovek. Set je crvenokosi egipatski bog podzemnog sveta.

A pre četrdeset godina ljudi sa tim šifrovanim imenima bili su smrtni neprijatelji rekao je otac Sebastijan.

To nije moguće! Pre četrdeset godina, ovi koje sam ja video mora da su bili deca!

Ja govorim o očevima čija su šifrovana imena sinovi nasledili. U drugom svetskom ratu Ledenica i Set su bili Hitlerove lične glavne ubice. Svaki je pokušavao da prevaziđe uspeh onog dragog da bi dobili blagonaklonost Firera. Pošto je Treći Rajh pao, ljubljene ubice su nastavile da jedan drugog izazivaju u ogledanju veština i sposobnosti. U nekoliko navrata, pokušali su čak da ubiju jedan drugog. Neki izvori kažu da je to bilo zbog neke žene. Da li su se sinovi starih neprijatelja sada ujedinili? Da putuju istim avionom? Sarađuju da bi kidnapovali nekog doušnika? To je ono što je privuklo pažnju Interpola. Što god da se dešava mnogo je više uznemiravajuće nego što sam mogao i da pomislim. Ledenica i Set to je neprirodni spoj.

Nebo je postalo sivo. Lagana kišica počela je da pada dok ih je otac Sebastijan ostavljao na vrhu Albis Pasa. "A sada je slučaj ponovo u tvojim rakama", rekao je sveštenik. "Ne znam na koji način možeš da iskoristiš informaciju koju sam ti dao. Ali, ja sam tebe regrutovao isključivo zato što nisam želeo da u to istraživanje umešam Očinstvo. Ako sam ja tebi potreban da obavim posao umesto tebe, zbog čega bih onda uopšte sklapao pogodbu sa tobom? Postajem već nestrpljiv". Besno bacivši pogled ka Druu, sveštenik se odvezao kolima.

Dru je gledao kako nestaje kroz tesnac. Kiša je sada bila poput teške magle. Igrala mu je pred licem. Neraspoloženi, on i Arlin su ušli u svoja kola. Šta sada? zapitala je Arlin. Čak i sa onim što nam je rekao, ja se osećam bespomoćno. Kuda idemo?

Mislim da se vraćamo u Rim. Pokušao je da zvuči utešno. Tamo gde je nestao kardinal Pavelić, gde je otac Viktor ubijen, gde su Ledenica i Set krenuli na Gata i Medičija.

Njen pogled je sada imao više nade. Ali, u čemu je veza između svih njih? Između sinova Hitlerovih ličnih ubica i nestanka kardinala Pavelića? Nisam siguran da posto; "veza, u svakom slučaju ne direktna. Set i Ledenica nisu oteli kardinala inače ga ne bi tražili. Oni žele odgovore, baš kao ti i ja. Zašto, međutim, to je pitanje? Zbog čega bi oni bili tako zainteresovani? Zbog čega bi sinovi nacističkih egzekutora a ne zaboravi da su im roditelji bili smrtni neprijatelji želeli da uopšte udruže svoje snage da bi pronašli nestalog kardinala? Za početak, mi smo prevideli ono što je bilo očigledno. Kardinal je ključ za sve. Ali, mi smo

na njega mislili jedino kao vrhovnu glavu Crkve, ne kao čoveka. Ko je, bio on? Mi jedva nešto uopšte znamo o njemu?!

Dru je okrenuo ključ automobila i skrenuo kolima prema putu. Istoga časa spazio je kako pored njega prolazi reno koji je vozio jedan muškarac, u smeru Ciriha. Iza renoa išla su druga kola, folksvagen golf, i to tik iza njega. U golfu je za volanom bila žena koja je tako grčevito gledala u kola koja su išla ispred nje, kao da bi najgora stvar na svetu bila kada bi izgubila iz vida reno. Dru je bio ubeđen da ih nikada nije video, pa ipak je prema vozačima osetio zbunjujuću simpatiju. Ubacio se među automobile koji su kretali putem i krenuo za njima kroz tesnac, ali bilo u kom pravcu da je ovo dvoje išli, on i Arlin su se upuffli prema ciriškom aerodromu kako bi uhvatili sledeći let za Rim.

Sol je pronašao prostor za parkiranje blizu železničke stanice u : Cinhu. Crnilo mu se da mu je koža na licu zategnuta od iscrpljenosti. Pokušao sam da uradim previše, precenjajući se, mislio je. Trebalo je da se duže odmorim u pećini. Prikupljajući snagu, izašao je iz renoa i zaključao ga. Kiša je i dalje sipala. Bacio je pogled na zatvoreni gepek renoa, u kojem je otkrio da se nalazilo automatsko oružje i plastični eksploziv, baš kao i tri pasoša, kreditne kartice i vozačke dozvole koje su omogućavale različite identitete ljudima koji su vozili ova kola.

Ne bi rizikovali, mislio je, da sve ove stvari pronose kroz švajcarsku carinu. Sve su to dobili kada su ušli u zemlju. Sto znači da nisu sami; " imaju veze, imaju organizaciju koja ih pokriva. Mora da su pomislili da nismo opasni, da nećemo posumnjati i da emo.pobeši. Inače, po nas bi došli mnogo brže. Njihova greška.

Erika je stigla folksvagenom. On je seo pored nje, u kola.

Nekoliko si puta zalelujuo na autoputu rekla je. Oči ti izgledaju izgubljeno. Tebi je lice potpuno blede. Loše ti je?

Grlo ga je greblo i morao je da se zakašlje. Hajde da ne brinemo o tome, sve dok ne obavim telefonski razgovor.

Posle toga, ova jevrejska dama će te uviti kao bebu.

Držim te za reč nasmešio se Sol. Vozi prema jezera. Mogao je da iskoristi telefon na železničkoj stanici, ali iz navike, izbegavao je sve telefone na javnim terminalima prevoznih službi obaveštajne službe i službe obezbeđenja često su ih prisluškivale. Na pola puta u Bannhofstrase, pokazao je prema telefonskoj govornici. Ona je podjednako sigurna kao i svaka draga, pretpostavljam. Erika se zaustavila na zavoju.

Nastavi da kružiš oko bloka rekao je on, a onda je izašao brzo iz folksvarena. Podigao je slušalicu telefona, ubacivši švajcarski novčić. Mrzovoljni glas odgovorio je na nemačkom. Cvečara Ciriha. Ovo je red prvenstva. Spojite me sa vašim međunarodnim dispečerom. Jeste li ranije sa nama imali poslovne odnose? Da bih mogao da pošaljem pošiljku, potreban mi je broj računa.

Moj je račun zapisan pod imenom.

Kako se zovete? ..Romul.

Nemački glas je u sekundi oklevao. Proveriću unutrašnje veze i videti da li je dispečer slobodan.

Recite mu da sam pronašao jednu cvečarsku radnju za koju mislim da on ne zna.

Ubeđen sam da će biti zainteresovan samo ako budem uspeo da ga pronađem. . . . .

Ja sam ubeđen da ćete uspeti.

Sol je gledao na svoj sat. Četrdeset sekundi kasnije drugi glas, govoreći engleski jezik progovorio je u slušalicu.

Koju vrstu cveća želite da pošaljete?

Ruže. Zovem iz ciriške javne govornice. Želim da pošaljem pošiljku za Pekara crnog hleba u Beču. Moj prijatelj koji se tamo nalazi ima nadimak Rošavi. Ovo je broj telefonske govornice. Sol je izdiktirao cifre. Nemam dragu telefonsku govornicu. Recite Rošavom da pozove čim bude mogao. Recite mu da želim da razgovaramo o usluzi koju je on tražio.

To bi moglo malkice da potraje.

Sol je znao da će oni sada iskoristiti broj koji im je dao kako bi locirali telefon i uverili se i vizuelno da je on taj za kojeg se izdaje. Razumem.

Samo uredite da me Rošavi sigurno pozove.

Spustio je slušalicu i pogledao napolje; o prozore govornice udarala je kiša svom snagom. Video je Eriku kako vozi folksvaren pored njega i mahnuo joj je rukom da bi je oslobodio brige.

Čekao je. Kroz prozor telefonske govornice, sada zamagljene od njegovog daha, video je kako je Erika prošla još nekoliko puta.

Deset minuta kasnije, telefon je zazvonio. Zgrabio je slušalicu.

Ponovo se javio nemački glas, ali ovaj je sada zvučao kao da je naučen u Novoj Engleskoj. Zovem u vezi sa nekakvim cvećem koje ste želeli da mi pošaljete.

Akcenat ti je užasan, Rošavi.

A ti si neuljudan kao i uvek. Složio si se da nećeš da stupaš ni u kakav kontakt sa nama.

Želim da razgovaramo o mom skoro ubistivnom nesrećnom slučaju u parku.

Rošavi je odmah progovorio. Mi nemamo ništa sa tim.

Znam. Ja sam otkrio ko je u to umešan. Bićeš iznenađen. Da li ćemo o tome da razgovaramo sada ili ćemo se prebaciti na neki dragi telefon.

Linija je zamrla. Romule?

Slušam.

Siguran si da ću biti iznenađen?

Najblaže rečeno, fasciniran.

Kako bi bilo da odeš u iznajmljenu sobu? O našem trošku

Koji hotel?

Do sada, cvećarska radnja je trebalo da pronade telefonsku govornicu iz koje se ti javljaš.

Jedan čovek stoji napolju već celih pet minuta. Izgleda da se smrznuo na kiši.

Pokušaću da se ponovo čujemo do ponoći.

Veza se prekinula. Sol je izašao iz govornice. Muškarac sede kose stajao je uz zgradu, pokušavajući da se sakrije od kiše

Volite li cveće? zapitao je Sol. Ruže.

Znate li neki dobar hotel?

Oh i te kako! rekao je čovek. Erika se pojavila iza ćoška.

Jaoj! Vruće je!

Ta hladnoća iz tebe mora jednostavno da se već jednom otera

Više mi se sviđao načm na koji si me sinoć grejala

skidaj do

Skinuo je odeću sa sebe i ušao polako u vodu koja se isparavala. Trljala mu je leđa. Nije mogao, da se ne nasmeši kada ga je kasnije brisla peškirom.

Šta je bilo sa onim tvojim daljim planom? Odmahnula je glavom. Uskoro ćemo imati društvo. Napravio je grimasu.

Osim toga tebi je potrebna snaga rekla je. Moraš da jejješ. Bilo je veće. Već su bili pozvali službu za donošenje hrane u sobu.

U času kada se Sol sasvim obukao u hotelskoj sobi bHo je, u ormanu, odeće razne vrste i raznih veličina čuli su kucanje na vratima. Sol se uverio da je reč o službi za raznošenje hrane a onda je otvorio vrata. Kelner koji je pred sobom gurao kolica bio je muškarac sa rošavim licem.

Nadao sam se da nećeš imati ništa protiv rekao je Rošavi i zatvorio vrata.

Naručio sam za troje. Nisam jeo ništa od doručka.

Sve je na račun službe rekao je Sol.

Tačno. A svi se mi nadamo od srca da je ono što nam ti nudiš vredno našeg gostoprimstva.

Ja ne bih zvao da nisam mislio da je čak i vrednije od toga. Pet minuta ranije, Sol je bio gladan. Sada je jedva i pogledao jela na poslužavniku. A ovo mora da je Erika rekao je Rošavi. Nisam do sada imao čast. Rukovao se sa njom, a onda je napunio tri čaše kafe. Ni Sol ni Erika nisu uzeli svoje. Rošavi je probao svoju kafu. Tako. Sada da rekapituliramo situaciju. Pravila su ustanovljena. Mi smo odlučili da pređemo preko tvog prekida egzHa, oko kojeg je postojao već dogovor. Za to, ti si nam obećao uslugu. Ali, da bismo maksimalno iskoristili efekat tvoje usluge, želeli smo da budeš podalje od nas... i svake druge obaveštajne službe. Morao si da deluješ kao da si nepovezan. Da li bi ti rekao da je tvoj poziv do danas poslepodne bio u cilju održavanja tog obećanja? Mi stalno snimamo naš komunikacioni sistem, jer ne želimo da nas neko prisluškuje. Ali, nijedan čovek nije potpuno siguran. Moguće je da su druge službe saznale za tvoj poziv. Ti si se predstavio svojim tajnim imenom. Postoji mogućnost... mala ali ne i zanemarajuća... da su to čule neprijateljski raspoložene uši. Ti si doveo u opasnost prirodu usluge koju smo mi želeli od tebe.

Ja mislim da sam vam već učinio uslugu.

Rošavi je pijucnuo još jedan gutljajčić kafe. To je teško zamislivo.

Tako što sam nabavio informaciju koju vi nemate.

Tako si rekao preko telefona. Budi precizniji. Kakva je to vrsta informacije? . Da li ti snimaš ovaj razgovor?

Naš je razgovor potpuno ja tebiti meni. Naravno da jeste. Ali, da li ti snimaš?

Rošavi je slegnuo ramenima. Pretpostavljam da je sledeća stvar ta da ćeš da me pretraži. Izvukao je mali kasetofon iz džepa svoje bele jakneTstaSa na noćni stočić. Čak i na razdaljini, Sol je mogao da vidi a Se III To je svešto imaš? zapitao je Sol. Nema radioodašiljača? Približio se kolicima sa hranom.

U redu je rekao je Rošavi. Ostavi ih na miru. Samo bi zajebao prenos Lagano i nežno je podigao belu salvetu sa kolica, otkrivajući mikrofoni i snažni aparat na polici koja se nalazila ispod. Sada si srećan?

Želim da ovo i bude zvanično. Ja hoću da to tvoji direktori znaju. Ja želim da se izbegnu nesporazumi.

Više od svega, veraj mi, i mi želimo da se sporazumemo.

Trojica su me napala i pokušala da me ubiju.

Da. U Beču. Bio sam tamo, sećam se.

Ne samo u Beču.

Rošavi je iznenađeno spustio solju sa kafom.

Ovde u Švajcarskoj rekao je Sol. U planinama. Južno od Ciriha.

Pretpostavljam da su to ta trojica. Ovaj put sam ih ja iznenadio.

Loše po njih.

Imam njihovo prstenje .

Reci to još jednom.

Prstenje. Možeš ih dobiti ako budemo postigli dogovor. Oni su moja usluga mreži. Zauzvrat dobijam ispunjenje i kraj naše pogodbe.

Rošavi je treptao. Čekaj malo. Polako, da vidim jesam li razumeo. Ti kažeš da ćeš nam pokazati neko prstenje i da to ispunjava tvoje obaveze?

Pokazaću vam ih, zajedno sa automatskim oružjem, plastičnim eksplozivom, i falsifikovanim dokumentima. Dopašće vam se, videćeš. To je obaveštajna služba za koju niko ne zna da postoji.

Rošavi je počeo da se srne je. Nemoj biti apsurdan.

Dobro. Onda isključi tvoj kasetofon, otkotrljaj svoja kolica napolje i daj nam pet minuta da odemo odavde.

Pet minuta? Nećeš nikada uspeti. Ali, zato što ja kažem da si apsurdan, to ne znači nikako da neću da slušam.

Potrebno mi je i više od toga, treba da se složiš sa tim. Daću ti prstenje. Reći ću ti gde ćeš naći automobil kojim su se ljudi dovezli. Možda ćeš ti naći tu dragu obaveštajnu službu, možda nećeš. Ali naš dogovor mora time da bude zavšen. Ja neću nikakve senke za mnom.

Rošavi je oklevao. Treba da razgovaram sa... Telefon je zazvonio.

Sol je očekivao telefonski poziv, ali se Rošavi trgnuo u iznenađenju.

To će biti naši odani slušaocirekao je Sol. Hajde da otkrijemo kako nam stoje akcije.

Slušao je klimajući glavom kao da je

spreman da udovolji. Da, gospodine. Naravno. Ako je to ono što želite, gospodine. Spustio je slušalicu. U redu, onda, Romule, proklet bio. Reci nam šta je to što imaš. Ako se proven da je tako, ako je to tako novo" kao što ti tvrdiš, onda si završio sa svojom uslugom. Ja podvlačim ako. Nemoj da pokušaš da nas zajebavaš. I seti se, mi možemo da iskoristimo hemikalije da bismo tu istu informaciju dobili od tebe.

Ali, hemikalije samo daju odgovore na pitanja, a vi ne znate koja pitanja treba da postavite. Sol je bio svestan da Erika sedi na krevetu, a da je jedan deo pištolja u njenom krilu, ispod ćebeta. Osim toga, ja imam mnogo toga što bih izgubio.

Prstenje. Rošavi je ispružio šaku.

Sol ih je izvadio iz svog džepa i spustio u šaku Rošavog.

Mač i krst?

Religija i nasflje rekao je Sol. Postoji opragica na svakom prstenu. Podiže rubin.

Rošavi je podigao dragi kamen. Oči su mu se suzHe kada je spazio žutu kapsulu. Otrov?

Jesi li ikad vid" o takav prsten?

Aha, svakog dana.

Đavola. Muškarci koji su nosili ovo prstenje bili su izuzetno dobro uvežbane ubojice.

Rošavi je odmahnuo glavom. Ali, to nije dovoljno da se ispuni tvoja obaveza do kraja. To i dalje ne dokazuje da je to prstenje oznaka nove obaveštajne službe.

Jesam li ja rekao da je to nova obaveštajna služba? Pogledaj u oblik i dizajn na torn prstenju. Srednjevekovni. Ja mislim da je služba veoma stara.

Ali, da niko nikada nije čuo za nju? Pa to je smešno.

Daću ti šansu da pronađeš. Sol je zapisao broj tablica koji je zapamtio i pružio je papirić Rošavom. Ovo su njihova kola, crni reno. Model od prošle godine. Nalaze se na parking u blizini železničke stanice. Pronaći ćete u kolima automatsko oružje, plastični eksploziv, lažna dokumenta. I možda čak i otiske prstiju, mada sumnjam u to. Ti muškarci jako vole rukavice. Ali, da bi iznajmili auto morali su da ostave neki pisani trag.

Sa falsifikovanim dokumentima, pisani trag, neće nas odvesti daleko.

Sol nije očekivao da će da izgubi kontrolu. Prestani već jednom da se pretvaraš da si glup. Da bi se iznajmila kola, morali su da iskoriste kreditnu karticu. Čak i da se pokaže da je kartica pod lažnim imenom, neko mora da je platio račun. Novac mora da je došao odnekuda.

Smiri se.

Ja nisam obećao odgovore! Ja sam vam rekao ono što sam kazao da ću reći! Jesmo li se dogovorili ili nismo? Da li je naša pogodba završena? Reci tvojim gazdama da donesu odluku! Zabeležite to! Držite se toga! Ja hoću da pronađem Erikinog oca i hoću ponovo da vidim sina!

Naspratuniže.usobikojasenalaznatačnoispodŠoloveGalager

ie sedeo za uskim stolom, posmatrajući kako se okreću kolutovi na magnetom £ Ne bio povezan sa radiopnjemnikom. šef odeljenja obaveštajne službe za Austriju, Galager spustio je pogled preko stola ka svom kolegi, kratkom muškarcu sa nežnim bledim manikiramm šakama, koji je bio šef odeljenja za Svajcarsku. .

Galagerovo odelo je bilo izgužvano jer je sa Rošavim žurio da avionom stigne iz Beča u Cirihi. Striktno se držeći pravila, on ovde nije imao

ingerencija. Ali, Romul je insistirao daugovarasa pekarom iz Beča, a ne sa cvećarskom radnjom u Cirihi, a dogovor oko usluge koju je Romul trebalo da učini obavljen je u Beču, tako da je uvlačio Galagera bez obzira što bi njegov kolega mogao da protestuje što se sve zbiva ovde, što je Galager tu, iako se istini za volju Švajcarac tajno ime Cirihi za to nije mnogo ni interesovao.

Šta misliš ti? zapitao je Galager, pretvarajući se da mu je stalo do mišljenja njegovog domaćina.

Cirihi je napravio lice kao da duboko razmišlja. Ovo je zaista izvan naših moći. Lengli će morati da donese odluku.

Koja delom zavisi od onoga što ćemo mi preporučiti rekao je Galager. 5a ti misliš?

Ja bih voleo da pogledam to prstenje i da bacim pogled nakola.

To nije dogovor koji Romul nudi. On želi odluku pre nego što bi ti proverio kola.

Teško da on može o svemu tome da se pita, ili ja pogrešno mislim, a? Kakav on izlaz ima ako nas ta informacija ne odvede nikuda i mi mu kažemo da nam i dalje duguje uslugu? .

Galager je napravio grimasu, iznenađen stavom Ciriha. Ti nisi nikada radio sa Romulom, je li?

Nisam. Pa šta? Ja znam sve što treba u vezi sa njim. On pravi gužvu.

On je karakteran čovek. U Beču je sa nama sklopio dogovor dobre volje. Ja potpuno očekujem da je on nama zaista učinio uslugu.

Učinio? Prošlo vreme? Cirihi je izgledao zbunjen.

Jer on sada očekuje dobra volju od nas, a ako ga mi odjebemo ili odugovlačimo, on će odbiti da saraduje.

Cirihi je raširio rake. Onda ćemo ga mi kazniti i iskoristiti ga kao primer onoga što se dešava sa ljudima koji nam prave gužvu. Iskreno rečeno, ja ne vidim u čemu je problem.

Galager je poželeo da tresne šakama o sto. Umesto toga, suzdržao se i uspeo je da mu glas ostane miran. Dopusti mi da ti objasnim. Ja sam radio sa Romulom, i ja znam kako on razmišlja. On je lukav. Ja garantujem da nam on nije rekao sve. On čuva jednu veoma važnu informaciju u rezervi, kao daljnju taktiku za pregovaranje.

Onda hajde da se pretvaramo kao da smo pristali, sve dok nam ne kaže sve. 1 šta će se desiti ako se pronese priča da nismo održali reč? Reperkusijske mogu da budu užasne. Slobodni operative! neće sa nama hteti da saraduju. Moraćemo da Romulu kažemo da ili ne. Možda sve to ne vredi. A s drage strane, on je nama potreban.

Da bi se dobila ekstra informacija za koju ti pretpostavljaš da nam nije rekao? zapitao je Cirihi. Za razliku od tebe, ja sumnjam da išta još dodatno postoji.

Ponovo je Galageru sebi suzdržavao nestrpljenje. Slušaj. Romul je u ovo ušao zato što je nestao otac njegove žene. Oni žele da otkriju šta se sa njim desilo. Sada objavljuju da su pronašli službu za koju niko nije čuo da postoji. Pretpostavljajući da ta služba zaista postoji, ona je u vezi sa onim što se desilo ocu koji je nestao. Sve što Romul zna o jednoj stvari opet je, pa, u vezi sa onim što mi želimo da znamo o dragoj. Mi moramo da ga ohrabrimo, ne da se sa njim borimo. Dokle god se on drži toga da traži oca svoje žene, on će da nam čini uslugu koju mi od njega želimo.

Cirihi je iznenadio Galagera. Složio se. Tako je, potraga za ocem je u svom opsegu u dodira sa potragom za nepoznatom obaveštajnom službom. To sada shvatam, i ima smisla da se Romul ohrabri. Ali, tu su dalje implikacije. Mi želimo da on učini uslugu nama. Ali, ako mi budemo istraživali moć te drage službe, a ako je ona umešana u slučaj nestalog oca, onda mi pomožemo Romulu. Mi onda činimo uslugu njemu. Oči Ciriha su zasvetlucale. On je baš lukav kao što si rekao. Pronašao je način da obrne situaciju naopako, da nama izmanipuliše i tako da dobije podršku.

Dok je Cirihi počeo da obrće telefonske brojeve da bi obavio razgovor sa Langlijem, Galager je podigao slušalicu na dragom telefonu i pozvao broj sobe koja se nalazila direktno iznad njih.

Daj mi Romula... Ovde je Galager. U hotelu sam. Slušao sam sa interesovanjem. Sada razgovaramo sa Langlijem da prihvati pogodbu koju ti nudiš. Shvati, jedino što mi možemo da učinimo jeste preporuka. Langli je taj"koji govori odlučujuće "da" ili "ne".

Naravno.

Ali, ovo je gest dobre volje rekao je Galager. Ja obećavam da ću da učinim sve što je u mojoj moći da te podržim. Ipak, potrebno mi je nešto više od tebe. Nisi nam rekao sve. Ja sam ubeđen. Daj mi još nešto ekstra, nešto što mi može pomoći da držim ravnotežu u pregovora sa Langlijem.

Dobra volja?

Imaš moju reč. Mogao bih damanipulišem tobom, Romule. Ali, ja ti nikada nisam lagao. Reci mi još nešto.

Tri muškarca koji su nosili prstenje. Romul je oklevao. Ljudi koje sam ubio. Šta je sa njima?

Ja mislim da su oni sveštenici.

Peti deo

SUDAR MEDUZA

Vašington, Kolumbija. Iako je bilo samo devet sati i 16 minuta pre podne, i košer restoran još nije otvorio vrata za mušterije, osmorica starijih muškaraca sedela su za stolom za bankete u privatnoj sobi u zadnjem delu restorana. Soba je bila deo restorana koji se obično izdavao za prijeme i svadbe u Bar Mitzvahu, ali sadašnja situacija nije bila proslavljanje. Sećanje na smrt i na očaj iskrivili su lice svakog od njih, iako ozbiljnost nije mogla da suzbije sumornu satisfakciju dok je svaki muškarac podizao čašu vina i svečano ispio. Odmazda. Zadovoljština.

Njihova imena bila su Abraham, Danijel, Efraim, Jozef, Jakob, Moše, Natan i Simon. Svaki je bio u kasnim šezdesetim ili ranim sedamdesetim, i svaki je imao na podlaktici istetoviram broj.

Da li je sve pripremljeno? zapitao je Efraim. Osmatrao je svoje drugove. Klimnuli su glavama.

Mehanizmi su na svome mestu rekao je Natan. Jedino što je preostalo to je da se poslednji deo procesa pokrene. Od danas za nedelju dana, dočekaćemo i kraj ovoga.

Hvala Gospodu rekao je Abraham.

Da, ta pravda će konačno biti dostignuta rekao je Jakob.

Ne, nego će taj naš deo u postizanju pravde biti okončan odgovorio je Abraham. Ono što smo uradili dovoljno je mučno. Ali, mi sada idemo dalje. Ono što činimo jeste potrebno prigovorio je Moše.

Posle svih ovih godina, čemu to služi?

Nije važno koliko je vremena prošlo. Ako je pravda imala onda vrednost, onda mora da ima vrednost i sada Simon je insistirao. Ili dovodiš u pitanje vrednost pravde same po sebi?

Da li ti zagovaraš pasivnost i oprostaj? Jozef je zapitao. Abraham je odgovorio, mučeći se. Pasivnost? Naravno ne. Biti pasivan znači reskirati da budeš istrebljen. Napravio je pauzu. Ali, oprostaj je vrlina. A pravda je ponekada samo reč koja se koristi da bi se sakrila ražnoće osvete. Božji izabrani narod mora da se brani, ali da li mi ostajemo Njegov izabrani narod ako nama vladaju nedostojni motivi? Ako ne odobravaš ono što mi radimo, zašto ne odeš? zapitao je Jakob.

Nemoj tako kazao je Jozef. Abraham ima pravo što je pokrenuo ovu temu. Ako se budemo ponašali bez moralnog uverenja, onda zaista postajemo nedostojni.

Ja priznajem da mrzim, da rekao je Efraim. Čak i sada, mogu da pred očima vidim tela mojih roditelja, moje braće, sestara. Ono što ja želim za čim čeznem jeste da kaznim.

Γ ja imam isto toliko razloga da mrzim kazao je Abraham. Ali, ja se odupirem emociji. Jedino osećanja koja hrane jesu ono što vredi.

I mi cenimo tvoje mišljenje rekao je Efraim. Ali, moguće je da svaki od nas čini istu stvar iz različitih razloga. Dopusti da ti postavim dva jednostavna pitanja.

Abraham je čekao.

Veruješ li da onima koji su profitirali od naše patnje treba da bude dozvoljeno da zadrže te profite, da uživaju u njima?

Ne. To nije pravedno.

Tako verujem i ja. Veruješ li da treba dozvoliti da grehove svojih očeva ponavljaju sinovi?

Ne, zlu ne sme biti dozvoljeno da buja. Korov treba da bude uništen pre nego što može da se reprodukuje.

Ali, u ovom slučaju, oni su se reprodukovali našem se narodu ponovo preti. Mi moramo da delamo, zar ne vidiš to? Da li neki od nas čine to iz osvete, nije važno. Kraj je ono što je važno, a ovaj kraj je dobar.

U sobi je zavladao tajac.

Da li smo se svi složili? zapitao je Jozef. Klimnuli su glavama, Abraham nerado.

Onda hajde da zajedno obedujemo rekao je Efraim. Da time simbolično obeležimo zajedničku odluku, početak dugo odlaganog kraja.

Meksiko Siti. Aron Rozenberg je sedeo između dva telohramtelja na zadnjem sedištu svoje limuzine marke mercedes, čija su stakla bila otporna na metke. Zurio je između vozača i telohranitelja na prednjem sedištu prema oldsmobilu ispred njih, krcatom drugim telohraniteljima u dragoj grupi stražara. Njegovu maštu raskinjavale su slike onoga što njegova žena i njen telohranitelj verovatno rade u ovom času, kada je on otišao iz kuće.

Istovremeno, užasavao se svega što bi Noć i Magla mogla da ostavi kao pretnju kod njega u kući, dok je on odsutan. Utrostručio je svoje obezbeđenje, i kod kuće ikada ga nema u njoj. Od sada je odbijao da bilo kuda odlazi osim ako njegov mercedes ne prate zaštitna vozila napred i nazad. Pa ipak, bez obzira i na takvu sigurnost, nikada ne bi napustio kuću danas da to nije bilo apsolutno neophodno, da ga nije zvao jedan od sve

većeg broja ljudi koje nije mogao da odbije. Oko toga nema sumnje, mislio je Rozenberg. Moj život se oteo mojoj kontroli.

Karavan je nastavio da ide duž Paseo de la Reforma, održavajući stalnu umerenu brzinu, u tesnom razmaku u koloni. Uskoro je grupa vozila skrenula ulevo, napuštajući vreli grad, krećući prema hladnom vazduhu imanja na jezeru Čalko. Predeo kroz koji je njegov mercedes prolazio bio mu je poznat. Crveni krov od crepa na niskoj širokoj kući bio je rekonstruisan o Rozenbergovom trošku. Veliki bazen pozadi kuće, sa veličansvenim pogledom na jezero, bio je Rozenbergov poklon čoveku koji stanuje tu. Mnogo vrtlara i sluga bez sumnje su dobijali svoje plate preko specijalnog bankovnog računa na koji je Rozenberg uložio popriličnu sumu novca. I tako svakog prvog u mesecu.

Cena poslovanja, Rozenberg je mislio, i ponovo mu je palo na pamet koliko je njegov život izmakao kontroli. Očajan, izašao je iz kola i prišao kući. Pripadnik policijskih snaga Meksiko Sitiya, čiji je rang bio popriličan, izašao je iz kuće da ga pozdravi. Njegovo prezime bilo je Čavez. Imao je na sebi sandale, sorts, svetlocrvenu košulju koja je bila otvorena i pokazivala njegov ogromni debeli stomak. Kada se smešio, njegovi brkovi nalik na crnu tanku olovku, nekako su uspevali da zadrže svoju strogu horizontalnu liniju.

Senjor Rozenberg, kako je lepo od vas što ste došli

Uvek mi je zadovoljstvo, kapetane.

Rozenberg je izašao za kapetanom iz senke kuće na blještavo sunce kraj bazena. Ocenio je lošim predznakom to što nije ponuđen pićem i počeo je već da oseća bojazan.

Sačekajte ovde, molim vas rekao je kapetan. Otišao je kroz staklena vrata koja su se klizno pomerala u zadnji deo kuće i vratio se sa tankim paketom.

Primio sam informaciju koja je za vas važna

Problem?

Vi treba da mi kažete. Kapetan je otvorio paket i izvukao veliku crnobelu fotografiju. Pružio ju je Rozenbergu.

Strah je stegao Rozenbergovo srce. Ja ne razumem. Podigao je pogled prema Čavezu. Zašto biste vi meni pokazivali sliku nemačkog vojnika iz dragog svetskog rata.

To nije običan vojnik, to je oficir. Rečeno mi je da je to rang... izvinite na mom jadnom nemačkom... Oberfuhrer, ili viši pukovnik. Pripadao je Totenkopfverbände, takozvanoj formaciji Mrtvačke glave. Možete da vidite srebrni medaljon mrtvačke glave na njegovoj oficirskoj kapi. Možete takode da vidite duplu munju na rukavu njegove jakne simbol za SS. Fotografija je

tako detaljna da možete čak da vidite i zakletvu jedinice Fireru na kopči njegovog pojasa "Moja je odanost moja čast". Pažljivo zapazite pozadinu glave bila je zadužena za eksterminacij Nije potrebno da mi vi

Mrtvačke

Rozenberg. Zbog čega vi meni pokazujete tu fotografiju?

Ne prepoznajete oficira?

Naravno da ne. Zbog čega bi pa trebalo?

Jer je na njoj zapanjujuća sličnost sa fotografijom vašeg oca koju ste mi vi dali kada ste od mene tražili da ispitam njegov nestanak pre nekoliko meseci.

Ovaj čovek nije moj otac.

Nemojte me lagati! dreknuo je Čavez. Uporedio sam detaljno fotografije! Dodajte samo brkove na lice! Skinite malo kose! I pobledite ostatak kose! Uz izvesne minimalne dorade! Taj čovek jeste vaš otac!

Kako je viejin može biti SS oficir!

Vaš otac nije bio Jevrejin, niste ni vi! Vaša prava porodica jeste Rodenbah! Ime vašeg oca je Oto! Vaše ime je Karl! Čavez je izvadio dokumenta iz paketa. Ova slika oficira pojavila se u dosijeima SS oficira i na formularima za imigraciju kada je on došao u Meksiko. Lice je isto, iako je ime drugačije. Vlastima će uskoro biti rečeno ko je on zaistinu bio! Vlada Sjedinjenih Država će biti ta kojoj će biti rečeno, a kao što obojica, i vi i ja znamo, Sjedinjene Države potkrepljuju svoje veze sa Izraelom preuzimajući na sebe odvratnost prema nacističkim ratnim zločincima!

Rozenberg nije mogao ni da se pomeri. Ko vam je sve to ispričao?

Ne očekujete valjda da vam otkrijem ko su moji izvori. Čavez je raširio rake u znak dobre volje. Ali, pitam se, koliko ste vi voljni da mi platite da smirim moje informatore, da ubedim vlasti da je po sredi bila greška?

Rozenberg je hteo da povraća. Ucenama nikad kraja. Jedino se vreme kupovalo plaćanjem učena. Ali, vreme je imalo ograničenu upotrebu.

Trajaće koliko on bude imao novca. Pomislio je na teret na brodu koji je krenuo ka Mediteranu i na ono što je smatrao već sada sigurnom katastrofom.

Koliko vi traite? zapitao je.

Sjaj u kapetanovim očima, crnim kao ugalj, nije ga razuverio u onome što je osećao.

Sent Pol, Minesota. Vilijem Miler je držao na licu lažni osmeh otpozdravljanja dok je prelazio preko salona za koktel i približavao se muškarcu koji se nalazio za levim štandom u dnu.

Kada su razgovarali telefonom, muškarac se bio predstavio kao Sloan, iz Asošjeted Presa, kako je rekao, i rekao je da želi da razgovara o Mierovom ocu.

Sada je Sloan imitirao MHerov osmeh pozdravljanja, ustao je i pružio raku. Pomno su se osmatrali.

Neko vam je poslao nešto, šta? zapitao je Sloan. Preko telefona ste kazali nešto, kao neku prljavštinu?

Jeste li zaista reporter?

Časna reč.

Sranje. Miler je progutao knedlu, odvratan sam sebi. Izvinite, izgubio sam strpljenje kada ste pozvali. Bio sam ubeden...

Zato smo i ovde. Da razgovaramo o tome. Sloan je pokazao prema štandu. Seli su jedan preko puta dragog. Sloan je imao nešto preko trideset pet godina, bio je nizak, krupnih gradi, imao je tamnu proređenu kosu i inteligentne oči. Šta ste podrazumevali pod "prljavštinom"?

Mislio sam na fotografije .

Čega?

Nacističkih koncentracionih logora. Na leševe. Pepeo. Miler je trljao svoje čelo. Bože. Moj otac je nestao. Onda je neko naslikao mrtvačku glavu na dnu moga bazena.

Mrtvačku glavu?

Sada se pojavljujete vi... I vi zaključujete...

Pa zar vi ne biste zaključili? Moja žena ne zna za slike.

™ K V je aoan" Ono što vi meni govorite povezano je

Akreditive. Molim?

Vi ste novinar AP. Dokažiteto.

Sloan je uzdahnuo i pružio je svoju novinarsku karticu " F™?, T?6 1a dldamiise odštampa novinarska kartica. " tvo i telefonskog broja. Pozovite glavnu službu AP dobio AP m°že da Unajmi nekoga da na tom "№ fc" da sam

Tako je. A kladim se da vi meni možete da smislite bar nekoliko fascinantnih teorija o tome ko je ubio Džona Fildžeralda Kenedija, Hi kako Ujedinjene Nacije kontrolišu dileri narkotika. Satana je odgovoran za hevimental rok.

Iako nerado, Miler je morao da se nasmeje.

Dobro je rekao je Sloan. Dokle god možete da se smejete sebi, vi možete da držite konce u rakama.

Ponekada se i sam pitam. Rekli ste da želite da razgovarate o mom ocu.

Zašto?

Ja imam svoje veze u Ministarstvu pravde. To je ono što biste mogli nazvati simbiotskim odnosom. Ja njima činim usluge, pišem priče o njima i tako im stvaram pozitivnu sliku u javnosti. Oni meni čine uslugu tako što mi povremeno jave da rade na nekom slučaju koji bi meni mogao biti od koristi.

I dalje ne shvatam. Kakve veze ima Ministarstvo pravde sa mojim ocem? Neko im je poslao dokumenta koja su ih naterala da počnu da istražuju o njemu.

Miler je stegnuo svoju čašu sa pićem tako čvrsto da se uplašio da će staklo da prsne. Ovo postaje sve više i više ludo.

A s obzirom da je vaš otac nestao... Već znate i to...?

Pretpostavio sam da je jedina osoba sa kojom sam mogao da o tome razgovaram bila vi.

Okej rekao je МДер oprezno. Odmah mi sve kažite. Najgore. Glavno. Ime vašeg oca je Frank Miler. Pretpostavka je da je on uistinu FranzMiiller, nemački oficir iz dragog svetskog rata. On je, pretpostavka je, bio Obersturmbannfuhrer. Sloan je govorio nemački sričući. Na engleskom to znači potpukovnik. U toku dragog svetskog rata, Franz Muller je komandovao jedinicom u SS formaciji poznatom kao Einsatzgruppen. Oni su bili specijalne vojne snage, sa zadatkom da prate regularnu nacističku vojsku u neosvojene "nemačke teritorije Čehoslovačku, Poljsku i Rusiju, na primer gde su ubijali svakog Jevrejina kojeg su mogli naći, streljajući ih ili na licu mesta ili ih na gomilu saterujući u šančeve da bi ih lakše pokopali, pošto bi vod za streljanje dovršio svoj posao. Samo u Rusiji, broj tako ubijenih Jevreja se računa na pola miliona.

I vi meni pričate da Ministarstvo pravde sumnja da je moj otac učestvovao u tom bezumlju? Da je on nacistički masovni ubica ?

Više nego sumnjaju. Oni su ubeđeni u to. Izjavljuju da imaju dokaz. I misle daje vaš otac nestao jer je bio upozoren na istragu koju su oni započeli. Sto se njih tiče, vaš je otac pobegao od njih. Jeste li dobro? Odjednom ste pobleđeli?

Moj ćeli jebeni svet propada, a vi mene pitate da li mi je dobro? Isuse... ja... Slušajte, neko mora da prekine ovu ludost. Samo zato što je ime moga oca slično Franzu Mulleru. . .

Ne, više od toga. Ministarstvo pravde ne bi zasnovalo svoju istragu na nečemu što je tako labavo. Vaš je otac ovde emigrirao iz Nemačke. Jeste li vi to znali?

Naravno da sam znao. Posle rata. Mnogo je Nemaca emigriralo. U vezi sa tim nije bilo ničeg ilegalnog.

Ali, da li ste takođe znali i da je on promenio svoje ime? :: Na Milerbvom obrazu zaigrao je mišić.

Blagi B ože , vi ste znali Sloan je shvatio. л

Dopustite da vam objasnim. Znao sam. Ali ne detalje. Jedino što je on meni rekao bilo je da je amerikanizovao svoje ime kako bi izbegao antinemačka osećanja ovde, posle rata.

Da li vam je rekao da je bio nemački vojnik?

Ja ne moram da slušam više ove bljuvotine. Miler je ustao. Sloan je ispružio ruku, ali pažljivo, da ga ne dotakne. Sigurno je

da ćete morati da slušate kada istražitelj iz Ministarstva pravde bude došao ovamo. Kada bih ja bio na vašem mestu, ja bih ovo smatrao generalnom probom, i dok bi to trajalo, ja bih razmišljao o ovome. Vašoj će porodici činiti samo dobro da putem štampe zadobije saosećanja. Miler je oklevao. Saosećanja?

Prošlost se vraća i progoni porodicu koja o toj prošlosti čak ne zna ni reč. Mogu da nadgradim ljudsku priču iz toga. Priču koja bi išla vama u korist. Pretpostavljajući, naravno, da vi govorite istinu o svome ocu.

, . Jaimislintošt°samrekaomflerjeseo.Nemogudavenijem da bi iko mogao da optuži moga oca da...

Optužiti ga je jedna stvar. A da li ste vi znali nešto o njegovoj prošlosti je draga. Da li iskreno verujete da je on nevin"

Prokletstvo, da!

°VOnTe " III°Ja 1 III II Vam je °n rekao da Je bl° oratu Sofi Sf° °

",°TP°nekada" kako e stano" Dvorio bi

prošlo, a onda se predao J " on se sa^{TM}ao sve dok najgore mje

1

°4",h v"rak, "ije mao poj "4 MZ"

,JL

Ratni zarobljenik prim, prev.

trajati. Tako da je štos bio u tome da, pre nego što te saveznici pokupe, ti pronadeš neki les civila i zameniš svoje odelo i dokumente sa njim. Moj je otac uspeo da se tako ubaci u logor za izbeglice, a ne u POW logor. Ziveo je tamo više od godinu dana pre nego što je neki administrativac obratio pažnju na njegove ponavljane prijave i dopustio mu da emigrira u Ameriku. Ako je to što ste vi meni kazali istina, onda to može biti da je moj otac imao zlu sreću da je mrtvi civil čije je dokumente zamenio sa sopstvenim bio upravo taj Franz Muller. Mislim, Franz Miiller je uobičajeno nemačko ime. Mora da ih je najmanje na stotine i hiljade, a možda i miliona Miillera. Ali, samo je jedan od njih bio vođa SS streljačkog voda.

Sloan je prstom prešao preko kruga vlage koji je ostao ispod njegove čaše sa pićem. Ministarstvo pravde ima fotografije SS oficira o kojem mi pričamo. Takođe ima i fotografiju iz imigracionog dosijea vašeg oca. Lice je potpuno isto. Zbog čega je on nestao?

Ja ne znam! Gospode, pa njemu su sedamdeset tri godine. Kuda bi on pobegao? Ministarstvo pravde apsolutno greši kada je on u pitanju! Dobro. Vi se samo držite te priče i kada Ministarstvo pravde odluči dakrenewjavnostiobjavislučaj, možete računati na tekst u kojem ćete vi izazvati samrtost. Čak da Ministarstvo pravde dokaže da je u pravu, i dalje ćete vi biti predstavljeni kao nevini čovek po strani od svega toga, voljeni ali neinformisani ili pogrešno informisani sin. S druge strane ja vas upozoravam ako nešto skrivate, ako lažete, ja ću obrnuti priču. Vi i vaša porodica bićete deo konspiracije.

Ja nisam lagao.

Neka tako bude. Jer, ovo nije tek još jedna priča za mene. Ja treba da budem objektivn. Ali, ja sam besan. Nacistički ratni zločinci su preplavili ovu jebenu zemlju. Mogu vam sada reći bar tuce i tuce imena, zajedno sa njihovim adresama. U vezi sa njima nema tajni. Ministarstvo pravde zna za njih. Najveći broj njih je u kasnim šezdesetim ili ranim sedamdesetim godinama. Njihovi su travnjaci sveže ošišani. Oni čašćavaju dečka koji im donosi novine. Pozivaju "suse na rošflj i zabavu. Mogao bih da ih optužim pred njihovim prijateljima. Ne bi ništa vredelo. Nikoga se to ne bi ticalo. Jer oni ne prave nikakve nevolje. Kako je moguće da je tako divan čovek iz ulice mogao da radi tako užasne stvari? A osim toga, sve je to bilo tako davno. Zašto sada izvlačiti ta neprijatna sećanja?

Vi preterujete.

Ako je išta slično po sredi, onda je samo u obrnutom smeru. Sloan je izvukao parče hartije iz svoga džepa. Ovde je spisak koji sam dobio od mojih kontakata u Ministarstvu pravde. Dvadeset masovnih ubica. Džek Trbosek, Satanin Sin i Mejson su "S" kategorija u odnosu na ovo društvanje.

1 svaki od njih je ratni zločinac?

Ima ih još koliko vam je volja. Ovo je samo vrh ledenog brega.

Ali, ako Ministarstvo pravde zna ko su ovi nacisti bili...?

Zbog čega nisu bili proganjani? Zato što je posle rata američka obaveštajna služba napravila pogodbu sa njima. Pomozite nam da preuzmemo vaše nacističke špijunske mreže i iskoristimo ih protiv Rusa. Zauzvrat, mi ćemo vam dati imunitet. Ako vam pak, ne treba neophodno pogodba o imunitetu, ipak vas nećemo goniti zato što su vaši zločini počinjeni u Evropi. Da bismo

izbegli diplomatske svađe, deportovaćemo vas čim budemo mogli. S drage strane, ako vam ukinemo državljanstvo, nijedna zemlja vas neće hteti, pa ste znači svejedno vezani za nas. No, hajde da mi zaboravimo svu zbrku. Ovi će nacisti svejedno umreti uskoro. To je bar bila važeća teorija sve do pre nekoliko godina. Grupa idealističkih advokata u Ministarstvu pravde odlučila je da uradi nešto u vezi sa vladinom tromošću. Odeljenje za specijalnu istragu formirano je 1979. godine.

Onda nešto ipak jeste urađeno u vezi sa ljudima sa liste. Jeste, ali nije dovoljno. Nema načina da se bude siguran u vezi sa brojem, ali jedna naučna procena je da je u ovu zemlju došlo bar deset hiljada nemačkih ratnih zločinaca. Ministarstvo pravde je do sada gonilo njih četrdeset. Kažnjavanje je bilo u obliku oduzimanja državljanstva i deportacije.

Tako protiv masovnih ubica?

Ubistva se nisu dogodila na tlu Sjedinjenih Država. Zapravo, jedini zločin zbog kojeg su oni optuženi bio je laganje u vezi sa njihovim pravim identitetom na njihovim formularima podnesenim uz molbu za imigraciju. Kad bi javnost to znala, pobesnela bi.

Da li bi? U slučajevima koji su se našli pred sudom, prijatelji i susedi ljudi koji su bili optuženi želeli su da se prošlost ostavi na mira.

Da li to treba da bude poenta vaše priče?

Ja želim da pomognem Ministarstvu pravde. Ako mogu da zamteresujem javnost, možda će Odeljenje za specijalnu istragu da dobije više novca od vlade. Ta kopilad nije me bnga koliko su matori trebalo bi svi da budu naterani da ose te isti strah koji su osećale njihove

Uključujući i moga oca?

Ako jeste kriv rekao je Sloan da

Sažete da se on mora da bude kažnjen?

xaU . Cak ! m°i otac... Mileni je bilo zlo. Pod uslovima da ie kriv čak m moj otac ne može dobiti oproštaj. usiovima da je kn,

186

Uprkos saobraćaju koji se odvijao u pet sati popodne, MДer je uspeo da smanji dvadesetominutnu vožnju ne nešto malo više od deset minuta. Lift je išao do petog sprata, činilo mu se, večno. Kada je otvorio vrata kancelarije MILER I SARADNICI, ARHITEKTE, spazio je svoju sekretaricu. Još nije bila otišla kući.

Kako je bilo na sastanku, gospodine Miler? Jeste li doMi posao?

Suviše je rano da se kaže bilo šta. Hteo bih da napravim neke beleške, Mardž. Ako bilo ko bude zvao, ja nisam ovde. Nemojte me prekidati.

Hoću li ja biti potrebna za diktat?

Ne, hvala vam. Idite kući kada budete završili sa kucanjem.

Kako god kažete.

Ušao je u svoju kancelariju, zatvorio vrata i naslonio se na njih. Kako je moguće znati da lije neko koga volite čudovište ?

Znoj mu je golicao oči. Većnih pet minuta kasnije, kucanje po tastaturi pisaće mašine je prestalo, hvala Bogu. Čuo je "klik" prekidača na kompjuteru, nejasno šuštanje pokrivača koji je stavljan preko monitora.

Laku noć, gospodine Miler.

Laku noć rekao je kroz vrata.

Tapkanje njenih visokih potpetica. "Klik" sijalice. Tresakspoljnih vrata.

Tišina.

Miler je odahnuo, ispuštajući napetost koju je osećao u grudima, i netremice počeo da gleda u kombinaciju sefa koji se nalazio u ćošku s njegove desne strane, gde je čuvao planove za budućnost. Pre dva. dana, kada je primio one grozne fotografije leševa i pepela, poželeo je da ih uništi. Ali intuicija ga je upozorila da bude oprezan. Fotografije očigledno nisu bile nameštene. Ako ih uništi, može izgubiti informaciju koja će mu kasnije biti potrebna, ključeve u vezi sa onim zbog čega su fotografije uopšte bile poslale.

Kako je želeo da ih nije sačuvao iz straha da bi mogao naći istinu.

Kleknuo"je, okrenuo kombinaciju na sefu, i izvadio paket sa fotografijama.

Proučavao je jednu po jednu, crnobeke površine pred svojim očima.

Smrt. Užasna smrt.

Lagao je Sloanu, ali jedino u odgovoru na jedno jedino pitanje i jedino je deo tog odgovora bio laž. Ali laž, čak i delimična, iskakala je od sveukupne istine koju je rekao.

Da, odgovorio je pošteno, znao sam da je moj otac došao iz Nemačke. Znao sam da je promenio ime. Znao sam da je bio nemački vojnik.

Da vojnik Ali Miler je bio svestan da njegov otac nije bio nevini učesnik u ratu, neiskusni mladi regrut promovisan apsurdno i neočekivano u čin narednika. Uopšte nije bilo tako. Njegov je otac bio pukovnik SS. Kako je Milerov otac stario, tako se sve više naglo vraćao u prošlost. Sve je sentimentalniji bivao posebno u određene dane koji su njemu neobjašnjivo mnogo značili 30. januar, 20. april, 8. novembar. U tim prilikama, njegov je otac telefonirao i dobijao tajanstvene pozive. Onda je kasno u noć, otac priznavao svome sinu šta je radio u ratu.

Jeste, bio sam SSovac. Sledio sam Firerova naređenja. Verovao sam u višu rasu. I jeste, verovao sam u lebensraum, prostor koji nam je bio potreban da bismo se proširili i da bismo se razvili. Ali nisam verovao u rasno

istrebljenje. Pošto smo bili superiorni, zašto nismo mogli da postojimo u tolerantnoj harmoniji sa nižim rasama? Zašto ne bismo dopustili da nam oni služe? Ja nisam bio Mrtvačka Glava. Ja nisam bio jedan od eksterminatora. Ja sam bio WafenSS, legitimni vojni ogranak Schutzstaffela. Bio sam pristojni vojnik. Svojoj sam zemlji služio dostojanstveno. Ta je zemlja izgubila rat. Tako neka bude, suđeno je. Istorija odlučuje o moralnosti. Sada živim u Americi. Njeni je građani zovu najvećom nacijom na svetu. Neka tako bude. Moja je savest čista, i ako budem morao, ja ću se boriti da branim Ameriku sa istom odlučnošću sa kojom sam sebe davao u Nemačkoj. Miler je bio ubeđen. Rat je po svojoj prirodi zamagljivao procene i prevlačio oblake preko vrednosti. Pa ipak neke vrednosti su i tada ostajale konstantne, nadao se.

Njegov otac i drugi WaaniSSkomandiri uspeli su da pobegnu od posledica poraza Nemačke. Razmenili su svoja dokumenta, uzevši dokumenta civila koji su Mi mrtvi i razbežali se u Boliviju, Meksiko, Ameriku, Kanadu, Englesku, Švedsku. Ali, ostali su u vezi jedan sa drugim, telefonirajući i podsećajući se svoga nasleđa, tešeći se da, bez obzira koliko je istorija surovo dokazala da su oni grešili, oni i dalje predstavljaju deo elite svoje domovine.

Baš kao što su i sinovi elite održavali veze. Miler je definitivno bio uvučen u krug očevih nekadašnjih prijatelja. On i sinovi tih drugih očeva zakleti su da u slučaju da im očevi budu napadnuti, moraju jedan drugome da pomognu. Svakog prvog u godini, postojala je obaveza da se plati ceh, dvadeset hiljada dolara po porodici, kao mito jednom čoveku izvan njihovog kruga koji je znao njihovu tajnu, dodatak na polisu osiguranja, učena koja je garantovala njegovo ćutanje

Sada su se ta mita pokazala beskorisnim. Zakletva sinovima da" budu kao jedan i da brane grupu pokazala se kao neefikasna Uprkos preduzetim merama opreznosti, njihovi su očevi napadnuti Oni sami sinovi svojih očeva, takođe su napadnuti. vaanun. um sami,

Bezumlje.

Neka prošlost miruje, Miler je mislio. Sadašnjost ono što je važno. Naši očevi nisu ono što smo mi mislili f ih. Ostavite nas sve. Pogrešili ste. Noć i Magla mora da Pa ipak, zgodni mladi SS oficir koji je ponosno gledao netremice sa fotografije koju Miler nije mogao da uništi, podsećao ga je neshvatljivo i nepogrešivo na njegovog oca. Ne! Moj otac me ne bi lagao! Ali, da li bi se uopšte usudio da otkrije ovu istinu koja je pretila bezumljem? Svakako grešim, mislio je Miler. Pre dva dana gledao sam u ovog istog oficira. Nijednom mi nije prošlo kroz glavu da bi to mogao biti moj

otac.

Ili, možda nisam želeo da mi ta misao prođe kroz glavu.

Ali, misao je sada bila nesnosna. Milerov pogled se usredsredio usko na samu fotografiju, posebno intenzivno na čelo SS oficira, baš ispod vrha ukrašene vojne kape.

Pokušao je da veraje da je ono što je spazio na čelu bila mrlja na fotografiji, zarez na negativu, ali sebe nije mogao da ubedi. Ožiljak je bio identičan onom na očevom čelu, posledica skoro fatalne saobraćajne nesreće kada je imao deset godina.

Kako je moguće voleti čudovište?

Ali, kako je moguće znati da lije neko koga voliš čudovište?

Pre nego što je i bio svestan onoga što čini, Miler je podigao slušalicu telefona.

Američko Ministarstvo pravde? Ko ti je to rekao? Halovej je stisnuo slušalicu uz uho.

Reporter Asošjeted Presa. . : Isuse Hriste.

Rekao je da je moj otac bio nacistički ratni zločinac kazao je Miler.

Komandant prokletog SS tima za istrebljenje.

Ali, to je apsurdno!

Dali je? Počinjem da se pitam. Neke od stvari koje mi je rekao...

Hoćeš da kažeš da si mu zaista poverovao? On je reporter On može da ti kaže svašta!

Ali, ja sam još jednom pogledao fotografije i...

Trebalo je da uništiš te proklete stvari!

Na jednoj je moj otac u SS uniformi Mrtvačke Glave! Ispred gomile leševa civila!

Fotografija iz drugog svetskog rata? Kako znaš kako je tvoj otac uopšte izgledao u ono vreme? Ta fotografija nije dokaz ničega!

Moj otac ima ožiljak na gornjem desnom kraju čela! Ima ga i ovaj SS oficir! Puka koincidencija!

To nije dovoljno dobro objašnjenje! Milerov glas se podigao. Ja moram da znam! Da li je moj otac rukovodio nacističkim vodom za istrebljenje? Šta je sa drugim očevima? Da li su i onibiii takođe masovne nhire?

Ti hoćeš da kažeš da je тпpotac...? To je smešno! To je uvredljivo! Ja ne moram da slušam ovo...!

Prestani da izvrđavaš, Haloveje! Odgovon na to!

Neću na nedostojanstveno...!

Da Usu oni bili nacistički ratni zločinci?

Naravno da ne! Oni su bili SS, to da! WaffenSS! LegHirm vojska! Ne Mrtvačke GlaveSS koji su ubijali Jevreje! Ali oni sa strane ne razumeju tu razliku! Civili misle da su sviSSbUi ratni zločinci. Zbog toga su naši očevi morali da lažu. Noć i Magla je napravila istu grešku za koju smo se plašili da će je načiniti i imigracione vlasti, istu grešku koju čine američko Ministarstvo pravde i reporter Asošjeted Presa.

Hoćeš da pokušaš da me ubediš da Ministarstvo pravde ne ume da razlikuje WaffenSSi Mrtvačke glaveSS?ranje

Pa kako su onda napravili tu grešku?

Moj otac, tvoj otac i dragi članovi grupe telefonirali su jedan drugome onih dana koji su im uvek nešto posebno značili. Dvadesetog aprila. Osmog novembra. Tridesetog januara. Da li tebi ti datumi nešto znače?

Naravno da znače rekao je Halovej. To su datumi rođenja nekih članova grupe.

Ti, kopile jedno kriknuo je MĐer kada bi samo prestao da lažeš!

Da lažem? U vezi sa čim?

Dvadeseti april bio je, tačno, nečiji rođendan. U godini 1889. PEtlerov rođendan. Osmi novembar je godišnjica takozvanog "pivnicapuča", Hitlerovog prvog pokušaja da zbaci nemačku vladu. To je bilo 1923. Puč je propao. Ali, deset godina kasnije Hitler je zaista dobio vlast. Tridesetog januara. To su tri najsvetija dana u nacističkoj tradiciji. I tri datuma kada naši očevi, uprkos riziku, ne mogu da odole a da ne stupe u vezu jedan sa dragim.

U redu rekao je Halovej dobro, nisam shvatio značenje tih datuma.

Ne verujem ti. Ti znaš šta ti datumi znače. Osećam to po tvome glasu.

Ti si očigledno odlučan da veraješ ono što želiš. Ali, ja te uveravam...

Imam još jedno pitanje prekinuo ga je Miler. Naši su očevi svi bih viši oficiri. To znači da nisu služili zajedno. Komandovali su odvojenim jedinicama. Kada se rat završio, razdvojili su se na sve strane sveta. Koja je osnova njihove povezanosti? Šta ih čini grupom?

Moj otac kaže da su obučavani zajedno odgovorio je Halovej

Ali, nacistička vojska je bila svuda. Na istočnom frontu na zapadnom frontu, severnoafnčki front, Rusija, Francuska, Italija Egipat Ako su naši očevi obučavani zajedno, onda verovatno nisu više nikada vadeli jedan drugoga ponovo, u toku rata. Ti kopile, ponovo si slagao Veza koju om gaje između sebe nema nikakve veze sa tim što su zajedno obučavani. Zbog čega je, od svih nemačkih vojnika koji su pokušavali da sakriju svoje ratne dosijee, jedino ova grupa ostala dalje povezana? Oni se kriju po celome svetu. Ali, ostaju u vezi. Prokletstvo, zašto? Halovej nije odgovorio.

Kome su plaćali učenu? Miler je pitao. Zašto? S drage strane linije vladala je tišina.

Ja mislim da je reporter bio u pravu rekao je МДер. 1 mislim da postoji đavolski velika gomila stvari koje moj otac meni nije rekao, niti si mi ti rekao. Ali, reći ćeš, majci. Jer ja dolazim kod tebe, gospodine Halovej. Dolazim u Kanadu da istresem te odgovore iz tebe.

Ne! To je ludo! Ne možeš da dođeš ovamo! Ako te Ministarstvo pravde prati, privući ćeš njihovu pažnju na mene i...!

Halovej nije stigao da završi rečenicu. Miler je tresnuo slušalicu.

Halovej je lagano prekinuo svoju vezu, spustivši i sam slušalicu. Nekoliko sekundi kasnije nije bio u stanju da se pokrene. Sa naporom, okrenuo se ka platnima svoga oca, ka pejzažima na njima koje je, pre nego što je telefon zazvonio, nostalgично posmatrao. Niz slika periodičно se prekidaо velikim prostranim prozorima, kroz koje je Halovej mogao da opazi stražare koji su patrolirali imanjem.

Da je pravilo važiло, on nikada ne bi na ovom broju primio niti prihvatio Milerov poziv; umesto toga, otišao bi na sigurni telefon u obližnjem gradu, Kičenera. Ali, mislio je da nije mudro reskirati da napusti imanje, pa čak ni zato da bi video svoju porodicu u njenom skrovištu, u gradu. Čeznuo je, nedostajali su mu žena i deca, ali se nije usuđivao da ih dovede u opasnost time što bi ih vratio ovamo.

Prethodno Rozenberg opasno izgubivši kontrolu zvao je iz Meksiko Sitija, trabunjajući nešto o tome kako su vlasti otkrile istinu o njegovom ocu.

Slične zaplašene pozive dobio je od sinova dragih očeva iz grape. Prošlost je polako skidala svoj veo. Noć i Magla se pobrinula da se ponovo pojave u punom sjaju, pritežući zavrtani osвете sve jače i dublje.

Ali, Halovej je osećao da zavrtani još nije sasvim zavijen, daje tek red za još jedan obrt koji će biti snažniji i bolniji. Brod, mislio je. Do sada je već trebalo da prođe kroz Gibraltarski moreuz i da uđe u Sredozemno more.

Halovej je poželeo da je obratio više pažnje na Rozenbergove poslednje ideje o brodu. Poželeo je da se i sam pridruži Rozenbergovim strahovima i da je naredio da se brod vrati. Sada je suviše kasno. Čak ako Halovej i pokuša, više ne bi bio u stanju da prođe kroz složen sistem kontakata i veza da bi brod upozorio na vreme.

Šta god da se desi, sad je bilo izvan njegove kontrole. Ali ako su u Noći i Magli znali za taj brod baš kao što su znali i za sve drage, i ako istina o tom brodu bude otkrivena, mi ćemo se suočiti sa dva nepnjate lja, sa Noći i Maglom i našim klijentima, Haloveju je prošlo kroz glavu, a ja više nisam siguran šta je od toga gore.

Teretni brod Meduza imao je naziv podjednako opasan kao što je siktanje zmije povezano sa njenim legendarnim značenjem. Njen tobožnji vlasnik bila je korporacija iz Bolivije, Transokeansko preduzeće. Ali, pomnije čitanje dokumenata Transokeanskog preduzeća otkrilo bi da kompaniju čija je zvanična adresa bila poštanski fah, drži Brodogradilište Atlantida, liberijska korporacija, a kancelariju kompanije iz Liberije bilo je teško pronaći baš kao što je teška i potraga za mitskim kontinentom prema kojem je brodogradilište dobilo ime.

U daljem sledu, ova je kompanija bila vlasništvo Sredozemnog transportnog preduzeća, koje je švajcarski koncern u vlasništvu meksičkog koncerna koji je u vlasništvu kanadskog koncerna. Mnogi od zvaničnih službenika nisu postojali. Oni koji su postojali, bili su plaćeni da pruže samo jednu jedinu uslugu, da dopuste da njihovi potpisi budu iskorišćeni na legalnim dokumentima. Među šaćicom stvarnih direktora, jedan je bio Aron Rozenberg iz Uvozne kompanije u Meksiko Sitiju; dragi je bio Ričard Halovej iz Ontario brodogradilišta.

Meduza je regularno presecala Atlantik, noseći tekstilnu robu, mašine i hranu u Grčku, Italiju, Francusku, Španiju, Englesku, Kanadu, Meksiko, Brazil, i odnoseći iz njih. Ali, profit od te isporuke bio je minimalan, i da nije bilo dragog tereta koji je često bio sakrivan u tekstil, mehanizme aparata i hranu, ni Aron Rozenberg ni Ričard Halovej ne bi bili u mogućnosti da žive onako luksuzno kako su živeli.

Taj teret se nalazio na Meduzi dok je nastavljala prema mestu svoga sastanka sa teretnim brodom čija je registracija bila podjednako zamršena i zapletena, a njen je vlasnik imao bogato i luksuzno imanje na libijskoj obali. Sutra u toku noći, naspram obale Severne Afrike, tereti će biti preseljeni. Meduza će nastaviti prema Napulju da isporuči brazilsku kafu, a njen gaz će biti viši kada više ne bude nosila plastični eksploziv, delove granata, protivpešadijske mine, automatske pištolje, puške sa bajonetima, mašinke, minobacače i rakete sa termičkim navođenjem.

Pod uobičajenim okolnostima, ovo bi oružje trebalo da bude krijumčareno iz Belgije, glavnog evropskog snabdevača oružjem na crno, i da bude preneseno pod različitim kamuflažama u Marsej Tamo bi Meduza pokupila "medicinske isporuke" i dalje ih distribuirala različitim terorističkim grupama duž južноеvropske obale.

Ali najnovije antiterorističko nadgledanje koje je došlo kao rezultat sve češćeg terorističkog bombardovanja, učinilo je Marsej i drage evropske luke previše opasnim za krijumčarenje oružja. Alternativa je bila da se oružje donese iz Južne Amerike, u kojoj su različiti građanski ratovi rezultirali

obiljem zaliha sovjetskog i američkog oružja, od kojih je veliki deo bio spreman za prodaju. Tako je Meduza nosila brazilsku kafu nabacanu na gomilu preko oružja kontraša koje je isporučivala CIA, preko Atlantika, žureći na sastanak sa teretnim brodom iz Libije koji je trebalo da se odigra u Sredozemnom moru za trideset šest sati od ovoga časa. Šta god da Libija želi da učini sa tim oružjem nije se ticalo Transokeanskog preduzeća. Sto miliona dolara dobiti bilo je jedino što se ticalo Rozenberga i Haloveja.

Tel Aviv, Izrael. Onoga časa kada je helikopter dotakao tie, Miša Plec je iskočio napolje. Pojurio je prema najmanjoj od nekoliko zgradica sa valovitim metalnim krovom, u južnom delu aerodroma. Krupan muškarac u košulji sa kratkim rukavima čekao je na njega.

Jesi li to poneo sa sobom? Miša je vikao.

Krupni muškarac je pokazao prema akttašni u svojoj ruci. Hoćeš li da pročitaš u kolima, ili...?

Ne. Ovde ću rekao je Miša.

Ušli su u zgradu koja je hlađena erkondišnom.

Primili smo poruku pre četrdeset minuta rekao je čovek, vadeći dokument iz" svoje aktašne. Kada sam video šifrovano ime, odmah sam te pozvao. Miša je uzeo papir. Nalazio se u kibucu, na trideset kilometara udaljen od grada, ispunjavajući svoje obećanje koje je dao Eriki i Solu, kako bi se uverio da je njihov sin pod potpunom zaštitom. Ostavljanje Kristofera čuvarima koji rade za Mosad bflo je nešto najteže što je do sada morao da učini. Tvoji te roditelji vole Miša mu je kazao. I vratiće se brzo. I ja te isto volim. Poljubio je dečaka, ni sam još siguran da li su Erika i Sol još uopšte živi, uplašen da bi njegove emocije samo još više zaplašile mališana, i požurio prema helikopteru koji ga je čekao.

Leteći nazad za Tel Aviv, pilot je rekao Misi da stavi slušalice na uši iz štaba su ga tražili. Iako je radio helikoptera bio snabdeven uređajem koji je sprečavao prislušivanje, Mišin je pomoćnik odbio da kaže koja je priroda hitne poruke koju su primili, ali jeste rekao odakle ona dolazi. Šareni kaput. Šifrovano ime je imalo snagu udarca. Pripadalo je Erikinom nestalom ocu, Jozefu Bernštajnu.

Kada su mu se oči navikle na polutamu zgrade, Miša je počeo da proučava dokument. Kako je ovo stiglo? Iz koje stanice, iz koje zemlje?

Iz naše ambasade u Vašingtonu rekao je pomoćnik. Jedan od naših ljudi bio je obučavan kod Jozefa pre deset godina. I, tako je naš čovek jutros sedeo u kafiću. Pogledao je pored sebe i pogodi ko je sedeo pored njega za šankom? Miša se trgnuo. Da li je naš čovek siguran? Nema sumnje u ono što kaže?

Nikakve. Bio je to Jozef, sto odsto. Jozef je verovatno njega i izabrao za vezu baš zato što su se dobro poznavali. Očigledno je da je Jozefu bfla potrebna garantija da izvor poruke neće nama biti sumnjiv. Susret nije trajao ni sekundu više od jednog minuta. Jozef je rekao našem čoveku da mi ne moramo da brinemo za njega. On se brine oko jednog nedovršenog posla, tako je rekao. Kraj je blizu.

Šta sad pa to treba da znači?

Naš je čovek pitao. Jozef je odbio da objasni. Umesto toga, pružio je poruku našem čoveku. Informacija je sigurna, kazao je. Želeo je da ti saznaš za nju. Očekuje da ti u vezi sa njom reaguješ. Dok je ovaj trepnuo, Jozef je otišao. Tek tako? Zar našem čoveku nije palo na pamet da ga prati? Lako je to reći. Jozef zna za svaki trik koji postoji na ovome svetu.

Naš je čovek ostao nasred ulice, posle dva bloka.

Da li je rekao kako je izgledao Jozef?

Užasno. Bled. Mršav. Drhtavih ruku. Oči su bile najgore, tako je kazao.

Šta je sa njima?

Ličile su... ja pretpostavljam naš je čovek ovde podlegao subjektivnosti na izmučene oči.

Ali, čime?

Pomoćnik je slegnuo ramenima.

Miša je odmahivao glavom. Mi tražimo Jozefa svuda, a onda odjednom, on se pojavljuje usred kafića u Vašingtonu.

Bar sada znamo da je živ.

Zbog toga sam više nego zahvalan, veruj mi. Ali, šta je radio sve ovo vreme? Zašto je u Vašingtonu? Lupkao je po dokumentu. Kako je došao do ove informacije?

Ti si uvek govorio da je on jedan od najboljih. Podvlačim da je on rekao našem čoveku u Vašingtonu da je to sigurna informacija.

Miša je ponovo pročitao poruku. "Teretni brod Meduza sutra će se u noći sastati sa libijskim teretnim brodom da bi se izvršio transfer municije namenjene terorističkim napadima protiv Izraela". Poruka je sadržavala i vreme koje je predviđeno za isporuku, koordinate sastanka u Sredozemnom mora, i lozinke koje će upotrebiti oba broda kako bi se identifikovala.

Kako je došao do ove informacije?ponovo je pitao Miša

Mnogo je važnije pitanje šta ti nameravaš da uradiš u vezi sa njom?

Miša se osećao kao da je paralizovan. Uprkos Jozefovim uveravanjima da je poruka sigurna i tačna, postojala je uvek šansa da je napravio grešku.

Standardna procedura je zahtevala da informaciju provere drugi izvori pre nego što se razmotre protivmere. Ali, nije bilo dovoljno vremena da se

potvrdi ono što je Jozef tvrdio. Ako oružje postoji i ako nešto do sutra u noć ne bude preduzeto, transfer će biti izvršen.

Municija će biti raspoređena. Doći će do napada na Izrael. S drage strane, ako oružje ne postoji, a izraelski avioni unište brod...

Miša nije smeo ni da zamisli kakve bi međunarodne posledice bile.

Šta želiš da se uradi? pitao je njegov pomoćnik.

Odvedi me natrag u štab. I?

Reći ću ti kada tamo stignemo.

Istina je bila da ni sam Miša još nije znao. Kada su izašli iz zgrade, odvrtao je svoje misli željom da uspostavi vezu sa Erikom i sa Solom. Erika, tvoj je otac živ, Miša je želeo da joj kaže. Viđen je u Vašingtonu. Nisam sigurna da znam šta on namerava, ali iz onoga Sto samsaznao. to je vrlo važno i ja ne znam šta daradim. Pronađi ga. Pomozi mu. Potrebno mi je da znam šta se dešava.

Sole. nisi ti u ovome sam. Tvoja nekadašnja služba ne može da spreči da ti od nas dobiješ pomoć. Mi insistiramo na pomoći. M se pozivamo na profesionalni protokol. Naša nacionalna sigurnost je u pitanju. Tvoja istraga jeste i naša istraga i to na način koji nismo mogli nikada ni da zamislimo.

Mi ćemo te pokriti.

Miša je ušao u pomoćnikov automobil. Tokom vožnje do štaba Mosada u Tel Avivu gotovo da nije registrovao ništa na ulicama. Ali, pre nego što su stigli, doneo je odluku.

Da li veruješ Jozefu?

Da.

Da li veruješ da je njegova poruka istinita?

Sve u svemu? Da.

Hoćeš li da narediš vazdušni napad?

Ne. Ne vazdušni napad. Palo mi je na pamet nešto još bolje. A i rešava mnogo problema. Izbegava međunarodni incident. Osim toga, koja je svrha ako se oružje uništi? Mi imamo bolji način da ga iskoristimo od Libijaca. Mora da je govorio glasno. Njegov se pomoćnik okrenuo, namrštivši se. Šta si to rekao?

Da sam celog života želeo da budem gusar.

Sa sve većim osećanjem nedopadanja prema sinu neprijatelja svoga oca, Ledenica je sedeo u hotelskoj sobi u Rimu, posmatrajući Seta kako čita ono što je nazvao "svojim pregledom".

Crvenokosi ubica je kupio po jedan primerak svakog glavnog evropskog, engleskog i američkog dnevnog lista koji je mogao da nađe. Njegovo znanje

jezika bilo je prilično, a u onima u kojima nije baš bio tečan govornik, zatražio je Ledeničinu pomoć.

Znao sam da ćemo biti u italijanskim novinama rekao je Set. Pariz i London, to sam očekivao. Kao i Atinu i Zapadni Berlin. Ali, čak je i Madrid to uhvatio. Kao i Njujork i Vašington.

Ledenica se nije mučio da sakrije svoju mešavinu dosade i odvratnosti.

Priče u novinama bile su u osnovi slične. Telo italijanskog čoveka iz podzemlja, poznatog po imenu Medici, otkriveno je izvan Rima, kako plove rekom Tibar. Medici koga je pratila reputacija da održava veze sa međunarodnim terorističkim organizacijama ubijen je prekomernom, kako su vlasti verovala, smrtonosnom količinom lekova. Rezultati autopsije još nisu bili poznati. Rimsko policija pretpostavlja da su se protiv Medičija okrenuli njegovi saradnici kriminalci ali razlog tome nije još otkriven.

Sama po sebi, ovakva vest nije imala dovoljno razloga da zasluži da bude prenet na međunarodnom planu. Ali, istraga je postavila pitanje da li je otkriće Medičijevog lesa bilo u vezi sa mnogo senzacionalnijim otkrićem devet tela u vili koja se nalazila izvan Rima. Osm žrtava, svi ubijeni, identifikovani su kao personal iz obezbeđenja. Deveta žrtva, italijanska figura podzemlja poznata po imenu Gato, bila je prethodno mučena a onda mu je prerezano grlo. Gato, koga je pratila reputacija da održava veze sa međunarodnim terorizmom, nedavno se povukao iz sveta kriminala, prestavši da se bavi tim poslovima zbog bolesti. Poverljivi izvori čija imena nisu navedena, tvrde da je Medici preuzeo Gatovo mesto dilera oružjem na crnoj berzi. Ubistva oba čoveka uzrok su da vlasti spekulišu da je počeo rat bandi, a da su u svemu očigledne međunarodne implikacije.

Što se tiče policije, mi smo joj još učinili uslugu rekao je Set. Više od toga, oni još i sumnjaju na pogrešne ljude. Ne možemo da se žalimo zbog toga.

Ali, šta će biti kada test krvi kod Medičija pokaže da je umro od prekomerne doze natrijum amitala? zapitao je Ledeniča. Policija će to dovesti u vezu sa tragovima noža na Gatovom telu i onda će doći do zaključka da su oba čoveka ispitivana.

Pa šta? Neće nikada otkriti da smo to bili mi niti će znati koja je vrsta informacija bila potrebna.

Ledenica je bio zapanjen koliko je boje imalo lice njegovog kompanjona.

Činilo se kao da Set dobija život tako što deli smrt, a to je Ledenicu činilo nervoznim. Za njega je ubijanje bilo profesija, "dok je izgledalo da je za Seta potreba. Ledeniča nije nikada nikoga ubio ako se nije osećao da je moralno siguran da taj zaslužuje da bude eliminisan diktatori, gospodari droge, komunistički dupli agenti. Sa svoje strane, Set je odavao utisak da ga nije

briga koga mora da ubije, dokle god je novac za to bio dovoljan i zadovoljavajući. Ako je Setov otac bio i delićem nalik na svog sina, onda se Ledenica nije ni najmanje čudio zbog čega je njegov otac onda mrzeo tog čoveka.

Istina je, oba su čoveka bila Hitlerove glavne ubice. Ali, Setov otac je bio specijalizovan za "uklanjanje lidera podzemnih organizacija koje su štitile Jevreje, dok je Ledeničin gonio savezničke obaveštajce koji su se infiltrirali i u više nego jednoj situaciji preklinjao je da mu se ukaže šansa da pokuša da sredi Čerčfla. Razlika je bila veoma važna. Rasno istrebljenje bilo je gnusno pod bilo kojim okolnostima. Političko ubistvo bilo je opravdano ukoliko od njega zavisi opstanak tvoje domovine.

Ali, šta ako tvoja domovina greši? pitao je Ledenica sebe. Šta ako je politika tvoje nacije zasnovana na rasnoj mržnji? Da li patriotizam zahteva da ti braniš jednu nemoralnu domovinu? Ili je nacionalna odbrana jednostavno razumljiva kao sanoodbrana?

Da li je moj otac sam sebe zavaravao?

Ledenica je nastavljao da posmatra čoveka koji je uživao. Njegove oči, mislio je Ledenica. Što je više ubijao, to su Setove oči postajale sve svetlije. Nešto te muči? zapitao je Set.

Imamo samo jaku procenu. Inače, nismo postigli ništa.

To nije istina Set je spustio novine. Suzili smo mogućnosti. Došli smo do zaključka i utvrdili smo ga, da terorizam i nestanak kardinala nemaju nikakve veze jedno s drugim.

Ja nisam ni u jednom trenutku verovao da jesu.

Ali, mogućnost je morala da bude uzeta u obzir. Imajući u vidu Halovejevu umešanost u trgovinu na crno oružjem, a sa teroristima...

Šta, za ime sveta?

Nisi znao? Pa od toga Halovej zarađuje. Od naoružanja.

Hoćeš da mi kažeš daje sve ovo u vezi sa ilegalnom prodajom oružja?

1 sa kardinalovim insistiranjem na godišnjoj isplati učene. Za to si sigurno znao.

Nisam se bunio. Mislio sam o tome manje kao o učeni, a više kao o dodatnom isplaćivanju usluga koje su pružane.

Pa, neki od nas su mislili da ne bi bHo na odmet ubiti sveštenika. Da se račun potpuno isplati.

On je činio našim očevima uslugu.

Da, onu koja je bila od njegovog najvećeg interesa. Ili interesa za njegovu Crkvu. Posle više od Četrdeset godina, suma koju je trebalo plaćati dostigla je pravo bogatstvo. Osam miliona dolara.

Ako hoćeš da znaš šta ja mislim rekao je Ledenica cena je mala s obzirom na užase koje su oni počinili.

Uključujući i tvoga oca? zapitao je Set.

Ledenica je skočio na noge. Ne i mog oca! On se odvojio od ostalih!

Ma nemoj! Zao mi je što moram da te razočaram, ali tvoj je otac ubio bar isti broj spasilaca Jevreja, koliko i moj otac. Njihov sukob nije bio oko Jevreja, već oko žene, oko tvoje majke! Ona je izabrala tvoga oca umesto moga! Ja sam mogao da budem ti! A ne bi čak ni postojao!

Ledenica je shvatio koliko je duboka mržnja bila između njih. Podigao je šake uvis, u znak predaje. Ovo je glupa rasprava. Imamo previše problema pred nama.

Setove oči odjednom su se ugasile. Naravno. I još nismo pronašli naše očeve. Uz napor, uspostavio je profesionalno držanje. U tom slučaju disao je teško prema mom mišljenju ponovo je duboko udahnuo vazduh situacija je sledeća.

Ledenica je čekao.

Eliminisali smo teoriju prema kojoj je ono što Halovej naziva Noć i Magla teroristička grupa koja je otkrila šta kardinal zna, otela ga, i želi da preuzme Halovejvu mrežu ilegalne prodaje oružja.

Slažem se rekao je Ledenica. Teorija ne vredi pet para.

Ali, kardinalov nestanak jeste u vezi sa nestankom naših očeva nastavio je Set. Noć i Magla ne bi bili u stanju da pronađu naše očeve da nemaju kardinala.

I sa tim se slažem.

Dakle, ako cđj njihove otmice nije bio da se drže kao taoci da bi se dobio novac, onda ostaje mogućnost da Noć i Magla to čini iz ličnih razloga. Da su Noć i Magla Izraelci. Ali, da bi posumnjali na kardinala da bi otkrili ono što on zna, Jevreji bi morali da se infiltriraju u bezbednosni sistem Katoličke crkve.

U to sumnjam.

Kao i ja. I zato se i pitam. Šta?

Eliminisati što je više mogućnosti. Da li bi neko... Hi neka grupa. unutar Crkve mogli biti Noć i Magla?

CRNI JEZUITI

Osam blokova na istok prema ciriškoj reci Limat, Sol i Erika su prošli pored jednog stražara Agencije u prolazu, otvorili vrata i ušli u garažu.

Prostorija je bila ogromna, svetlost na tavanici jača od sunčeve svetlosti koju su upravo napusfli, a njen betonski pod besprekorno čist U garaži su se nalazila samo jedna kola, reno trojice ubica. Tim Agencije ga je uzeo kada im je Sol rekao gde ga je bio ostavio na parkingu blizu ciriške železničke stanice. Preko noći, ljudi su radili na renou, proveravajući otiske prstiju, rasturajući ga i pretražujući ga.

Ovi su momci bili spremni za treći svetski rat rekao je jedan ozbiljan glas. Bio je to Galagerov glas. Sol se okrenuo kada je video da krupni šef Odeljenja dolazi ka njima, držeći minobacač RPG7. Pokazao je glavom prema oružju koje je ležalo na podu. Plastični eksploziv, granate, više komada uzi i AK47.

Jeste li pronašli bilo kakve otiske prstiju?

Raznorazne rekao je Galager. Ali, ovo su iznajmljena kola... ne možemo da kažemo koji otisci pripadaju našim prijateljima, a koji onima koji su pre njih koristili ta kola.

Znaš gde smo sakrili tela. Mogao si da pošelješ tim da uzme njihove otiske prstiju.

Već sam to uradio. Moji ljudi bi trebalo da se do večeras vrate. Osim oružja, nismo našli u kolima ništa drugo neobično. Ali, unajmljena su u Austriji. Ne bi smeli da reskiraju da prenesu pun prtljažnik oružja kroz švajcarsku carinu. Mora da su ove stvarčice nabavili u Švajcarskoj.

I ja mislim tako. A s obzirom da su nas pratili, znači da su oružje imali, jer ne bi smeli da rizikuju da nas izgube dok idu po oružje rekao je Sol. Njihova veza mora da je savršena.

Mreža za koju ne znamo? rekao je Galager. Možda. To bih mogao pre da kupim nego tvoju sumnju da su ti ljudi sveštenici. Zar samo zato što nose prstenje?

Sa ukrštenim mačem i krstom.

To ih i dalje ne čini automatski sveštenicima. Galager je spustio minobacač pored poredanih AK47. Religija i nasilje nisu baš u preteranom skladu sa poniznošću koja je nasleđena na zemlji. Kada sam razgovarao sa Langlijem, nisam mu rekao za taj religiozni aspekt. Čekam još, sve dok ne budem sasvim siguran. U ovom času, naši ljudi proveravaju francuska dokumenta koja sam uzeo od te trojice. Pasoši i vozačke dozvole najverovatnije su lažni. Naše veze u francuskoj obaveštajnoj službi uskoro će nam javiti. Ali kreditne kartice rekao je Sol. One su ključ.

Ne verujem. Moja je pretpostavka da ćemo otkriti da su savršeno u redu. A prokleta sam radoznao da saznam ko plaća račune.

Telefon je zazvonio. Sol je bacio pogled prema Eriki dok je Galager otišao da odgovori na poziv. Nisu mogli da čuju ono što je govorio. Uglavnom je Galager slušao, a kada se vratio, izgledao je uzbuđeno.

Ljudi čija su imena na tim pasošima umrli su pre više od godine. Adrese pripadaju kućama koje izdaju sobe za putnike namernike. Ali, kreditne kartice su stare tri meseca, a računi su plaćani istoga časa kada su stizali? Ko ih je plaćao?

Svaki je čovek imao različitu kreditnu karticu. Svaki je račun plaćan preko drage banke. Ali svaka banka ima fotokopije čekova kojim su plaćeni svi računi, a potpis na čekovima ne pripada lažnim imenima bilo koga od ovih ljudi koje si ti ubio. Ne, čovek koji je napisao čekove je računovođa.

Neobično zar ne? za nekoga čija je adresa kuća za svakodnevno izdavanje soba da ima potrebu za računovođom. A još je neobičnije da π prolazna putnika sa različitim adresama imaju istog računovođu. Ali, tek dolazi ono najbolje. Ni računovođa ne postoji. Njegovi su čekovi validni. Ali, on leži na groblju u Marseju. I ima poštanski fah a nemakancelariju. Tako smo došli do lažnog računovođe, i šta smo pronašli? Bio si u pravu, Romule. Žao mi je što sam uopšte posumnjao u tebe.

Ispričaj mi.

Katolička crkva. Račune je plaćao Rim. Preko vaticanske kancelarije kardinala čije je ime Krunoslav Pavelić. I tu je sada začkoljica. Kardinal je nestao pre nekoliko meseci. Pa kakve veze ima nestali kardinal sa tri ubice koji bi mogli biti sveštenici i nestankom...

Moga oca? rekla je Erika. On je Jevrejin, nije katolik.

Ali, ako je kardinal nestao, ko je plaćao račune? zapitao je Sol.

Kardinalov pomoćnik rekao je Galager. Otac Zan Diso.

Nagnuti nad drveni sto u tišini koja se prosto mogla oslušnuti u čitaonici rimske biblioteke Valicelijana, Dru i Arlin su listali knjige koje im je dao bibliotekar. Polovina naslova, svi su bili štampani na italijanskom jeziku, bili su rečnici i biografije iz oblasti religije, ekvivalenti knjiga "Ko je ko" u Vatikanu, Kuriji, Rimskoj katoličkoj crkvi. Našli su informaciju koju su tražili i pogledali se razočarani, vraćajući knjige i izašli iz predvorja biblioteke u suncem osvetljeni i bučni Rim.

Pa, bilo je vredno pokušati rekao je Dru.

Arlin odgovor ga je iznenadio. Što se mene tiče, mi smo ipak mnogo toga saznali.

Ja baš ne vidim šta. Biografske reference u ovim knjigama imaju vrlo malo o javnim vezama kardinala.

Njemu, sigurno je, nije nedostajao autoritet niti samozadovoljstvo rekla je Arlin. Mnogo toga u "Ko je ko" zasniva se upravo na informaciji koja je dobijena od osobe o kojoj se piše. Kardinal očigledno sebe vidi kao sveca na zemlji. Ima medalje i zahvalnice najmanje nekoliko desetina religioznih grupa. On ima čak i papsko odličje. Ali, spisak počasti nije biografija. Kardinal nije dao mnogo detalja o svom životu. On ili misli da je njegova biografija dosadna, što sumnjam sudeći prema njegovoj želji da dopusti da svako sazna različite titule i počasti, ili...

Ima nešto što želi da sakrije?

Hajde da probam ovako rekla je Arlin. Znamo da je rođen 1914. godine i da je odrastao u Jugoslaviji. Znamo da je u ranom dobu li dobio želju da se posveti veri i stupio je u Crkvu kada mu je bilo osamnaest godina. Znamo da je religijski podučavan ovde u Rimu. Izvesno vreme, služio je kao veza Crkve sa Crvenim krstom. Brzo je napredovao u hijerarhiji Crkve. U tridesetpetoj, bio je jedan od najmlađih ljudi koji je ikada primljen u Kuriju. Kao kontrolor crkvenih finansija, on drži jedan od najmoćnijih položaja u Vatikanu.

Mora da ima talenta, u redu rekao je Dru. Pitanje je za šta? U njegovoj biografiji nema ničega što bi ukazalo na to zašto je on napredovao tako brzo. Ako si ti u pravu, ako on krije zaista nešto, onda to neće moći da se nade ni u jednoj zvaničnoj biografiji. Sumnjam da bismo to pronašli čak i ako bismo proveli u arhivima Vatikana. Član Kurije ima moć da svoju prošlost pretvori u prošlost sveca.

Kako možemo da dođemo do ne zvanične verzije Pavelićevog života?

Mislim da je vreme da proćaskamo sa kardinalovim pomoćnicima rekao je Dru. U novinskim tekstovima o njegovom nestanku, sećam se jedne izjave Pavelićevog ličnog pomoćnika, Otac Žan Diso, mislim da se tako zvao.

Francuz.

Možemo da suzimo i obim našeg razgovora sa njim. Ono što mene interesuje to je...

Dragi svetski rat rekla je Arlin. I zašto bi ubice sinovi nacističkih ubica bili tako odlučni da pronađu našeg nestalog kardinala. Hajdemo natrag u Vatikan.

Otac Zan Diso stanovao je u apartmanu jedne od mnogih renesansnih palata u okviru Vatikana. Najjednostavniji način da se sa njim stupa u kontakt bio bi, naravno, da mu se telefonira i da mu se zakaže sastanak u njegovoj kancelariji. Ali razgovor koji bi se tu odvijao teško da bi mogao biti produktivan. Sol je zamišljao ledene odgovore na pitanja koja bi on želeo da postavi. "Znate li išta o vezi između kardinala Pavelića i čekova koji su

ispisani u vašoj kancelariji i poslati na ime ubica koji bi mogli biti sveštenici? Da li ste ikada čuli za tajnu obaveštajnu službu u okviru Katoličke crkve? Apsurd. Naravno. Zao mi je što sam vas uznemirio." Ne, Sol je mislio dok je čekao u jednom dovratku preko puta zgrade u kojoj se nalazio apartman oca Disoa. Razgovor u njegovoj kancelariji ne bi valjao. Privatni pristup, intimni ako je potrebno na silu razgovor: to su Me jedine praktične opcije.

Sol se složio sa Galagerom da je, uprkos novoj želji Agencije da bude od pomoći, za Sola i za Eriku bflo najbolje da idu sami. Sada trenutno nisu imali nikakve veze ni sa jednom obaveštajnom mrežom. Ako budu uhvaćeni, najgora optužba bila bi da su jedan muškarac i jedna žena, sticajem okolnosti oboje Jevreji, energično zahtevali od katoličkog sveštenika da nešto kaže o nestanku ženinog oca.

Osim toga, Sol je mislio, ovo zaista i jeste lična stvar. Erikin otac je jedino do čega mu je stalo. Galager mi je dao informaciju koju ja nisam imao o vatikanskoj vezi sa ljudima koji su mene jurili. Zauzvrat, on je saznao o mogućem postojanju jedne obaveštajne službe u čije postojanje niko nije ni sumnjao. Razmena je poštena.

Svetla su se ugasila u više apartmana. Noć je postala tamnija. Vatikan je za turiste bio zatvoren posle sedam sati popodne, ali Sol i Erika su se sakrili u suterenu jedne od poslovnih zgrada, iz kojeg su se izvukli posle zalaska sunca. Sa svog mesta gde je stajao osmatrajući, Sol je pogledao dole niz usku ulicu prema Eriki koja je čekala u sličnom dovratku. Stajali su sa obe strane ulaza u zgradu u kojoj se nalazio apartman oca Disoa. Onoga časa kada se svetla budu ugasila u njegovom apartmanu, oni će krenuti gore. Ili, ako on bude izašao, biće spremni da ga prate.

Kao što je i bilo. Otac Diso je izašao napolje. Sol je prepoznao robusnu figuru sa gustom crnom kosom i sa malo mlitavom bradom, sa kojom se sreo tokom kasnopošepodneve posete kancelariji oca Disoa koju je napravio pretvarajući se daje novinar i ispitujući ima li nekog napretka u potrazi za nestalim kardinalom. Sveštenik je bio uzdržan, kratak, pokazujući želju da Sol ode što pre. Sol neće požaliti što je pokušao da dobije odgovore od njega.

Sveštenik je zastao ispod svetla iznad ulaza u palatu, a onda krenuo u Erikinom pravcu, sa Solove desne strane. Njegovo tamno odelo stapalo se sa senkama; ipak, beli okovratnik ostao je vidljiv.

Sol se pomerio sa mesta gde se sakrivao, pružajući Eriki šansu da krene za sveštenikom pre nego što je on sam pošao. Koncentrisao se na slabašnu svetlost na kraju ulice, čekajući da vidi u kojem će pravcu poći otac Diso.

Sveštenik je nastavio pravo. Zgrada u kojoj se nalazio njegov apartman bila je desno od Trga Svetog Petra, u blizini takozvane poslovne zone Vatikana, gde se nalaze samoposluga, apoteka i pošta. Njegov je put vodio Sola i Eriku između Sikstinske kapele i bazilike svetog Petra, zatim pored Visokosveštenečke akademije nauka, i dalje, duboko kroz vatikanske šume i vrtove, ka tami koja je samo povremeno bila razbijana sijalicama postavljenim tu i tamo. Dvaputa se Sol zaustavio i sakrio jednom kada su dva sveštenika prošla pored njega iz jedne zgrade u dragu, a onda dragi put, kada je švajcarska straža patrolirala ulicom. Čim je ušao u zaklon od grmlja i drveća, osetio se manje nelagodno. Ali bio je zabrinut zbog dva gesta koja je sveštenik napravio. Prvi je bio kada je uklonio beli okovratnik i stavio ga u džep mantije. Drugi je bio kada je prešao desnom rakom preko srednjeg prsta svoje leve ruke, kao da je stavljao prsten.

Sa mačem i krstom koji su se ukrštali?

Ako je otac Diso povezan sa trojicom ljudi koji su pokušali da me ubiju? Je li to razlog zbog kojeg su njihovi računi plaćani preko kardinalove kancelarije?

Sveštenikovo kretanje, do sada obično, postalo je odjednom oprezno. Čovek u mantiji koji se kasno noću šetao postao je operativac koji je na oprezu pred opasnošću. Išao je ivicom bledog sjaj lampe u vrtu. Bez belog okovratnika, njegovo crno odelo savršeno se utapalo u tamu grmova.

Nestao je.

Negde ispred, među drvećem i grmljem, Erika će osmatrati. Sol je to znao. Možda je bila dovoljno blizu da vidi kuda je sveštenik otišao. Ali, ako ona njega napadne, hoće li sveštenik njoj da uzvrati? Da li je sveštenik Diso sumnjao da ga neko prati?

Sol je bio ubeden u to. On i Erika su slično mislili, pa će ista sumnja da prođe i njoj kroz glavu. Ona će preduzeti potrebne mere opreza. Polako se privlačio krišom napred, pored fontana, ograda i statua. Mermerni anđeli uvek su ga podsećali na smrt. Miris biljaka bio je zanosan i težak, kao u nekoj pogrebnoj sali. Polegao je na zemlju, žmirkajući kroz prolaz između grmlja, zastajući pošto je video ispred sebe jednu čistinicu. Velika fontana u obliku španske galijske izdizala se ispred njega.

Prvo mu se učinilo da je sveštenik koji je leđima bio okrenut ka fontani bio otac Diso. Onda je četvrt meseca koji se pojavio ukazala na to da ovaj sveštenik nosi beli okovratnik. Muškarac je bio viši od oca Disoa. Od njegovog profila sa jakom bradom, Sol se štrečno. U ovim vrtovima koji su ga podsećali na groblje, imao je čudan osećaj da pred sobom vidi duha. U

jednom trenutku, mogao je da se zakune da gleda u svog mrtvog brata po mleku, Krisa.

Sol je zurio u šoku. Da li je Kris nekako ipak preživeo? Sol nije nikada video Krisovo telo; njemu je jedino rečeno za napad ljudi sa nožem u kojem je on ubijen. Ali, uprkos čežnji u Solovom srcu, on je znao u dnu duše daje njegova nada bez ikakavog osnova. Ovaj sveštenik, bez obzira kakva je to sličnost, zapravo nije bio Kris.

Tanani pokret sa strane fontane privukao je Solovu pažnju. Da li je to Erika pokušavala da zauzme bolje mašto sa kojeg bi videla ovog neočekivanog dragog sveštenika?

Ne, zaključio je. BDa je suviše profesionalac da bi dopustila da je radoznalost uvuče u rizik da se pokaže.

Pokret pored fontane postao je vidljiviji. Sertka se odlepHa iz tamnijih senki. Muškarac je zakoračio napred. U sveštentičkoj crnoj mantiji ali bez belog okovratnika. Muškarac sa prstenom na srednjem prstu svoje leve šake. Otac Diso.

Dragi je sveštenik očigledno bio svestan približavanja oca Disoa. Polako se okrenuo ka svom posetiocu i podigao je svoje šake u gestu mira. Ili je tako bar izgledalo. Gest je bio identičan kao kada jedan operativac poziva da bude pretražen, što je bio znak da je nenaoružan.

Da bi zaštitio svoj vid u noći, Dru je vodio računa da ne gleda gore prema mesecu niti prema lampi koja se nalazila niže, na obližnjoj stazi. Umesto toga, koncentrisao se na najtamniju grupu žbunja ispred sebe, ostajući leđima okrenut fontani jer mu je to bila najsigurnija pozicija. Iako je otac Diso trebalo da dođe već do sada, zaključio je da je sveštenik oprezan, da se približava polako, i da je na oprezu za slučaj da je reč o klopci. Kada je čuo meki pokret iz fontane i okrenuo se sa preteranim mirom, podigavši rake uvis, u gestu mira, bio je zahvalan što je otac Diso izabrao najtamniji prilaz ovoj čistini, nenamerno pomažući Druu da sačuva oštrinu vida.

Naravno, sveštenik uopšte ne bi morao da bude otac Diso. Dru nije nikada u životu video tog čoveka. Danas posle podne, telefonirao je svešteniku u njegovu vatikansku kancelariju i zatražio da se sastanu.

O čemu ste hteli da razgovaramo? ležerni glas, sa lakim francuskim akcentom, zapitao je Draa.

O kardinalu Paveliću rekao je Dru.

Morate da budete precizniji. Ako je to nešto u vezi sa nestankom kardinala, već je danas bio ovde jedan reporter, i ja sam mu rekao ovo što govorim i vama. Nemamo nikakve informacije. Razgovarajte sa policijom.

Ja nisam reporter rekao je Dru. I mislim da ne bi trebalo da mi kažete da razgovaram sa policijom. Moglo bi to za vas da predstavlja nevolju.

Ja nemam blagog pojma o tome šta vi...

Vi ste tražili preciznost. Pokušajte sa ovim. Dvojica ubica traže kardinala. Sinovi SS nacista iz dragog svetskog rata. Njihovi očevi direktno su za svoje poslove odgovarali Hitlera. Da li vam to pobuđuje interes? "

Zatrenutak, na liniji je vladala tišina. Smešno otac Diso rekao je Zbog čega mislite...

. Ne preko telefona. Rekao sam vam da želim sastanak. Privatno Um to bude moguće. Večeras. Koje tamo?

2ao mi je Dru je odgovorio.

sa vam nađem u tajnosti da razgovaramo o ubicama?

Nagla govornost oca Diso izgledala je mnogo više sračunata nego što je delovala spontano. Dru je odlučio da ga testira Ako želite reference karaktera, mogu da vas uputim na Očinstvo.

Ponovo je na liniji zavladao tišina.

Ohrabren, Dru je morao da ga testira još dalje, počinjući sa lozinkom prepoznavanja koju je priznavale Očinstvo.

Dominus vobiscum,

Ne razumem zašto mi to govorite.

Naravno, oče, nadam se da prepoznajete citat iz latinske mise.

Pa naravno. "Neka je Gospod sa tobom."

A da li se sećate odgovora?

Et cum spiritu tuo.

Tako je. "I sa tvojim duhom." Deo gratias. Dru je zadržao dah, očekujući poslednji deo lozinke Očinstva.

Neka je hvala Bogu. Amin.

Dru je bezumno odahnuo. Lozinka je bila potpuna. Postoji u vatikanskim vrtovima fontana u obliku španske galije.

Spominjanje fontane takode je predstavljalo test. Nekoliko dana ranije kada su se Dru i Arlin preobukli u kaludera i u monahinju, da bi se sreli sa ocem Sebastijanom, u vatikanskim vrtovima, fontana je Ma mesto njihovog sastanka. To je i mesto gde je otac Viktor, član Očinstva koji je poslao Arlin da pronade Draa u pustinji u Egiptu, ustreljen.

Svaki stanovnik Vatikana odmah bi povezao mesto sastanka koje je Dru predlagao sa ubistvom koje se tu odigralo. Svaki ogorčeni ali nevini vatikanski birokrata obratio bi pažnju na morbidni izbor mesta. Ali, napravivši kratku pauzu, otac Diso je samo rekao Videćemo se tamo u jedan sat posle ponoći.

Sada, sa petnaest minuta zakašnjenja na sastanak, otac Diso je izašao iz mraka iza fontane. Nije izgledao iznenađen zato što je i Dru bio obučen kao sveštenik. Bilo je to sasvim razumljivo, Dru je mislio u sebi. Konačno, glas koji izgovara lozinku prepoznavanja koju ima Očinstvo logično bi i trebalo, u Vatikanu, da nosi odgovarajuću uniformu. Gde bi na drugom mestu katolički kameleon mogao biti siguran da pokaže svoje prave boje? Dru, ipak, nije mogao da ne primeti da otac Diso nije nosio svoju belu kragnu, sveštenik ju je bio skinuo da bi mu bilo lakše da se bez nje stopi sa noći. Taktika je samo pojačala Druovu sumnju da sveštenikova obuka nije bila baš sasvim religiozna.

Ali, otac Diso očigledno nije otkrio Arlin, koja je poput Draa ušla u Vatikan obučena u religioznu odeću. Stigla je u vrtove prilično pre jednog sata posle ponoći, kada je trebalo da dođe do sastanka, skinula je beli ukras sa svoje kaluderske mantije i legla na zemlju, stapajući se u tamnoj odeći sa najtamnijim delom grmlja u celoj zoni, onim istim grmljem u koje je Dru gledao kada je otac Diso pristizao.

U odsjaju meseca, Dru je proučavao prsten na srednjem prstu leve šake oca Disoa; rubin sa insignacijom miša i krsta koji se ukrštaju. Bilo je očigledno da je otac Diso morao da nosi prsten da bi dokazao svoju pripadnost Očinstvu i podjednako očigledno da je odsustvo identičnog prstena na Druovom prstu moralo da ga natera na sumnju.

I zaista, otac Diso je pokazao na Draov goli prst. Ja sam zaključio da si ti jedan od naših.

Dru je prepoznao zvonki glas koji je čuo preko telefona. Nisam.

Kako znaš našu lozinku?

Jedan član Očinstva mi ju je jednom rekao... kada je pokušao da me regrutuje rekao je Dru.

Ako je on hteo da te regrutuje onda mora da poseduješ izuzetne sposobnosti. Dru nije odgovorio.

Zbog čega si odbio da nam se pridružiš?

Ja mrzim sve za šta se Očinstvo zalaže rekao je Dru.

Mrziš? otac Diso se nasmešio. Destruktivno osećanje. Morao bi da se ispovediš i da zatražiš oprost grehova zbog toga. Ali, ispovedi i jeste razlog zbog kojeg smo ovde. Podigao je svoju desnu šaku, blagosloveći Draa.

Gospod ti oprašta. Sada mi reci zbog čega si tako zainteresovan za kardinalov nestanak?

Dru je odmahnuo glavom.

Za koga radiš?

Dru je ponovo odmahnuo glavom. Ja bih pre da razgovaramo o ubicama koje sam spomenuo, o dvojici koja su tražila kardinala.

Ah, da, onima za koje si izjavio da su sinovi egzekutora koji su radili za Hitlera. Svakako, ako je to ono o čemu želiš da se razgovaraš. Za sada. Kakosi saznao za njih?

Recimo, ukrstili su nam se putevi. Njihova tajna imena su Ledenica i Set. Iako se na licu oca Disoa nije pokazivala nikakva reakcija, oči su ga izdavale.

Čuo si za njih? zapitao je Dru.

Nisam sveštenik je slagao. Ja sam ubeđen da bih se setio tako živahnih imena.

Sinovi su nacističkih ubica Dru je rekao. Pitam se. Zbog čega su oni želeli da nađu kardinala? Pa sam onda obrnuo pitanje. Šta je kardinal imao sa njima? Počeo sam da razmišljam o kardinalovoj prošlosti. Šta je to on radio da se podigao tako brzo u hijerarhiji Crkve?

U vezi sa tim nema nikakvih tajni rekao je otac Diso; Kardinal je bio neumorni radnik u ime vere. Njegova izvanredna energija stalno je bila nagrađivana.

Pa, ja sam i zainteresovan za rad koji se odvijao u 1945, baš uoči njegovog promovisanja. Kakva je kardinalova veza sa nacistima?

Sol je sa svog skrivenog mesta, koje je bilo vlažno od rose, posmatrao zbivanja kod fontane. Dva sveštenika su razgovarala njihovi su glasovi bili pretihi da bi Sol mogao da čuje šta su govorili kada je otac Diso odjednom zakoračio napred, izvivši svoju levu ruku. Mesečina se odbila o...

... nož koji mora da je bio u koricama zakačenim lastišom i koji je bio sakriven u rukavu mantije oca Disoa. Dru je posrnuo unazad, osećajući kako je nož zaparao njegov rever. Vrelina je prošla njegovim telom. Vrhovi njegovih nerava su reagovali brzo, odgovarajući na naglo izlivanje adrenalina. Izbegao je još jedan zamah nožem, pokušavajući da manevriše tako da mesec bude njemu iza leđa, a njegov odsjaj na ocu Disou, nadajući se da će tako da oslabi sveštenikov noćni vid.

Ali, otac Diso je shvatio Draovu nameru i počeo je da kruži oko Draa, pokušavajući da sam okrene leđa mesecu.

Kada je nož ponovo bljesnuo prema njemu, Dru je blokirao njegov ubod i udario je ivicom svoga dlana o gradi oca Disoa, usmerivši ga prema rebrima ispod srca. Ali, sveštenik je predvideo ovaj udarac i iskrenuo se ulevo, prihvativši ga po strani. Istovremeno, koristeći okret svoga tela, izbacio je desno stopalo visoko prema Druovoj vilici.

Dru je zamahnuo unazad glavom, izbegavši udarac, i rakom posegnuo da zgrabi stopalo koje je proletelo pored njega. Otac Diso se okrenuo, izbegavši zahvat. U magnovenju, ponovo je zamahnuo.

Dm je udario u ruku koja je držala nož i zabio ivicu svoga dlana ravno u nozdrve oca Disoa, osetivši kako je kost prsnula. Iako udarac nije bio fatalan, sigurno je morao biti užasno bolan, tako zapanjujući, jer za nekoliko narednih sekundi sveštenik nije znao za sebe, a kamoli da je bio u stanju da se brani. Dru je iskoristio tu malenu prednost, krećući u niz brzih snažnih udaraca u dijafragmu, ispod vrtiće, preko mosta nosa.

Otac Diso se samo srušio.

Sol je nastavio da posmatra zapanjen. Brzina refleksa dragog sveštenika bila je očaravajuća, i ponovo ga je sveštenik podsetio na Krisa. Udarao je ivicom svoga dlana. Baš kao što su on i Kris bili trenirani. Sveštenikova agilnost, ritam, njegova spretnost, njegov stil sve je to nateralo Sola da razmišlja o Krisu.

IH je samo to što je Kris poginuo u borbi nožem a ja toliko želim da je preživeo, razlog što moju fantaziju prenosim na sveštenika koji jeste preživeo?

Ne, Sol je mislio. Ja ne umišljam sličnost. Sveštenik nije Kris. Ja to znam. Ali, on toliko liči na njega da je to sablasno.

Solove misli su prekinute. Neko je dragi bio još u vrtu. U prvom je času posumnjao da je senka koja se pojavila iz grmlja sa njegove desne strane bila Erika.

Ali, nije bila Erika, brzo je shvatio. Figura jeste bila ženska, da, ali je bila obučena kao kaluđerica. Bez bele portikle, njena crna haljina ju je potpuno prikrivala. Požurila je na čistinu. Sveštenik pobednik se

Sol je iznenada doneo odluku. Godine njegovog profesionalnog treninga su se protivile tome. Njegovi su se instinkti samoodržanja bunili Ali, oni nisu bili važni. On je izašao iz svog tamnog zaklona ako ga njegova intuicija vara uvek može da pobegne natrag, u još veću tamu i zakoračio je na čistinu.

Uznemireni, sveštenik i kaluđerica su se okrenuli prema njemu.

Ovo je najveći rizik koji sam ikada preuzeo rekao je Sol. Podigao je svoje šake uvis. Nisam sam, zato ostanite tu gde ste. Ja vam verujem. Molim vas da ne krenete proti mene.

Sveštenik je izgledao kao paralizovan jer su ga obuzimala oprečna osećanja, da li da pobegne ili da napadne. Kaluđerica je izvukla pištolj ispod svoje mantije.

Sol je podigao još više šake gore, približavajući se. Niste znali da sam se nalazio ovde i da sam vas posmatrao, iz čega možete da zaključite da sam mogao da vas ubijem da sam to hteo. To znam i ja, kao što znam i da imamo zajedničke interese.

Iste interese? zapitao je sveštenik.

Sol je osetio još jedan sablasni ubod. Glas je bio Krisov. To ne može biti. Ali, bilo je.

Ili ja gubim razum?

Ono što si ti uradio jeste ono što smo mihteli rekao je Sol.

A to je? Kaluđerica nije sklanjala pištolj koji je bio uperen u Sola.

Da šćepamo oca Disoa i da ga nateramo da nam kaže sve što Sveštenik je nakrivio glavu. O?

Sol je oklevao, nesiguran u to koliko može da otkrije, a onda se naglo prepustio. O nestanku oca moje žene i zbog čega su tri čoveka ja mislim da su oni bili sveštenici pokušala da ubiju moju ženu i mene.

Kažeš da misliš da su oni bili sveštenici?

Da, kao što je ovaj čovek koji te je upravo bio napao. On ima istu vrstu prstena koji su oni nosili. Rubin sa insignacijom mača i krsta koji se ukrštaju.

Dru je zurio u Sola, iznenađen. Ti znaš za Očinstvo?

Stranac je mogao imati blizu četrdeset, bio je visok i mišićav, tamne kose, četvrtaste vilice, garav.

Dru je osetio trenutno kao da mu je poznat, de ja vu, razmišljao je o tome da ga je već jednom negde video, iako nije mogao da se seti gde. Nije obratio pažnju na nervozni osećaj u sebi i čekao je da muškarac odgovori. znao..

Očinstvo? Stranac se namršio. Je Γ se tako oni zovu? Ne, ja ne znam za njih, ali bih bio vrlo rad da saznam. Muškarac je zakoračio još bliže. Ali, ja znam sledeće prsten ima otrovnu kapsulu sakrivenu ispod kamena.

Da, kamena rekao je Dru. Očinstvo kamena. Od njih se očekuje da progutaju otrov ukoliko postoji opasnost da će biti uhvaćeni i mučeni da otkriju tajne svoga reda.

Reda?Stranac je govorio brzo. Onda sam znači bio u pravu? Oni su sveštenici?

Dru je potvrdno klimnuo glavom. Setivši se otrova, kleknuo je pored oca Disoa i iz opreza skinuo prsten sa sveštenikovog prsta.

Nadam se da ga nisi ubio rekao je stranac.

Učinio sam sve da bude tako. Probudiće se ošamućen.

Samo neka se probudi. Imam pitanja za njega. S druge strane budući da ti znaš za Očinstvo, možda bih mogao da mi uštediš trud. Ti ne nosiš jedan od tih njihovih prstenova. Zaključujem da nisi njihov član. Nešto mi kaže da nisi ni sveštenik, ništa više nego što je to tvoja prijateljica kaluđerica.

Ma ja sam tebe već video rekao je Dru.

Sol je osetio kao da je odbačen.

Juče. U Švajcarskoj rekao je sveštenik. Na grebenu Albis Pasa. "."" Prošao sam juče tuda kolima. Išao sam prema Cirihu.

U renou.

Kako do đavola...

Jedna je žena bila u kolima iza tebe rekao je sveštenik. Ona je vozila folksvagen golf. rt Ona mi je žena. Ali, kako si...?

Izgledala je tako napeta, tako umorna, a ipak tako odlučna da se koncentriše na tebe koji si išao ispred nje. Ne mogu da objasnim zbog čega, ali kada ste oboje prošli, ja sam se identifikovao sa vama.

Sol je osetio drugi udar. Želeo je da kaže svešteniku o Krisu, o svom sopstvenom sablasnom osećanju identifikacije.

Ali, njegova je pažnja bila okrenuta ka ocu Disou.

Moramo da ga sklonimo odavde rekao je sveštenik.

Pre nego što stražari dođu ovamo složio se sa njim Sol i bacio pogled iza sebe, prema mraku. Moja žena će se pitati o čemu mi to razgovaramo. Bolje da joj stavim do znanja da je sigurno i da može da dođe. Okrenuo se ka gomili grmlja i mahnuo joj da izađe. Niste mi rekli kako se zovete. Osim, ako još sumnjate u mene.

Muškarac i žena pogledali su se nesigurno. "".: Dru.

Ja sam Sol. Moja žena se zove Erika. Dopašće vam se. Mahnuo je rukom da Erika dođe.

Čekali su.

Mahnuo je i treći put.

I iznenada shvatio da ona neće izaći iz zaklona, da je nešto krenulo užasno loše, da je njegov život na ivici uništenja.

Sol je potrčao prema ivici tamnih vrtova i zurio je prema masivnoj kupoli Svetoga Petra koja se presijavala na noćnoj svetlosti Rima. Pretražio je jednu polovinu okoline dok je muškarac koji je rekao da se zove Dru pretraživao drugu. Sada, videći kako mu se stražar u blizini palate približava, znao je da je došao do tačke od koje ne srne da se usudi da ide dalje. Ako Erika nije bila u vrtovima, sigurno se nije mogao nadati da će je pronaći u lavirintu vatikanskih zgrada. Borio se da analizira mogućnosti i zaključio da samo dve imaju smisla. Bila je naterana da beži, ili je bila

uhvaćena. Ali, naterana da beži ili uhvaćena od koga? Stražara? Nekoga drugog iz Očinstva?

Prošlo je više od ranije dogovorenih dvadeset minuta otkako je krenuo da je traži. Do sada se Dru već sigurno vratio do fontane. Možda je Dru pronašao Eriku.

Sol je pojurio kroz noć, izbivši na čistinu ispred fontane i zapanjivši se kada je video da je pusta.

Stegnuo je pesnice u besu, ali je sa svoje desne strane čuo korake i prepoznao Drua koji je izazio iz zaklona.

Sakrili smo se za slučaj da naiđe stražar rekao je Dru. Kasniš?

Jesi li je pronašao? Nisam... žao mi je.

Sol je osetio kako mu se oštrica brijača probija kroz srce.

Bojim se da ćemo morati da odemo odavde rekao je Dru.

Shvatam.

Hoćeš li da kreneš sa nama ili ćeš da ostaneš da pretražuješ? Sol se okrenuo prema mračnom prostora vrtova. Osetio je da je na ozbiljnom iskušenju. Neću... Imao je poteškoća sa govorom. Da je ovde već bi se pojavila ili bismo je "našli. Nastaviću daje tražim. Negde drugde. Glas mu je bio slomljen. Ali, ni sam ne znam gde.

1 dalje imamo problem kuda da idemo sa sveštenikom.

Sol je još jednom, poslednji put, gledao netremice vrtove. Bila je potrebna sva disciplina njegovog duha da se sabere. Ako bi Mi ovde otkriveni, rekao je sebi, to ne bi pomoglo Eriki. S drage strane, tac Diso bi mogao da zna zbog čega je ona nestala.

Borio se da se koncentriše. Bolje da krenete za mnom.

imali su ograničene opcije, shvatio je. Mogli su da pokušaju da vrate oca Disoa natrag u njegov apartman, ali bio je preveliki reskir da m stražar primeti i da podigne uzbunu. A čak i kada bi nekako uspeli da stignu do njegovog apartmana, šta bi onda radHi posle toga? Tamo ga ispitivali? Ujutro bi neko od službenika mogao da bude zbunjen njegovim odsustvom i došao bi da ga traži. Ne, morali su"da oca Disoa izvedu iz Vatikana. Ali, kako? Sigurno će biti zaustavljeni ako pokušaju da ga iznesu kroz vaticansku kapiju pod stražom, u dva sata posle ponoći. Mogli bi da pronađu možda neko skrovito mesto i tu ostanu do jutro, ali šta onda? Izvesti sveštenika pored kontrolne satnice dok su stražari zauzeti uobičajenim navalama turista? Ali, kako da spreče da izubijano lice oca Disoa ne bude primećeno i šta ako sveštenik napravi gužvu na kapiji?Jedna jedinasolucija izgledala je praktična. Daše Vatikan napusti sada, ali ne pored mesta gde stoje stražari.

Pre nego što su juče došli ovde, Erika i Sol su istražili vatikanski okoliš. Gradržava je bio okružen visokim kamenim zidom. Neko sa strane ne bi mogao da pređe preko njega bez pomoći, a svako ko bi pokušao da ga preskoči putem konopca ili merdevina, svakako bi privukao pažnju policije. Ali, dolazak sada nije bio namera. Već bekstvo, a penjanje uz vatikanski zid i preko njega iznutra nije bilo tako teško kao što je bilo spolja. Juče je Sol primetio više mesta gde je drveće iznutra raslo sasvim blizu zida.

Dok su Dru i Arlin nosili onesvešćenog sveštenika, Sol je išao ispred njih, nadajući se da će pronaći Eriku. Došli su do zadnjeg zida Vatikana i pretražili ga uzduž dok nisu naišli na debelo stablo preko kojih su grana mogli da se uzveru do vrha zida.

Prebacivanje sveštenika i njegovo penjanje uz grane neće biti teško. Spuštanje sveštenika, s druge strane, biće teže, jer će zahtevati da dvoje stoje pri dnu dok neko na vrhu zida drži sveštenika za ruke i spušta ga u ruke koje ga dočekuju. Istoga časa kada ga budu spuštali, moraju da budu svesni da su mogli da privuku pažnju policije. Bila je obaveza da istoga časa napuste zonu.

Ja ću prvi preko rekao je Sol. Erika i ja smo u blizini ostavili iznajmljena kola. Dajte mi dvadeset minuta da se njima vratim ovamo. Onda počnite da se penjete. Podignite sveštenika na vrh zida. Ko bi znao? Možda će Erika biti u kolima.

Šta će biti ako kola nisu tamo gde ste ih vi ostavili? zapitao je Dru.

Ukoraću onda draga. Bez obzira kako, vratiću se.

Dru je čučnuo na zemlju, leđima okrenut zidu, drhteći od vlage. Arlin se skupila pored njega. Bio je zabrinut da se otac Diso ne probudi, da se već probudio i da folira da je u nesvesti, a da će napasti kada budu najmanje očekivali. Proverio je puls ranjenog sveštenika. Bio je ustaljen ali slab, definitivno ne kao kod ubice koji se pretvara i prikuplja svoju snagu.

Arlin se nagnula do njegovog uha. Veruješ li mu?

Solu? Da. Nemam pojma zbog čega, ali mu verujem. Razuverena u strahu, naslomila se uz njegovo rame. Šta si rekao ocu Disou pa je bio primoran da te napadne?

Nisam siguran. Imao je različite teorije o napadu koje su se sukobljavale i bilo mu je potrebno vreme da razmisli.

Možda je otac Diso došao na ovaj kasni noćni sastanak sa istom namerom kao i Dru, da na silu dobije odgovore.

Ili je sveštenik reagovao impulsivno, iznenada zastrašen Druovim pitanjima o kardinalu i o nacistima.

Ali, dok se Dru prisećao incidenta, shvatio je da je napad oca Disoa, koji je izgledao kao spontani, zapravo bio veoma sračunat. Sveštenik nije izvukao svoj nož i usmerio ga prema vitalnim Druovim organima, prema grlu na primer, gde bi ubistvo bilo brzo i sigurno, već se on umesto toga koncentrisao na ranjavanje u predelu gradi i stomaka, gde je smrt dolazila kasnije i zapravo mogla da bude neizvesna. On je želeo da me isputuje, pomislio je Dru. Da bi otkrio ko sam ja i zbog čega sam bio tako radoznao u vezi sa kardinalom. Posle toga, zauvek bi me dokrajčio.

Mislim da smo pronašli čoveka koji je ubio oca Viktora pored fontane.

Ali, zašto bi jedan član Očinstva želeo da ubije dragog člana Očinstva? Da li su sumnje oca Sebastijana tačne kada kaže da u Očinstvu ima neko ko želi da uništi red? Da li je otac Diso izdajnik?

Odgovori će uskoro doći, mislio je. Pošto se Sol vrati kolima.

Ali, šta je ono Sol rekao? Da je nestao otac njegove žene? Nestanak je imao neku vezu sa tri sveštenika, članovima Očinstva, koji su pokušali da ubiju Solovu ženu i njega?

A sada je nestala i Erika, Solova žena. Dru je počeo da veruje da je Solova istraga bila nekako povezana sa njegovom, da bi odgovori na Solova pitanja pomogli da se odgovori i na njegova.

Bacio je pogled na sat. Dvadeset minuta je prošlo.

Arlin je shvatila. Vreme je.

Popela se uz drvo, umotavši se među grane, naginjući se nadole dok je Dru podizao oca Disoa prema njoj.

Pežo se zaustavio ispred njih, a farovi su mu sijali U jednom trenutku napetosti, Dru se zapitao da kola možda ne pripadaju policiji ili Očinstvu.

Ali, iz njih je izašao Sol, i Dru je odahnuo. Arlin se prebacila preko zida, dočekujući se meko na noge. Dru je spustio sveštenika

°" Nekoliko sekundi kasnije, već su bili

Na Solovo razočaranje, Enka nije čekala u kolima Moja žena i ja smo unajmili sobu u hotelu rekao je dok je vozio kola. Ako je ona dobro, ako je morala da beži od nekoga, hotel je mesto gde ona zna da može da stupi u vezu sa mnom. Pogledao je prema Druu i prema Arlin koji su sedeli pozadi, a sveštenik je ležao dole na podu automobila. Ja predlažem da ga odnesemo tamo.

Sol je odahnuo sa olakšanjem kada je čuo Druov odgovor. Pod svim okolnostima, to nam je jedini izbor.

Položaj hotela je bio razlog zbog kojeg su ga izabrali, Sol je objasnio. I lift i protivpožarne stepenice bili su dole u hodniku, ali nevidljivi iz predvorja.

Zadnji izlaz, blizu hotelske garaže, vodio je u taj hodnik.

U tri sata posle ponoći, niko nije obraćao pažnju na sveštenika koji je pomagao drugom svešteniku da uđe u zgradu, niti na kaluđericu koja je ušla nekoliko minuta kasnije, a kamoli na visokog garavog muškarca koji je išao ispred njih, noseći u ruci kofer.

U koferu su se nalazila civilna odela za Drua i Arlin, koja su njih dvoje imali na sebi pre nego što će se presvući u mantije sveštenika i kaluđerice. Na putu za hotel, Dru je uzeo kofer iz garderobe na železničkoj stanici. Nisu sreli nikoga dok su se peli liftom niti u hodniku koji je vodio do Solove hotelske sobe. Kada su ušli, Dru i Arlin su se smenili u kupatilu da bi se presvukli u civilna odela dok je Sol pregledao onesvešćenog sveštenika koji je ležao na krevetu.

Nos mu je slomljen.

To mi je i bila namera rekao je Dru. Način na koji je krenuo na mene bio je takav da sam ja hteo samo da ga na jak ali najbezopasniji način onesposobim. Šta je sa vilicom?

Izgleda da su kosti u redu. Biće u stanju da govori.

Ali, užasno se sporo budi kazala je Arlin.

Da, to me brine rekao je Sol. Proverio sam mu oči. Odgovaraju na svetlost. Rade mu refleksi. Možda bi trebalo da stavimo malo leda na njegov nos. Ja bih više voleo da ga boli. Mnogo će spremnije da odgovara na pitanja rekao je Dru.

Nemate hemikalije da ga njima nateramo da govori?

Ne odgovorio je Dru. Dali su nam dokumenta, oružje, i novac. To je sve. Kako to misliš "dali"? Ko?

Neko iz Očinstva nas je primorao da mu pomognemo. Solove su se oči razrogačile.

To je dug koji otplaćujemo kazao je Dru.

Veruj nam rekla je Arlin mi nismo lojalni prema njima.

Sol ih je posmatrao i, iako nerado, ipak se otvarao prema njima. U redu je. Do sada sam vam verovao. Budući da ste vi bili pošteni, i ja ću biti. Postoji takođe jedna grupa kojoj ja dugujem uslugu.

Ko?

Nekada sam radio za nju. Ne želim da išta više imam sa njima, ali oni su me izmanipulisali i naterali me da saradujem.

Pitao sam te... CIA.

Blagi bože!

Ja bih voleo da ih sada pozovem rekao je Sol. Mi možemo da se zavaravamo u vezi sa sveštenikovim stanjem, ali je činjenica da je njemu potrebna medicinska nega inače neće biti dovoljno sposoban da nam odgovori na

pitanja. Baš si ga dobro sredio. Jer, svi znamo da je dobio i potres mozga. Potreban nam je tim sa odgovarajućim sredstvima da ga dovede svesti. . Soba je postala tiha. Arlin se okrenula prema Druu. On je rekao pravu stvar. Onda kada otac Diso bude potpuno svestan, mi ćemo već izgubiti previše vremena.

Ali, CIA rekao je Dru. Ti znaš šta ja mislim o...

Način kako si se branio rekao je Sol meni govori da si možda bio sa njima. Nisam sa Agencijom. Već sa njenom verzijom pri Strejt Departmentu. Ni sa njima ne želim ništa više.

Ali, složio si se da saraduješ sa Očinstvom rekao je Sol. Nije bilo izbora. Slušaj pažljivo. Moja je žena nestala. To je jedino do čega je meni u ovom času stalo. Ali mislim da ako bismo dobili neke odgovore od ovog sveštenika, možda bih imao veće šanse da pronađem gde je ona. Mogao bih da dobijem i tim stručnjaka ovde, da nam pomogne. Mogu da dam sve od sebe da Agencija ne sazna za vas. Samo vas molim da mi dopustite da pozovem telefonom.

Dru je gledao u pod.

Ako će to pomoći da svemu ovome dođe kraj, Dru, onda mu reci da je u redu rekla je Arlin.

Dru je podigao oči. Uplicemo se sve više.

Reci mu. :

U redu... uzdahnuo je Dru. Pozovi. Sol je zgrabio slušalicu i okrenuo broj. Mrzovoljni glas je odgovorio s one strane linije, ponavljajući broj koji je Dru koristio.

Ovde je Romul. Reci Galageru da imam izvor informacija koji pruža otpor. Potreban mi je medicinski tim za ispitivanje. Odmah.

Koja adresa? zapitao je glas.

On zna gde sam ja odseo.

Sol je spustio slušalicu u ležište.

"Gde je dovraga moja žena?"

Polu sata kasnije, Sol je čuo kucanje navratima. Pogledao je kroz rupicu na vratima, očekujući čoveka sa rošavim licem, i iznenadio se kad ugleda glavom i bradom Galagera.

Upozoravajućim gestom mahnuo je prema Drau i Arlin koji su uzeli svoj kofer i zatvorili se u kupatilo. Onda je Sol otvorio vrata.

Galager je ušao u sobu, a oči su mu bfile naduvane od spavanja. Izvor informacija koji pruža otpor?

Sol je zatvorio vrata i zaključao ih.

Galager je nastavio da govori. Striktno se držeći pravila, ja pripadam Austriji. Naši ljudi iz Ciriha nisu prigovorili što sam ušao u njihovu jurisdikciju. Ali, naši ljudi iz Rima vole da sami vode svoje predstave. Ako bi se samo složio da pustiš da još jedan šef stanice bude tvojkontrol...

Ti si želeo ovaj odnos. Sada si u njemu rekao je Sol.

Ja neću da reskiram verujući ili ne verujući bilo kom drugom.

Tako je lepo biti omiljen. Šta to imaš?

Sol ga je poveo niz kratki hodnik u spavaću sobu.

Galager je pobeleo kada je video ko je na krevetu. Dragi bože, ja ne verujem u ovo! Ti si kidnapovao sveštenika! Kako do đavola mogu da to stavim u izveštaj? A vidi mu facu! Šta si mu to uradio, prezao preko njega kamionom?

Nije on samo sveštenik. On je lični pomoćnik kardinala u vatikanskoj Kuriji.

Galageru je pala donja vilica. Zinuo je. Tek ću ja sa tobom da izravnam račune zbog ovoga! Upravo si od moga života napravio...!

Pre nego što počneš da brineš o svome poslu, pogledaj ovo. Sol mu je pokazao prsten koji je Dru skinuo sa srednjeg prsta leve šake oca Disoa.

Galager je gledao iznenađeno.

Detalji počinju da se uklapaju. Već si dobio dokaz da su ljudi koji su pokušali da me ubiju dobijali sredstva kroz kancelariju Vatikana. Sol je pokazao na oca Disoa. Kroz legorakancelariju. Njegovje gazda kardinal koji je nestao. Sol je podigao sveštenikovu desnu ruku i zadigao je rukav mantije, otkrivajući korice koje su bile zakačene lastišom oko podlaktice. Pružio je Galageru nož koji je otac Diso koristio. Samo za sveštenika, jedan od tvojih osnovnih standarda u opremi. Veruj mi, on je znao kako da ga upotrebi.

Nastavi. Na putu si da me ubediš.

Ne samo da postoji obaveštajna mreža za koju nikada nismo čuli, nego sam ja bio u pravu nju sačinjavaju sveštenici rekao je Sol. Zovu se prema rubinu na svom prstenu. Očinstvo kamena.

Galager je počeo da se smejulji. Romule, dobar si kao što si uvek bio. Baš si mnogo toga saznao.

Ali, svejedno ne dovoljno. Rekao sam tvome čoveku preko telefona. Želim medicinski tim za ispitivanje.

Oni neće znati sva prava pitanja koja treba postaviti.

Ali, ja ih znam. Istog časa kada on bude spreman, želim da bude u stanju da govori. Ja ću da ispitujem. Nameravam da iscedim iz tog sveštenika sve što zna.

Šta nije u redu? Je li se nešto dogodilo sa tobom? Glas ti zvuči...

Moja je Žena nestala. Šta?

Bila je sa mnom kada smo motrili sveštenicov apartman. Izašao je iz zgrade Odvojeno smo ga pratili, da bismo izbegli da privučemo pažnju Sveštenika da su Dru i Arlin u kupatilu, izostavio je taj deo večeri. Pošto sam ga se dočepao, tražio sam Eriku. Grlo mu se steglo, nije bio u stanju da govori, teško je, ipak, nastavio. Nestala je. Tražio sam svuda. Nije je bilo. Ako sveštenik zna bilo šta o tome zašto je nestala, tako mi boga, reći će mi sve. Ako joj se išta dogodilo, ko god da je to učinio, umreće.

Galager je zakoračio unazad. Telefon je zazvonio. Sol je poleteo. Erika? Ali, muški glas je rekao Daj mi Galagera. Sol je zatvorio oči, pokušavajući da kontroliše razočarenje. Pružio je slušalicu Galagera.

Da, dođite gore rekao je Galager u slušalicu i spustio je u ležište. Okrenuo se ka Solu. Bio je to tim. Tu su, oko bloka. Nisam želeo da ih pošaljem dok ne čujem šta se desilo.

A sada si zadovoljan?

Smiri se. Sećaš se, ja sam na tvojoj strani.

Jesi li? Pošteno te upozoravam, Galagera. Samo reci svom timu da pripremi sveštenika. On je moj.

Da su drage okolnosti... Galager je žmirnuo ... ne bih dozvolio takav ton. Njegov besni pogled se gubio. Ali, pretpostavljam da si umoran. Hajde, odspavaj malo. Bolje bi bilo i da pojedješ nešto. Izgledaš užasno.

Da spavam? Da jedem? Kako, do đavola, kad je Erika...?

Uradi tako, Romule. Ni njoj ni bilo kom dragom ne vrediš ako sam sebe ujebeš.

Sol je iznenada shvatio koliko je blizu ivice. Duboko je udahnuo vazduh. U pravu si... Žao mi je.

Zbog čega? Da sam na tvom mestu, ja bih se peo uza zidove. Računaj na mene. Učiniću sve da ti pomognem.

Sol se nasmešio u znak zahvalnosti.

Pet minuta kasnije, trojica ljudi su stigli. Jedan je bio mršav i nosio je naočare. Ugrizao se za usne kada je video smrskano lice sveštenika Proveno je sveštenikove vitalne znake, a onda se okrenuo prema Galagera. Može da se pomeri.

Galager je klimnuo glavom.

Draga dvojica su stupila napred. Obojica su bila jake arade Gde ga nosimo?

Natrag u radnju ili...?

Možete li ovde? zapitao je Galager. U drugoj sobi hotela? "H!

dl, Kasnije" m°raćemo da mu snimimo glavu na rentgenu, ali nisam video da

ima podhve oko očiju, ali bih ipak hteo da budem oprezan. Pritisak km mu je u redu. Da, mislim da može ovde u hotelu. Već sam telefonirao i raspitao se. Jedna soba je slobodna, na ovom spratu, u kraju hodnika. Galager se obratio jednom od snažnih muškaraca. Idi dole i prijavi se. Ponesi ključ. Deset minuta kasnije, tim je bio spreman da krene sa sveštenikom. Biće mi potrebna neka oprema iz kombija rekao je čovek sa naočarima. Što god ti bude trebalo rekao je Galager dobićeš. Proverili su hodnik napolju. Bio je prazan. Snažni muškarac je sa svojom drugom obuhvatio sveštenika i uspravio ga. Držeći njegove ruke oko svojih vratova, odveli su ga dole niz hodnik. Čovek sa naočarima je išao za njima. Niko ih nije video. Galagar se okrenuo sa mesta odakle je posmatrao sve, prema otvorenim vratima gde je stajao Sol. Ne zaboravi, odmori se malo. Pozvaću te telefonom kada bude spreman. Sol se naslonio uz zid, dok su mu kolena klecala od iscrpljenosti. Čekaću. Zaključao je vrata.

16

Vrata kupatila su se otvorila. Sada ćeš rekla je Arlin Solu da poslušaj Galagerov savet. Pozvaću hotelsku službu za servis u sobi. Ona misli da je Florens Najtingejl. Postaje opasna kada se njeni pacijenti opiru rekao je Dru. Sol se nasmešio. Umor je učinio da se zatetura prema fotelji. Arlin je podigla slušalicu. Ovaj moj prijatelj retko jede meso rekla je Solu. Sta misliš o kajgani, zemičkama i kafi? Suviše sam i ovako napet rekao je Sol. Ne mogu kafu. Meko kazao je Dru. I voće. Mnogo voća. Arlin je pozvala recepciju. Sol ju je posmatrao. BDa je visoka i vitka, podsećala ga je na Eriku. Ali, tu je sličnost prestajala. Arlinina kosa nije bila cma i duga. Njeno je lice, mada lepo, bilo više ovalno. Koža, iako pleplanula nije bila prirodno tamna kao što je bila Erikina. Velika razlika ogledala se u očima. Arlinine su bile zelene, a Erikine smeđe. Erika. Da bi odagnao misli od sebe, skrenuo je pažnju prema Druu i ponovo se u njemu probudilo sećanje na Krisa. Još mi nisi rekao da li si zaista bio sveštenik. Nisam. Dru je zvučao kao da mu je žao. Ipak, bio sam nekada brat. Ovo je Sola nateralo da se iznenadi. Brat? Misliš, kao...? Ja sam katolik. Nekada sam bio kaluđer.

Sol se trudio da mu glas zvuči obično. Imao sam jednog izuzetno bliskog prijatelja, moglo bi se reći kao rođenog brata, koji je bio katolik. Irac. IftoT prtSj je otišao u ostercitski manastir i tamo ostao šest godina rekao je Sol. . ...

Zaista? Pa to je zaista koincidencija. Oh"Solovi su nervi igrali.Kako to r
°a sam bio u manastiru skoro isto toliko. Ali, ja sam bio kartu

Da, moj mi je prijatelj pričao o kartuzijancima. Govorio je da je njegov sopstveni red, cisterciti, bio strog. Oni nisu govorili. Veniju u Sški flički rad. Ali, kartuzijanci... oni žive tako što je samo po jedan u čeli pSaci su za života, potpuno usamljeni kaže da su kartuzijanci bili najstroži. ro

Ja sam uživao u miru. Kako se zvao tvoj prijatelj f
Kris.

Zašto je izašao iz reda?

Imao je more zbog onoga što je bio primoran da učini pre nego što se pridružio redu. Zapravo, to što je uradio i nateralo ga je da se prevashodno i javi u red.

To?

Njime su manipulisali i pretvorili ga u ubicu.

Dru se trgnuo. Njegov je šok gotovo mogao da se opipa.

Ne možeš da razumeš osim ako znaš da smo Kris i ja bili siročad. Institucija u kojoj smo živeli bila je model vojske u malom. Od detinjstva pa nadalje, podučavani smo da budemo ratnici. Jedan nas je čovek nezvanično posinio. Zvao se Eliot. Vodio nas je na putovanja, davao nam je slatkiše. Naveo nas je da ga volimo.

Solu je bilo teško da nastavi. Ispostavilo se da je on radio za vladu, a njegov motiv da postane naš poočim bio je da bi nas uvukao u obaveštajnu službu.

Pošto smo prošli kroz široku obuku, slao nas je na zadatke. Sjedinjene Države zvanično ne odobravaju ubijanje, naravno, ali mi smo upravo to radili. Verovali smo da su naši zadaci odobreni od strane vlade, da je njihova svrha pravedna. Kao što se pokazalo, mi nismo radili za vladu već lično za Eliota. Voleli smo ga toliko da bismo sve učinili za njega. I on nam je govorio da ubijamo. Zbog njegovog razloga. Kris se slomio zbog stresa od onoga što smo činili. Da bi okajao ono što je učinio, otišao je u manastir. Ali, more su ga proganjale i on se povukao još više od sveta. Padao je u trans. U stanja koja se nazivaju katatoničnom šizofrenijom. Meditativne paralize. Cisterciti insistiraju na tome da svi podjednako rade u manastiru, ali Krisovi transovi nisu mu dozvoljavali da radi. Red ga je zamolio da napusti manastir.

Mora da se osećao kao potpuno rastrgnut.

Oh, veraj mi, i te kako. Ali, sada je miran. Kako?

Ubijen je. rekao je Sol. "...; , ". ": Druove oči su se suzHe.

Izboden je nožem zato što se Eliot na kraju potpuno okrenuo protiv nas. On je štitio svoje tajne, izdao nas je. Ipak, ja sam u Krisovo ime izravnao račune.

Kako?

Ubio sam Eliota... A ti?

Nisam siguran da znam na šta misliš rekao je Dru.

Zbog čega si napustio kartuzijance? r " Tim ubica je napao manastir.

Sol je zapanjeno treptao.

Dru je osetio kako se Arlin, koja je stajala uzjega, ukočila čuvši njegovu spremnost da otvoreno govori.

Napao manastir? zapitao je Sol.

1 ja sam siročić. Moji roditelji su ubijeni kada mi je bilo deset godina" rekao je Dru. U Tokiju. Moj otac je tamo radio za američki Stejt Department. Teroristi su 1960. postavili bombu i on i majka su poginuli. Vlasti nikada nisu otkrile ko je za to odgovoran. Meni je bilo svega deset godina, ali sam se zakleo da ću jednoga dana da im uđem u trag i, ako ne budem u tome uspeo, da ću da kažnjam svakog ko ličina te ljude koji su ubili moje roditelje. Poslat sam u Ameriku da živim sa mojim stricem. Gorčina mu je ispunila glas,, To se nije pokazalo baš najboljim. I tako me je očevoj najbolji prijatelj posinio. Zvao se Rej. Radio je za Stejt Department, isto kao i moj otac, i vodio me je poelome svetu na svoje zadatke. Gde god da je išao, želeo je da i ja naučim borilačke veštine te zemlje. Ja sam za sve to vreme i dalje želeo da održim zakletvu koju sam sebi dao da osvetim moje roditelje i tako me je Rej regrutovao u tajnu antiterorističku grupu Stejt Departmenta, koja se zvala Skalpel. Bio sam uvežban da budem ubica. Deset godina sam ubijao.

Deset godina? Šta te je nateralo da prestaneš? Zašto si otišao u manastir?

Iz istog razloga iz kojeg je otišao i tvoj prijatelj. Imao sam more. Godine 1979. poslat sam u misiju koja se završila smrću nevine žene i nevinog muškarca. Ja sam ih ubio, postavivši im bombu na put, baš kao što su i moji roditelji stradali od bombe. Njihov je sin video šta se dogodilo, baš kao što sam i ja gledao šta se dogodilo mojim roditeljima.

Ta žena i muškarac, sad si rekao da su nevini? Jesi li ti napravio grešku?

Nisam. Skalpel je želeo da ih ubijem zbog političkih razloga. Ali, nisam mogao da opravdam to što sam učinio. Ja sam samo postao još jedna verzija ljudi koji su ubili moje roditelje. Pretvorio sam se u ništarije koje sam lovio.

Postao sam sopstveni neprijatelj. Dobio sam... nervni slom, pretpostavljam da bi se to tako moglo nazvati. Bio sam toliko očajan da sam hteo da kaznim samog sebe, da se iskupim zbog grehova koje sam počinio, pa sam zato postao kartuzijanac. Za skoro punih šest godina, kroz pokajanje i molitve, uspeo sam da postignem određeni mir.

I tada je tim ubica napao manastir."

Devetnaest kaluđera je bilo otrovano. Dva su ubijena mecima. Ja sam bio glavna meta, ali ja sam pobegao. Zakleo sam se da ću da otkrijem ko je ubio moju braću kaluđere i ko je uništio moju šansu za otkupljenje. Na samom kraju, otkrio sam da je čovek koji je naredio napad na manastir bio Rej. Uplašio se da ću jednog dana, zato što sam doživeo nervni slom, otkriti istine o njemu. Svih tih godina je tragao za mnom, i kada je konačno saznao gde sam otišao... I, kao što si ti rekao za čoveka koji je naredio da se ubije tvoj brat po mleku, i ja sam pronašao Reja i ubio ga.

Sol je slušao, duboko potresen. Paralele između njegove i Druove priče Me su neverovatne.

Ali, Kris je bio ubijen.

A Dru je preživeo. Podsećao je na Krisa, sa tom svojom svetlom kosom, ponosnim očima, sa pegicama, i jako izraženim četvrtastim licem. Sol je imao osećaj da se jedan deo njegovog života za koji je mislio da je zauvek gotov, ponovo vraća, poput duha.

Nisi rekao da li imaš braću rekao je Sol.

Nemam braću. Ni sestre. Ja sam jedinac.

Sol se nasmešio. Ako želiš brata, dobio si ga. Ne bi mi ispričao o sebi da nisi osetio sličnosti između... A one su sablasne.

Primetio sam paralele rekao je Dru i ni ja ne mogu da ih objasnim.

Naleteti tako jedan na drugog. Kako...? Ja ne mogu da verujem da je to samo slučajnost.

Pitanje je prekinula ih je Arlin koliko još drugih sličnosti tu ima?

Dva muškarca su se okrenula prema njoj.

Arlin je slušala sa velikom teskobom dok su Sol i Dru razgovarali. Već je samo po sebi bilo zapanjujuće da se dva čoveka koja se pre toga ruku nijednom videla, odjednom tako iskreno otvore jedan drugom. Još je i više zapanjujuće to što postoje tolike sličnosti između Draa i Solovog brata po mleku. Ono što je Sol upravo malopre kazao bila je istina sve je sablasno. A ono što ju je najviše uzmeniravalo jeste bilo to da je osećala da sa iznenađenjem nije završeno.

Drugi sličnosti? zapitao je Sol.

Ti si se pojavio u vaticanskim vrtovima u isto vreme kada i mi da bi primorao oca Disoa da ti da informacije rekla je Arlin. Da li te to tera da se zapitaš? Morao bi da budeš raHnan,, " tamo tražili. Mene interesuje šta si ti tamo radio. Da li smo svi, iz različitih pravaca, došli iz istog razloga? Otac tvoje žene je nestao zar nisi tako rekao? zapitao je Dru. I tri čoveka su pokušala da te ubiju? Ljudi koji su nosili prstenje identično prstenu oca Disoa?

Sol za trenutak nije odgovorio. A onda se stresao, a Arliri se učinilo da je to učinio da bi se primorao da se vrati ponovo, koncentrisan, na ovaj razgovor. Jer, ako je ona nagađala ispravno, nestanak njegove žene bio je povezan sa svim o čemu su razgovarali.

Tako je rekao je Sol. I pratili smo tragove te trojice koji su nas doveli do oca Disoa. Do onoga što ti nazivaš Očinstvom kamena. Sve samisveštenici. Šta je Očinstvo?

Božji ratnici rekao je Dru. Vojska Crkve.

Objasni mi.

Red datira iz dvanaestog veka, od trećeg krstaškog rata rekao je Dru. Oni slede tradiciju koju je ustanovio jedan Arapin. On je prešao u katoličku veru, postao sveštenik i svoje poznavanje arapskog sveta iskoristio da bi pomogao krstašima da Svetu Zemlju pokušaju da oslobode Muslimana. Pomagao krstašima? Kako?

Kao ubica. Pošto je on sam bio Arapin, mogao je lako da se infiltrira među neprijatelje. Njegov je zadatak bio da ubija muslimanske vođe na isti brutalni način na koji su njihove ubice napadale i ubijale vođe krstaša. Specijalnost mu je bhdl da se privuče svojim žrtvama dok spavaju, i da im odseca glave.

Živopisno rekao je Sol suvo. I bez sumnje, sa dramatičnim efektima.

Teorija je bila da se strahom bori protiv straha. Terorom na teror. Naravno, krstaši su smatrali da je njihovieioi sveti.

A Crkva je to odobravalala?

U to vreme rekao je Dru. Morao bi da se setiš religiozne groznice koja je i bila uzrok trećem krstaškom ratu. Papa je davao oprost svim grehovima koji su počinjeni tokom onoga što je trebalo da bude božanski rat protiv neznabožaca.

Vremena se, ipak, menjaju.

Da, ali red koji je zasnovao sveštenikubica nije se promemo. Nepoznato i samoj Crkvi, Očinstvo kamena je nastavilo da sprovodi sveti teror tokom vekova gde god je smatralo da je neophodno da se brani vera.

A prsten?

To je za njih način da se između sebe prepoznaju. To je kopija prstena kralja Ričarda koji je on nosio tokom trećeg krstaškog rata. Rubin simboliše Hristovu krv.

Ali, zašto bi sveštenik želeo da mene i Eriku spreči da pronademo njenog oca? zapitao je Sol. Da li oni imaju veze sa Erikinim nestankom?

Možda će nam otac Diso reći kada ga budemo ispitivali kazala je Arlin Razlog zbog kojeg smo mi došli u vrtove da se sretnemo sa njim Sode se tiče nestanka. Kardinala po imenu Krunoslav Pavehć.

otac Diso nestanak. Ali, zbog čef vi njega tražite?.

Da bismo isplatili dug rekao je Dru. Sveštenik koji je pripadao Očinstvu pokušao je da me regrutuje za red. Kada sam odbio pokušao je da me ubije kako bi zaštitio tajne reda. Arlinm brat ga je ubio da bi meni spasio život.

Očinstvo je mislilo da je Dru ubio sveštenika rekla je Arlm. Da bi zaštitio mog brata, iz zahvalnosti što mu je spasio život, Dru je pobegao kao da je zaista kriv. Proteklu godinu je živio u Egiptu. Pre tri nedelje, jedan član je došao do mene u Njujork. Rekao je da je red saznao gde se Dru krije.

Zatražio je od mene da odem do Drua i da ga ubedim da Očinstvu učini uslugu. Zauzvrat, red bi tu uslugu smatrao kao plaćeni dug za smrt sveštenika.

Kakva je Ma usluga koju su oni tražili?

Dru mora da pronade nestalog kardinala.

Zbog čega oni sami nisu mogli da obave taj posao?

To je ono što se i mi pitamo rekao je Dru. Sveštenik Očinstva koji se sa nama sreo u Kaira rekao nam je da neko u redu pokušava da ga uništi, da rešenje za zagonetku ko je to leži u povezanosti sa nestankom Pavelića. Ako Arlin i ja želimo da živimo u miru, moramo da pronademo kardinala i tako otkrijemo ko pokušava da sabotira Očinstvo. Ja sumnjam da je otac Diso umešan u izdaju, tako da neke stvari sada počinju da izranjaju na površinu.

Ali, ono što me zbunjuje je to da još dvoje dragih ljudi traži takođe kardinala. Dvojica ubica, sinovi nacističkih zločinaca.

Sinovi nacističkih zločinaca?

Njihova tajna mena su Ledenica i Set.

Sol je ustao zbunjeno. Jedan plavi i jedan riđi?

Ti ih znaš?

Kada sam bio u Agenciji, čuo sam priče o njima. PosebnooSetu. Za njega se misli da je lud. Šta se to, do đavola, dešava?

Ima li tu neke veze? Između onoga što ti želiš, što mi želimo i onoga što om"žele? zapitala je Arlin.

Nestanci... moje žene i njenog oca rekao je Sol. 1 svešteniciubice.

1 nestanak kardinala dodao je Dru. 1 sinovi nacističkih ubica.

U tami, Ledenica je sedeo na vlažnom betonskom podu suterena palate koja se nalazila u blizini Sikstinske kapele. Nije mogao da vidi ženu koja je u nesvesti ležala pored njega, ali je mogao da oseti toplotu njenog tela i, ako bi se nagnuo bliže, čuje njeno slabašno disanje.

Naravno, nije mogao da vidi ni Seta koji se nalazio sa njene desne strane, ali ga je mučilo što je Seta mogao da čuje kako gotovo nečujno prelazi rukom preko njenog tela. Ledenica je pokušavao da suzdrži svoju odvratnost.

Juče posle podne, odlučni da izvuku na sHu informaciju od pomoćnika nestalog kardinala, oca Disoa, ušli su u Vatikan zajedno sa grupom turista.

Vodič je sprovodio grupu kroz baziliku svetog Pe , Ledenica i Set su se vukli pozadi, tražeći mesto gde bi mogli da se sakr. dok ne padne noć. Vrata ovog mračnog podruma bila su otključana." ponoć su napustili taj podrum palate i krenuli prema apartmanu Disoa. Eksperti da se stope sa mrakom, ni u snu ne bi bili primećfc

Njihov je plan bio da uđu u sveštenikov apartman dok on spa , da ga savladaju i da ga tokom noći ispituju. Kada su stigli do ćoška uh koja je vodila do ulaza u zgradu u kojoj se nalazio sveštenikov stan, zaustavili su se da malo osmotre prilaz kući pre nego što udu. Ali u trenutku kada je Set zakoračio napred, Ledenica ga je povukao nazad u zaklon i pokazao prema jednom dovratku, na suprotnoj strani ulice, za jednu trećinu razdaljine ulice od njih. Taj je dovratk inače bio prema Setovom planu jedno od mesta u kojima bi se sakrili.

Ali neko je dragi imao istu ideju. Senka je provirivala iz dovratka. Muškarac se izvio napred, pogledao prema prozora zgrade preko puta njega, a onda se ponovo vratio u mrak. Pokazao se samo u sekundi, ali je za Ledenicu to bilo sasvim dovoljno da vidi da taj muškaraca na sebi ne nosi crnu mantiju sveštenika i on je bio autsajder, baš kao Ledenica i Set.

Posmatrali su muškarca koji je, pak, posmatrao zgradu. Tu i tamo, on bi izlazio iz mraka, pogledao nagore prema prozoru zgrade, i ponovo se povlačio u mrak. To nije radio napamet. Bio je očigledno iskusan. Način na koji je gledao na ulicu ukazivao je da nije bio sam, da čeka da di ili da dobije signal.

Sveštenik je izašao iz zgrade u kojoj je stanovao, pogledao u oba smera ulice a onda krenuo ulevo, dalje od Ledenice i Seta, daleko od muškarca koji je osmatrao zgradu. Muškarac je ostao na svom mestu, ali niže niz ulicu, pošto je sveštenik prošao pored dovratka, jedna se žena pojavila i krenula za njim. Ledenici su se slegli mišići. Muškarac i žena? On i Set su

već jednom ukrstili puteve sa jednim muškarcem i ženom. U toku otmice Medičija.

Ali i muškarac se pokazao, i on je krenuo za sveštenikom, i kada ga je Ledenica pogledao pažljivije, zaključio je da ovaj par definitivno nije onaj koga je već jednom video. Ovaj je muškarac izgledao mnogo ležerniji, a žena je imala dužu kosu.

Uprkos razlikama, činjenica je bila da se muškarac i žena ponovo pojavljuju na mestu i to u času kada Ledenica i Set kreću na zadatak, i to je Ledenicu činilo nervoznim. Da li i oni tragaju za ocem Disoom? Osim toga, da li je sveštenik kojeg je upravo video otac Diso? Ledenica nikada nije sreo sveštenika niti je video njegovu sliku. Najbolje što može da učini zaključio je Ledenica, jeste da idu za njim. Ledenica je zato pokazao Setu rukom da krenu, i izašli su na ulicu.

Njihovo vijugavo praćenje vodilo ih je duboko u vaticanske vrtove do mesta gde su, na oprezu ostajući iza muškarca i žene, imali udaljeni pogled na fontanu u obliku španske galije koja se nalazila na čistunci Mesečina je obasjavala sveštenika koji je stajao ispred fontane, denica je osetio bol u stomaku. Sa Setom koji se nalazio pored njega, Wpuzao je bliže, želeći da bolje vidi sveštenika, željan da se uveri da li T4 to onaj isti sveštenik koji je napustio zgradu. "° Nije. Nije bio on. Ali, u šoku, Ledenica je shvatio da je ovo bio ćfek kojeg je video u prolazu u vreme otmice Medičija. Potpuno Fpanjen, pogledao je Seta koji je takođe prepoznao muškarca i takođe Odmahivao glavom, ne znajući šta da kaže. Drugi sveštenik onaj koji je napustio zgradu, za koga je Ledenica sumnjao da je otac Diso izašao je na čistinu. Razgovarali su jedan sa drugim. Potpuno iznenada, otac Diso je izvukao nož. Isto tako zapanjujuće, iznenada, drugi se sveštenik savršeno branio. Iako je otac Diso bio dobar, drugi je sveštenik bio bolji, dobijao je na prednosti, neprestano je, neumorno, udarao oca Disoa, na kraju ga udarivši i onesvestivši. otac Diso je pao na zemlju.

Ledenica je posmatrao sa strahopoštovanjem. Nikada nije čuo za sveštenike koji su bili uvežbani kao ratnici. Jedna je kaluđerica izjurila na čistinu ista onaf ena koju je prethodne noći Ledenica video u prolazu sa ovim muškarcem. Ledenica je očajnički želeo da zna šta se tu dešava. On i Set su mogli da upotrebe svoje pitolje sa prigušivačem da bi ih onemogućili i onda naterali da objasne. Ali, bio je svestan da on i Set nisu bili ovde sami. Drugi par, stranci, bili su sakriveni tu negde, posmatrajući. Muškarac kojeg su pratili iskoračio je na čistinu, sa podignutim rakama. Ledenica je bio do te mere u iskušenju da samo što nije otpuzao još bliže u nadi da bi mogao čuti šta oni jedan drugom govore.

Ali, Set ga je omeo. Ubica je izvukao usku kožnu kutiju iz džepa svoje jakne, izvadio je iglu i otpuzao udesno, ne mnogo daleko, kao da je nameravao da obiđe čistinu uokolo. Zbunjen, Ledenica je krenuo za njim, i dok se Set zaustavljao, osmatrajući tamo grmlje, i ponovo krenuo dalje, Ledenica je shvatio da je Set pratio ženu koju su bili приметili u ulici u kojoj je bila zgrada oca Disoa. Nije se još pokazala u vrtovima; mora da je odlučila da sačeka da vidi šta će se desiti na čistim.

Na dvadesetak metara sa Ledeničine leve strane, njena se senka podigla. Sa čistine nije mogla da bude viđena, ali sa Ledeničinog mesta, iza nje, bila je uočljiva. Set joj se sa leđa približavao santimetar po santimetar, zaustavio se, a onda u trenutku kada joj je obavio raku oko vrata, šakom joj je zatvorio usta, i zabio joj iglu u raku. Borila se manje od pet sekundi.

Set ju je nečujno povukao unazad, daleko od čistine. Ledenica mu se pridružio, požurivši da mu pomogne da je ponese, ali Set je odgurnuo njegovu ruku. Oči crvenokosog čoveka besno su zasijale, šaljući poruku ona je moja. Ledenica se stresao, shvatajući da je Set bolesniji nego što je on pretpostavljao. Set se stresao takođe, ali od seksualnog zadovoljstva, podižući ženu tako da je njen stomak bio na njegovom ramenu, a njene dojke pritisnute uz njegova leđa.

Vratili su se u ovaj mračni podrum... gde se Ledenica, sa onesvešćenom ženom uz sebe i Setom sa njene druge strane, borio da suzdrži svoju odvratnost osluškujući kako se Setova ruka pomera po njenom telu. Noć je bila duga. Pritisnuo je dugme na svom digitalnom satu: 7:23. Zamišljao je svetlost dana napolju. Nije znao kako će moći da izdrži u ovoj tamnoj memljivoj sobi čekajući devet, kada će turistima biti dopušteno da uđu u Vatikan i kada će oni moći da izađu, pretvarajući se da se žena odjednom onesvestila.

Previše vina, premalo sna rekao je Ledenica na italijanskom zabrinutom recepcioneru kada su on i Set došli u svoj hotel. Stajali su ispred lifta, čekajući da se vrata otvore, a između njih je stajala jedna žena. Kada te vreme pregazi, a hoćeš po ćelu noć da luduješ, kada baš moram da kažem. Častio je službenika na recepciji, pokazujući time da ceni njegovu zabrinutost. A večeras će verovatno hteti opet da ide da duška.

Recepcioner se nasmešio kao da razume sve, i rekao im da ako im išta bude trebalo...

Telefoniraćemo i tražićemo baš vas rekao je Ledenica.

Lift je stigao i vrata su se otvorila. Ušli su u njega i otišli u svoju sobu. :

Kada je Ledenica zaključao vrata, Set je odneo ženu na krevet.

Je li dobro?

Set je proverio njene oči. Osvešćuje se polako. Uskoro ćemo moći da je ispitujemo. Skinuo joj je cipele i počeo da joj masira stopala.

Ledenici je počelo da biva muka. BDa mu je potrebna sva snaga samokontrole da mu ne kaže da prestane da je dodiruje. Da li si prepoznao muškarca i ženu koji su Mi obučeni kao sveštenjk i kaluđerica?

Sa mesta gde smo se dočepali Medičija. Tada su imali civilna odela na sebi. Pitam se da li su večeras Mi maskirani. A sada su ošjedan muškarac i jedna žena umešani. A izgleda da se između sebe ta dva para ne poznaju. Set je razmišljao. Zašto su se oni interesovali za oca Disoa? Da li je svaki par imao različite motive ili jedan isti? Da li su njihovi motivi i naši?

Da saznaju šta sveštenik zna o nestanku naših očeva? Ledenici je Mo muka kada je video gde sada Set dodiruje ženu i zato je okrenuo glavu ustranu.

Ne. Oni nisu deo naše grupe. Oni nemaju razloga da tragaju za našim očevima.

Ali, mogli bi imati razloga da traže nestalog kardinala rekao je Set. Na Ledeničino olakšanje, sklonio je ruke od žene. A između ove žene i naših nestalih očeva mogla bi postojati veza. Ona je sto odsto Jevrejka.

To bi mogla biti slučajnost.

Moguće rekao je Set ali nije verovatno.

Uskoro ćemo saznati. Set joj je otkopčao pojas, otvorio dugme na struku njenih pantalona i povukao joj patent zatvarač nadole, otkrivajući parčence kilota bež boje.

Ledenica nije mogao više da suzdržava svoju odvratnost.

Nemoj.

Set ga je pogledao, namrštivši se. Glas mu je otvrdnuo. Molim?

Zaboravi na to što imaš u glavi da joj radiš, pre nego što se probudi.

Da ja njoj radim? Set se nasmešio hladno. Moj gnev prijatelju, šta to tačno ti imaš na umu da ja nameravam da radim njoj?

Samo ti kažem da zaboraviš.

Ono što ja nameravam da joj uradim to je da joj skinem pantalone da bi njoj bilo udobnije za vreme ispitivanja. Osim toga, vreme joj je za neke telesne radnje. Potrebno joj je kupafflo. Set je skinuo ženi pantalone i sada su joj se videle gole noge.

Žena je prošaputala nešto, povukavši noge ka stomaku, kao da joj je hladno. Hajde Set ju je podigao u sedeći položaj, stavio njenu ruku oko svog vrata i pomogao joj da stane na noge. Sa izazovnim pogledom koji je dobacio Ledenici, krenuo je prema kupatilu sa njom.

Idem sa tobom rekao je Ledenica.

Nema potrebe. Mogu i stm.

Obojica možemo bolje sa njom.

Set je žmirnuo. Jednog si Časa preplašen da ću da je napadnem... sledećeg, pak. Želiš da je gledaš u kupatilu. Sistem vrednosti ti je konfuzan.

Odbijajući da prihvati lopticu, Ledenica je uzeo ženinu dragu raku oko svoga vrata i poveo je zajedno sa Setom u kupatilo. Sa neugodnošću je posmatrao Seta kako joj skida gaćice i kako je stavlja na klozetsku solju. Njena je glava klonula na jednu stranu, a onda na drugu.

Pokušaj da se olakšaš rekao je Set. Ne želimo nikakve nezgode, je Γ da? Ledenica je skoro ošamario Setovu raku kada je pritisnuo njom njen abdomen.

Ne! Moj otac! Moram da pronađem moga oca! Ništa drago ne srne da se umeša! Mogu sa Setom kasnije da sredim račune, ali sada...!

Na Ledeničino olakšanje, žena je urinirala.

Odveli su je natrag do kreveta. Ponovo je skupila kolena prema stomaku. Šta to radiš? Set je zalajao na Ledenicu.

Vraćam njen donji veš tamo gde je bio, na njeno telo.

Nije joj potreban!

Gledali su netremice jedan dragog. Soba je bila puna napetosti, kao da će eksplodirati.

Ledenica je krenuo rukom ka jednom kraju krevetskog prekrivača, sa namerom da je prekrije.

Nemoj. Setove oči su bljesnule u znak upozorenja. Droga bolje deluje ako joj je hladno.

Ledenica je shvatio da se nalaze na tački opasnoj po dalji razvoj događaja. Ako se ne povuče, verovatno će doći do borbe. A njegov otac mora da bude primaran. Kako god kažeš.

To je upravo tačno. Kako god ja kažem. Ne bih voleo da se naše prijateljstvo stavlja na probu. Setov je glas bio podsmešljiv. Hajde. Ispitujje. Dok se ti budeš koncentrisao na njenu golotinju, Ledenica je mislio u sebi besno.

Otišao je do komode, otvorio je fioku i izvadio bočicu sa prahom natrijum amitala. U većoj bočici je izmešao pet stotina miligrama praha sa dvadeset mililitara destilisane vode. Napunio je špric.

Čuješ li me?

Žena nije odgovorila.

Ledenica se nagnuo bliže i ponovio je pitanje.

Žena je klimnula glavom, dok joj je glas bio slabašan. Čujem te...

Dobro je. Ne treba da se brineš. Na sigurnom si. Nemaš zašto da se plašiš. Sa prijateljima si.

Prijateljima...

Tako je. Sada nam reci svoje ime. Erika...

A prezime?

Bernštajn Grisman.

Prezime nije ostavljalo mesta sumnji, pomislio je Ledenica. Žena je bila Jevrejka kao što je Set i pretpostavljao.

Ledeničin je ton bio nežan. Zbog čega si pratila oca Disoa do vatikanskih vrtova?

Tri muškarca su htela da nas ubiju...

Neočekivane reci naterale su Ledenicu da zatvori oči u frustraciji. Ali, nastavio je uporno, svojim nežnim tonom. Možeš nam ispričati o trojici muškaraca kasnije, Erika. Šta je sa ocem Disoom?

Ponovo nelogičnost. Moj je otac nestao...

Problem je bio u tom, shvatio je Ledenica, da li da čovek od nje traži da govori o ocu Disou ili da sledi njene slučajne asocijacije. Ono što je Erika znala moglo je biti toliko zapetljano da mu onemogućí da sazna vitalnu informaciju ako bude nastavio sa svojim pitanjima u uskom obimu jedne stvari. Njena izjava o njenom ocu, iako naizgled irelevantna, bila je dovoljno zabrinjavajuća da je zasluživala pitanje.

Nestao? Kada?

Pre dve nedelje. Gde?

U Beču.

Zašto je nestao? Ne znam...

Čak i u stupom, žena je postala tako razdražljiva da je Ledenica izabrao pitanja koja manje uznemiravaju da bi je smirio, da bi je navikao da govori slobodno. Ispričaj nam o svom ocu.

Ćutalaje.

Ledenica je svoje pitanje preformulisao u preciznije.

Koliko ima godina? Sedamdeset...

Da li još radi? U penziji je...

Šta je radio? Ledenici je već bilo dosadno dok joj je postavljao nevažna pitanja kojima je želeo da je smiri. Kako je zarađivao?

Mosad...

Neočekivani odgovor stegao je Ledenicu za srce. Posmuo je prema Setu koji je trgnuo svoj iznenađeni pogled sa ženinih nogu.

Ledenica se ponovo okrenuo ka ženi. Tvoj je otac nekada bio operativac Mosada?

Da.

Da li ti radiš za Mosad? Ne.

Pritisak oko Ledeničinog srca je oslabio. Dala ostavku...

Zašto?

Želela da budem sa mužem...

Muškarcem koji je bio sa tobom u vatikanskim vrtovima? Da li on radi za Mosad?

Ne.

Da li je radio?

Ne.

Šta radi tvoj muž?

On je farmer.

Gde?

U Izraelu.

Zašto ste vas dvoje otišli odande?

Da tražimo mog oca. Njen je glas postajao snažniji. Kapci su počeli da joj drhte.

Ledenica je otišao do komode, napunio je dragi špric natrijum amitalom koji je ranije pripremio, i ušpricao je malu količinu u njenu femoralnu arteriju.

Droga je delovala skoro trenutno. Njeno se telo opustilo.

Kada ste ti i tvoj muž napustili Izrael da tražite tvoga oca, kuda ste otišli?

U Beč.

Tamo odakle je nestao. Naravno. I gde ste posle toga otišli?

U Švajcarsku.

Odgovor ga je iznenadio. Molim?

U Alpe, južno od Ciriha.

Ledenica je oklevao. Zbog čega ste otišli tamo?

Da potražimo prijatelja moga oca.

Da li ste ga našli? Ne... Nestao je.

Po drugi put, neočekivani odgovor. Dnevnik...

Ne razumem.

Pronašli dnevnik...

Šta je bilo u njemu? .....

Nacistički koncentracioni logor... i Oh, Isuse, pomislio je Ledenicica.

Prijatelj tvoga oca pisao je dnevnik u logoru?

Da.

Ledenica je imao užasni osećaj da se formira ram.

Ali, ona je iznenada promenila temu. Trojica su pokušala da nas ubiju.

Ledenica ju je pustio da ga ona vodi. Da, spomenula si ih već ranije. Gde se to desilo?

U Alpima.

Ko su bili oni?

Mislim da su bili sveštenici...

Govorila je besmislice. Da li joj je droga iskrivila sećanje? Počela je da drhti, uznemirena polusvesnim sećanjem na...

Sveštenici? pitao je Ledenic. Zbog čega bi sveštenici hteli da vas ubiju?

Njeno se drhtanje pojačalo. Otac Diso. Ledeničin je puls postao brži. Vraffli su se na pitanje kojim je on krenuo.

Šta je bilo sa ocem Disoom? Zbog čega ste ga pratili? Da li je on povezan sa sveštenicima koji su pokušali da vas ubiju?

Plaćeni su iz kardinalove kancelarije.

Kancelarije kardinala Pa veliča ?Onoga što je nestao? Znaš li gde se nalazi kardinal?

Ne.

Jeste li njega tražili? Ne.

Ledeničino uzbuđenje se pretvorilo u frustraciju. Vodila ih je besmislenim krugom.

Trajalo je dva sata. Ledenic ju je vraćao na sve ono što mu je već bila rekla, tražeći od nje nove detalje. Kao i ranije, postajala je uznemirenija kada bi govorila o svom nestalom ocu, o trojici sveštenika koji su pokušali da ubiju nju i njenog muža. Konačno joj je okrenuo leđa i otišao u udaljeni kraj sobe. Postavio joj je sva pitanja za koja je smatrao da ih valja postaviti, a opet je saznao veoma malo. Ono što ga je mučilo bila su pitanja koja nije bio stanju da smisli, na informaciju koju nije mogao da zna a koju bi ona mogla da mu kaže samo da zna šta da je pita.

Set je nastavio da zuri u ženinu golotinju.

Šta misliš o prstenju koje je opisala? zapitao je Ledenic.

Ubiceveštenici? Set se okrenuo od nje. U ovome sam već punih dvadeset godina, ali nikada nisam čuo za jednu takvu grupu.

Nisam ni ja. To ne znači da je ona pogrešila. Grupa bi mogla biti ekstremno oprezna. A šta je sa nestankom njenog oca? Da li je on povezan sa nestankom naših očeva? Sa nestankom kardinala?

Zajednički imenitelj je izgleda otac Diso rekao je Set. Iz različitih razloga, naša potraga i potraga ove žene dovodi nas do njega.

A pritom ne smemo da zaboravimo onog drugog muškarca i drugu ženu, one koji su bili obučem kao sveštenik i kaluđerica. Koji su pa oni imali

razlog da otmu oca Disoa? Zbog čega su bili zainteresovani za Medičija, baš kao i mi? Ja sam ubeden da je sve to povezano, otac Diso ima sve odgovore, ali mi smo propustili šansu da ga ispitamo.

Možda rekao je Set.

Ledenica se namrštio. Na šta misliš kada to kažeš?

Misao mi nije još potpuna. Reći ću ti kada budem sasvim siguran da će uspeti. Zureći u ženu, Set je skinuo svoju sportsku jaknu i počeo da otkopčava košulju.

Ledenica je zaštitnički zakoračio prema njoj. Zašto se skidaš?

Opusti se. U ovom času, telo ove žene mene ne interesuje. Potrebno mi je da se obrijem i da se istuširam. Izlazim. Moraćeš da ostaneš ovde i da vodiš računa da bude pod sedativom. Krenuo je prema kupatilu.

Izlaziš? Ledeničin se stomak skupio od sumnjičavosti. Zašto? Brzo je krenuo za Setom u kupatilo. Šta ti...? Naravno shvatio je Vreme je da se javimo Haloveju. Hoćeš da iskoristiš sigurni telefon da bi mu se javio.

Da se javim Haloveju? Set je odgovorio sa odvratnošću. Uopšte ne. Mi nemamo još ništa do čega smo došli u vidu zaključka da bismo mu se javljali. Moja je navika da se javljam samo kada uspem a za neuspehe se ne javljam. Set je otvorio vodu na tušu. Ali, sa malo sreće, ako se moja šetnja pokaže uspešnom, imaćemo pozitivne vesti za njega. Vrlo brzo.

Sol se probudio iz noćne more u kojoj je, okružen tamom, čuo kako je Erika kriknula. Skočio je, čuo kako je ponovo kriknula, izleteo iz kreveta kako bi potrčao ka njoj i u tom je času shvatio da su krici zapravo bili zvonjava telefona. Potpuno obučen, shvatio je da se nalazi u hotelu usred Rima.

Spavao je nakauču, a Dru i Arlin na bračnom krevetu. Sunce se probijalo kroz zatvorene zavese.

Sol je podigao slušalicu, moleći Boga da to bude Erika. Umesto njenog glasa, čuo je Galagerov, promukli, umorni.

Romule, sveštenik je spreman da čuješ njegovu ispovest. Sidi dole u sobu.

Dolazim Sol je pogledao na sat. Tek je bilo prošlo deset sati pre podne.

Spavao je šest sati, ali more su ga тисДе. Osećao se podjednako iscrpljenim kao kada je legao.

Dru i Arlin su se probudili.

Ko je bio? zapitao je Dru.

Galager. Vreme je. Sol je otišao u kupatilo, pljusnuo lice hladnom vodom a onda se okrenuo ka Druu i Arlin. Da li si još ostao pri svojoj odluci da ne budeš u kontaktu sa Agencijom?

Imao sam dovoljno nevolja sa Očinstvom. Ne želim da komplikujem moje probleme tako što ću stupiti u vezu sa još jednom obaveštajnom službom.

Posle Skalpela, imam svoju ocenu tih mreža rekao je Dru. Agencija će želeći da zna sve o meni. Pokušaće da me re grutuje, i pošto u tome neće uspeti, držaće me stalno na oku. Oni su ti kao univerzalni lepak. Kada te jednom dotakne, samo se zalepiš i gotovo. A Arlin i ja samo želimo da budemo sami.

Onda se suočavamo sa problemom rekao je Sol. Ja moram da odem kod sveštenika i kod Galagera, ali ja ne znam pitanja koja treba postaviti. Ti si taj koji traži nestalog kardinala i onoga, bilo ko da je, koji želi da uništi Očinstvo. Ja sam onaj koji traži Eriku i njenog oca. Siguran sam da tvoja potraga i moja potraga imaju nečeg zajedničkog. Mislim da bi odgovori na tvoja pitanja mogli biti od pomoći da pronađem odgovore na moja sopstvena pitanja. Ali, ako ne želiš da Agencija zna da si ti u sve ovo umešan, kako onda možemo obojica da ispitujemo sveštenika?

Sol je pokucao na Galagerova vrata. Čuo je kako se brava otključava i kako sigurnosni lanac pada. U trenutku, vrata su se otvorila i Sol je ušao unutra, a nozdrve su mu oseffle oštri miris lekova. Približio se ocu Disou koji je ležao na podu. Sveštenik je imao nezdravu boju lica. Slomljeni nos još mu je bio natečen. I izranjavljena koža oko obrva. Podlivena mu je bila i vilica. Crna mantija je bila skinuta sa sveštenika, košulja mu je bila otkopčana a rukavi podavijeni. Senzori prikačeni na nieaove arudi i ruke prenosili ?n cirmaia n m"ni"™..™" 1ЛТЧО УЛЮ

srca i krvnog pritiska koji su Mi smešteni na komodi, privučenoj uz sam krevet

"Sol je osmatrao ostatak sobe. Vrata od kupatila bila su otvorena.

Doktor i njegovi pomoćnici bili su nestali. Gde...?

Poslao sam ih na doručak rekao je Galager. Ono što ne čuju neće ih kasnije ni mučiti. Mogu ih uvek naći u restoranu za slučaj da su hitno potrebni.

Telefoniraće i sami u roku jednog sata da bi videli da li je vreme da se vrate.

Sol se ponovo okrenuo prema ocu Disou, proučavajući regulator toka natrijum amitala u sveštenikovoj veni.

Još spava rekao je Sol. Da li to znači da je imao potres mozga?

Nije. Zapravo, on je došao k svesti pre dva sata. Doktor je morao da mu da sedative.

Ali, biće u stanju da odgovara?

Monitori pokazuju da je u idealnom polusvesnom stanju. Pripremljen je da ti kaže sve što ti srce poželi.

Dobro. E, sada imam da te zamolim za jednu uslugu. Galager se malo pomerio. Ja vidim da ti imaš čitavu korpu

usluga koje tražiš. Za slučaj da si ipak smetnuo s uma, ovo je sve počelo tako što si obećao da ćeš ti nama da učiniš uslugu ako te mi pustimo da napustiš egzil. Ali, mic po mic, ti si tako izmanipulisao nama da sada mi tebi činimo usluge. To već postaje zamorno.

Samo još jednu. Šta ti je to teško?

To ću da ja procenim kada mi budeš rekao o čemu je reč.

Da budem sam kada budem ispitivao sveštenika.

Galager je prestao da se premešta s noge na nogu. Isuse, ti zaista imaš muda...!

To je samo za tvoje dobro. Ako nešto krene naopako, ako on umre da li zhdja želiš da budeš prisutan kada se to desi? Da li zbilja želiš da budeš prisutan kada se to desi? Da li želiš da Agencija bude umešana u smrt vatikanskog zvaničnika?

Sranje, Romule. Ako on umre, ko će to znati, izuzev tebe i mene?

U tome i jeste poenta. Od nas dvojice jedan je suvišan. Ti ćeš brinuti da li možeš da mi veruješ da ću da ćutim ako sveštenik ne preživi ispitivanje.

Možda ćeš zaključiti da sam suviše opasan da me pustiš. Ja baš ne drhtim od sreće da ponovo predam svoju dušu Agenciji, ili da mi se nešto iznenada desi, kao saobraćajka. Zbog toga učim sam sebi uslugu i pridruži se timu za doručkom. Učini uslugu tako što ćeš mi dopustiti da preuzmem sve rizike koji su neizbežni dok ga budem ispitivao. Ja ću ti zauzvrat reći sve što budem saznao.

Kako mogu da budem siguran u to?

Zato što si ti meni potreban. Ja ne bih bio u stanju da dođem ovako daleko bez tvoje pomoći. A sa još više tvoje pomoći, ja se nadam da ću doprati i dalje. Više je nego sigurno da će mi on reći stvari koje ja neću moći da pratim bez oslonca na Agenciju. Imaš moju reč. Biće ti rečeno sve od A do Š što bude kazao o Očinstvu. A jedino što ja želim da znam jeste šta se desilo sa mojom ženom i sa mojim tastom.

Galager se ugrizao za usnu. Znam da ću zbog ovog da požalim. Imam tvoju reč?

Sol je klimnuo glavom.

Uvek si igrao pošteno rekao je Galager. To je jedan od razloga zbog kojeg sam došao dovde uz tebe. Nadam se da se nisi promenio jer, u tom slučaju imao bi, i te kakvu, saobraćajku. Dva sata. Posle toga, ne interesuje me šta ćeš naći da se izvlačiš, ja dolazim ovamo.

Dogovoreno.

Galager je otišao. Sol je čekao dovoljno dugo da Galager siđe niz stepenice, a onda je podigao slušalicu telefona. Okrenuo je broj što je moguće tiše,

pustio da na drugoj strani žice telefon zazvoni jednom a onda je spustio. Okrenuo se ka ocu Disou. Dva sata. Morao je u njih da skrcka što je više moguće informacija. Brzo je odvojio senzore sa sveštenikovih grudi i ruku. Zakopčao je sveštenikovu košulju ali je ostavio cev sa iglom u njegovoj veni. Podigavši sveštenika sa kreveta, Sol je zgrabio bocu sa rastvorom natrijum amitala i pošao sa sveštenikom prema vratima. Uspeo je da oslobodi bravu. Neko je s drage strane vrata već otvarao Dru, koji je pojurio iz Solove sobe ka ovoj istog časa kada je Sol pozvonio jednom i spustio slušalicu. Bez reci, Dru je pomogao Solu da ponese oca Disoa u hodnik, a onda je lagano zatvorio vrata kada su ušli u sobu.

Tišina je Ma obavezna. Nije bilo dovoljno da Galager napusti sobu tako da Sol može da zaštiti Drua i Arlin od Agencije, jer Sol je bio ubeden da je soba imala elektronske monitore za prisluškivanje. Galager je bio temeljan. On je želeo da snimi ispitivanje, da ima traku koju bi slušao dok bi istraživao ono što će sveštenik kazati. Zapravo, Sol je i računao na mikrofone kada je Galageru objašnjavao zbog čega bi trebalo da ga ostavi samog. Konačno, sa Galagerove tačke gledišta, kakve veze ima da li je on u sobi ili nije tokom ispitivanja sveštenika, dokle god ima prisluškivače koji će zabeležiti sve što će biti rečeno. Ali, ako bi se ispitivanje obavilo u toj sobi, onda bi Galager imao na traci i glasove Drua i Arlin, što bi značilo da će njegov sledeći korak biti da njih ispituje.

Sol se brinuo da se neki gost ili zaposleni u hotelu iznenada ne pojavi u hodniku i primeti njega i Drua kako pomažu ocu Disou da hoda. Nije postojala nikakva mogućnost da se takva opasnost ukloni. Sol je čuo lift koji se peo i prigušene glasove u njemu. Neka je brava zaškripala iza njih. On i Dru su doveli sveštenika do vrata sobe, otvorili vrata i ušli u nju u trenutku kada su se vrata na dnu hodnika otvorila i neko od gostiju izašao napolje.

Arlin je u tim sekundama zaključavala vrata sobe dok su Dru i Sol vodili oca Disoa do kreveta. Nežno su ga položili, stavivši mu jastuk ispod glave i ispruživši mu noge.

Galager mi je dao svega dva sata.

To nije dovoljno vremena rekao je Dru

prisluškuje iza mikrofona u zapitala je Arlin. Kada budu čuli jedino tonika. Upozonće Galagera da nešto

nije u redu mislim da tima nema . rekao je SQL . Kada je Galager otkrio da sam kidnapovao vatikanskog zvaničnika, počeo je da se brine zato što se upetljao sa mnom. Ako ovo krene pogrešno, on zna da će izgubiti svoj posao. Već je zabrinut i zbog toga što su doktor i njegovi pomoćnici saznali

više nego što je potrebno. Rekao im je da odu pre nego što je mene pozvao. Moja je pretpostavka da on nema nikoga iza mikrofona. Snimak za koji se nada da će imati posle ispitivanja biće samo za njegove. Onda možemo da računamo bar na ta dva sata koja smo dobili od njega.

Sada već manje od dva sata rekao je Sol. Bolje da krenemo. Dru je držao bocu sa rastvorom natrijum amitala. Arlin je zabola iglu iz cevčice u mehanizam ventila druge cevčice koja je bila spojena sa iglom zakačenom u raku oca Disoa. Sol se nagnuo bliže prema svešteniku. Mi smo ti prijatelji. Na sigurnom si. Nemaš zbog čega da se brineš. Opusti se.

Opusti... Glas oca Disoa bio je slabašan, hrapav, jer mu je grlo bilo suvo. Potpuno se oslobodi. Reci nam sve što te budemo pitali. Ništa nemoj da sakrivaš. Možeš da nam veruješ.

Verujem...

Sol je oklevao, pokušavajući da se odluči koje bi prvo pitanje trebalo da bude. Bilo ih je mnogo među kojima je trebalo birati, ali ako ih bude pitao nasumice, biće potrebno suviše dugo vremena da se sveštenikovi različiti odgovori sastave u mozaik. Bilo mu je potrebno da sklopi niz u kojem bi jedno pitanje logično vodilo ka dragom.

Ali, uleteo je Dru, direktno krenuvši od srži problema. Znaš li šta se dogodilo sa kardinalom Pavelićem?

Ja sam ga ubio... kremirao njegovo telo.

U šoku, Dru je pogledao u Arlin i u Sola.

Zašto?

Otkrio je šta sam ja radio. Šta je to bilo?

Rekao Jevrejima.

Sol se ukočio. Jevrejima? Arlin je zapitala, Šta si im rekao?

Za naciste.

"im, "4 S° r J! zavladała tlišmaSol ie imao osećaj da će se pod pod njim rastvoriti, da će iz provalije izroniti čudovište.

Istina je izbijala polako.

Godine 1941, kao odgovor na antinacistički puč koji je zbacio pronemačku vladu u Jugoslaviji, Hitler je odlučio da kazni Jugoslaviju tako surovo tako da nijednom narodu ne bi palo na pamet da pokuša da se suprotstavi Trećem Rajhu. Glavni grad Jugoslavije, Beograd, uništen je teškim vazдушnim bombardovanjem. Nemačka vojska je okupirala Jugoslaviju, skršivši svaki dalji otpor. Zemlja je bila podeljena, a njeni delovi anektiram Bugarskoj,

Albaniji, Mađarskoj i Italiji. Veliki njen deo postao je odvojena nacistička marionetska država po imenu Hrvatska.

Pakao je počeo. Novopostavljena hrvatska vlada podsticala je politiku rasnog i religioznog pročišćenja koje je bilo tako brutalno da su čak iiskusni SS oficiri bili preneraženi. Fanatična grupa Hrvata koji su se zvali ustašama postala je vladin instrument čistki, proganjajući Srbe, Jevreje i Cigane. Žrtve su na smrt probadane u bazenima; terane su da kleče, sa rukama na zemlji, dok su im glave testerisane; oštri kočevi su im saterivani kroz grlo; bušilice i svrdla gurani u rektume; utrobe su im Me rasparane, bacani su u vatru, ubijani maljevima, vodeni kamionima na vrhove brda i bacani sa stena, a onda su na njih bacane granate. Oni koji nisu ubijem tamo gde su otkriveni slati su u koncentracione logore gde su prolazili kroz agoniju, umirući polako od gladi, dizenterije i hladnoće. Oni srećniji, samo su streljani. Najmanje je šest stotina hiljada ljudi završilo u ovoj klanici, a možda i jedan milion i dvesta pedeset hiljada.

Otac Krunoslav Pavelić rođen i odrastao u Jugoslaviji podržavao je ustaše i njihove nacističke gospodare. Deo njegovih motiva bio je praktičan: da se poveže sa pobedničkom stranom. Ali, deo njegovih motiva bio je, takođe, i ideološki: on je čvrsto verovao u to da vrši božje delo. Po strani rasne diskriminacije, on je pozdravljao eliminaciju svih religija izuzev rimokatoličke. Jevreji i Cigani bili su nekrst što se njega ticalo, a Srbi uglavnom pravoslavci morali su da budu eliminisani jer su se odvojili od prave jedine vere. Otac Pavelić ne samo da je podržavao ustaše: on se sa njima udružio; on ih je vodio.

Crkveni zvaničnici nisu znali za Pavelićev lični sveti rat. Ali, unutrašnji krug je znao za masovna ubistva pravoslavaca u Hrvatskoj i isto je tako znao za podjednako masovnu nacističku klanicu Jevreja. Sa nekim izuzecima, crkveni zvaničnici nisu učinili ništa da spreče klanicu. Njihovo rezonovanje je bilo da je Crkva njegov neprijatelj, on će je uništiti baš kao što je uništio Jugoslaviju. "Moliti i čekati", bio je moto Crkve. "Preživeti ova strašna vremena kako je najbolje moguće".

Posle Hitlerovog poraza 1945, jedan od metoda Crkve kojom je htela da pruži naknadu, bio je da pomaže izbeglice, posebno preko Crvenog krsta. Do tada je otac Pavelić bio premešten iz Hrvatske u Rim, gde je uredio da bude zadužen za Program izbeglica pri Crvenom krstu. Sa tog mesta, tajno je poslao poruku preko svojih veza među ustašama da će pomagati poraženim sledbencima onoga što je još verovao da je pravedni cilj da izbegnu odmazdi za ono što su Saveznici nazivali ratnim zločincima. . . . .

To će činiti za nagradu da bi pomogao Crkvi u njenim dobrim delima. Nagrada je odgovarala onome što je u to vreme bila značajna suma cifri od dve hiljade dolara po izbeglici. Samo nacistički zvaničnici visokog ranga mogli su u stanju da dovoljno opljačkaju kako bi mogli da plate toliku cenu. Posledica je bila ta da su klijenti oca Pavelića bili među najtraženijim ratnim zločincima, a neki su od njih bili direktno odgovorni za organizaciju i izvršenje holokausta. Koristeći pasoše Crvenog krsta, otac Pavelić im je omogućio da dobiju nove identitete i uredio je da sigurno otputuju do skrovitih mesta u Južnoj Americi, Meksiku, Sjedinjenim Američkim Državama, Kanadi i na Srednjem Istoku. Povremeno, u zavisnosti od situacije, svoje klijente preoblačio je u sveštenike, skrivao ih u manastirima, čekao dok njihovi lovci ne izgube trag, a onda je koristio vatikanske pasoše da bi ih poslao u bekstvo.

Ali, ako su njegovi klijenti pomislili da su za njega poslednji put čuli kada su se dokopali sigurnosti, ubrzo su bili iznenađeni kada su saznali da je on ostajao informisan o njima gde su se konačno smestili, kako zarađuju za život i tražio godišnju novačanu doplatu da bi zauzvrat ćutao. Ako tako ne urade, pretio je da će ih prijaviti. Rizikovao je, znao je i on to. Ako njegovi klijenti odbiju da plaćaju a on bude morao, da ih prijavi, oni koje je izdao bez sumnje će uvući i njega u istinu o svome bekstvu. Ali, do toga nikada nije došlo; njegovi su klijenti bili previše zastrašeni od kazne da bi odbili njegove zahteve. Onda je on još nešto reskirao da će njegovi klijenti pokušati da ga ubiju umesto da plaćaju svoje godišnje danke. Da bi se zaštitio, potrudio se da oni saznaju da su dokumenti o njima na dobro skrivenom mestu. Ako bi on bio ubijen, saradnik kojem je verovao dobiće instrukcije o tome gde se ti papiri nalaze, a naredba će biti da ih preda vlastima.

Njegovi su se klijenti pomirili sa sudbinom. U početku, njihovo godišnje plaćanje je bilo isto kao i suma koju su platili odmah dve hiljade dolara. Ali, kako su napredovali, tako je otac Pavelić podizao sumu. U totalu, primao je jedan milion. Novac nije bio za njegovu ličnu upotrebu. On nije bio podmitljiv. Svaki peni bio je predat Crkvi, da bi se podržavala vera. Sa moći koju mu je novac davao, i sa svojim talentom za birokratske intrige, uspeo je da dobije pristalice u Vatikanu. Dragi članovi Kurije koji su otkrili prirodu njegovih aktivnosti u toku i posle rata, shvatili su da i oni takođe moraju da ga podrže jer je pretio da će da, ako ne bude promovisan, Crkvu dovede u vezu sa svojim spasava

l °yde Je ođe rizikovao njegova je d ne bi stvorio skandal takve vrste.

TMn,T]ell nisu Mi?vesni Begovih skrupula i, zajedno sa oetoidmf htflIIa"
P°dl2avidl, njegovo napredovanje. U pedeset petoj godini, bio je
istovremeno i kardinal i mlađi član crkvenog vladajućeg tela. Pet godina
posle toga, postao je stariji član, jedan od onih koji je odgovoran za vođenje
crkvenih finansija.

Sol, Dru i Arlin su saznali sve to od oca Disoa. Sveštenikovo objašnjenje
bilo je koherentno. Oni su morali da sastave zagonetku po svome. Ali, kada
je taj deo ispitivanja bio završen, saznali su da je otac Diso, član Očinstva,
zaposlen u Vatikanu, koristeći zaklon koji mu je pružio položaj pomoćnika
kardinala Pavelića, postao sumnjičav u vezi sa izvorom nekih novčanih
fondova koje je kardinal darovao Crkvi. Kroz izvore koji su njemu Mi
dostupni jer je pripadao Očinstvu, otac Diso je otkrio kardinalovu tajnu.
Izvan sebe zbog kardinalovog učešća u holokaustu i njegove manipulacije
Crkvom, otac Diso je odlučio da dočeka da pravda konačno bude ispunjena.
Sol se nagnuo još više nad oca Disoa. Dru i Arlin je bilo jasno rečeno
dovoljno onoga što je njih interesovalo. Sada je bio red na njega. Gde su bili
Erika i njen ofar? Sveštenikova priča o nacistima i Jevrejima samo gaje još
više uverila da nikada nije bio bliže istini.

Šta si uradio sa onim što si saznao? Kako si potražio pravdu?

Tako što sam rekao Jevrejima.

Kojim Jevrejima? Kome si rekao?

Mosadu.

Kome u Mosadu?

Efraimu Avidanu.

Solova skamenjena reakcija mora da je bila upadljiva. Dru i Arlin su
pogledali u njega sa čuđenjem.

Naravno, pomislio je. Oni ne znaju za kolibu u Alpima koju smo Erika i ja
posetili. Oni ne znaju za dnevnik koji je Avidan čuvao.

Zašto si izabrao njega? zapitao je Sol.

On je bio u logoru... Želeo sam nekoga ko je spreman da krene u akciju.

Sol je i ovo shvatio. Poslednjih godina, Izrael je bio mnogo manje ustrajan u
traganju za ratnim zločincima, želeći više da stvori sliku o popuštanju i
ravnoteži, odnosno o sebi kao superiornoj zemlji u odnosu na metode svojih
neprijatelja. Osveta je bila zamenjena politikom i sudskim procesima.

Nestrpljiv, otac Diso je iskoristio izvore Očinstva da pronađe operativca
Mosada koji mrzi nacistima zato što su proganjali njegovu porodicu i njega
samog i njegov narod, a čije je poreklo garantovalo direktno dejstvo umesto
birokratske paralize.

Ali, da li je kardinal Pavelić otkrio šta si ti radio? zapitala je Arlin.

Pretio mi je. Morao sam da ga ubijem.

Kardinalovo telo bilo je spaljeno baš kao što su spaljena tela mnogobrojnih žrtava, što je bio oprezni i odgovarajući metod uklanjanja kardinalovih ostataka. Istraga u vezi sa nestankom kardinala bila je mnogo manje opasna po oca Disoa nego istraga o njegovom ubistvu.

Jesi li ti ubio oca Viktora? zapitao je Dru.

Sol je taman hteo da zapita ko je otac Viktor, ali Dru ga je jednim pokretom ruke sprečio.

Jesam.

Zato što je on sumnjao da si ti ubio kardinala? zapitao je Dru Ne.

Zašto si onda ubio oca Viktora? ponovio je pitanje Dru.

Otkrio je moje pokušaje da uništim Očinstvo.

Još je jedan sloj bio uklonjen. Sveštenik je počeo da mrzi militantnu filozofiju reda kojem je pripadao, ubeđen da Bog želi tvorce mira a ne ratnike. Kao što se oAćao obaveznim da očisti Crkvu od korupcija kardinala Pavelića tako je odlučio da odreže kancer Očinstva od Crkve tako što je sabotirao svaku njegovu operaciju kad god je to bio u stanju. Kada je otac Viktor, koji je istraživao u ime Očinstva, postao suviše sumnjičav, njegov je plen morao da ga ubije na jednom sastanku, kasno u noć, u vaticanskim vrtovima. Pištolj je imao prigušivač. Svejedno njegov je prigušeni krik čuo jedan stražar koji je podigao alarm Otac Diso je morao da pobegne pre nego što je uspeo da se ratosilja tela kao u slučaju kardinala Pavelića. To objašnjava zbog čega se opredelio za veliku tišmu noža kada je krenuo na Draa u vrtovima

Sol je postao nestrpljiv. Sveštenik je izvrđavao od onoga što je on želeo da čuje. Da li ti ime Jozefa Bernštajna išta govori?

Ne.

Moja je žena tebe prafla u vrtovima. Da li si imao nekoga tamo uz tebe, kao zaštitu? Znaš li zašto je ona nestala? Ne.

Sol je protrljaoslepoočmce. Pogledaojenasat. Imamojošsveaa dvadeset minuta pre nego što se Galager vrati u drugu sobu rekolol

Arlin i Drau. To nije dovoljno. Kako ću pronaći ?шдизо№ reka°Je

Galager!lef°n™ " °Štr°" Sd Se trgnuo"™eđeno. Ako je ovo

no, pozvodde °ZVa° S°bU " ΓeIII je Arlln" " Kada " °dgovo

Možda se zabrinuo i predomislio rekao je Dru Telefon je nastavljao da zvoni

Mora da si zabrinut za svoju ženu. Nema razloga da se dalje brineš. Mije držimo.

M7Ko ste, do vraga...?

Dru i Arlin su se uspravili, ukočeno.

Svakako ne očekuješ od nas da ti kažemo imena rekao je glas. Jedino što ti je potrebno da znaš to je da je mi imamo i da je dobro.

Kakotomogu daznam?zapiiao }e Sol. Daj mi je darazgovaram sa njom.

Na nesreću, to nije moguće. U ovom času ona nije pored mene, a čak i da jeste, pod sedativima je. Ali, možeš da je vidiš.

Kako?

Zapravo rekao je glas možeš da je čak i dobiješ natrag. Ako izvesni uslovi budu poštovani. Mi želimo da se dogovorimo oko trgovine. Tvoja žena za sveštenika. Imaš sveštenika, nadam se. Inače, nema svrhe ovome razgovoru. Da. Imam sveštenika.

Mi želimo u to da se uverimo. Nećemo da sa tobom trgujemo na nepoštenoj bazi. Ako ne bi bio potpuno pošten, to ne bi bilo dobro za tvoju ženu.

Rekao sam ti da ga imam! rekao je Sol.

U šest sati uveče, dovedi ga u Koloseum. U poslednjim satima pred zalazak sunca, ruševine će i dalje biti prepune turista. Pomešaj se sa njima. Postavi sveštenika da sedi u sredini terasice na severnoj strani. Ja ću sa suprotne strane dvogledom da se uverim da je stvarno on. Dovedi ga k svesti onoliko koliko je potrebno. Hoću da se uverim da je dovoljno sposoban da može sam da hoda. Ali, neću ga tako svesnog da može da mi pravi nevolje. Onoga časa kada budem uveren da si doveo sveštenika, uređiću da tvoja žena bude na mestu preko puta tebe, na južnim stepenicama Koloseuma. Ponesi dvogled i uveri se da je i ona u isto zadovoljavajućem stanju. Kada svaki od nas vidi ono što želi, muškarac koji će izgledati kao turista ostaviće pored nje plavu putnu torbu i otići će. To će biti za nas dvojicu signal da trgujemo. Približi se tvojoj ženi kružno, sa desne strane arene. Ja ću se kretati s leve. Na taj način nećemo proći jedan pored drugog, i nećemo reskirati da se nesrećno sudarimo. Čekaj pet minuta pre nego što sa ženom napustiš Koloseum. Ja ne bih voleo da žurim dok odande izvodim sveštenika. Sol je tako snažno stegao slušalicu da je pomislio da će palastika da se slomi. Slažem se. U šesti sati.

Ima još jedan uslov. Sol je počeo da se znoji.

Dok sam ispitivao tvoju ženu rekao je glas saznao sam da je ona ranije bila operativac Mosada. Da li su oni umešani u ovo?

Nisu.

To bi ti rekao, bez obzira da li jesu ili nisu. Ja moram da budem siguran u to. Zahtev je, imperativ sigurnost tvoje žene zavisi od toga da ne dovedeš pomoć sa sobom kada se bude vršila razmena. Nikakvih saradnika nema, nijedne vrste. To uključuje i muškarca i ženu koji su sinoć bili obučeni kao

sveštenik i kao kaluđerica u vaticanskim vrtovima Mi znamo kako oni izgledaju. Ako ih budemo videh, ako posumnjamo da postoji bilo kakav nadzor, bilo kakav pokušaj da se neko umeša u posao, tvoja će žena biti ubijena. Kada budem otišao sa sveštenikom, ako osetim da me neko prati, ja mogu da udesim da ona umre.

Sol je zamišljao snajperistu koji je negde u Koloseumu sakriven i koji će imati dvosmerni radio kontakt sa čovekom koji sada govori preko telefona. Ali, nije bio pripravan na taktiku koju je glas opisao.

Paketić eksploziva biće zakačen za leđa tvoje žene. Ja ću ga sakriti ispod njene jakne. Bomba će imati detonator koji će biti kontrolisan radiom, a elektronsko dugme detonatora biće u mom džepu. Sve dok budem u krugu od kilometar i po udaljen od nje, buću u stanju da aktiviram bombu, samo ako se budem osetio ugroženim. Nemoj da sebi laskaš i uljuljuješ u to da je jedino dovoljno da bombu skineš sa njenog pojasa i tako me prevariš.

Eksploziv će biti sakriven u zaključanom metalnom pojasu koji će biti povezan žicama na takav način da će svaki pokušaj da se on ukloni korišćenjem metalnih pinceta, na primer nju razneti u komadiće. Detonator će biti dezaktiviran jedino kada ja budem izvan radio opsega. Tek tada će sigurnosni pojas moći da bude slobodno presečen.

Sol je osetio kako luljadu insekata gamiže po njegovoj kičmi. Izgleda da si mislio na sve.

Zato sam i ostao ovako dugo u životu. Šest sati. Nemoj da pokušaš da se praviš pametnim. Samo radi onako kako ti je rečeno. Sa jednim "klik", linija je bila prekinuta.

Sol je spustio slušalicu. Pokušao je da mu glas ne drhti dok je objašnjavao to Druu i Arlin.

Dru je ćutao kratko vreme, ponovo razmatrajući informaciju u sebi.

Odjednom je progovorio odlučno. Sada je dvanaest i dvadeset. Imamo samo još pet minuta da vratimo oca Disoa natrag u drugu sobu pre nego što se pojavi Galager. Onda ti možeš još malo da tamo ispituješ sveštenika. Ali, ako se od njega očekuje da bude u stanju da hoda do Koloseuma, onda ćeš morati da prestaneš da mu daješ natrijum amital, i da dopustiš da droga ispari iz njega.

To ide uz pretpostavku da će Galager dopustiti da se sveštenik izruči rekao je Sol.

Arlin ga je pogledala iznenađeno. Misliš da neće?

Galager želi da sazna sve što može o Očinstvu. Neće biti presrećan zbog pogodbe koju sam napravio. Recimo da misli da može da infiltrira nadzorni tim u Koloseum? Recimo da zaključa da je pretnja o bombi laž i uvrta sebi u

glavu da može da se dočepa sveštenika pošto razmena bude obavljena? Ja neću da dopustim da Erikin život bude u rukama nečije tuđe spretnosti. I još nešto ja nisam smeo da prenosim sveštenika. Kako ću objasniti Galageru gde sam primio telefonski poživ? Morao bih onda da mu kažem da sam doneo sveštenika ovde da bih pomogao vam dvoma da ga ispitajte. On će saznati za vas. Dru je pogledao u Arlin. Klimnula je glavom.

Reci Galageru rekao je Dru. Tvoja žena je važnija nego naše sakrivanje od Galagera.

Sol je osetio kako ga preplavljuje toplina. Njegov je glas bio zagušen osećanjima. Jaznam koliko vam vaša privatnost znači. Cenim vaš gest. Iskreno. Više nego što mogu da kažem recima.

To nije samo gest rekao je Dru.

Ali, čak i da kažem Galageru za vas, to neće resiti problem. I dalje ne mogu da računam na to da će on da se drži pogodbe koju sam ja sklopio. Ne želim da njegovi ljudi dođu u Koloseum, a jedini način na koji ja mogu da garantujem da oni neće biti tamo...

Jeste da mu ne kažeš? zapitao je Dru.

Moraćemo da ukrademo sveštenika.

Dru se istoga časa složio, reagujući kao da su oni i Sol radili zajedno godinama. Arlin, proveriti hodnik. Uveri se da nema Galagera. Sol i ja ćemo voditi oca Disoa niz požarne stepenice. Uzmi kola. Čekaj nas u njima napolju.

Ali, bićete viđeni da izvodite sveštenika iz hotela!

Pravićemo se kao da je hitan slučaj. Izaći ćemo tako brzo da niko neće imati vremena da nas išta zapita.

Kada je Ledenica čuo kucanje na vratima, naglo je ustao. Zurio je do tada u onesveščenu ženu koja je ležala na krevetu, razmišljajući o Setovom ponašanju. Ubiti automatski, bez dovoljnog razloga, bio je znak nedostatka kontrole. To nije bilo profesionalno. To nije bilo... On to voli, mislio je Ledenica. To je ono što mene muči. Sjaj koji dobija u očima. Kao da vodi... Ljubav? Ova misao je podstakla Ledenicu da se priseti da su se maltene potukli zato što je sprečavao Seta da zlostavlja ženu. Primena droge Hi sile da bi zatvorenik progovorio Mi su opravdani. Ali, zlostavljanje ove žene samo zbog samozadovoljstva vredalo je Ledeničino dostojanstvo. Žrtve su imale pravo da ne trpe nepotrebne bolove i muke, da se prema njima ne postupa kao sa predmetima.

Misli na svog oca, govorio je sebi. Ništa drugo... ni žena, ni tvoji principi... nisu važni.

Ali nije mogao a da ne primećuje konflikt između sebe i Seta koji je bio posledica doživotnog neprijateljstva između njihovih očeva. Da li se sve ponavljalo?

Proverio je kroz rupicu na vratima, prepoznao Seta, i oslobodio lanac, otključavši vrata. Osetio se nelagodno kada je video pakete koje je Set nosio u naručju i sjaj u njegovim očima.

Sjaj je naglo ugašen kada je Set pogledu? prema taevetu.

Obukao si je.

Drhtala je.

Drhtala? Sjaj se vratio. Kada si već tako zaštitručldraspoložen prema njoj, siguran sam da će ti laknuti kada budeš saznao da nas ona napušta.

Kako to misiš?

Kada si je ispitivao, rekla nam je ime njenog muža i mesto gde su odseli u Rimu rakao je Set.

Ledenica je klimnuo galvom.

Set je stavio pakete na komodu. Telefonirao sam njenom mužu.

Ti si...Sa? .

Sredio sam dogovor da nju zamenimo za sveštenika. Set je otvorio pakete, pokazujući grudvicu plastičnog eksploziva veličine šake i detonator na daljinsko upravljanje uz odašiljač. Bile su tu i baterije, žice, metalni pojas na kojem je bila zavarena metalna kutijica, katanac.

Gde si, do đavola...?

Jedan od mojih ljudi u Rimu. Dok je Set stavljao eksploziv i detonator u metalnu kutijicu, objašnjavao je šta je rekao ženinom mužu.

Ledeničine usne su se otvorile od zapanjenosti. Nije čudo što Set nije želeo da kaže zbog čega izlazi napolje, mislio je. Ja se nikada ne bih složio sa planom. Suviše je rizično. Uprkos onome što je ženin muž obećao, postoji opasnost da će tu biti tim za nadgledanje.

Sa ovom bombom koja je prikačena na nju? Ako je muž voli, on će slediti naređenja. Set je sklonio upaljač eksploziva iz ležišta, stavio ga u eksploziv i žicama vezao za mesto na detonatoru. Uzeo je preostale žice, vezao jedan kraj za kontakt na metalnom pojasu a drugi kraj za drugo mesto na detonatoru. Kada stavim baterije u detonator i zaključam pojas, dobiću povezano kolo struje. Zatvoriću metalnu kutijicu i vezati poklopac za detonator. I budali je jasno. Ako bilo ko otvori kutijicu da dopre do detonatora, kolo struje će biti prekinuto. Prekidač na detonatoru će uključiti drugi par baterija koje će automatski aktivirati bombu. Ista stvar će se desiti

ako neko otvori kaiš ili ga preseče. Naravno, drugi način da se aktivira bomba je korišćenje ovoga. Podigao je daljinski radiopredajnik.

Ledenica ga je posmatrao sa gnušanjem, zabrinut zbog razlike između Šefovog objašnjenja i onoga što je izjavio ženinom mužu. Kada budeš izašao iz kruga radio talasa, bomba će moći da bude dezaktivirana?

Taman posla. Ali, rekao si mužu...

Lagao sam ga. Set je stavio kaiš oko ženinog struka i zaključao ga. U detonator je stavio dve batenje, zatvorio je poklopac metalne kutijice na golom kraju žice koja je Ma zaključana za detonator i zaključao je poklopčić. Nasmešio se. Jedim način da se ova stvarčica skine sa nje jeste da se kučka raspadne u parčice. Šta, prijatelju moj kažeš na to?

KRITIČNA MASA

Toronto, Kanada. 6:30 pre podne. Sunce je tek izašlo. Iscrpljen, J ozef Bernštajn je rekao taksisti da će izaći na sledećem ćošku. Rekao je vozaču da vozi u jedan od najoronulijih delova grada. Osuđene na skoro urbano obnavljanje, loše održavane i trošne dvospratne kuće redale su se jedna uz drugu ulicama. Bernštajn je platio taksisti i dao mu napojnicu, ni preveliku ni premalu da bi ovaj kasnije mogao da ga se seti. U trenutku kada je taksi nestao sa vidika, Bernštajn je stavio na iskušenje snagu svoga staračkog tela pešačeći kroz čeli blok prema jugu i onda još dva bloka na istok. Osećao se baš onako kako su najruševnije zgrade izgledale. U nekima od njih još su gorele sijalice, ali na ulici nije sreo nikoga, jedino psa lutalicu koju je razdirao debelu plastičnu kesu za đubre. U sredini poslednjeg bloka, skrenuo je na napukli betonski basamak koji je vodio ka nagnutom prednjem tremu. Svi prozori na kući bili su u tami. Prazna konzerva piva ležala je bačena desno od vrha stepeništa što je bio signal da je sve onako kako treba da bude. Zakucao je tri puta na glavna vrata, sačekao dok se zavesa nije pomerila, a onda je ušao unutra kada su se vrata otvorila. Efraim Avidan je brzo zatvorio vrata i zaključao ih, i tek onda sklonio beretu koju je držao u futroli ispod izgužvane jakne. Nisi imao poteškoća? Sve je kako je predviđeno. Sta je sa dragima? "

Gore su, spavaju. Smenjujemo se, po dvojica čuvamo stražu.

Ne, mislio sam na druge rekao je Bernštajan. Jesi li imao problema sa njima?

I oni primaju naredbe. Avidanove usne su pokazale nešto nalik gorkom osmehu. Sedativi u njihovoj hrani pomažu.

Hoću da ih vidim.

Tvoj stomak mora da je jači od mog. Ja ih toliko prezirem da pokušavam da ih vidim što je manje moguće.

Hoću da se podsetim.

Kako želiš. Avidan ga je odveo niz uski hodnik u senovitu kuhinju čiji je linoleum na ćoškovima bio izlizan. Pokucao je tri puta na iskrivljena vrat od šperploče, otključao ih i otvorio, a onda stao pozadi.

Bernštajn je žmirkao niz memljive stepenice prema betonskom sivom podu. Bleda svetlost na dnu otkrivala je visokog bradatog muškarca koji je imao oko sedamdeset godina. Bio je obučen u debeli vuneni džemper i pogledao je sa zebnjom nagore, držeći beretu baš kao što je i Avidan. Videvši Bernštajna, čovek je spustio oružje.

Kada je Bernštajn stigao dole, zagrlio je čoveka. David Gemer bio je jedan od najpouzdanijih članova tima koji je jedan od onih koji su se najviše тисIII. Tokom poslednja četiri meseca on zajedno sa Gideonom Levinom izdržao je bez pritužbi odvratni, nepnjatni zadatak da bude zatvorski čuvar. Jedan po jedan, zarobljenici su ovde dovođeni iz celog sveta svi koji su bili predviđeni, do sada ih je bilo jedanaest 1 držani u zatvora ove ruševne kuće u Torontu. Juče su dragi članovi tima, pošto su obavili svoje zadatke, takođe došli ovamo i sada su spavali na gornjim spratovima kuće.

Bernštajn je prešao pogledom po velikom podrumu. Njegovi su prozori bili zatvoreni. Raspoređeni otprilike na istoj udaljenosti, tri gole svetiljke lelujale su viseći sa tavanice. Bele ploče plastične izolacije Me su zakačene za zidove kako bi umanjile vlagu. Pa ipak, u sobi se osećala plesan i bilo je hladno. Bernštajn je sasvim shvatao zbog čega je, iako je bio jun, David Gemer nosio vuneni džemper.

Uz zidove su bili poredani kreveti, jedanaest njih, a na svakom je ležao po jedan starac prekriven vunanim ćebetom. Neki su bili budni, a oči su im bludele od posledica sedativa koji se nalazio u sinočnoj večeri. Većina je duboko spavala. Svi su bili bleđi zato što dugo nisu bili na suncu. Svima su na rukama bile lisice. Od lisica je vodio gvozdeni lanac do gvozdenog prestena koji je visio iz zida.

Pored svakog kreveta ležalo je nekoliko knjiga i časopisa. Uz uski zid u udaljenom kraju sobe stajale su police sa tanjirima i konzervama hrane, odmah uz njih mali šporet na gas. U samoj blizini bio je nepokriven toalet. Kakav raspored rekao je Bernštajn suvo. Sav komfor, kao kod kuće.

U poređenju sa Aušvicom, ovo je Obećana zemlja rekao je Gemer. Svakoga brijem svakog dragoga dana. Kuvam im sva jela. Vodim ih da se srede, vezujem za lavabo, da mogu da se opera. Jedino im je dozvoljeno dakoriste

plastične kašike. Brojim kašike posle svakog obroka. Kada moraju da idu na toalet, idu jedan po jedan, ponovo vezani za lavabo. Tako je i kada im je dopušteno da se ponovo opera.

Da, zaista si ih organizovao za pohvalu.

Inspirišu me. Ova čudovišta, konačno, imaju specijalni talenat za organizaciju. Ponekada je se sećam tako jasno da mi se čini da sam ponovo u logoru. Želim da... Gemer je podigao svoje oružje i uperio da u najbližeg zatvorenika.

Bernštajn je dotakao Gemerovu raku. Strpljenje, prijatelju moj. Obojica imamo noćne more. Ali, nećemo morati da ih još dugo podnosimo. Uskoro će pravda doći

Uskoro? Gemer j® breo progovorio, Kada? Sutra.

Jozef je ponovo izronio.

Misi Plecu koji je bio nagnut i napeto proučavao planove za sutrašnju operaciju Spašavanje bio je potreban trenutak da shvati šta mu je njegov pomoćnik rekao. Izronio?

Pre dva sata.

Gde? Opet u Vašingtonu?

Ne. Ovoga puta u Torontu.

Torontu?

Kontaktirao je ponovo sa našim operativcima rekao je pomoćnik. Isto kao i prošlog puta. Izabrao je jednog od svojih bivših đaka. Tamo je Mo pola pet ujutru. Jozef se pojavio u čovekovom stanu, probudio ga, i dao mu poruku da ti je prenese. Operativac ju je kodirao i poslao ovamo u Tel Aviv.

Miša je ispružio raku da bi uzeo parče hartije koje je pomoćnik držao, i kada ga je pročitao, bio je zapanjen. Dva imena?

Aron Rozenberg. Ričard Halovej. Pomoćnik je Misi pružio drago parče papira. Ovo je sadržaj verbalnih instrukcija koje je Jozef dao našem operativcu. U vezi su sa njegovom prethodnom porukom isporuci oružja za koju je upozorio da će biti poslata Libijcima kako bi ono bilo upotrebljeno protiv nas. Jozef kaže da kada večeras zaustaviš isporuku on želi da ta imena procure do Libijaca, ali ne na način da oni posumnjaju da je to procurelo namerno. On želi da napraviš to tako da izgleda kao da su ta dvojica od nas primila novac u zamenu za informaciju o isporuci.

Ali, ako Libijci poveruju u to, oni će hteti osvetu. Miša je zurio u papir, ne znajući o čemu se radi. Mi im nameštamo klopku da budu ubijem. Zbog čega bi Jozef hteo...?

Rozenberg i Halovej su dileri oružjem koji su odgovorni za ovu isporuku.

On želi da izgleda kao da su oni prihvatili novac, a onda prešli Libijce? Želi da Rozenberga i Haloveja kazne ljudi za koje oni rade? Neki malo suludi smisao za pravdu? Zašto nam Jozef nije dao imena tih ljudi u prvoj poruci? Zašto je čekao dok...? Miša je začutao; objašnjenje mu je prošlo kroz glavu. Zato što nije želeo da nam da vremena da ih proverimo pre nego što zaustavimo isporuku? Da li postoji još jedno vremensko ograničenje za koje mine znamo, dragi plan koji Jozef prati?

Pomoćnik je pokazao prema poslednjem pasusu izveštaja. On je to podvukao kao pitanje časti. Cena koju Jozef traži za to što nam je kazao za isporuku je da mi pustimo da procure njihova imena Libijcima.

Sol je strepeći čekao sa ocem Disoom u udubljenju jednog zidića na sredini terasice na severnoj strani Koloseuma. Sveštenik je bio u stanju da hoda, ali je bio još dovoljno grogi da ga je bilo lako voditi jer se nije opirao. Nije pravio probleme dok ga je Sol ovde dovodio i postavio ga da sedi.

Mnogobrojni turisti nisu obraćali pažnju na onemoćalog sveštenika.

Sol je stigao petnaest minuta ranije; sastanak je bio zakazan u šest sati a sada je prošlo već deset minuta. Koristio se svojim dvogledom da bi osmotrio suprotnu stranu Koloseuma, zabrinut da se zamena neće odigrati.

Kao što mu je naređeno, došao je ovamo sam, sa ocem Disoom. Ali gledajući kako sunce sve više zalazi, proklinjao je sebe što nije poslušao jedan uslov razmene i što je dopustio da Dru i Arlin drže na oku Koloseum iz vrtova Eskviline preko puta ulice. Eskviline, jedan od sedam bregova Rima, bio je mesto sa kojeg je dominirala Neronova plata, takozvana Zlatna kuća, a turisti koji su mileli i jednim i dragim uživajući u lepotama prizora i u parku koji se pružao okolo teško da su dopuštali šansu neprijatelju da primeti Drua i Arlin. Izgledalo je sasvim razborito da ovako malo rizikuje. Ali, sada je želeo da nije dozvolio to kršenje dogovora. Jer, kada je prošlo dvadeset minuta posle šest bio je siguran da nešto nije bilo u redu. Broj turista je počeo da se smanjuje. Plavokosa, ofarbana žena stala je ispred Sola, sprečavajući ga da gleda kroz dvogled. Uz nju je stao njen debeli muž, slušajući njene tužbalice kako nije smeo da joj dozvoli da obuče visoke štikle.

Sol je zakoračio udesno, da bi mogao da učvrsti svoj pogled na suprotne terasice. Posmatrajući ih, iznenada je zaledio dvogled na ženi koja je sedela na šetačkoj stazi, naslonjena na zid. Sol je imao teškoća da mu dvogled čvrsto stoji među prstima. Erika? Iako uvećana kroz stakla dvogleda, žena nije bila jasno prepoznatljiva, jer joj je glava padala prema grudima. Ali, kosa joj je bila duga i tamna kao Erikina, i izgledalo je da ima godina koliko

i Erika, da ima iste duge noge i vitko telo. Ono što ga je zbunjivalo bilo je da ova žena ima na sebi zelenu najlonsku jaknu, što Erika nije imala. Iznenada se setio da mu je glas preko telefona kazao da će Erika imati jaknu iza koje će se sakrivati bomba, privezana za njeno telo. Kada joj je jedan muškarac prišao i stavio pored nje plavu putnu torbu, Sol je shvatio da se razmena upravo odigrava. Svojim dvogledom je pratio visokog bledog muškarca koji je ostavio putnu torbu i krenuo prema Solovoj levoj strani. Odjednom se zaustavio i pogledao svojim dvogledom prema Solu. Čeka na mena da krenem u krug, udesno, shvatio je Sol. Neće se pomeriti dok ja ne krenem.

Solu nije bilo potrebno dodatno ohrabrenje. Ostavio je sveštenika u udubljenju terasice i brzo krenuo desnom stranom. BDa mu je potrebna sva samokontrola koju je imao da ne potrči. Ipak u jednom času umalo se nije pokolebao zbog nečeg što mu je u vezi sa muškracem prošlo kroz glavu.

Boja njegovih kose. Bila je crvena.

Blagi Bože, da li je glas preko telefona pripadao Seu?Ubici, sinu nacističkogobice koga su Dru i Arlin opisali? Ako je to tačno, da li će njegov partner, plavokosi Ledenica, bitu u Koloseumu sa njim?

Sol se nije usuđivao da se okrene i pogleda oko sebe. Taj potez mogao bi uznemiriti Seta da aktivira bombu i raznese Eriku kao što je bio zapretio. Osim toga, u ovom momentu Set nije bio važan. Niti Ledenica. Samo je Erika bila važna. Skrećući u krivinu Koloseuma, približavajući se njegovoj južnoj strani, Sol je ubrzao korake, a njegov je pogled bio pun strepnje prikovan za Eriku. Ona je i dalje sedela sa glavom spuštenu na grudi. Nije primetio da je promenila položaj. Da li je Set varao u ovoj pogodbi? Da li je Erika mrtva?

Išao je cikcak kroz gomilu turista, ne obraćajući pažnju na njihovo besno negodovanje, suviše rasejan da bi mrmljao izvinjenja. Sada je bio od Erike udaljen svega tridesetak metara, i ona se još nije pomerala. Počeo je da trči. Dvadeset metara. Nije bilo znaka života. Stigao je do nje. Kada joj je podigao glavu i video kako joj kapci drhture, pao je na kolena, gotovo plačući od olakšanja.

Erika, ja sam. Sol. Zaglio ju je.

I sledio se kada je pod rukom osetio metalnu katijicu koja se nalazila na kaišu ispod njene jakne. Pomerajući šaku ka kaišu, dotakao ga je. Set nije blefirao.

Sol se okrenuo da pogleda prema suprotnoj stani Koloseuma. Set je stigao do sveštenika, podigao ga da se uspravi, i vodio ga duž šetačke staze prema

izlazu. Sveštenik se kretao ošamućeno. Pokoji turista bi ga pogledao, ali najveći deo njih je bio obuzet kamerama i fotoaparatom, i ruševinama okupanim sunčevim zracima na zalasku. Na izlazu, Set se okrenuo prema Solu, podigao desnu ruku uvis, gotovo u znak starog rimskog pozdrava, sa dozom ironije. A onda je Set nestao sa ocem Disoom.

Čekaj pet minuta pre nego što kreneš i ti, rečeno je Solu.

Proći će i pet minuta.

Okrenuo se prema Eriki, ponovo je zagrlivši. Ja sam, Sol ponovio je. Na sigurnom si. Poljubio ju je. Volim te. Nemamo više zašto da brinemo. Među senkama koje je stvarao zalazak sunca, Dru i Arlin su iz Opian parka istočno do Neronove palate posmatrali ulicu. Njihov pogled na Koloseum bio je preprečen gustim saobraćajem u Via Labikana, ali čak i razočaranje zbog uskraćenog pogleda bilo je boje nego još veće nezadovoljstvo koje bi osećali da su ostali u hotelu.

Samo sa pogledom na severni i istočni zavoj Koloseuma verovatno neće videti oca Disoa i čoveka koji ga je zarobio, shvatio je Dru. Ipak, Via Labikana bila je najverovatniji put bežanja, i zbog tog razloga on se koncentrisao manje na Koloseum a više na ulicu koja je vodila od njega. Pogledao je na sat. Dvadeset pet minuta posle šest sati. Razmena je trebalo da se obavi u šest. Osim ako je nešto krenulo loše, recimo da se niko nije pojavio, onda su njih dvoje verovatno propustili da vide kako oca Disoa neko odvodi.

Pa ipak, Dru je nastavio da gleda netremice u suprotnu stranu ulice. Ako do sedam sati ne bude video sveštenika, on i Arlin će otići do obližnje telefonske govornice gde će, prema ranijem dogovoru, Sol zvati da mu kaže šta je bilo.

Osetio je kako mu je Arlin slegla ruku. Sa druge strane ulice, sveštenik otac Diso vođen je kroz gomilu turista koja je izlazila iz Koloseuma. Sivi sitroen je skrenuo, izdvojivši se iz kolone automobila i zaustavio se na okuci.

Sveštenik je uguran unutra na zadnje sedišta, a za njim je ušao onaj koji ga je vodio. Citroen je odjurio.

Otmica je trajala ne više od deset sekundi, ali čak i uz " gužvu turista i saobraćaja koji su mu odvlačili pažnju, Dru je video sasvim dovoljno. Nije bilo greške: crvenokosi muškarac je vodio sveštenika, a plavokosi je vozio Citroen. Set i Ledenica. Oslobodio se Arlinog stiska i pojurio prema ulici. Arlin je pojurila za njim. Postojao je još rizik da su Set i Ledenica postavili tim koji nadgleda svaki eventualni pokušaj da se Citroen prati. U tom slučaju, ako primete Dru i Arlin koji su jurili, jedino što je tim trebalo da uradi to je da kontaktira preko dvosmernog radija, i Set i Ledenica bi mogli

da ostvare svoju pretnju i da aktiviraju bombu na Erikinom pojasu. Ali, Dru je bio uveren da tim ne postoji. Konačno, Set i Ledenica nisu imali pomoć ni kada su oteli Medičija, a efikasnost operacije koju su tada izveli terala je Drua da iskreno veruje da njih dvojica veruju samo sebi.

Sitroen je bio dovoljno udaljen na ulici da oni već nisu mogli da ga vide. To je značilo da ni Set ni Ledenica nisu mogli da vide Drua dok je jurio kroz saobraćaj koji se kretao. Očajnički je mahao taksiju koji je prolazio. Arlin je dotrčala preko ulice do njega, stigavši na okuku u času kada je taksista odgovorio na Druovo mahanje rukama. Ubacili su se unutra.

Dru je na brzinu dao instrukcije vozaču. Samo da se ne zaglavimo u saobraćaju, brinuo se. Samo da Set i Ledenica ne krenu u sporednu ulicu pre nego što ja vidim kuda skreću. Pitao se da li je Sol preuzeo Eriku i grozničavo se molio da je žena njegovog prijatelja živa.

Što ti je trebalo toliko dugo vremena? Vozeći, Ledenica je brzo pogledao prema zadnjem sedištu. Je li nešto krenulo naopako?

Posmatrao sam i ispitivao ruševine pre nego što sam se pokazao. Muž je tačno pratio naređenja. Ne bih mogao biti zadovoljniji.

Pa, ja neću biti zadovoljan dok se na izvučemo odavde. Šta ako se drugi muškarac i žena movaju okolo?

Gak i da se movaju rekao je Set oni će održavati razdaljinu. Znaju da uvek mogu da iskoristim ovo. Držao je u ruci detonator. Jedino što ostaje otvoreno, to je pitanje sveštenika. Oni ga ne bi oteli osim ako nisu bili sigurni da poseduje važnu informaciju.

Ali, možda to nije ona informacija koja je nama potrebna.

Koji bi razlog bio da oni ispituju sveštenika, osim ako ne žele da saznaju nešto o kardinalu? On je jedini autsajder koji zna gde su naši očevi. Kada budemo saznali zbog čega je nestao on, znaćemo i kako je Noć i Magla otkrila naše očeve. Set se nacerio. Da, jedino što je preostalo to je da njega ispitamo. Ali, kad bolje razmislim, možda i nije uopšte tako. Zaustavi.

Moramo dapobegnemo odavde. Zašto...?

Uradi kao što sam ti rekao. Stani.

Ledenica je poslušao, zaustavivši automobH na okuci. Reci mi zašto...

Ne mogu odolim iskušenju. Set je gledao kroz zadnji prozor na sitroenu

prema Koloseumu. Naravno, neću moći da vidim eksploziju, ali ću je čuti.

Slegnuo je ramenima. Komešanje i uznemirenost među turistima trebalo bi da budu zanimljivi. Okrenuo je prekidač kojim je aktiviran detonator pod radiokonrolom. Crvena lampica je zasijala.

Ne rekao je Ledenica.

Set se okrenuo. 1 dalje se osećaš kao njen zaštitinik? Oči su mu zasvetlele.

To čini da me izaziva, da mi se ruga, shvatio je Ledenica. Ne da kažnjava ženu već mene.

Čemu to? Rekao si mi da si lagao muža. Još malo, kada budemo izvan dosega radio talasa, on će misliti da je sigurno da dezaktivira bombu, verujući da neće eksplodirati. Budući da će žena u svakom slučaju poginuti, čemu je ubijati sada?

Da li je to osećam u tvome glasu nadu da će muž pronaći način da ukloni bombu a da ona ne eksplodira?

Šta bi bilo tako strašno da u tome i uspe? Droga ju je spečila da nas vidi. Ona ne može da prepozna...

To strašno rekao je Set jeste moje zadovoljstvo. Zašto bi ti ta žena, koja je nepoznata, nešto značila?

A zašto bi značila tebi? Ona nije opasnost za nas. Ne mora da umre.

Ali, mora, prijatelju moj. Da te naučim jednoj lekciji. Da se nikada više nisi umešao u ono Sto radim. Set je krenuo prstom prema detonatoru.

Pa čak ni tada Ledenica možda ne bi reagovao da mu Set nije dobacio surovi pogled. Bes je slomio Ledeničinu kontrolu. Poput živca koji je iznenada pukao, udario je prekidač da bi dezaktivirao detonator i istrgnuo ga iz Setove ruke. Njegov je pokret bio tako snažan da je na jednom od Setovih prstiju prsnula kožica.

Setovo lice se izobličilo kada je video sopstvenu krv. Vрати mi detonator.

Suviše reskiram da bismo gubili vreme. Ovo ćemo kasnije poravnati kada odemo odavde.

Poravnaćemo sada.

U magnovenju, Set je već bio izvukao pištolj. Na cevi je stajao prigušivač pa čak i sa njim, unutar sitroena nečujni prasak osetio se kao da je Ledenicu neko ošamario po ušima. U času kada je spazio oružje, on se iskrenuo i metak koji je bio namenjen njegovim grudima zabio se u meso njegove leve nadlaktice. Projektil je probio raku i uleteo u poklopac kontrolne table automobila. Ledenica nije obraćao pažnju na šok od bola i ponovo je poleteo napred, odbacujući i gurajući pištolj, skrećući tako nišan pre nego bi Set bio u stanju da opali po dragi put. Borili su se oko revolvera.

Iz Ledeničine rake šikljala je krv. Uprkos svojoj snažnoj volji, njegov oslabljeni biceps nije mogao da se meri sa Setom. Neizbežno, cev pištolja se kretala prema Ledeničinom licu.

Setove su se usne iskrivile. Trebalo je da te ubijem ranije. Isto kao što sam ubio i tvoga oca.

Ledeničine oči su se razrogačile. Ubio simoga oca? Možda se Set nadao da će ta izjava da mu odvрати pažnju, čineći ga dovoljno rasejanim da bi Set mogao da približi pištolj tih poslednjih nekoliko santimetara prema Ledeničinom licu. Ako je tako bilo, Set se preračunao. Umesto da oslabi, Ledenica je luđački kriknuo i, divljačkim naporom snage, odbacio pištolj natrag prema Setovom licu, udarajući prigušivačem o Setovo čelo. Setove oči su izgubile izraz.

Ledenica se popeo preko sedišta, udarivši, Seta u usta. Ti, kopile jedno, šta misliš pod tim da si ubio moga oca? Udario je ponovo Seta preko usana, i one su prsnule. Govori! vikao je, otimajući Setu pištolj. Upravo u času kada ga je okrenuo i stavio prst na obarač, taksi se zaustavio iza sitroena a vrata na njemu su se naglo otvorila. Ledenica je video muškarca i ženu koji su bili obučeni kao sveštenik i kaluđerica prošle noći u vatikanskim vrtovima. Set je udario Ledenicu u stomak. Povivši se, Ledenica je osetio kako je Set zgrabio pištolj ali Setov stisak nije bio čvrst i pištolj je ispao na pod sitroena. Napolju, muškarac i žena su jurili prema kolima. Nemajući vremena ni za šta drago sem da poslušaju svoje instinkte, Ledenica se okrenuo, zgrabio detonator koji se nalazio na prednjem sedištu, otvorio vrata koja su se nalazila na strani okuke i izjurio u gomilu. Njegova povređena raka bolela ga je užasno. Čuo je prugušeni pucanj. Prozor je prsnuo. Prolaznici su se raspršili, vrišteći.

Kada je Dru video sivi Citroen koji se zaustavio ispred njega na ulici, viknuo je taksisti da stane i on. Kroz zadnje staklo na Citroenu video je kako se dva muškarca bore. U jednom je času pomislio da je jedan od njih bio otac Diso, sada već dovoljno osnažen da može da se bori. A onda je video plavu i crvenu kosu dvojice muškaraca kako se otimaju oko nečega što je izgleda bio revolver, i shvatio je da Ledenica i Set pokušavaju da ubiju jedan drugog.

Njihova je borba bila tako intenzivna, njihova pažnja do te mere odvučena od svega drugog, da neće primetiti kada im se Dru i Arlin privuku i savladaju obojicu. Taksi se zaustavio. Dru je izjurio napolje, za njim je išla Arlin, i oboje su potrčali ka Citroenu.

Ali, Ledeničino hrapavo lice naglo se okrenulo u njihovom pravcu. Njegov pogled koji je odavao šok i naglo shvatanje situacije, zamenjen je odjednom izrazom bolakada gaje Set udario pesnicom u stomak. U brzom sledu događanja, Ledenica je zgrabio nešto sa prednjeg sedišta Citroena, izleteo iz kola upravo u času kada je Set podigao sa poda neki predmet, zablenuo se u Drua i u Arlin koji samo što nisu stigli do Citroena i podigao pištolj, istovremeno opalivši.

Zadnje se staklo rasprsnulo. Pešaci su vrištali. Dru i Arlin su legli na ulicu. Dru nije želeo da uplaši taksistu time što bi ranije izvukao pištolj, ali sada ga je izvadio, spreman da uzvratu vatru. Detonator, mislio je stalno. Moram da se dočepam detonatora. Ali sada je uspeo da prepozna predmet koji je Ledenica zgrabio sa prednjeg sedišta pre nego što je izleteo iz sitroena. Mogao je da vidi četvrtasti oblik malog predmeta koji ga je podsećao na kontrolnu kutiju. Predmet je bio u Ledeničinoj desnoj ruci dok se plavokosi ubica probijao kroz gužvu koja se u tom času raspršivala. Istovremeno je pometio i krvavi trag na Ledeničinoj levoj ruci.

Ležeći na ulici, Dru je vratio svoj pogled i usresredio se na sitroen, mšaneći u zadnji prozor. Onoga trenutka kada se pojavio Set, Dru je bio spreman da povuče obarač. Ali, Set je ostao u čučnju, izlazeći kroz zadnja vrata kola prema okuci i uleteo je pravo u gužvu. Nemoćan, Dru nije mogao da puca a da ne pogodi nekog od slučajnih prolaznika. Posmatrao je kako Set beži. IH, ne beži? Sei nije izgledao kao da toliko želi da pobegne koliko da pojuri loveći Ledenicu. Plavokosi muškarac je bežao duž Via Labikana i skrenuo je udesno, nestajući iza ugla. Držeći pištolj, crvenokosi ubica je potrčao za njim.

Šta se desilo da su se okrenuli jedan protiv drugog i postali neprijatelji? pitao se Dru.

Zurio je u sitroen. Sveštenik je ležao preko zadnjeg sedišta. Arlin, izvadi ga odande. Proveri da te ne prati niko. Vрати ga natrag u hotel.

Ali staje sa...?

Dru je viknuo dok je trčao. Idem za njima!

Kučkin sin ide za mnom! Mislio je Ledenica. Čak i kada je skoro sateran u ćošak, i dalje želi da me ubije! .

Ledenica nije čak ni bio svestan da je zgrabio detonator dok je izletao iz sitroena. Potez rake je bio refleksni. Tek kada je rukom krenuo ka pištolju koji je bio zakačen za pojas na leđima njegove jakne, shvatio je da u desnoj ruci nešto drži. Detonator. Prebacio ga je u svoju levu šaku koja je već bila okrvavljena, izvukao je pištolj i pojurio desno od Via Labikana. ,

Očekivao je da će Set pucati u njega, ali ne da ga ubije, ne bar " odmah. Set je želeo da ga ukroti, da ga obezoraža i da ga natera da posmatra kako on pritiska detonator. Nekoliko blokova dalje od Koloseuma, Mi bi u stanju da čuju eksploziju. Tek tada, pošto bi iz svoje pobede izvukao maksimum zadovoljstva, Set bi ubio Ledenicu i još bi mu ostalo vremena da pobegne.

To se ne srne desiti! besneo je Ledenica. Da nije bilo žene. ne bismo se svađali! Set mi ne bi rekao da je ubio moga oca! Sigurno bismo se izvukli odavde! Žena meni ništa ne znači Zbog čega sam je branio od njega? Još jedna misao bila je podjednako nesrećna. Setova arogancija, njegov ponos i njegova mržnja, toliko su ga obuzeli i njime vladali, dok je izazivao i podsmevao se Ledenici, da je on sad izgubio svaku šansu da ispituje sveštenika i da sazna gde mu se nalazi otac.

On je mnogo bezumniji nego Sto sam zamišljao.

Trčeci sporednom ulicom, Ledenica je osetio razdirači bol sa zadnje strane svog desnog ramena. Udarac ga je izbacio iz ravnoteže, okrenuvši ga udesno, gotovo ga obarajući na pločnik. Oko njega je kuljala krv. Mišići duž desne ruke odbijali su da slušaju njegove mentalne komande; šaka mu se protiv volje otvorila. Pištolj je ispao i tresnuo o pločnik. I dalje u stanju da primora dragu ranjenu raku da reaguje onako kako mu to um želi, pritisnuo je detonator na gradi i potrčao sa još više odlučnosti. Ali, gubitak krvi je slabio snagu u njemu. Pred očima mu je igralo. Noge su postajale sve teže. Nije čuo zvuk Setovog oružja sa prigušivačem. Nije ni očekivao da će ga sledeći put uopšte čuti, ali nije sumnjao da će Set treći put da cilja pravo u njegove noge.

Lak sam kao meta. Moram da izađem iz ove sporedne ulice Da pronađem mesto gde mogu da se sakrijem.

Napred, sa desne strane, Ledenica je video građevinu koja je zauzimala polovinu bloka i čija je senka ispunjavala ulicu. Stara crkva! Neujednačeno je trčao prema njoj. U tom času, Set je opalio, ali metak je promašio

Ledemčinu nogu, udarivši o beton na nekih šest metara

Dok mu je u rukama bubnjalo, Ledenica je shvatio da je suviše izložen, da će verovatno biti pogođen ako krene stepenicama velikog glavnog ulaza u crkvu. Požurio je napred, dok mu je sa lica kapao znoj. Jedva je od bola stigao do raskršća i ponovo je skrenuo udesno.

Ali, duž ove ulice spazio je ulaz u crkvu sa strane. Naziv je govorio da je to crkva svetog Klimenta. Set je zašao za ćošak, spreman da nanišani.

Nemajući drugu mogućnost za bekstvo, Ledenica se bacio prema malim vratima crkve, sakupljajući preostalu snagu da ih širom otvori.

Kada je ušao unutra, tresnuo je vratima za sobom i pokušao da ih zaključa, ai nije bilo katanca na njima; jedino brava za ključ. Okrenuvši se, pojurio je dalje, našavši se u prostranoj kapeli koja se pružala sa njegove leve i desne strane. Uz zidove su se redale freske Hrista i svetih apostola. Približio mu se čuvar, govoreći mu da je bazilika zatvorena za turiste posle pola sedam

uveče. Ledenica je projurio pored njega, više osećajući nego videći oltar koji se nalazio sa njegove leve strane.

Impuls mu je bio da se sakrije u prostoriji preko puta za koju se ispostavilo da je sakristija, ali je stražar i dalje nastavljao da protestvuje što je Ledenica ušao i, kada je čuo da su se vrata sa strane crkve naglo i sa reskom otvorila, znao je da će čuvar da privuče Setovu pažnju na njega.

Moram da se sakrijem na nekom drugom mestu.

Desno od sakristije, stepenice su se nekuda spuštale. Krenuo je niz njih, nadole, baš kada su se vrata crkve zatvorila i kada su se začuli odjeci Šefovih koraka koji su žurili za njim. Bilo je moguće da ga Set nije opazio, ali nije moglo da mu promakne da vidi tragove krvi.

Stigao je do odmorišta, skrenuo udesno i sišao još jednim nizom stepenica, a onda zaječao ne samo od bola već i od očaja kada je video da ulazi u dugački prazni hodnik. Čuo je Setove korake kako dolaze sve bliže i pojurio prema vratima na desnoj strani hodnika. Ušao je u drugu baziliku.

Memla četrnaest vekova ispunila mu je nozdrve. Blede svetlosti borile su se da razbiju tamu. Ali, stare senke nisu ga mogle sakriti, ne sa krvlju koja je liptala iz njegovih ruku na pod. Posrtao je pored starih fresaka na kojima su se nalazili rimski plemići i njihove sluge, svi zaslepljeni aurom svetog čoveka, i čuo je kako Setovi koraci žure niz stepenice.

Zurio je prema levoj strani oltara, gde se nalazio neki izlaz. Ako mogu da dođem do njega pre nego što me Set ponovo pogodi, možda ćunaćinačin da ga ja iznenadim. On je tako samouveren i verovatno ne očekuje da ja njega napadnem.

Prestani da se zavaravaš, Nemaš snage. Izgubio si i svoj pištolj.

Ali, imam nož.

Trgnuo se kad je metak odbio parčiće freske sa zida. Setovi su koraci sada bili glasniji. Ali, odjednom se u ovoj donjoj bazilici pojavio čuvar vodič i počeo da viče na njih. Set ga je pogodio. Čuvši telo kako je palo, Ledenica je jedva smogao snage da diše.

U času kad je Set ponovo nanišanio prema prednjem delu crkve, Ledenica je stigao do izlaza koji se nalazio sa leve strane oltara. Prošao je brzo kroz izlaz, začuvši metak koji se odbio o zid iza njega, i video samo još više stepenica. Iako starije od niže crkve koju je upravo napustio, i ove stepenice vodile su takođe nadole. Nije bilo dragog izlaza morao je da krene njima. Odmorište. Skretanje udesno. Prošao je pored oznake Mithraeum i zaterurao sa u sablasnu podzemnu građevinu koja je mogla da datira još iz vremena pre katoličke crkve. Direktno ispod oltara niže bazilike, ostaci dve rimske kuće su se spojili u oblik hrama, ali na iznenađenje, taj hram nije

biohrišćanski već paganski. Iza dve paralelne kamene klupe koje su Ledenicu podsećale na klupe u katoličkoj crkvi, stajao je kip rimskog boga Mitre. Centar hrama zauzimao je jedan oltar na kojem je drugi kip boga glatko izbrijanog, veličanstveno lepog izvodio neku vrstu svetog rituala tako što je presecao biku grlo. Pas, škorpion i zmija pokušavali su da ubiju bika pre nego što Mitra do kraja izvrši svoje žrtvovanje.

U času u kojem je pogledom osmotrio hram, shvatio je da se nalazi uzхваćen u zamku. Čuo je Seta kako se spušta dole, niz niže stepenice, i izabrao je jedno jedino mesto pogodno za skrivanje: iza oltara. Njegova krv padala je na stari kameni pod, skoro kao da je krv iz presečenog bivoljeg vrata tekla niz oltar na njega. Stavljajući detonator u džep, iskoristio je pokretniju levu šaku da izvuče nož, zakačen za korice vezane lastišem za desni ručnizglob. Zadržao je dah, obrisao znoj sa lica, štrečno se u bolu, i čekao.

Set je ušao u hram. Krv ne krije tajne. Znam gde si. Cipele su mu škripale po starom kamenom podu. Njegova senka zalelujala se iznad oltara.

Ledenica je zurio prema crvenokosom muškarcu čije su udarene usne bile naduvene, a krv se na njima zgrušala. Setove oči nikada nisu bile sjajnije. Detonator. Set je ispružio ruku.

Sakrio sam ga pre nego što sam došao ovamo.

Onda nećeš imati ništa protiv ako te pretražim. Set je prišao bliže.

Ledenica se povukao unazad.

Daj mi ga rekao je Set i možda te neću ubiti.

Ubićeš me, u redu je. Ду, nećeš sve dok me ne nateraš da posmatram kako pritiskaš dugmš.

τ,a ri " N" u n?kollko dana kolilco smo bili zajedno izgleda da su ličili na doživotni brak, vidim. Naučio me da čitaš. Set se još više približio. Daj mi detonator.

uzmeš LedeiUCa je nastavio da S povlači unazad. Moraćeš da ga sam Set je odmahivao glavom. Ono što treba da uradim to je da gucam u tebe, ali ovoga puta u stomak i onda da ti pridem još bliže, ivećeš ti, taman da gledaš kako pritiskam dugme, ali nećeš imati snage da me napadneš. Set je podigao pištolj.

Ledeničine misli su letele, u očajničkom smišljanju načina na koji će da odvrati pažnju svoga protivnika. Jesi li zaista mislio ono što si kazao u kolima?

Set je oklevao.

Jesi li zaista ubio moga oca? zapitao je Ledenica.

Zar bih lagao kada istina tako prija? Naravno, ubio sam ga.

Zašto?

Bila je to Halovejeva ideja da tebe umešamo u sve ovo. Ja sam mu rekao da mi ne treba pomoć ali on je insistirao. Nevolja je bila u tome što tvoj otac nije nestao. Ne zaboravi, on je mogao biti sledeći na listi, ali ja nisam želeo da gubim dragoceno vreme i da čeka da se to dogodi. I zato sam ja lično stavio šapu na njega. Setove razderane usne oblikovale su se u osmeh. To sam uradio u tvojoj prodavnici ronilačke opreme, u Australiji. Koristio sam prigušivač. Ubio sam tvoga oca i prodavca dok si ti bio na sastanku sa Halovejevim emisarom. Uvezao sam telo tvoga oca u ciradu i ubacio ga u gepek mojih kola. Učinio sam to na otvorenom, pred očima svih na plaži. Niko nije obratio pažnju. Da li iko ikada obraća pažnju? Vratio sam se do prodavnice i podmetnuo požar u njoj. Opet sam isto kao i ranije bio nevidljiv.

Ledenici se povraćalo. Sta si uradio sa telom?

Unajmio sam čamac, Izvezao se na pučinu. I ajkulama poklonio lep obed. Ledenica je ispuštio zvuk kao da se guši.

Telo je moralo da nestane rekao je Set da izgleda kao da su za to odgovorni Noć i Magla. I tako si se ti nama pridružio i pomagao u traženju drugih očeva.

A šta je sa Halovejevim emisarom? Zašto je on nestao?

Čekao sam ga u njegovoj sobi. Predstaivo sam se. Poveo ga u vožnju. Ubio ga. Nahranio njime ajkule kao što sam ih nahranio i tvojim ocem.

Pretpostavka je bila da ćeš ti, ako i on nestane, da potražiš Haloveja i vidiš da li on ima neke veze sa nestankom. Ja sam to i želeo, da ti tražiš

Haloveja...

I kada sam to i učinio, kao budala sam ti dopustio da me ubediš da si nevin. Pridružio sam ti se.

I bio si od izvesne pomoći, priznajem ti to, kada je trebalo da ščepamo Medičija. Ali, zaista Set je nastavio Halovej je grešio, nisi mi bio uopšte potreban. Nikada se nas dvojica ne bismo složili. Tvoj je otac ukrao ženu koju je moj otac voleo. Tvoja je majka mogla biti moja majka, fse nikada ne bi rodio. Ako je moj otac još živ, akouspem da ga nađem, siguran sam da će biti izvan sebe od radosti zato što sam ubio obojicu, . i njegovog neprijatelja i sina njegovog neprijatelja. To je ironija, zar ne? Kao i naši očevi, i nas dvojica smo se razišli zbog jedne žene. Obećavam ti da će tvoja smrt biti brza, pošto budeš odgledao kako pritiskam dugme na detonatoru.

Gubitak krvi činio je da se Ledenici strašno spavalo. Koncentnši se aovorio je sebi. Nemoj da dozvoliš sebi da kopile pobedi. Obećavaš mi? zapitao je.

Ubićeš me iz cuga? Podigao je svoju skoro beskorisnu desnu ruku ka tački pored svoga desnog uha.

Obećavam ti.

Istom rukom, Ledenica je stavio raku u džep i uzeo detonator, držeći ga i pružajući potom svome neprijatelju.

Stavi ga na pod. Gurni ga prema meni rekao je Set. Nemam snage.

Ne bih rekao.

Srce mu je već očajavalo, ali je Ledenica uradio onako kako mu je rečeno, čuvši kako je detonator grebao po podu dok je leteo prema Setu.

Odlično. Set se sagnuo da uzme detonator. Samo za jednu sekundu skinuo je svoj netremični pogled sa Ledenice.

Ta sekunda će biti jedina šansa koju je Ledenica imao. Trgnuo je svojom bolnom levom rakom iza leđa i izvukao nož, svom snagom koja mu je bila preostala.

Set je trgnuo glavu nagore. Uz psovku, dok mu je bes izbijao iz očiju, nanišanio je. Ali ne dovoljno brzo. Nož je pogodio njegov vrat. oštrica se zarila u Adamovu jabučicu, presekaвши je. Vrh je proizvodio odvratni zvuk grebanja o vratnu kost. Drška se zaustavila u slomljenoj hrskavici.

Set se zateturio unazad, dok mu je lice bilo iskrivljeno od šoka, koža mu je bila skoro sablasno bela odudarajući od grimizne krvi koja je šiknula iz njegovog vrata. Strašna povreda adamove jabučice izazvaće stvaranje izbočme koja će zatvoriti prolaz vazduha u pluća, Ledenica je to znao.

Umreće od gušenja pre nego što iskrvari na smrt. Ali, neće umreti odmah.

Ledenica je posmatrao užasnuto dok je Set žmirkao prema njemu. Miliš da si pobedio, kao da su mu oči govorile. Ali, nisi. Ja i dalje imam dovoljno snage da ponovo pucam u tebe. Obojica ćemo umreti. Ali pre nego što ti odgledaš da ja ovo radim.

Set je držao čvrsto detonator i pritisnuo dugme za aktiviranje.

Ledenica je kriknuo, posrnuvši da ga zaustavi, ali se okliznuo i pao u bazenčić sopstvene krvi.

Set se zateturio unazad da bi bio daleko od dohvata Ledeničine rake i spustio prst prema dugmetu.

Iza stepenica poletala je jedna senka, muškarac koji je bio obučen kao sveštenik u vaticanskim vrtovima. Nepoznati je oslobodio detonator Setovog pritiska i u isto vreme izbacio mu je i revolver iz rake.

Set se okrenuo prema svom iznenadnom napadaču. Uz hnanje, pokušao je da ukloni nož iz svoga grla, ali je nepoznati ponovo gurnuo nož tako da je oštrica ponovo ušla u Setovo grlo. Udarac je bio takav da se nož okrenuo u grlu ustranu, još više šireći rupu u Setovoj adamovoj jabučici. Krv je

pokuljala. Zgrčen, Set je poleteo unazad od snage udarca. Pao je na statue na oltara, okrenuo se da ih ščepa kako bi se pridržao za njih, skliznuo dole i onesvestio se, nepokretan na podu. Njegova je krv padala preko noža koji je Mitra držao ispod bivoljeg vrata.

Ledenica se nije još prilagodio iznenadnom upadu stranca, koji je sada isključio dugme za aktiviranje detonatora i ustremio se na njega, nanišaniвши Setovim pištoljem. Izraz lica ovoga stranca bio je mešavina odvratnosti i besa.

Izvadi me odavde rekao je Ledenicu pre nego što signu vlasti. Nemamo mnogo vremena, ako ti meni pomogneš, ja ću pomoći tebi. Polusvest, jer se gubio, činila je da su mu misli lebdele. Borio se da bude jasan. Reći ću ti sve što budeš hteo. Moj je otac mrtav. Ovo više nije moja bitka. Halovej mora da bude kažnjen.

Halovej? Ko je Halovej?

Za ime sveta, nosi me odavde. Žena koju smo mi kidnapovali u vrtovima. Set je postavio na njeno telo eksploziv.

To znam.

Ali njen muž misli da može slobodno da ukloni bombu ako budu izvan dometa radio talasa. Set ga je slagao. Bomba će da eksplodira ako on proba da razdvoji žice.

Nepoznati je brzo govorio. Možeš li da hodaš?

Mislim da mogu. Ledenicu se skoro onesvestio od bola kada mu je stranac pomogao da se podigne na noge.

Nepoznati je stavio svoju jaknu preko Ledeničinog ramena. Sakriće krv. Ledenicu se naslonio na stranca i, kroz lavirinte hodničića, posrtao je ka izlazu. Sledeće čega je bio svestan, bilo je da se nalazi u podrumskom bazilici. Nije se uopšte mogao setiti da se peo uz poslednje gornje stepenice niti da je prelazio preko gornje bazilike. Jedino je znao da je napolju, da su nestajali poslednju sunčevi zraci na zalasku, da su policijske sirene zavijale približavajući se.

Brže hodaj rekao je stranac, pomažući mu.

Stigli su do ćoška i krenuli u smeru koji je bio suprotan od smera iz kojeg su dolazile sirene.

Još jedan ćošak, i opet su skrenuli.

I ponovo. Dezorijentisan, Ledenicu je imao osećaj da idu kroz lavirint.

Mislim da neću moći duže da izdržim.

Gotovo smo stigli.

Park na južnoj strani Konstantinovog luka, video je Ledenicu. U sve slabijoj svetlosti sunca, turisti su mislili ovom zonom, diveći se inkrustacijama na

spomeniku. Stranac ga je postavio na zemlju, uz jedno drvo. S obzirom na hitnost, ovaj se zaklon Ledenici činio izvanrednim.

Dokle god ne budem počeo da krvarim kroz jaknu koju mi je on dao, neću privući ničiju pažnju.

Ostani tu, vraćam se rekao je nepoznati.

Reci mužu one žene da ne pokušava da ukloni bombu. Ali, stranac je već nestao u gomili.

Prokletstvo, Romule, upozorio sam te da me ne zajebavaš. Gde je do đavola svetenik? Obećao sam ti dva sata da budeš sam sa njim. Vratio sam se i soba je prazna. A na ovom jebenom magnetofonu nema ni reci. Galager je udario pesnicom o svoju šaku.

Šef ispostave besno je hodao po hotelskoj sobi kada je Sol doveo natrag Eriku. Sol se nadao da će videti Drua i Arlin a ne Galagera. Čekao je napolju, izvan Koloseuma, očekujući da će se iz parka preko puta ruševina pojaviti njegovi prijatelji. Kada nisi došli, pokušao je da ih pozove na telefonsku govornicu za koju su se prethodno bili dogovorili. Ali prvi put niko nije odgovorio, a dragi put ga je jedna ljuta žena pitala da li je on Luidi i ako jeste, kako može da dopusti da toliko čeka. Tada je već prošlo sedam sati i vreme kada su mogli da uspostave vezu. Pun zlih slutnji zaključio je da je hotelska soba jedino mesto gde Dru i Arlin znaju da mogu da stupe u vezu sa njim. Osim toga, hotelska soba će njemu pružiti samoću koja mu je neophodna da skine eksploziv sa Erikinih leđa. Vodeći je, mahnuo je rakom prema taksiju, i vratio se u hotel što je brže mogao.

Ali sada, kao šlag na svu napetost koju je osećao, morao je da još raspravlja sa Galagerom.

Sveštenik nije bitan rekao je Sol. Dobio sam natrag svoju ženu. I to je sve do čega mi je stalo.

Hoćeš da kažeš da je sveštenik nestao zato što si ga ti zamenio za tvoju ženu?

Da! I ponovo ću ako bude trebalo! Ispitao sam ga, ne brini! Održao je reč! Imam mnogo toga da ti ispričam! Ali ne pre nego što sa ovim ne izađem na kraj! Sol je skinuo kišnu jaknu sa Erike pokazujući Galagera metalnu kutijicu koja je bila prikačena metalnim pojasom za njenu kičmu.

Galager je bio zapanjen. Isuse Hriste, to je bomba.

Erika je nešto prošaputala što je bilo nejasno; polako ju je napuštala droga. Sol ju je postavio na krevet i počeo da proučava aparat koji je bio vezan za pojas. Moraću da slomim bravicu ili daisečem pojas. Ali, pojas je vezan za kutijicu. Čela stvar bravica, pojas i kutijica formira stalno kolo struje.

Onda to znači da bi bomba mogla da eksplodira ako prekineš kolo.
Set mi je rekao da je sigurno onoga časa kada on ode izvan dejstva radio talasa.

Set? Ko je dodavola, Set?

Objasniću ti kasnije. Prvo moram... Sol je krenuo rukom ka žicama, skamenivši se kada je čuo kucanje na vratima. Okrenuo je svoj zabrinuti pogled prema zvuku.

Galager je krenuo da otvori.

Ne! Čekaj! rekao je Sol. Posumnjao je da su Dru i Arlin u hodniku, a nije želeo da ih Galager vidi.

U čemu je problem, Romule? Još jedna tajna?

Galager je otvorio vrata; Solova sumnja bila je polovično tačna. Na vratima je stajala Arlin, držeći poluonesvešćenog sveštenika.

Ko ste dodavola vi? upitao je Galager.

Sol se srušio u stolicu.

Arlin je oklevala jedan čas, a onda je popustila kada ju je Galager povukao zajedno sa sveštenikom u sobu.

Romule ko je ova žena? Galager je insitirao, zaključavajući vrata.

Prijateljica.

To nije dovoljno dobro objašnjenje.

To je sve što ti je potrebno da znaš. Dobio si natrag sveštenika. To je ono što si želeo, zar ne? Zahvaljujući njoj. Nemoj da postavljaš pitanja ko je ona.

Arlin je dovela sveštenika do kreveta i stavila ga da legne, na drugu stranu od Erike.

Sveštenika, natrag? Galager je rekao. Ne, to nije ono što sam jahteo.

Voleo bih kada bi se već jednom odlučio.

Ja ne želim njega. Ja želim ono što on zna. A pošto budem saznao o Očinstvu, što ga se pre oslobodim to bolje.

On je ubio kardinala Pavelića. On je pokušavao da sabotira Očinstvo kamena. I što je još bolje, on će moći da ti kaže gde možeš da pronađeš bar još tuce nacističkih ratnih zločinaca.

Galager je zinuo od iznenađenja.

Sol se okrenuo ka Arlin. Drago mi je da te ponovo vidim. Kad nisam mogao da stupim u vezu... Kako si uspela da dobiješ natrag sveštenika? Dru? Gde je Dru?

On je otišao za Setom i Ledenicom rekla je Arlin.

Ledenica? Galager je izgledao još više svezan u čvor. Dru? Sol i Arlin nisu ni obraćali pažnju na njega.

Kako je tvoja žena? zapitala je Arlin. Je li sa njom sve u redu?

Još je grogi zbog droge. Ne izgleda kao da su joj naneli neko zlo.

Prelepaje.

Jeste. Sol je osetio suze u očima. I pametna i smešna i prijazna. Jaka, možda jača nego što sam ja na svaki način. Ne znam šta bih radio bez nje.

Da li bi neko, molim, vas, bio tako milostiv da mi kaže šta se ovde zbiva? rekao je Galager.

Posle drugog svetskog rata, kardinal Pavelić je pomagao nacističim ratnim zločincima da pobjegnu pred saveznicima rekla je Arlin. Godinama je međutim išao njihovim tragom. Ucenjivao ih je da bi zauzvrat ćutao o svemu. Njegov pomoćnik... Arlin je pokazala prema ocu Disou ... otkrio je ono što je kardinal radio. Otac Diso pripada Očinstvu kamena ali on mrzi ciljeve reda. Svoj je položaj koristio da bi sabotirao red. U kardinalu je video samo krajnji primer korupcije u okrilju Crkve. Ne samo da je ubio kardinala. Odlučio je i da kazni ratne zločince koje je kardinal štitio.

Kazni? Kako?

Sol je pomogao Arlin u objašnjavanju. Otac Diso je dao informaciju operativcu Mosada čija je porodica ubijena i koji i sam jedva da je izvukao živu glavu iz Dahaua. Zamisao je bila da će neko, ko je prošao kroz tolike patnje i još ih oseća u sebi, a pritom je uvežban i ima iskustvo i izvore informacija, biti sigurniji instrument kazne nego suđenja koja mogu da traju godinama.

Kazne? Misliš li na osvetu? zapitao je Galager. Da li se otac Diso nadao da će operativac Mosada da ubije naciste?

Sol je klimnuo glavom. Nisam sasvim siguran u ostatak cele priče, ali moja je pretpostavka da je agent Mosada njegovo je ime Efraim Avidan, uzgred shvatio da mu je potrebna pomoć. Mislim da je uspostavio vezu sa drugim operativcima Mosada koji su Mi u koncentracionim logorima i da je osnovao sa njima tim. Ti su operativci dovoljno stari da su svi u penziji. Mnogi od njih su udovci. Oni imaju slobodu, i političku i ličnu, da rade ono što žele. U Beču je Eriki i meni naša veza sa Mosadom dala spisak sa imenima ljudi. Svi su odgovarali ovom profilu koji sam ti upravo opisao. U toku poslednjih nekoliko meseci, svi su oni nestali. Ja mislim da su se oni udružili i da su se pripemali za svoju misiju.

Nestali? Galager je zapitao. To i dalje zvuči kao... Izgledalo je kao da se soba smanjuje.

A šta je sa onom dvojicom koje si spomenuo... Set i Ledenica? Onisuubice. Sinovi nacističkih ubica. Mislim da su njihovi očevi

ratni zločinci koje je kardinal štitio. Ako je Avidanov tim krenuo na njihove očeve, onda bi Set i Ledenica želeli da znaju ko to čini i zašto. Izgleda da su zaključili da je kardinal ključ cele zagonetke. Akosu otkrili zašto je kardinal nestao, onda su otkrili i zašto su ovi ratni zločinci posle toliko mnogo godina postali mete.

Galager je pokazao prema Arlin. A kako se uklapaš u sve ovo? Ko je Dru? Nema više pitanja presekao je Sol. Erika je sve što je u ovom trenutku važno. Ja moram da skinem ovu prokletu stvar sa nje.

Tog popodneva, Sol je bio zamolio Arlin da kupi metalne pincetmakaze koje su mu bile potrebne da skine pojas sa Erike, kada Set ode van dometa radiotalasa. Sada je Arlin stavila ruku u torbu i izvadila ih, pružajući ih Solu.

Stavio ih je uz metalni pojas i oklevao. Arlin, možda bi ti, Galager i sveštenik trebalo da odete odavde. Za slučaj da sve odleti u vazduh. Ako misliš da je tako rizično, onda nemoj ništa da preduzimaš. Sol je odmahnuo glavom. Recimo da Set nije izvan dometa radio talasa. Rekla si da ga Dru juri. Set bi mogao da pritisne detonator. Možda bi trebalo da svi odemo odavde rekao je Galager. Telefoniraću Agenciji i tražiću stručnjake za eksploziv.

Dok oni dođu, može biti prekasno. Sol je proučavao žice koje su bile prikačene za metalni pojas i za kutijicu. Osim... možda... Da, to bi moglo da uspe. Požurio je da isključi lampu koja se nalazila na komodi. Ruke su mu bile klizave od znoja, ali je metalnim makazicama presekao gajtan u osnovi lampe kao i utikač na drugom kraju gajtana.

Šta to radiš? pitao je Galager.

Sol se koncentrisao tako jako da nije odgovorio. Lagano je pritisnuo makazice o gumenu izolaciju gajtana, presekao na mestu udaljenom pet santimetara od kraja gajtana a onda vrhovima makaza koje su bile nalik pinceti oljuštio izolaciju, oslobađajući žice. Vratio se do Erike i zakačio jedan kraj gajtana za golu žicu koja je vodila od metalne kutijice do pojasa. Drugi kraj gajtana je prikačio za drugu golu žicu koja je vodila od kutije do pojasa. Bojao se da će bomba eksplodirati ako preseče pojas i prekine kolo struje. Ali, sada je gajtan lampe preuzeo istu funkciju koju je imao i pojas. Teoretski, sada je mogao da preseče pojas, a kolo struje neće bit prekinuto. Teoretski.

Mislim rekao je Sol da je sada pravo vreme za sve vas da odete iz sobe.

Ne raspravljajući, Arlin je podigla sveštenika sa kreveta. Galager, hajde da se prošetamo hodnikom.

Romule? Sol je čekao. Srećno. Hvala.

Galager se nacerio. Ti si zaista nešto posebno.

Deset sekundi kasnije, Sol je bio sam sa Erikom u sobi.

Osećajući bol od prevelike ljubavi, postavio je makazice na prenji deo pojasa i presekao ga.

Telefon je zazvonio tačno u sekundi u kojoj je očekivao eksploziju. Oštri zvuk mu je igrao po ivici nerava; srce mu se steglo.

Sranje!

Telefon je ponovo zazvonio.

Pokušao je da usredsredi pažnju, radeći što je mogao brže ali oprezno, skidajući pojas i bombu sa Erikinog struka. Pažljivo da ne pomeri žice koje je povezao za pojas, postavio je čeli aparat na stolicu.

Telefon je stalno zvonio.

Sčepao je slušalicu.

Ja sam, Dru! Za ime Boga, ne pokušavaj da skineš bombu sa tvoje žene! Set je lagao! Bomba je nameštena da eksplodira kada se kaiš skine!

Sol je pao na krevet i počeo da se srne je. Sada mi to kažeš?

Šta...?

Sol je zarežao. Znao je da zvuči histerično, ali opuštanje je bilo toliko prijatno da nije mogao da se više suzdržava. Sve je u redu. Bomba nije više na njoj.

Kako si, blagi gospode, uspeo da to uradiš?

Solov smeh je pokazivao koliko oseća prema svome prijatelju.

Dru je bio jedina osoba koju je znao a koja je umela da jedno objašnjenje pretvori u zvuk molitve. Uz malu pomoć gajtana od lampe. Ispričaću ti sve kada se budemo videli. Ali, jesi li dobro? Arlin je rekla da si otišao da juriš Seta i Ledenicu.

Da... Set je mrtav. Ledenica ga je ubio. Šta?

Ledenica je ranjen. Ako mu budemo pomogli, obećao je da će nam kazati sve što želimo da znamo.

Istoga časa, Sol je ustao. Gde bi trebalo da se nađemo?

U parku na južnoj strani Konstantinovog luka. Tamo sam ostavio Ledenicu. Cekaćemo se u ulici San Georgio.

Jesi li siguran da mu možemo verovati?

Jesam. On mi je rekao da ti kažem da ne pokušavaš da skidaš kaiš sa žene.

Nije morao da nas upozori. Nije morao da pomogne Eriki. Kada budemo razgovarali sa njim, ti mi da ćemo dobiti od njega poslednje odgovore koji su nam neophodni

Tamo sam za dvadeset minuta rekao je Sol. Spustio je slušalicu natrag u ležište i požurio iz sobe napolje, prema Arlin, Galageru i svešteniku u hodniku. Arlin, molim te ostani sa Erikom. Pazi je. Pojurio je prema liftu. Sačekaj jedan jebeni trenutak rekao je Galager. Ja sa tobom nisam završio. Gde pa to misliš da ideš?

Idem da se nađem sa prijateljem i da dovedem ovamo Ledenicu. Reci tvom lekarskom timu da nam je opet potreban. Kada je video da je liftu potrebno dugo da dođe gore, Sol se sjurio niz požarne stepenice.

Tama i kaos uličnih svetiljki bacali su Sola u očaj, jer nije mogao da vidi Draa i Ledenicu dok je jurio pored Konstantinovog luka, vozeći unajmljena kola niz ulicu San Georgio. Pešaci su se tiskali po pločnicima. Trebalo je da pitam Draa na kojoj će strani ulice biti.

Ali, Dru se odjednom pojavio ispred njega, sa rakom prebačenom preko Ledenice kao da drži nekoga ko se napio. Sol je skrenuo u tom pravcu, začuvši besne automobilske sirene iza sebe i zaškripao je kočnicama na uglu ulice. Onoga časa kada je Dru pomogao Ledenici da uđe na zadnje sedište automobila, Sol je dao gas.

Ledenica je imao na sebi jaknu koju mu je dao Dru. Lice plavokosog ubice bila je blede, baš kao i kosa. Krv je natopila rukave jakne.

Koliko je gadno ranjen? zapitao je Sol.

Pogođen je u oba ramena. Jedan je metak prošao kroz rame. Koliko ja mogu da ocenim, drugi je metak ostao u mesu. Gubi se.

Halovej prošaputao je Ledenica.

Ko je Halovej? Sol je pogledao u Drua.

Nisam još ni ja otkrio. Ko god da je, Ledenica ga sigurno ne voli.

Vratiću tom prokletom kućkinom sinu Ledenica je petljao. . Zašto? zapitao je Sol.

Poslao Seta da ubije moga oca rekao je Ledenica.

Zašto bi Halovej...? Jeli on Izraelac?

Ledenica je počeo da se smeje. Ne.

Ovo je besmisleno. Sol je skrenuo za ćošak. Ako Halovej nije Izraelac, zbog čega bi on bio umešan u tim koji juri naciste?

Noć i Magla prošaputao je Ledenica.

A kako se tek ovo uklapa? zapitao je Sol. Noć i Magla su bili nacistička teroristička taktika u vreme drugog svetskog rata.

Pitam se da li... Da li je moguće da je on nama sada objasnio metod osvete izraelskog tima? zapitao je Dru.

Sol se stresao dok je skretao za drugi ćošak. Korišćenje nacističke taktike protiv svojih neprijatelja? Otimanje ratnih zločinaca i primoravanje njihovih

porodica na patnju baš kao što su jevrejske porodice patile za vreme holokausta? Eriku? otac da bude umešan u to bezumlje?

Strast za osvetom rekao je Dru. S obzirom da su moji roditelji ubijeni, ja znam sve o mržnji. Ja sam se pretvorio u mržnju za toliko godina. I znam da kada pozajmiš taktiku svog neprijatelja, postaneš isti on. Naučićeš da mrziš sebe.

Sol se prisetio mržnje koja je bila u njemu kada je krenuo i uio svog kaopravogoca da bi osvetio smrt svog brata po mleku. Ali izravnavanje računa u Krisovo ime nije mu donelo satisfakciju, već samo strahovitu prazninu. Moram da nađem Erikinog oca. Moram da ga zaustavim. Halovej šaputao je Ledenica.

Ko je on? zapitao je Dru. Ako nije Jevrejin...

Slikarev sin.

Oh, Bože moj Sol je rekao. Slikar je bio nadimak pomoćnika SS komandanta u logoru smrti Majdanek. Iz dana u dan, on je prosleđivao to je njegova reč, tako je on o tome mislio, kao o sistemu, kao o delu tekuće trake hiljade zatvorenika kroz gasne komore i peći. Noću je slikao idilične pejzaže šuma i livada.

Dali je Halovejev otac bio pomoćnik komandantauMajdaneku? Dru je zapitao Ledenicu.

da je Noć i Magla kidnapovala mog oca. Gde je Halovej sada?

Sklonu ako ne dobije transfuziju Dru je

nećemo moS da ga promovamo neopaženo u hotel Potrebno nam j skSe Galager mora da nam kaže gde ćemo naći njegov lekarski tS Solse zausta™ na okuci i izvukao iz kola, krenuvši prema telefonskoj 9°™ . cu . Gde je Halovej?

Kičener. Blizu Toronta. U Kanadi.

Uprkos kiselini koju je osećao u stomaku, Miša Plec je progutao još jedan veliki gutljaj hladne kafe i suzdržao svoj impuls da pojuri dole niz hodnik prema komunikacionom centru u suterenu štaba Mosada u Tel Avivu. ВДо je tek jedanaest uveče, podsetio se. Operacija Spašavanje tek će se odigrati za jedan sat, a u međuvremenu njegov tim je bio pod naredbom da se ne javlja. Osim toga, samo bih smetao tamo dole, mislio je. Ja sam uradio moj posao. Plan je stalno proveravan.

Pa ipak, bojao se da bi informacija koju mu je poslao Jozef mogla biti netačna. Provera krijumčara, vremena i mesta isporuke, i šifri za prepoznavanje bila je nemoguća. Da je umesto Jozefa to javio neko drugi, da je u pitanju bila manja opasnost po Izrael, Miša ne bi reskirao da dela.

Ali, pod ovim okolnostima, ništa ne uraditi bio bi veći reskir. . Njegovi su pretpostavljeni, sada nerado, morali da se slože sa njim.

Vrata njegove kancelarije su se otvorila. Mišin je pomoćnik uleteo unutra, a njegovo iscrpljeno lice pokazivalo je znake uzbuđenja. Upravo se javio Romul.

Mišina ramena su se ispravila. Nadao sam se tome. Gde je on?

U Rimu.

Kako je stupio u vezi sa nama?

Preko CIA. Pomoćnik je pružio Misi papir sa brojem koji je bio napisan. On hoće da mu telefoniraš odmah.

Poruka je bila zbunjujuća. Kada je Miša poslednji put video Sola, bilo je moguće da je Agencija umešana u pokušaj njegovog ubistva, pa čak i da nije bila umešana, naterala je Sola da se udalji od Mosada. Kako onda Sol sada koristi jednu od Agencijinih veza? Da li Sol ima nevolja sa njima? Šta ako je poruka neslana šala?

Ali, iako zbunjujuća, poruka je bila takođe dvostruko blagoslovena. Ne samo što je jedva čekao da razgovara sa Solom i sa Erikom, nego je bio zahvalan što je na taj način njegova misao bila odvojena od čekanja vesti u vezi sa operacijom Spašavanje. Uzeo je slušalicu svog sigurnosnog telefona i okrenuo broj. Statika preko Sredozemnog mora je pucketala. S druge strane linije, telefon je samo jednom zazvonio pre nego što je Solov prepoznatljivo promuli glas rekao Halo?

Ovde Pustinjska šarka. Možeš li da govoriš slobodno tu gde se nalaziš?

Ja sam u skloništu Agencije. Rekli su mi da je telefon siguran. Jesi li u nevolji?

Sa Agencijom? Ne, oni saraduju. Treba mi mnogo vremena da objašnjavam. Solov je glas bio ubrzan. Saznao sam neke uznemirujuće stvari u vezi sa Erikinim ocem.

1 ja sam rekao je Miša. Dva puta je u poslednja dva dana, poslao za mene poruke. Imam i vizuelnu potvrdu živ je. Reci to Eriki. Njen je otac živ, i nije u zarobljeništvu. Želi samo da bude van svega, da se skloni. Izbegao je dva pokušaja praćenja. Poruke koje mi je poslao...

U vezi sa nacistima? Sol je zvučao iznenađeno. On vam je to rekao?

Nacistima? Miša je pritisnuo jače telefonsku slušalicu uz uho. O čemu to govoriš?

O ratnim zločincima. Zbog toga je Jozef nestao. On i Efraim Avidan i drugi bivši operativci čija se imena nalaze na spisku koji si nam dao saznali su gde se kriju nacistički ratni zločinci. Osnovali su tim i krenuli na njih.

Miša je bio previše zapanjen da bi mogao da govori.

Solov je glas u sebi otkrivao još veću hitnost. Ako ti to Jozef nije kazao, šta je onda bilo u porukama?

Čak i na telefonu koji je siguran kao ovaj, ne smem da reskiram da ti kažem. Imao je informaciju koja je bila od životne važnosti za Izrael. To je sve što mogu da kažem. Do sutra u podne, a onda ću moći da ti objasnim.

Do sutra u podne sve može sasvim drugačije izgledati. Jozef bi mogao već da učini nešto što će ga kasnije proganjati do kraja života. Zbog njega, zbog Erike, ja moram da ga zaustavim. Rekao si da je nestao ponovo. Imaš li bar ideju gde se nalazi?

Stalno se kreće. Njegove poruke stižu iz različitih zemalja. Prvo Sjedinjene Američke Države, onda Kanada.

Jesi li rekao Kanada? Je li to važno?

Gde u Kanadi? Sol je zahtevao. Koji grad?. Toronto.

To sam i mislio.

Šta ne valja? Miša je zapitao. Znaš li ti zašto je Jozef otišao tamo?

Sin jednog naciste živi blizu Toronta. Otac mu je bio Slikar, pomoćnik komandanta u Majdaneku. Ime njegovog sina je Halovej.

Ime je primoralo Mišu da hvata vazduh, kao da ga je neko udario. Zeleo je da kaže Solu da je Halovej bio jedan od trgovaca oružjem čije je ime Jozef otkrio u svojoj poruci. Ali nije se usuđivao da o njemu govori dok se operacije Spašavanje ne privede kraju. Kada se tim zdravo vrati kući, on će da pusti da procuri informacija koja će naterati Libijce da misle da je Halovej umešan u misiju, i onda će on biti slobodan da ali samo pod garantovanim sigurnim uslovima objasni Solu.

Moram da prekinem rekao je Miša. Pozvaću te ponovo sutra u podne. Ovo je važno. Nemoj dalje da preduzimaš ništa. Samo čekaj na moj poziv. Imam informaciju za tebe.

Miša je prekinuo vezu.

Zvuk slobodne veze. Rasejano, Sol je sedeo pored telefona i okrenuo se prema skromnoj dnevnoj sobi ovog skrovišta, na imanju izvan Rima.

Skrovište je bilo pretvoreno u mesto za hitne medicinske usluge. Ledenica, čija je koža skoro bukvalno i imala boju sledenog, ležao je na previjenom krevetu, sa bocom plazme iz koje je kroz cevčicu tekla tečnost u njegovu raku. Isti doktor koji je brinuo za oca Disoa, sada je dezinfikovao i šio ranu na Ledeničinoj levoj ruci. Stavio je povesku i vezao je.

Sada dolazi teži deo rekao je doktor. Počeo je da proučava podatke na portabl monitorima. Srce mu je aritmično. Pritisak krvi nizak. Disanje...

Dajte mu stalnokiseonik rekao je jednom pomoćniku.

Misliš li da bi mogao da umre? zapitao je Sol.

Sa dve rane od metka, pokušao je da obori rekord na sto metara. Svaki pokret mu je isumpavao još više krvi. Da umre? Biće čudo ako preživi. A još mora da preživi i moje kopanje po njegovoj dragoj raci dok tražim metak.

Ne može umreti!

Svi smo smrtni.

Ali, meni je neophodna još jedna informacija od njega!

Onda ga pitaj sada. Pre nego što krenem da ga obrađujem. Za petnaest minuta, ako ostane živ, neće progovoriti više do sutra u noć ni reci.

Svestan doktora i njegova dva pomoćnika, Galagera koji se muva napeto iza njih, Draa koji je stajao nesigurno u otvorenim vratima iza kojih je Arlin držala na oku Eriku i oca Disoa, Sol se nagnuo nad Ledenicu. Uzeo je gazu i obrisao znoj sa Ledeničinog lica, iskrivljenog od bola.

Čuješ li me?

Ledenica je slabašno klimnuo glavom.

Kažu da ćeš možda umreti. Ali, ako ostaneš u životu, ja ti garantujem da će te, kada ozdraviš, pustiti mirno.

Za ime sveta Galager je rekao nije na tebi da to obećavaš. Sol se okrenuo prema Galageru. Ja ću obećati sve ako će me to dovesti do odgovora koje želim. Od samog početka ja sam ti govorio da je ovo stvar lične prirode. Ali, više se to ne tiče samo oca moje žene. Radi se o mojoj ženi. Kada ona sazna šta njen otac namerava, nikada mi neće oprostiti što nisam učinio ništa da ga sprečim. Pokušaj da ti sprečiš mneijaću...

Šta ćeš da mi uradiš? I šta ćeš onda ti postati? Draga verzija njenog oca?

Galager je zapitao.

Sol je oklevao, svestan istine koju je Galager upravo izgovorio. Ali, njegova odanost Eriki samo ga je primoravala da tera dalje. Ne, postoji razlika. Ovo nije mržnja. Ovo je ljubav.

Možda je u tom slučaju još gore.

Slušaj, žao mi je. Nisam mislio da ti pretim. Ali, moraš dashvatiš. Sol se ponovo nagnuo prema Ledenici. Reci mi ono što mi je potrebno da znam. Iskoristi svu snagu koju imaš. Živi. I bićeš slobodan. Ili ću ja umreti štiteći tebe.

Pakleno obećanje, prošaputao je Ledenica.

Računaj na njega.

Ledenica je ovlažio jezikom svoje suve usne. Šta... ti treba da znaš?

U kolima, dok smo dolazili ovamo, rekao si mi da Halovej živi u blizini Toronta. Mesto se zove Kičener. Koncentriši se. Kako mogu da se dočepam Haloveja? Gde je...?

Kičener? Ledeničin je glas bio slabašan, kao šuštanje mrtvog suvog lišća. On živi... bolno gutanje ... odmah izvan njega. Autoput četirinulajedan... zapadno od Toronta... osamdeset kilometara... izlaz broj...

Sol se napeo da čuje svaku reč.

Ponoć. Sredozemno more. Južnood Krita, severno od Libije. Kapetan teretnog broda Meduza osetio se nelagodno zbog signalne lampe koja je svetlela iz mraka sa desne strane njegovog broda. Njegov sastanak sa libijskim brodom koji je trebalo da preuzme teret bio je zakazan za tri sata ujutra. Sada je bilo tri sata ranije, a on nije bio na vreme obavešten o promeni rasporeda. Od jedanaest sati uveče on čuti i ne šalje nikakve signale, baš kao što i Libijci treba daučine, kako neprijatelj ne bi otkrio isporuku. Prema tome, i da jeste došlo do izmene u rasporedu, njemu ne bi moglo da bude preneseno. Važna stvar je bila ta da signal koji mu je slat ide prema dogovorenoj šifri. Dao je naredjenja za prijem i potvrdu koda, što je trebalo da se signalnom lampom pošalje sa njegovog broda, onda je čekao i opustio se kada su Libijci odgovorili daljom potvrdom lozinke. Što se pre oslobodi tereta, to bolje. Dimnjak broda pojavio se iz mraka i stao blizu, ali opet na sigurnoj udaljenosti od Meduze koja je plutala u vodi. Sa suprotnog broda spuštene su čamci, a motori su počeli da brundaju. Kapetan je naredio svojim ljudima da spuste merdevine od konopca i da budu spremni da brodskom dizalicom prenesu teret. Čamci za preuzimanje robe pristali su uz Meduzu. Uz merdevine od konopca pojurili su ljudi. Kapetanov osmeh dobrodošlice izgubio se u času kada je video da su ti ljudi nosili maske, da su u rakama držali automatske puške, da su savladali Meduzinu posadu, primoravajući je da uđe u čamce za spašavanje. Cev pištolja spustila se o njegovu glavu.

Kriknuo je.

Nošen talasima u čamcu za spašavanje, posmatrao je Meduzu koja je dobijala na brzini, nestajući u noći sa mašinskim puškama, puškama sa bajonetima, plastičnim eksplozivima, granatama, municijom, raketnim minobacačima i oružjem sa termičkim navođenjem u vrednosti od sto miliona dolara. Dva člana iz grupe koja ih je napala išla su za Meduzom u motornim čamcima kojima su i došli ovamo. Ono što je on mislio da je libijski brod bila je zapravo platnena sHueta broskog dimnjaka koju su otimači zatakli iznad jednog od motornih čamaca. Posumnjao je da će slična silueta biti postavljena i na palubu Meduze, da bi izmenila njen izgled i svima koji bi je gonili stvorila poteškoću da je i prepoznaju. Novo ime će verovatno biti nafarbano preko njenog originalnog. Do sutra ujutra, pirati će stići do sigurne luke. Kapetan je dotakao glavu na mestu gde je udaren

pištoljem. Pitao se samo kako će dođavola da objasni Libijcima kada budu stigli, i samo se obrecnuo na svoju posadu da vesla što brže može. Kuda? Kakve to sada veze uopšte ima? Samo da bude što dalje odavde. Dalje od Libijaca koji nisu bili na glasu po svome razumevanju a još manje po svojoj milosti.

Sada potpuno pri svesti, Erika je pokušavala da pobedi svoju zbunjenost, da primi sve što joj je Sol govorio: kako su on, Dru i Arlin ujedinili snage, i šta se desilo posle njene otmice. Zapanjenost se pretvorila u šok dok je slušala sve što su saznali.

Tim ubica? Moj otac i Avidan i dragi... sedamdesetogodišnji starci... nestali zato što su krenuli da se osvete nacističkim ratnim zločincima?

To ne mora biti i sve što oni rade. Ima i gore?

Dru je pomogao Solu da objasni. U kolima je Ledenica spomenuo Noć i Maglu. On nije mislio na nacističku Noć i Maglu. Mislio je... Mi mislimo da tvoj otac i njegov tim nisu bili zadovoljni kažnjavanjem ratnih zločinaca za koje su znali. Mislimo da su doneli odluku da drže u strahu decu nacista. Da na isti način vrate očevima.

Iznenadno razumevanje Eriki je dalo snagu da ustane sa kreveta.

Zar ne vidiš? Ako je suština da se muče očevi kako bi se sinovi držali u strahu, onda to znači da su očevi još živi. Inače, osveta nije potpuna. Nacisti moraju da znaju da se njihova deca muče. Oni moraju da pate zbog saznanja da pate oni koje oni vole. Postoji šansa da se moj otac i njegova grupa zaustave pre nego što ubiju.

Dru se nasmešio. Sol je bio u pravu kada je rekao koliko si pametna.

Ako sam tako pametna, zbog čega onda ne kličem oduševljeno mome ocu? zapitala je Erika. Deo mene želi da se sa njima srede računi.

1 deo mene to isto oseća rekao je Sol. Možda sam zato toliko i ljut što pokušavam da ih zaštitim.

U tome i jeste stvar rekao je Dru. Deo vas želi osvetu. Ali, samo deo vas. Ja se osećam kao čovek sa strane bez prava na mišljenje. Moji rođaci nisu bili tako ubijeni u holokaustu. Monarod nije bio proganjan niti skoro istrebljen. Ali, kada mislim o SSovcima, osećam se tako užasno besno da želim da... Uzdahnuo je. Neki od njih sigurno nisu bili toliko ludi da veruju u ono što su učinili. Oni su se samo stopili u ludilo oko sbe. Da bi zaradili za život. Da bi ishranili svoje porodice. Daje samo dovoljan broj takvih hipokrita protestovao dovoljno odlučno...

Ali, svet nije takav rekla je Erika.

Mi jesmo kazao je Dru. Zbog togasmomii odbili da nacističke metode budu iskorišćene protiv nacista. Jer, odbijamo da postanemo slični nacistima. Zar

zbog toga nije bio i Nirnberški proces? Ne osveta, već razum i zakon. Verajte mi, ja želim da vidim da su ti ratni zločinci kažnjeni. Ne tiče me se koliko su oni stari. Oni moraju da budu kažnjeni. Smrtnom kaznom, prema mom mišljenju. Jedan apsolutni zločin povlači za sobom apsolutnu kaznu. Ali, ne da je sprovede pojedinac, ne isključivo na bazi besa, ne bez društvene sankcije.

Ali, kako...? Erika je posrnula, hvatajući se rukama za krevet.

Jesi li dobro? Sol je požurio do nje i zagrlio ju je.

Klimnula je glavom, puna zebnje i žurbe da završi svoje pitanje.

Kako ćemo zaustaviti moga oca?

Toronto rekao je Sol. Halovej živi u blizini. Tvoj je otac poslednji put viđen tamo. Osećaš li se dovoljno jakom da putuješ?

Čak i da se ne osećam, rekla bih obrnuto. Zbog mog oca. Ali, da li se osećaš?

Da. Nabavi dve karte za prvi slobodni avion.

Četiri rekao je Dru.

Erika je pogledala u njih, iznenađeno.

Arlin koja je slušala ćuteći, zakoračila je napred. Slažem se sa Druom. Četiri karte. Idemo zajedno. Ali, vine...

Moramo? Je li to ono što si htela da kažeš?

To se ne tiče vas. Erika je odmahnula osećajući se neprijatno, n^{TM} ie zvučalo ružno. Nisam tako mislila. Ali, on je moj otac Ovo je fg^ojerazrnekao je .

rekao je Dru. Mi nemamo obavezu. Ali, svejedno, idemo i mi.

Vi me čak i ne poznajete. Upoznaćemote.

Jozef Bernštajn je sedeo sam u tamnoj dnevnoj sobi kuće u Torontu koja se pretvorila u zatvor. Pokušao je da se opusti pre sutrašnje napetosti.

Nekoliko minuta mira.

Sedamdeset mi je, mislio je. Drugi stan muškarci... moji drugovi spavaju gore. Podjednako stari muškarci moji neprijatelji naši su zatvorenici Sutra, posle više od četrdeset godina, ispuruću moju zakletvu koju sam sebi dao u mladosti. Da osvetim moju porodicu. Da kaznim čudovišta kao što su ona mene kaznila.

Er Kanadin DC10 sleteo je u Toronto nešto posle dva popodne. Solov organizam još je bio naviknut na rimsko vreme gde bi sunce sada bilo na zalasku, a ne blještalo iznad njega. Prošle noći spavao je malo i bio je iscrpljen. Noge su ga bolele zato što nije vežbao.

Arlin i Dru su rekli da se osećaju kao i on. Ali, Erika je imala višak energije. Briga za oca bila joj je veliki podstrek i naterala ju je da odmah uzme sve u

svoje ruke čim su prošli kroz pasošku kontrolu i kroz carinu. Pronašla je šalter za iznajmljivanje kola i dvadeset minuta kasnije vozila je grupu izvan aerodromskog kompleksa, uputivši se prema autoputu 401.

Saobraćaj je bio relativno gust, a većina vozača nije vodila računa o ograničenju brzine od sto kilometara na sat. Ali Erika nije želela da ima nevolje sa policijom pa je, uprkos svome nestrpljenju, vozila dozvoljenom brzinom. Popodnevno sunce bilo je jako. Uključila je erkondišn u limuzini i gledala pravo ispred sebe, ne gledajući uopšte u polja koja su ležala uz autoput.

Sol je posmatrao brojeve na izlazima sa autoputa i, pedeset minuta kasnije, pokazao. Ovamo. Ovim kreni.

Bilo mu je žao što nije bio u stanju da sačeka telefonski poziv Mise Pleća u Rim. Miša je insistirao da ima nešto važno da mu kaže, a Sol je, sumnjao da je informacija povezana sa Halovejem. Ali, kada je trebalo izabrati čekanje u Rimu ili hvatanje prvog aviona za Toronto, brzina mu je diktirala koju će odluku doneti.

Skreni ovamo. Ulevo rekao je Sol.

Erika je vozila seoskim putem. Pet kilometara dalje, Sol joj je rekao da ponovo skrene levo. Pejzaž sela okupan suncem sastojao se od blagih brdašaca i šuma koje su se smenjivale sa poljima kukuruza i pašnjacima. Mora da smo sada već blizu rekao je Sol. Asfaltni put je skretao. Pokazao je udesno, prema pošljunčanoj stazi koja je vodila gore kroz drveće prema travnatoj padini i zamkukući na litici. Mislim da je to to. Okolina je kao prema Ledeničinom opisu. Treba da bude i... Da, vidim siluetu hrta na poštanskoj kutiji uz put.

Mnogo ljudi stavlja dekoracije na svoje poštanske sandučice, i na mnogima su psi primetio je oprezno Dru.

Ledenica je kazao da tu treba da bude i metalni most iza okuke kada se prođe kuća.

Minut kasnije, Erika je prešla preko jednog takvog mosta. Ja sam ubeđena. Skoro je pola četiri. Hajde da ne gubimo vreme dok je još dan. Okrenula je kola natrag i vratila se preko mosta, zaustavljajući se uz stranu puta. Blizu reke, napuštena kola neće izazivati sumnju. Izgledaće kao da se neko zaustavio radi pecanja.

Voleo bih da smo mogli da prenesemo oružje rekao je Sol.

Kroz obezbedenje na aerodromu? BHi bismo još u Rimu. U zatvora rekao je Dru.

Samo pusta želja. Ali, osećaću se kao go sve dok se ne dočepamo kuće.

Nikada ne znaš. Možda nam oružje neće biti potrebno rekla je Arlin.

Halovej može biti samo biznismen.

Nemoj da zaboravljaš na njegovu vezu sa Setom i sa Ledenicom. Bolje je ako unapred pretpostavljamo nevolju.

Izašli su iz kola. Na suprotnoj strani puta, šuma ih je progutala i zaklonila od kuće.

Suma je bila gusta. Jedino tu i tamo sunčevi zrak bi se probio kroz baldahin od lišća. Osećajući miris novače, Dru je pratio cikcak liniju puteljka kojim je išla divljač, zakoračio je preko debla, a onda krenuo još dublje u šumu. Pogledao je unazad prema Arlin, diveći se njenim gracioznim pokretima, njenom očiglednom osećanju da je kao kod kuće na ovako teškom terenu. Moraćemo da idemo na planinarenje, pomislio je. samo nas dvoje, u divljini, na par nedelja.

Kada se ovo završi.

Koncentrisao se jedino na sadašnjost i krenuo još više da se penje kroz drveće. Na vrhu je sačekao Arlin da dođe do njega i sa ljubavlju joj je dotakao rame. Iza čistine, prekid u drvoredu otkrivao je zamak s desne strane, u nastavku ove litice. Sol i Erika su bili ispred njih, čučajući među grmljem.

Čak i na stotinu metara daleko, Dru je mogao da vidi pola tuceta naoružanih stražara koji su stajali ispred kuće. Njihova je pažnja bila upravljena prema ulazu na imanje. Deset automobila različitih tipova red njih. Muškarac u plavoj sportskoj trenerci izašao . MoH Vao kroa zbog onoga pošljunčanoj stazi.

Prethodne večeri, Halovej se osećao tako nervoznim zbog opasne isporuke oružja da je odlučio da reskira i poseh svoju ženu i decu u njihovom skloništu u Kičeneru. Tri sata ujutru u Libiji bilo je devet uveče u Ontariju i dopuštajući potrebno vreme za prenos oružja sa Meduze na libijski teretnjak i još vreme koje će libijskom teretnjaku biti potrebno da dođe do svoje luke, nije očekivao da će primiti vest o transakciji sve do sledećeg jutra.

Iako nije bio religiozan, molio se da misija bude uspešna, jer je i on sada delio Rozenbergovu napetost i zle slutnje u vezi sa tim da je Noć i Magla otkrila isporuku. Neprijatelj je saznao toliko mnogo da bi ih zastrašio, da je verovatno saznao i za Meduzu. Ali, Halovej nije mogao da upozori Libijce na to da je došlo do moguće provale. Više nego ubeđen u maksimalnu kaznu zato što je poslao isporuku koja bi mogla bitikompromitovana, kockao se tako što se odlučio da ne upozori svoje klijente i nadao se da ništa neće krenuti naopako.

Njegova se nada manifestovala i u zdravici za večerom. Podigao je čašu vina i uputio namešteni osmeh ženi i deci. Znam da ste zbunjeni zbog svega što se dešava. Poslednjih nekoliko meseci je bilo napeto, Zeleli biste da ste kod kuće. Telohranitelji vas čine nervoznim. Ali ponekada međunarodna trgovina stvara neprijatelje. Ako vam to nešto pomaže, onda ću vam reći da verujem da će uskoro biti kraj krize. U međuvremenu, vaše strpljenje i razumevanje je zaista izvanredno. Popio je malo vina, a onda je u sebi izgovorio još jednu zdravicu. Meduzi. Za povoljno sklapanje sporazuma od sto miliona dolara.

Primetio je da je bilo tačncvdevet sati uveče, vreme kada je u Sredozemnom moru trebalo da se obavi razmena. Telohranitelj je ušao u trpezariju i pružio mu telegram.

Halovej je pocepao jednu stranu koverta i izvadio poruku. Morao je da je pročitao nekoliko puta pre nego što je shvatio puno značenje reci.

SVI PROBLEMI REŠENI. TVOJ OTAC SIGURAN. VRAĆAMO GA SUTRA. PO TVOM VREMENU TRI POPODNE. TVOJE IMANJE LEDENICA. SET.

Halovej je ispustio dah, jer ga je preplavilo smirenje. Prvi put za poslednjih nekoliko meseci, osećao se razdragano, oslobođeno. Istina u času se zapitao zašto su Ledenica i Set poslali telegram umesto da su mu telefonirali, i zašto su poslali telegram ovde, u skrovište za koje im je rekao, umesto na imanje koje se nalazilo izvan grada. Ali, pošto je telefonirao stražara na imanje i saznao da je telegram i tamo stigao, osećao se uverenim da su Set i Ledenica pokušali da uspostave vezu sa njim na oba mesta, gde je jedino mogao biti. Mora da su se zabrinuli da ih telefonski poziv, iz bilo kog razloga koji su samo oni znali, može dovesti u opasnost. Dao je instrukcije obezbedenju na imanju da za sutra mogu očekivati društvo.

Vaš deda se vraća kući rekao je svojoj deci. Uz širok osmeh pogledavši u ženu, izašao je iz čaure svoje uobičajene uzdržanosti i sipao sebi drugu čašu vina.

U podne sledećeg dana, osećao se toliko nervozno da nije mogao da se skradi. Zaštićen telohraniteljima, izvezao se izvan imanja. Kad se vratio, kola su već bila stigla. Izvan sebe od sreće, pojurio je prema njima.

Ali, umesto njegovog oca, iz automobila je izašao Rozenberg. Halovej se sledio od iznenađenja. Šta ćeš i"ovde?

Pa zbog tvog telegrama.

Telegrama?

Poslao si ga, zar ne? Za ime sveta, nisam!

Ali, tvoje ime je na njemu. Rozenberg je izvadio telegram iz džepa svog sakoa.

Halovej ga je trgnuo iz njegovih ruku. Srce mu je kucalo ludo dok ga je čitao.

TELEFON NIJE POUZDAN. SVI PROBLEMI REŠENI. NAŠI OČEVI SIGURNI, DOLAZE SUTRA. PO MOM VREMENU U TRI POPODNE. MOJE IMANJE. HALOVEJ.

1 ti si poverovao ovo? Halovej je zgužvao hartiju.

Šta je trebalo da učinim? Da ti telefoniram kada si mi rekao da ne zovem?

Da ostanem u Meksiku i nadam se da je moj otac ovde, u Kanadi?

Ti glupo kopile, i ja sam primio telegram! Poruka je skoro ista! Mootac treba da bude ovde!

Onda si ti gluplji nego što sam i mislio!

Oni su ovo učinili! Halovej je posrnuo prema ulazu u svoje imanje. Oni su nas namestili!

Oni!? Rozenbergu su kolena zaklecala. Noć i Magla?

Ko bi dragi...? Mora da nas baš sada i posmatraju! Halovej i Rozenberg su se povukli u zgradu.

Ali, Halovej je ponovo posrnuo kada je čuo brundanje motora po pošljunčanoj stazi. Dok su stražari jurili ka kolima, Halovej je prepoznao MĐera koji je sedeo za volanom. Rekao sam ti da ne dolaziš ovamo!

Milerova kola su zaškripala po šljunku. Besni arhitekta je izleteo iz kola. A ja sam tebi rekao da dolazim! Znao si šta je bio moj otac! Znao si šta su svi očevi bili! Pokušavao sam da ubedim samog sebe da ću samo da se spustim na tvoj nivo time što ću doći ovamo i zadaviti te. Ali, neka mi Bog bude svedok, čak i sada kada znam za zločine moga oca, želim ga natrag! A onda si mi poslao ovaj telegram! Moj otac! Rekao si da će biti ovde! Gde je? .

Halovej je zgrabio parče hartije kojim mu je Miler u besu mahao ispred očiju. Poruka je bila ista kao i Rozenbergova. Oni su tamo kriknuo je Halovej. Znam to. Siguran sam u to. Oni su tamo.

Tamo? Milerov je bes postajao sve žešći. O čemu ti to... Tamo?

Ko?

Moramo da nađemo zaklon. Brzo. Unutra. Halovej je već jurio uz glavne stepenice. Vikao je naredjenja kapetanu svoje straže. Povuci svoje ljude iz okoline ovamo! Zaštiti kuću!

Ali u trenutku se okrenuo, čuvši kola koja su dolazila pošljunčanom stazom. Oh, Isuse, mislio je. Ne još jedan.

Tako je trajalo sledeća čela dva sata, kola su dolazila jureći ka ulazu u zamak, ljudi su izlazili napolje, svaki je držao ruci telegram. Bili su pozvani iz celog sveta. Iz Meksika, Amerike, Engleske, Francuske, Švedske, Egipta i Italije, žurili su da se ponovo vide sa svojim očevima, a onda bi shvatili da su na Halovejevo imanje dovedem na prevaru. Sakriveni u njegovoj radnoj sobi dok su stražari posmatrali zamak, vikali su besno jedan na drugog.

Ja odlazim odavde!

Ali, nije sigurno da se ode!

Nije sigurno ni da se ostane!

Šta to treba da se dogodi u tri sata?

Zbog čega je baš to vreme naznačeno u telegramu?

Šta ako nam se naši očevi vrate ?

Šta ako budu napadnuti?

Vreme zakazano za sastanak je prošlo. Halovej je čuo kako još jedno vozilo dolazi pošljunčanom stazom. Izjurio je napolje, nadajući se da greši u vezi sa Noći i Maglom, moleći se Bogu da to budu Set i Ledenica.

Ali, umesto kola video je kamion. Sa drvenim daščicama sa strane, i sa ciradom preko vrha. Izgledao je kao...

Halovej se stresao.

kamion za stoku.

„Žt“ budi mxfllstiv“ ..mislio Je ispunjen bolesnim predosećanjem. Strah je bio još užasniji jer je bio neodređen. Ali, ono u šta je bio siguran, to je da je kraj počeo.

Sta se dešava tamo dole? zapitao je Sol. Čučao je pored Erike Drua i Arlm i posmatrao sa litice kako se kami

ma bilo ih je devet koji su bili parkirani ispred zamka. Muškarac u plavoj trenerci mahao je uspaničeno svojim stražarima, koji su uperili svoje puške prema kamionima.

Druov je glas bio odlučan. Moramo da se približimo. Sada. Dok je pažnja stražara na drugoj strani rekla je Erika. Iza grmlja gde su Mi sakriveni, nalazHa se bodljikava žica koja je u visini struka razdvajala to mesto od početka imanja. Erika je pojurila prema njoj. Nije postojala staklena izolacija na žici; znači, kroz nju nije prolazila struja. Nije videla nijednu kamera koja bi joj govorila da postoji unutrašnja tv mreža. Mora da postoje detektori koji su skriveni i koji reaguju na zvuk ili na pritisak, ali potreba ju je naterala da reskira. Uzverala se uz stub, preskočila na stazu i počela da puzi.

Sa svoje desne strane, na nekih sto metara od sebe, spazila je muškarca u plavoj trenerci kako viče naredbe svojim čuvarima, koji su držali oružje upereno u kamion za stoku. Kamion je stigao do vrha staze, približavajući se kolima parkiranim ispred zamka.

Kao začarana užasnim predosećanjem, Erika je počela da puzi brže.

Okrenula se prema Solu koji je kroz travu gvirio u njenom pravcu. Dru i Arlin su bili dalje sa njene desne strane, šireći se tako da postoji manja šansa da ih neko vidi.

Sunce joj je peklo leđa ali Erika je žurila prema vrtu prepunom zevalica koje će je još više sakriti dok se bude približavala kući.

Izenada se zaustavila. Dva stražara sa zadnje strane zamka zurila su prema gunguli koja se napravila ispred zamka. I oni su se pridružili svojim drugovima i uperili puške prema kamionu za stoku koji je bio postavljen tako da su mu vrata bila okrenuta prema grupi ispred glavnog ulaza u kuću.

Iskoristila je zaokupljenost svih stražara i požurila bliže zamku. Ali, sa svoje leve strane videla je jednog od njih. Čučnula je iza grma. Stražar sa puškom na gotovs približavao se hangara, a onda se samo povio kao da je bio udaren. Kao da je čupao nešto što mu se nalazilo sa strane u vratu i iznenada je pao u nesvest. Zapanjena, Erika je posmatrala dva "starija muškarca koja su se pojavila iza hangara. Jedan od njih je" držao pušku čiji je oblik ona prepoznala koristila se za gađanje strelicama sa sedativima.

Uprkos svojim podmaklim godinama, ljudi su radili zapanjujuće brzo, vukući stražara u hangar. Jedan je zatvorio vrata dok je drugi zgrabio stražarevu pušku. Požurili su prema zadnjem delu kuće i nestali.

Erikino čuđenje postalo je još veće kada je pogledala sa svoje desne strane, prema prednjem delu zamka, i videla kako jedan postariji muškarac izlazi kroz vrata suvozača na kamionu. Muškarac je krenuo prema zadnjem delu kamiona i pridružio se drugom starijem čoveku koji je sigurno izašao sa vozačevog mesta u kamionu i, Erika ga nije mogla videti, otišao pozadi.

Zagrlili su se ispred pušaka stražara koje su bile uperene u njih. Sa mešavinom straha i malodušnosti, Erika je počela da puzi još brže. Srce je htelo da joj iskoči iz grudi. Njeno predosećanje je postajalo sve gore. Stariji muškarac koji se upravo pojavio sa zaklonjene strane kamiona, bio je njen otac.

Bes ga je učinio nesposobnim za strah. Jozef Beraštajn se zaustavio na krajnjoj liniji dometa pušaka i okrenuo ka Haloveju.,Je li to jedini način na koji se dočekuju posetioci?

ATostevi?

Mislim da već znaš rekao je Efraim Avidan. Stojeći uz Jozefa, podigao je ruku prema ciradi koji je prekrivala zadnji deo kamiona. Reci svojim stražarima da spuste puške. Efraim je trgnuo ciradu na jednu stranu kamiona. Zadnja vrata kamiona su pala dole.

Bradati stari muškarac je sedeo pozadi, sa uperenom mašinkom. Kako je municija tvoj biznis, onda nema sumnje da si svestan da sam otkočio automatsku ručicu na ovome rekao je. Takode znaš kakvo je razarajuće dejstvo brzometnih tridesetokalibarskih metaka. Čak da u ovom času neko mene pogodi, moj nervni refleks će povući okidač. Ja sam cev direktno uperio u tvoje grudi. Molim te, stoga, učini ono što moj drag od tebe zahteva i naredi svojim stražarima da spuste svoje puške.

Ako ti je potreban dalji podstrek, pogledaj u dno kamiona rekao je Jozef.

Usana razdvojenih u razumevanju, Halovej je gvirnuo prema unutrašnjosti kamiona.

Pridi bliže. Želimo da vidiš svaki detalj rekao je Efraim. Halovej je napravio dva nervozna koraka i pobeleo kada je video šta se nalazi u kamionu.

Drogirani, posiveli, upalih obraza, očevi su bili vezani lancima jedan za drugog, jedanaestorica njih, skljojkanih na podu kamiona. Jedan postariji muškarac je čuvao zatvorenike, pritisnuvši uzi o čelo

Halovejevog oca.

Blagi bože. Halovej se uhvatio za stomak, kao da je spreman da povрати.

Reci stražarima da spuste svoje puške ili ćemo streljati zatvorenike rekao je Jozef. Izvukao je beretu iz zimske vetrovke.

r Uradite tako rekao je Halovej.

Stražari su spustili svoje puške na travnjak. Jozef ih je pretražio, pronašao nekoliko pištolja, i rekao stražarima da legnu licem prema pošljunčanoj stazi.

Zbog čega to radite? zapitao je Halovej. Šta hoćete?

Zar do sada nije već jasno? rekao je Efraim. Mi smo ovde da prodiskutujemo nacističku rasnu teoriju.

Velika vrata na glavnom ulazu kuće su se otvorila. Jedan po jedan, dragi članovi Halovejve grupe izašli su napolje, podignutih ruku, dok su im licabila izobličena od straha. Dva starija muškarca koja su držala uzije išla su za njima.

Ah rekao je Efraim ostatak naše publike pristao je da nam se pridruži.

Ne znam šta vi mislite da radite jedan iz Halovejve grupe je viknuo ali...!

Gospodine Mfler rekao je Jozef molim vas zavežite.

Nešto kao ovo ne može da ostane tajna! Ne možete... Jozef ga je udario beretom po glavi.

Miler je pao na stazu. Zaječao je, hvatajući se za glavu koja je krvarila. Želi li još neko nešto da kaže? zapitao je Jozef.

Grupa je zurila zaplašena dok je krv tekla niz Milerovo lice.

Vrlo dobro rekao je Jozef.

Dragi stariji muškarci, uperenih uzija, pojavili su se sa obe strane kuće.

Jeste li sredili ostatak stražara? zapitao je Efraim.

Okolina je osigurana. Pretražili smo i svaku sobu u zamku.

U tom slučaju, vreme je da se počne. Efraim je krenuo prema kamionu.

Štogaod da si isplanirao da uradiš, pogrešno je rekao je jedan muškarac nalik na Meksikanca.

Rozenberg, da se nisi drznuo da .telkažeš šta je pogrešno. Ti i Halovej ste savršeni dokaz da su sinovi nasledili poroke svojih očeva.

O čemu to govoriš?

O oružju koje si prodao Libiji da ga iskoriste protiv Izraela. Znaš za...?

Oružje je sada u rakama Izraelaca. Rozenberg je ostao bez daha.

To se samo uklopilo u to da ste vi, iako niste imali takvu namera, pomogli da se moj narod zaštiti, narod koji je tvoj otac sa takvim žarom pokušao da uništi rekao je Efraim. Došao je do kamiona i zbacio asove na zemlju.

Podignite ih. Svi vi. Bacio je još asova. Doneli smo dovoljno za svakoga.

Ne smemo da izgubimo čeli dan oko ovoga. Efikasnost je nešto što su vaši očevi uvek preporučivali. Timski rad. Organizacija.

Asovi? Halovej je prebledeo. Šta to...?

Da iskopate rupu, naravno. Veliku duboku rupu.

Ti si poludeo!

Jesu li vaši očevi bili poludeli kada su terali Jevreje da kopaju rovove za tela dragih Jevreja? Ili je ubijanje Jevreja savršeno razumna stvar? Ili jedino bezumno kada se krvnicima sudi smrću? Diži te asove!

Gurana uzijima, grupa je posrtala napred.

Kopaćemo šanac iza kuće, daleko od pogleda onog puta dole rekao je Efraim. Siguran sam da se pitate šta nameravamo da radimo sa vamakada šančevi budu gotovi. Hoćemo li vas terati da gledate smrt svojih očeva a onda streljati vas kao što su vaši očevi naređivali da budu streljani oni koji su kopali šančeve? Mi vama nudimo isto iskušenje koje su vaši očevi nudili svojim žrtvama. Saradujte sa nama, i mi ćemo vas oustiti Kopajte šanac imaćemo razumevanja. Koliko volite svoje očeve? Mnogo je Jevreja koji su se sa tim pitanjem suočili za vreme rata. Ako će tvoj otac umreti, da li je

beskorisna žrtva pružiti otpor i umreti zajedno sa njim? Ili ima više smisla saradivati sa tvojim progoniteljima i reskirati da budeš pošteđen?

Zanimljiva dilema. Ako odbiješ da kopaš rov mi ćemo te ubiti. Ali, ako poslušаш...? Efraim je podigao ruke uvis, u znak da je čovek, u svakom slučaju, u škripcu, Ko zna? Iskusite ono što smo mi iskusili. Biće to poučno za vas.

Erika je čučala iza vidikovca i osmatrala je zadnji deo zamka. Dva stara muškarca koja su uvukla stražara u hangar, nisu više bila na vidiku; verovatno su ušla kroz zadnja vrata u kuću. Ali, na udaljenom delu kuće, dva druga starca vukla su stražara iza nečaga što je ličilo na veliku dugačku garažu. Oni su se pojavili na vidiku, držeći uzije, i pojurili su prema zadnjem delu zgrade.

Erika je pogledala u Solakoji je puzio do nje, podigla dlan prema njemu da bi ga upozorila, a onda pokazala prema zadnjem delu zgrade. Nije mogla da vidi Drua i Arlin, pretpostavljala je da su pokušavali da obiđu imanje u krug, i nadala se da će shvatiti da su tu i dragi nepoznati ljudi na imanju.

Pozadi kuće, dva starca su se sada pridružila prvoj dvojici. Svi su požurili u zgradu. Erika je sebe naterala da ostane na mestu i da sačeka da joj se pruži prilika.

Bilo joj je drago što je to učinila. Četvorica su se vratila napolje, nanišanih svojim uzijama prema imanju kao da žele da se uvere da je okolina sigurna, a onda su se razdvojili i po dvojica su pojurila duž svake strane kuće da bi se pridružili grupi ispred zamka.

Sada! Trčala je prema zadnjem delu zgrade, prilepila se uz zadnji zid, i pogledala kroz reškasta zaštitna vrata prema senkama i tišini. Onoga trena kad joj se pridružio i Sol, ona je otvorila ta vrata i ušla unutra. Spazila je stepenice koje su se sa njene desne strane spuštale do podruma. Ispred, tri su stepenika vodila u kratki hodnik. Dok je Sol pretraživao podrum, ona je krenula hodnikom, osećajući miris pečenja i sveže ispečenog hleba. Hodnik se širio u veliku osvetijenu kuhinju u kojoj su dva muškraca u uniformama sluga, ležala nepokretna na podu, a iz vrata svakog od njih virila je iglica za sedative.

Osetila je jezu koja joj se pela uz vrat. Kada se Sol vratio iz izviđanja podruma, Erika je nastavila kroz vrata koja su se okretala prema dragom hodniku, širem i dužem i na čijim su zidovima visile slike pejzaža. Iako su slike bile prelepe, sa mističnim svetlostima, one su je ispunile užasom jer je čudovište, Halovejev otac, pomoćnik komandanta Majdaneka, najverovatnije bio njihov autor.

Sa svoje desne strane videla je trpezariju, sa leve veliku radnu sobu u kojoj je ne tako davno, to je videla po prepunim pepeljarama i praznim čašama za piće, bila oveća grupa ljudi. Ali, njena je pažnja Ma usmerena iz radne sobe prema kraju hodnika. Glavna vrata su bila otvorena. Muški glasovi neki ljutiti, drugi preklinjući, a vrlo malo njih uznemirujuće mirnih dolazili su spolja. Jedan od glasova pripadao je njenom ocu. Iza ušiju joj je udarao puls, dok se kretala hodnikom i sakrila se uz zid odmah do otvorenih vrata. Kroz uski razmak između vrata i dovratka, provirila je prema osunčanim stepenicama ispred kuće gde

su starci držali sredovečne muškarce na nišanu.

Ponovo je čula svoga oca. Uzbuđenje koje je osetila zato što je tako blizu njega odjednom je nestalo iz nje. Očaj ju je potpuno ispraznio. Razgovor koji je slušala bio je groteskan, baš kao što su bili asovi na gomili, bačeni na stazu od šljunka i naredba da se iza kuće kopa jarak. Mučeci se da suzbije refleks da povrati, stavila je ruku na Solovo rame. Dok je Efraim objašnjavao kakav jarak sinovi treba da iskopaju za svoje očeve, Jozef se živo sećao jaraka koje su on i njegova žena bili primorani da kopaju u Treblinki. U nedostatku peći, SS je spaljivao leševe u tim šančevima, obećavajući pomilovanje Jevrejima koji su kopali zemlju sve dotle dok ih snaga drži. Saradujte i živite. Odbijte zbog lojalnosti prema svojim drugovima Jevrejima i umrite u gasnim komorama, koje ste mogli da izbegnete, budite spaljeni u jarku koji ste odbili da kopate.

Taj užasni izbor pretio je njegovom umu izbor da živi tako što će uklanjati ostatke svojih drugara, prijatelja, ljudskih bića.

Krivicica ga je toliko izjedala, bes ga je toliko razdirao da je bio spreman na sve samo da prekine tu agoniju. Sada kada je trenutak došao, on se mogao samo sećati Treblinke. Osećao se kao da se zaista tamo i vratio, miris tela koja su se raspadala svijao se oko njega, smrad ugljenisanog mesa terao ga je na povraćanje. Ali, imao je snage da se uspravi, morao je da radi jer su SSovci naredili da se na tela dovuče još drva, da se otvori još vreća sa živim krečom, da više tela bude dovučeno iz gasnih komora. Suze su krenule niz njegove oči.

Napolje! čuo je SSovce kako urlaju. Svi! Brzo! Brže! Skači, proklet bio! Napolje iz kamiona!

Kamiona? Ali, u Treblinki nije bilo nikakvih kamiona! Nacisti su dovodili zatvorenike vozovima, u vagonima za stoku. Zbog čega bi kamion bio u...? Noćna mora je nestala iz Treblinke, bio je na HaJovejevom imanju sada, i video je Efraima kako razrogačnih očiju gleda, pun mržnje.

Napolje! Efraim je urlao na ostarele SS oficire i udarao ih je konopcem, terajući ih da silaze brže iz kamiona. Vezani lancima međusobno, zatvornici su izgubili ravnotežu jer su se trudili da siđu brzo, padali su jedan preko drugog, lanci su zveketali, slabašna tela su se vukla po pošljunčanoj stazi. Zbijeni jedan uz drugog, tiho su plakali i uvijali se poput crva.

Nerekao je Jozef. .

Ali prema Efraimovim uzvicima njegova je pomenba zvučala kao šapat Efraim je udario jednog starca još jače. Na noge, bedniče! Požuri! Nema vremena! Mileni, ti si stručnjak za ono što ide dalje! Kada se iskopa jarak, stavićemo dasku preko njega i nateraćemo tebe da stojiš u sredini. Tako dakad te ubijemo, možemo biti sigurni da ćeš pasti u jarak! Nećemo da gubimo vreme, da šutiramo tvoje telo dole ako padne na ivicu! Efikasnost, Mileni! Zar to nije onaj moto! Organizacija! Ne smemo da gubimo vreme! Ne ponovio je Jozef.

Ali opet, usred Efraimovih urlika, niko ga nije čuo. Sinovi su bili beli od šoka.

Zar nećete da nas zaustavite? zapitao je Efraim. Halovej? Rozenberg? Pokušajte da nas zaustavite! Nećete? Da li počinjete da shavate koliko vaš strah može da vam paralizuje volju? SSovci su često govorili da Jevreji zalazuju da umru zato što se nisu suprotstavljali tome da budu saterani u gasne komore! Pa, evo, sada je na vas red! Pružite otpor! Pokažite nam kako ste vi superiorni! Ponovo je počeo da udara njihove oči. Na noge! Prokleti bili, brže!

Jozef je posmatrao Efraimovo lice koje je bilo iskrivljeno od besa i osetio je muku. Nije trebalo da bude ovako. Očekivao je da će osećati satisfakciju, ne odvratanost. Oslobođenje, ne povraćanje.

Efraim je još brže udarao i bičevao starce. Uskoro ćete videti kako to izgleda kada vaši sinovi kopaju vaše grobove, gledaćete kako su vaši sinovi primorani da gledaju vaše streljanje! Bićete preplašeni, poniženi, ponizni! Efraim je besno pogledao u sinove. A uskoro, vi ćete videti kako to izgleda kada se gleda dok vam oči ubijaju, kako izgleda kada se stoji bespomoćno i učestvuje u egzekuciji, tako što im se kopaju grobovi! Uskoro ćete videti kako to izgleda dok se u sebi pitate da li će ta mračna pogodba biti nagrađena, da li ćete vi biti ubijeni, ili će vam život biti pošteđen! Starci su bili saterani prema zadjem delu kuće, a njihovi sinovi gurani uzijama, naterani da nose asove za jarak.

Pokušajte da bežite! urlao je Efraim. To je ono na šta smo mi terani! Znali smo da ćemo biti streljani, a opet smo se nadali da će nešto, bilo šta, prekinuti efikasnost, prekinuti...!

Jozef je otvorio usta da ponovo vikne "Ne!" Ali, reč se sledila u njegovom grlu.

Jer neko je dragi, žena, viknula prva.

Jozef se okrenuo prema otvorenim vratima zamka. Dragi su se okrenuli uperivši uzije, a Efraim je izvukao svoju beretu.

Kroz sumaglicu iznenađenja, Jozef je posmatrao kako žena izlazi iz kuće.

Ne! pomislio je. To ne može biti! Ja izmišljam!

Ali, znao je da nije tako. I, kako je pod njim zemlja nestajala, tako je shvatio da nema sumnje.

Žena je bila Erika.

Njeno je lice bilo crveno do besa. Ne! Ne možete! To je pogrešno! To je još gore od pogrešnog! Ako vi sa njima uradite ono što su oni uradili nama, našem narodu, onda ste vi postali oni! Uništićete sebe! Ovo mora da prestane!

Erika... Jozef je prošaputao.

Ti znaš ovu ženu? zapitao je Efraim.

To je moja ćerka. Molim?

Muškarac i žena su poleteli sa desne strane kuće, rvali se sa dvojicom iz Efraimovog tima i oteli im uzije. Gotovo istog trena, jedan je muškarac pojurio kroz otvorena vrata kuće, rakom uhvatio jednog od Efraimovih ljudi otpozadi i oteo mu oružje.

Jozef se osetio još više dezorijentisanim i činilo mu se kao da je sve ovo nestvarno. Muškarac koji je izleteo kroz otvorena vrata bio je Erikin muž! Sol? zapitao je iznenađeno. Ali, kako...?

Gotovo je! viknula je Erika. Neće biti streljanja! Ostavljamo ove starce sa njihovim sinovima! Odlazimo odavde!

Ali, Efraim je nastavio da drži svoj pištolj uperen u nju. Ne, ti ćeš otići odavde! Ja sam suviše dugo čekaonaovo! Suviše sam propatio! Pre nego što ja umrem, pre nego što cr"umra, biće kažnjeni.

Tako će i biti! Erika je pojurila niz stepenice. U sudu! Pustite neka se za to pobrine zakon!

Efraim se namrštitio sa nezadovoljstvom u očima. Zakon? Gde je bio zakon u nacističkoj Nemačkoj? Ja znam šta će zakon da uradi! Da proćerda vreme! Daće im prava o kojima njihove žrtve nisu mogle ni da sanjaju! Suđenja će da traju večno! I na kraju, umesto da budu pogubljeni, oni će umreti mirno kod kuće.

Ako na to ne gledaš kao na pitanje morala...! Da li je SS?

Onda misli o ovome! Ubij ih, i progonice te celog života! Uhvatiće te i umrećeš u zatvoru!

To upravo dokazuje ono što ja podvlačim! Zakon me neće kazniti ništa više nego njih! A što se moga života tiče, on se završio pre četrdeset godina!

Onda si ti lud!

Efraim se tako naglo ukočio da se Jozef uplašio da će da povuče obarač.

Da budala! rekla je Erika. Čudom, preživeo si! I, umesto da se za to zahvališ Bogu, umesto da uživaš u životu, ti uživaš u smrti! Bog ti je dao poklon, a ti ga odbacuješ!

Efraim je uperio pištolj prema Halovejevom ocu.

Ne! Urliknuo je Jozef.

Erika je potrčala ka svom ocu. Reci mu! Ubedi ga! Ako me voliš, nateraj ga da prestane! Zgrabila ga je za ramena, učini to! Zbog mene! Preklinjem te!

Reci mu da ova čudovišta nisu vredna da vi uništite svoje živote! Imaš unuka koga si retko viđao! A možeš da ga posmatraš kako raste! Možeš da daponovo shvatiš nevinost i da moždadobiješ svoje natrag! Možeš da ponovo budeš mlad! Suze su tekle niz njeno lice. Za ime

Boga, uradi to! Ako me voliš!

Jozef je osetio teskobu u grudima zbog koje je izgubio dah. Bila je sveobuhvatna, moćna, zaplašujuće različita od napetosti koja ga je dovela ovamo. Stvorena iz ljubavi, ne iz mržnje.

Efraime... Bilo je teško govoriti. Ona je u pravu. Glas mu je zvučao hrapavobolno, iako su osećanja bila sasvim suprotna. Hajdemo odavde.

Efraim je žmirnuo preko cevi svog pištlja prema Halovejevom ocu. Bilo bi tako lako pritisnuti obarač. Bilo bi tako puno zadovoljstva.

Nisi sebe video doksiihbičevao. Podsetiosime nakomandanta radne snage u Treblinki.

Nemoj me porediti sa...!

Ti ne pomažeš mojim noćnim morama da nestanu. Ti mi noćne more vraćaš. Sramota me je što nas je moja ćerka videla da činimo ovo. Efraime, molim te, znam sada šta želim. Da zaboravim.

I da ih pustiš da odu?

Kakve to veze ima? Ubiti ih ne znači da ćemo vratiti naše voljene nazad.

Mržnja neće prestati. Ali, ako ih ubiješ, ti ćeš postati deo mržnje.

Poput Erike, i Efraimu su suze tekle niz obraze. Ali, šta će biti sa mnom?

Jozef mu je uzeo pištolj i zagrlio ga. Sa malo sreće... obojica, tii ja... naučićemo da živimo.

U unajmljenim kolima sada ih je bilo petoro. Dru i Arlin napred. Sol, Erika i Jozef pozadi. Dok su odlazili sa Halovejevog imanja, a kamion u kojem su bili Efraim i drugi iz tima išao je za njima, Sol je rekao Halovej se neće usuditi da zove policiju. On i dragi će morati mnogo toga da sakriju. Jozef je zamišljeno klimao glavom i okrenu se ka Eriki. Kako si me pronašla?

Potreban nam je čeli let natrag u Evropu da bih ti objasnila.

Bojim se da se ne vraćam sa vama. Pobledela je. Ali, ja sam zaključila...

Voleo bih da mogu. Jozef ju je držao zagrljenu. Ali, mnogo toga ima još da se uradi. Treba uraditi mnoge stvari u vezi kraja operacije. Naša predviđena, pripremljena bekstva treba da budu otkazana. Osim toga... Jozef je tužno bacio pogled prema kamionu iza njih, i Efraimu koji je sedeo napred moji prijatelji i ja imamo mnogo toga o čemu treba da razgovaramo. Da se prilagodimo. Neće biti lako. Za Efraima. Ni za koga od nas.

Onda moraš da obećaš da ćeš doći da nas posetiš, da vidiš svog unukarekla je Erika.

Naravno.

Kada? zapitala je brzo. Zadvenedelje.

Hvala bogu da smo na vreme stigli rekao je Dru.

Pitam se. Jozefu su misli lutale. Efraim je bio u pravu oko jedne stvari. Oni će umreti u miru a neće biti kažnjeni.

Neće. Mi ćemo da kontaktiramo sa Misom rekla je Erika. Reći ćemo šta ste vi otkrili. On će da zatraži ekstradiciju. Biće kažnjeni.

Zeleo bih da verujem u to. Ali, s drage strane... Jozef se nasmešio nečemu što je video kroz prozor kola.

Šta hoćeš da kažeš time "S drage strane..."? Zašto se smeškaš?

Tako.

Upravo je video kako su jedna kola prošla pored njih. Velika kola. Prema Halovejevom imanju. Bila su puna Arapa, Libijaca. Bio je siguran. Besnih Libijaca. Koji su se spremali da zatraže objašnjenje od Haloveja i od Rozenberga u vezi sa otetom isporukom municije.

Da, mislio je Jozef i ponovo zagrlio Eriku, pravda baš čini čoveka zadovoljnim.

Uхватili su noćni let natrag za Rim. Sol je prespavao skoro čeli put, ali jedan sat pre sletanja osetio je da ga je neko uhvatio za rame. . Probudivši se, spazio je Drua koji je upravo prošao pored njega i pokazivao mu da krene za njim. Pažljivo da ne probudi Eriku, primećujući da i Arlin još spava, Sol je odvezao svoj pojas i pridružio se Druu koji gaje čekao, daleko od pogleda, u uskom hodniku između dva prostora za sedenje.

Pre nego što sletimo rekao je Dru hteo sam da razgovaram sa tobom. Mislio sam da ćemo razgovarati u Rimu. Nećemo imati vremena. Arlin i ja moramo da podnesemo izveštaj Očinstvu. Ispunili smo našu pogodbu sa njima. Saznali smo zašto je kardinal nestao i ko je pokušavao da sabotira red. Jedva čekamo da sve sredimo za našu slobodu.

Jesi li siguran da će se oni držati pogodbe?
oboma.

Bolje je da se drže. Ono što sam ja želeo tebi da kažem jeste da mi je drago što se sve dobro završilo i za tebe i za tvoju ženu. Način na
ji je izašla iz kuće, pred sve te uzije... zaista je izvanredna. Srećno,

Erika i ja ne bismo resili naše probleme da nije bilo vaše pomoći.

A Arlin i ja ne bismo mogli bez tebe i Erike. Zahvalni smo vam. Ovo je sada teško za mene da kažem.

Dru je čekao.

Na početku rekao je Sol osetio sam instinktivno prijateljstvo prema tebi. Zbog mog poginulog brata po mleku. Ti ne samo da imaš isto poreklo koje je imao i Kris. Ti čak i ličiš na njega.

Kako to misliš "na početku" ? Šta se promenilo?

Sličnost nekome je slaba osnova za prijateljstvo. Ja želim da budemo prijatelji sa vama zbog onoga što ste vi.

Dra se nasmešio. Pošteno.

Zagrilisuse.

Ima nešto što ja želim da mi učiniš rekao je Dra.

Kaži.

Ubedi Galagera da nas ne traži. Reci mu da smo mi naše obavili u obaveštajnim službama. Ne želimo to ponovo da radimo. Jedino što želimo to je da se sklonimo od pogleda. Da živimo u mira.

Biće mu prenesena poruka.

1 još nešto rekao je Dra. Mi ne možemo da podnesemo izveštaj Očinstvu dokle god Agencija drži oca Disoa.

Sol je razumeo. Ako Očinstvo otkrije da je sveštenik bio zatvorenik CIA, red će za to da okrivi Drua i Arlin, jer su prekršili njihovu tajnu. Umesto da dobiju slobodu, Dra i Arlin će biti ubijeni.

Poslednji put kada sam ga video, sveštenik je bio pod drogom rekao je Dra. On ne zna ništa što se desilo od noći u vatikanskim vrtovima. On ne zna za tebe, niti da je bio ispitivan od strane Agencije. Reci Galagera da sazna ono

što mu je potrebno i onda da ostavi sveštenika u blizini Vatikana. Otac Diso će da zatraži zaštitu Očinstva, ali posle mog izveštaja njima, oni će ga kazniti zato što je ubio kardinala i što je Avidonovu grupu poslao za nacistima.

A, u svoje vreme, Agencija će da krene na Očinstvo. To neće biti teško urediti rekao je Sol. Galager je nervozan zato što drži sveštenika. Boji se da nije prekršio svoje ingerencije. Ono što je njemu potrebno to je informacija bez kontraverzi u vezi sa načinom na koji je do nje došao. Sol je začutao.

Hoćemo li biti u vezi?

Čim Arlin i ja budemo slobodni.

Gde nameravate da se naselite?

Nismo još sigurni. Možda Pirineji.

Šta kažeš na pustinju? Mi bismo voleli ako biste bili sa nama, u

Izrealu.

Proveo sam godinu dana u pustinji. Nismo se baš složili.

Sol se nasmeo. Naravno. Shvatam. Ali, njegov je osmeh izbledeo. Samo...

Reci.

Ja imam za tebe nešto.

Kaži.

Pre dve nedelje, kada je sve ovo počelo, naše je selo napadnuto. Da bismo bili uhvaćeni mi. Mislili smo da to ima neke veze sa Jozefovim nestankom. Možda je neko pokušavao da nas zaustavi i spreči da otkrijemo zašto je nestao. Problem je u tome što ništa što smo doznali ne može da bude povezano sa ovim napadom. Ja sam zabrinut da je neko drugi tamo, da neko ima sasvim druge razloge zbog kojih želi da ubije Eriku i mene. Milim da će pokušati ponovo.

Dru je dotakao ruku svog novog prijatelja. Oči su mu bile pune odlučnosti, a opet je u njima sijala ljubav. Doći ćemo tamo što je moguće pre. A onda... Zvučao je toliko kao Kris. Voleo bih da ta kopilad samo pokušaju. Protiv nas četvoro? Neka samo dođu.